

Giới thiệu Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Đuổi

Editor: Team Tử Phương

Thể loại: Ngôn tình, Sủng, Trâu già gặm cỏ non.

Đạo này trường Đại học C đều đang nghị luận àm ỉ về việc Giáo sư Lộ của Khoa Kỹ thuật đang bị một y tá trẻ tuổi cuồng nhiệt theo đuổi. Bất luận là sinh viên hay các giáo sư khác, ai cũng đang hào hứng bàn luận về chuyện này.

Người đi đường Giáp nói: “Giáo sư Lộ thật là già trẻ cùng ăn.”

Người đi đường Ất nói: ” Giáo sư Lộ rằng lợi không tệ, khẩu vị thật nặng.”

Người đi đường Bính nói: “Chỉ có mình ta đồng tình với Lộ giáo sư sao? Nghe nói có bé kia lại bỏ mặc hần rồi. .

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đại thúc này thật không bình thường (1.1)

Cuối tháng Tám, thành phố vẫn chìm trong không khí oi bức.

Sau một ngày bận rộn, sau khi tan tầm Vi Tường về đến nhà, vừa mới cùng bạn cùng phòng kiểm khuê mặt* Hứa Trình Trình com nước xong xuôi, đang định thả lỏng nghỉ ngơi một lát, điện thoại liền vang lên.

*(*Khuê mặt: bạn bè thân thiết cùng nhau lóm lén)*

Là điện thoại từ bệnh viện của các cô gọi tới,

cô không dám chậm trễ vội vàng nghe máy.

Advertisement / Quảng cáo

Y tá trưởng nói tình huống hôm nay đặc thù, muốn cô lập tức đến bệnh viện.

Vi Tường không chút do dự lập tức chạy tới, cũng may nơi cô ở cách bệnh viện không xa, đi xe không tới hai mươi phút là đến.

Mới vừa lên lầu, đã thấy một người đàn ông vốc dáng cao ráo đưa lưng về phía cô đứng ở hành lang hút thuốc, Vi Tường chán ghét nhú nhú mày, mang theo một tia không vui đi qua nghiêm túc nói: “Tiền sinh, nơi này không thể hút thuốc. Anh không biết...”

Người đàn ông xoay người lại, con người đen nhánh lạnh lùng nhìn chằm chằm Vi Tường. Trong nháy mắt Vi Tường không rét mà run ngấm chặt miệng, dưới sức ép khí lạnh của người đàn ông mang lại khiến cô không khỏi rụt rụt thân thể, đột nhiên không đứng dậy nổi.

Nhưng mà vẫn mạnh dạn can thận quan sát người đàn ông đối diện.

Người đàn ông này có chiếc mũi rất thẳng, đôi mắt thâm thúy, tóc hơi hơi lệch về bên trái, ánh đèn chiếu lên trên mặt anh ta tạo ra hai mảng sáng tối rõ rệt.

Vi Tường nhìn đến ngây dại, thậm chí âm thầm nuốt nuốt nước miếng.

Hiện tại phần lớn các cô gái trẻ gặp được người đàn ông có nhan sắc, thường rất dễ dàng mất đi nguyên tắc, lúc này Vi Tường cũng không ngoại lệ. Cần thận đánh giá xong người đàn ông trước mắt, cổ đã sớm quên mới vừa rồi cô nhìn không được cảnh cáo người đàn ông trước mặt, ngược lại dùng giọng ôn hòa lễ phép hỏi: “Tiền sinh, anh tới thăm bệnh nhân sao?”

Lộ Thượng nhìn cô gái trước mặt trước sau không đồng nhất, bộ dáng mượn gió bẻ măng, không khỏi phản cảm. Anh lạnh lùng lườm cô một cái, không có biểu hiện gì quan tâm đến cô, trực tiếp lướt qua cô rời khỏi.

Vi Tường mặt nóng dần mông lạnh, bị xem nhẹ một cách triệt để, vì thế then quá hóa giận dậm dậm chân khễ mắng: “Dựa vào, kiểu ngạo cái gì chứ, cho rằng mình lớn lên đẹp trai là ghê gớm sao.”

.....

Vào phòng, cẩn thận tìm hiểu tình huống, Vi Tường mới biết được vì sao lãnh đạo đột nhiên điều cô quay lại.

Đi đến phòng bệnh 517, giờ phút này phòng bệnh ngoại trừ trẻ con còn có y tá trực ban, Vi Tường nhìn y tá trực ban cười cười, nói: “Tôi đến rồi.”

Cô đem bình truyền dịch treo bên trên thanh truyền, thoát khí xong mới bắt đầu truyền nước, băng bó cầm máu cẩn thận... Tất cả động tác liền mạch lưu loát, vô cùng nhẹ nhàng tự nhiên.

Advertisement / Quảng cáo

Từ khi cô tiến vào đến khi truyền nước xong, toàn bộ quá trình Lộ Tử Việt đều đặc biệt phối hợp nghe lời, giống như vừa rồi đứa trẻ khóc nháo không phải là hần, Vi Tường thật có chút dờ khóc dờ cười.

Ghi lại thời gian truyền dịch và tốc độ nhỏ giọt, ký xong tên quay người lại cô liền ngăn ngắn cả người.

Sao lại là người đàn ông kia?

Thân thể hần thon dài dựa nghiêng trên khung cửa, mặt không thay đổi xem toàn bộ quá trình cô làm việc.

Nhìn con người thâm sâu của hần từ giường bệnh chuyển sang chính mình, tìm Vi Tường bắt đầu gia tăng tốc độ.

Đây là vận cứt chó gì.

Cô há hốc mồm trong đầu nhin không được nghĩ lại sự tình phát sinh trong ngày hôm nay.

Buổi sáng giao ban, Vi tường phát hiện phòng bệnh 517 mới có một đứa trẻ vào ở, cánh tay phải của cậu bé bị gãy xương. Phòng bệnh ngoại trừ đứa trẻ, còn có cả bà nội đứa trẻ. Đứa trẻ tầm bốn năm tuổi, lông mi cậu bé rất dài, làn da trắng nõn. Có thể do đau đớn từ cánh tay, mi mắt đứa trẻ hơi khép lại, mặt cũng nhú nhú. Chỉ nhìn thoáng qua, Vi Tường đã cảm thấy đau lòng cho đứa bé trai này.

Hiểu rõ tình huống, Vi Tường mới biết đứa trẻ này tên là Lộ Tử Việt, mà bà nội đứa trẻ họ Tần. Sau khi tự giới thiệu đơn giản xong Vi Tường nhẹ nhàng đỡ thân thể đứa bé lên, một bên vì đứa nhỏ xoay người một bên dặn dò bà nội một ít việc cần chú ý. Sau khi cô cẩn thận đắp chăn đảm bảo cho đứa trẻ và âu yếm sờ đầu bạn nhỏ, sau đó khách lễ bạn nhỏ một phen rồi mới xoay người rời khỏi.

Bạn nhỏ Lộ Tử Việt vẫn luôn không nói gì nghiêm túc nhìn chằm chằm bóng lưng Vi Tường. Cậu bé cảm thấy đi thật thân thiết, mắt cô còn có thể nói chuyện. Trong thế giới trẻ nhỏ đơn thuần nhanh chóng đưa Vi Tường vào hàng ngũ người tốt.

Khi Vi Tường đến phòng bệnh Lộ Tử Việt kiểm tra, nhìn thấy trong mắt cậu bé tràn ngập sự hoi thần sắc sắp khóc. Cô liền thân cận cổ vũ đứa nhỏ, trấn an nó. Cũng may phương pháp của cô rất có hiệu quả, chỉ chốc lát Lộ Tử Việt đã chậm rãi thả lỏng rồi bắt đầu phối hợp trị liệu.

Nhìn bộ dáng đứa trẻ an tĩnh ngoan ngoãn, Vi Tường phát ra yêu thích từ nội tâm, cô nhin không được âu yếm sờ khuôn mặt Lộ Tử Việt một phen, khen ngợi đứa nhỏ ngoan ngoãn.

Mà bạn nhỏ Lộ Tử Việt nghe được điều Vi Tường nói, mắt sáng lên.

Bận rộn một ngày, khi tan tầm vừa đến nhà không lâu, điện thoại bệnh viện lại gọi tới, sau khi tới rồi cô mới biết được nguyên lai là ban ngày cô phụ trách đứa nhỏ ở phòng bệnh 517, buổi tối vẫn phải truyền dịch, y tá nhận ca tối không cẩn thận đâm kim lệch, khiến đứa nhỏ khóc nháo không chịu phối hợp, bệnh viện và cha mẹ đồ đạc cả buổi, cuối cùng cũng thuyết phục được đứa trẻ, có điều Lộ Tử Việt yêu cầu chỉ có thể là đi tiểu Vi truyền cho cậu, nếu không cậu bé sẽ chết không chịu.

Advertisement / Quảng cáo

Cho nên đây là nguyên nhân cô lại tới bệnh viện.

Chỉ là không nghĩ tới người đàn ông vừa rồi cũng tới phòng bệnh này, điều này cũng quá khéo đi.

Nghĩ đến đây, thần kinh Vi Tường lại quên vừa rồi có mặt nóng dán mỏng lạnh, thân thiện chào hỏi: “Thật khéo nha, thật là có duyên.”

Lộ Thượng nghe cô nói như thế, khóe miệng không khỏi giật giật một chút. Nhưng mà xuất phát từ tu dưỡng, hẳn vẫn lễ phép trả lời: “Ngượng ngùng, đã trễ như vậy rồi mà lại còn làm phiền cô.” Hẳn một bên nói một bên chỉ chỉ giường bệnh Lộ Tử Việt.

Thanh âm của hẳn thanh lãnh mà trầm thấp, mang theo nị hoặc không nói nên lời, Vi Tường chỉ cảm thấy đầu lưỡi thối lại nói chuyện có điểm không đủ nhanh nhẹn: “Hà... Không... Không cần khách khí, cần phải vậy.”

Lộ Thượng nhìn bóng lưng người con gái vừa rồi đi, cười khẽ một tiếng.

Cô gái này thật đúng là giả dối.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thức Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Đại thức này thật không bình thường (1 .2)

Editor: Tứ Phương Team

Trở lại phòng, tìm Vi Tường mới đập ổn định lại, đêm nay chính mình lại bị một người đàn ông xa lạ mê hoặc, quả khác thường.

Chờ đến lúc đi rút kim tiêm, lý trí Vi Tường đã chậm rãi trở lại, thấy người đàn ông vừa rồi, cô chỉ biểu lộ tự nhiên chào hỏi.

Ra trước phòng bệnh, còn khách khí lễ phép dặn dò: “Đừng rời tiền sinh, tôi tên là Vi Tường, anh có thể gọi tôi là y tá tiểu Vi, nếu đứa nhỏ có vấn đề gì có thể liên hệ với tôi. Hiện tại nếu không có chuyện gì, tôi về nhà trước.”

“Tốt, không thành vấn đề.”

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi Vi Tường tạm biệt xong, Lộ Thượng liền nghe thấy Lộ Tử Việt nói: “Ba ba, sau này có thể để đi tiểu Vi chăm sóc con được không, con không cần y tá khác.” Nói đến nửa câu sau, ngữ khí của cậu bé không đủ rõ ràng.

Lộ Thượng không vui trừng mắt nhìn con trai, liếc mắt đang muốn phê bình, đã thấy con trai chu miệng lên, bộ dáng tội nghiệp, trong nháy mắt tâm hắn liền mềm mại, lời nói đến bên miệng lại không nói được, hẳn biết hẳn thiếu đứa con trai này rất nhiều.

Nhưng mà vẫn ra vẻ nghiêm túc cảnh cáo: “Lần này theo ý con đi, sau này cũng không được tùy hứng như vậy, nghe rõ chưa.”

Từ Việt nghe hắn nói, dùng sức gạt đầu.

Vi Tường về đến nhà thời gian đã không còn sớm, cô đơn giặt vạt vào tắm. Khi đang lau tóc thì Hứa Trình Trình đã trở lại, Vi Tường lập tức cau mày nghiêm túc thẩm vấn: “Nói xem, cả buổi tối cậu đi làm gì, sao bây giờ mới về?”

“Ài, chị gái, mình có thể làm gì chứ. Còn không phải hôm nay Boss giao thêm nhiệm vụ sao, hoàn toàn không có chỗ thương lượng, cho nên mình chỉ có thể tăng ca đến bây giờ mới trở về... Kịp sống nghiên cứu sinh thật khổ cực...” Hứa Trình Trình thờ dãi ném cặp sách trong tay xuống, mệt mỏi nói.

Vi Tường năm nay 22 tuổi, Hứa Trình Trình lớn hơn cô hai tuổi, là người phụ nữ ngành kỹ thuật điện hình, sau khi tốt nghiệp một năm, cách đây không lâu tham gia nghiên cứu sinh. Tuy vừa mới khai giảng mấy ngày, Vi Tường chưa có hiểu biết gì nhiều đối với thầy hướng dẫn của Trình Trình, nhưng lại thường xuyên nghe được cô nàng oán giận thầy giáo.

Nghe xong Trình Trình oán giận, Vi Tường nhịn không được nói: “Sao thầy giáo các cậu lại có thể khoa trương như thế, lại không thể chăm chút một chút, hướng chỉ vừa mới khai giảng đã khiến cậu than vãn tăng ca như thế rồi?”

“Không có cửa đâu. Giáo sư đó trong trường có tiếng nghiêm khắc, có chủ kiến nói một là một. Nếu không hoàn thành yêu cầu của hắn, hậu quả sẽ thực thảm. Đừng nhìn bọn mình nói xấu ở phía sau hắn, kỳ thật trước mặt hắn, tất cả đều là cừu con ngoan ngoãn.”

Nghe cô nói một lúc, trong suy nghĩ Vi Tường hiện ra hình ảnh một ông già bảo thủ mang mắt kính lỗi thời cùng chòm râu dài, thôi đi, cô tiếp xúc với giáo sư này, khẳng định cũng muốn điên theo.

Ban đêm, ánh trăng màu trắng ngoài cửa sổ rọi vào phòng.

Trước khi đi ngủ nhìn chú thú bông đại tinh tinh trên đầu giường, Vi Tường cảm lên ôm lấy.

Vi Tường đặc biệt thích đại tinh tinh, mỗi lần nhìn thấy đại tinh tinh tâm tình của cô sẽ đặc biệt tốt. Có khi xem tiết mục TV, khi đại tinh tinh biểu diễn, cô luôn không chuyển mắt nhìn chăm chăm tinh tinh đáng yêu rồi thoải mái cười to. Có khi một mình rầu rĩ không vui, cô sẽ ôm đại tinh tinh ngủ một giấc, sau đó sẽ trở lại làm cô gái tự tin cười mở.

Advertisement / Quảng cáo

Ôm tinh tinh trong ngực, bỗng nhiên cô nghĩ đến đứa trẻ ngoan ngoãn đáng thương kia, cô rất thích đứa nhỏ này, cảm thấy mình và cậu bé rất có duyên. Dứt khoát ngày mai tặng cho cậu bé một đại tinh tinh, hy vọng đứa nhỏ nhanh khỏe lên, càng ngày càng vui vẻ.

Vì thế, ngày thứ hai sau khi rời giường, chuyện thứ nhất Vi Tường đi làm chính là ôm đại tinh tinh đến phòng bệnh Từ Việt.

Lộ Tử Việt được tặng thú bông đặc biệt vui vẻ, cũng bởi vì đại tinh tinh đáng yêu này, Từ Việt càng thêm thích Vi Tường, lúc sau mỗi lần Vi tường vào phòng bệnh, nó đều sẽ ngọt ngào gọi: “Di Tiểu Vi.”

.....

Buổi tối Lộ Thượng đi vào phòng bệnh, ánh mắt đầu tiên là nhìn đến đại tinh tinh xấu hoắc. Hắn cau mày hỏi Lộ Tử Việt “Ai mua cho con, rất xấu.”

Đứa trẻ nghe hắn nói lại không cao hứng, bĩu mũi thờ phỉ phỉ nói: “Mới không xấu đâu, đây là đi tiểu Vi tặng cho con, con thực thích nó.”

Lộ Thượng không nghĩ tới chính là y tá hoa si ngày hôm qua đưa.

Nghĩ tới cái gì, sắc mặt của hắn liền trở nên không tốt.

Buổi tối Vi Tường lại đến phòng bệnh, phát hiện người đàn ông ngày hôm qua đang chăm sóc Từ Việt, xem ra mỗi buổi tối anh ta đều ở lại đây.

Hôm nay anh ta mặc một áo sơ mi thoải mái, quần dài màu tối, chân ngược lại khá dài. Vi Tường nhịn không được nhìn nhiều hơn vài lần.

Trách không được hiện nay các cô gái đều thích chân dài, được rồi, cô thừa nhận thật sự rất đẹp mắt, chính mình cũng có thời điểm trở nên nóng cạn như vậy.

Bất quá, hôm nay người đàn ông này có phần kỳ lạ, không biết có phải mình nghĩ nhiều hay không, Vì Tường cảm giác ánh mắt quái dị của người đàn ông này vẫn luôn chăm chú trên người cô.

Chẳng lẽ bỗng nhiên hắn phát hiện cô rất xinh đẹp, liền thích cô sao? Càng nghĩ mặt Vì Tường càng hồng, làm sao bây giờ, anh ta còn đang nhìn mình, vì thế cô ra vẻ thùng thẹn cúi đầu.

“Dì Tiểu Vi, hôm nay con rất ngoan.”

Advertisement / Quảng cáo

Thanh âm Lộ Tử Việt đánh gãy những suy nghĩ miên man của Vì Tường, lấy lại tinh thần cô sờ đầu đứa trẻ khen: “Hôm nay Tử Việt rất ngoan.

.....

Buổi tối khi Lộ Tử Việt truyền dịch xong, Vì Tường tạm biệt, chuẩn bị về nhà.

Mới ra khỏi phòng, cô phát hiện người đàn ông kia đang chờ ở bên ngoài, thấy hắn, trái tim nhỏ của Vì Tường nhin không được lại đập mạnh, không phải hắn đang chuẩn bị thổ lộ tình cảm với mình đó chứ?

“Xin hỏi, còn có chuyện gì sao?” Một bàn tay Vì Tường nắm chặt vạt áo, khẩn trương hỏi.

Lộ Thượng nhìn cô một cái, trong mắt tràn đầy trào phúng: “Vi tiểu thư, thứ tôi mạo muội, cô tốt với Lộ Tử Việt như thế, là có mục đích gì, nghe nói cô mới vừa đi làm không lâu?”

Cô gái này đối với mình có tình cảm đặc biệt, lại dụng tâm kín đáo tặng lễ vật cho Lộ Tử Việt, thậm chí mới vừa rồi còn ở trước mặt hắn ra vẻ thẹn thùng, hắn không thể không cảm thấy tâm cơ cô ta rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Vị đại thúc này thật không bình thường (2)

Sau khi Vì Tường nghe Lộ Thượng nói, tức đến đỏ mặt, cơ thể cô chút đứng không yên.

Thật hết chỗ nói, thì ra cô tự mình đa tình nửa ngày, anh ta căn bản là vẫn luôn xem thường cô, nghĩ về cô như thế!

Dựa vào, tại sao người đàn ông này có thể tự cao tự đại như thế chứ, hắn sao không lên trời luôn đi!

Càng nghĩ Vì Tường tức giận, không biết người này bị sao nữa?

Kỳ thật Vì Tường là một người dễ dàng thỏa mãn, không có dã tâm bưng bưng, khát vọng mạnh mẽ như người khác, cũng không yêu cầu bản thân phải trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ hoặc là người có chức có quyền gì. Từ lúc còn bé, cô đã muốn làm y tá, khi đó trong mắt cô, các y tá mặc quần áo trắng vô cùng thánh khiết, xinh đẹp. Cho nên mặc kệ nhiều bao nhiêu gian khổ có đều không sợ, đơn giản là vì yêu thích.

Nhưng sự thật tâm mà mình bỏ ra, lại bị người đàn ông này nghi ngờ, cô có kiên cường hơn cũng sẽ chịu không nổi.

Vì tôn nghiêm của mình, cô nên giận cười nói: “Lộ tiên sinh, đúng không. Xin đừng lấy bụng dạ hẹp hòi, tiểu nhân của anh ra đo lòng dạ quân tử như vậy. Tôi không thẹn với lương tâm, cũng không có âm mưu gì. Nếu anh không tin hoặc không thích nhìn hành động của tôi, có thể lựa chọn đổi y tá hoặc đổi bệnh viện khác.”

Lộ Thượng liếc nhìn cô một cái, ánh mắt hắn có chút khác, chỉ thấy hắn thấp giọng nói: “Lộ Thượng.”

Advertisement / Quảng cáo

Vì Tường nghĩ người ra một lúc, mới hiểu được ý hắn, tức khắc liền cảm thấy hết chỗ nói, ở ngay lúc này hắn vẫn có thể bình tĩnh nói tên của mình, bệnh thần kinh.

“Không có, vậy vì sao lại đỏ mặt, cô chợt dạ à?” Lộ Thượng tiếp tục gây sự.

Vì Tường không nghĩ tới hắn không chỉ không xin lỗi, mà còn được mặt tặc lại muốn tiến một bước, hơn nữa tư duy người này không thể bình thường một chút sao. Đối với loại đàn ông tự đại này, Vì Tường không muốn giải thích gì nữa, cô tức giận ném câu: “Tùy anh nghĩ như thế nào thì nghĩ, xin lỗi, xin nhường đường một chút, tôi muốn đi qua.” Nói xong đi thẳng cũng không quay đầu.

Người phụ nữ này cả người toàn là gai.

Lộ thượng nhìn bóng dáng đi xa khóc miệng cong cong, thoáng chút đắm chiêu.

Vì bị người khác hiểu lầm, đêm nay tâm tình Vì Tường đặc biệt không tốt, trên đường về nhà đem tất cả phần nộ trong ngày thành việc thêm ăn, nên mua rất nhiều thức ăn khuya về nhà.

Cô cùng Trình Trình ở cùng nhau, cách bệnh viện cũng không xa, nói tóm lại rất tiện lợi.

Về đến nhà được một lúc, Trình Trình cũng đã trở lại, nhìn thấy đồ ăn Vì Tường đặt ở trên bàn, cô lập tức buông máy tính, hai mắt phát sáng chạy vội tới.

“Cảm ơn thân ái.” Trình Trình vừa nói vừa dùng tay bốc một miếng gà cho vào trong miệng.

Vì Tường cười nói: “Còn khách sáo với mình, đi rửa tay rồi ăn.”

“Đã biết, so với mẹ mình cậu còn cần nhẫn hơn.” Ngoài miệng Trình Trình oán giận nhưng trong lòng kỳ thật rất vui.

Rửa tay xong đi ra, Trình Trình bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, bộ dáng đau đầu nói: “Mỗi ngày cậu đều nói chuyện cùng trẻ con, có phải cảm thấy rất mệt không?”

Vì Tường bất mãn bĩu môi, rồi mới chậm rãi rút rồi giấy lau tay, kiêu ngạo nói: “Sao có thể chứ, ở cùng bạn nhỏ cũng sẽ rất thú vị. Loại thú vui này nữ nhân ngành kỹ thuật các cậu sẽ không hiểu được đâu.”

Trong miệng Trình Trình cắn đầy gà chiên, lời nói có chút không rõ: “Đừng nha, nữ nhân ngành kỹ thuật chúng mình làm sao hiểu được đây.” Nói xong cô nhai đồ ăn trong miệng rồi nuốt xuống, sau đó mới xoa xoa kính đen đặt trên mũi nói: “Cậu biết không, hôm qua mình có nói với cậu về thầy giáo hướng dẫn bọn mình đó, kết quả hôm nay ở phòng nghiên cứu đã được chứng kiến một màn đáng sợ. Lúc ấy một vị sư tỷ xinh đẹp đưa luận văn đã viết xong cho hắn, cậu đoán xem?”

Nhìn tướng ăn của cô, Vì Tường không khỏi ghét bỏ né tránh, chỉ sợ thức ăn sẽ phun đến trên người mình.

“Như thế nào?” Tốt xấu gì cũng là một đại mỹ nữ, lão nhân cũng nên cho người ta chút mặt mũi đi.

Trình Trình dụng lên một đầu ngón tay lác lác, mặt đầy kinh thường nói: “Hắn mới nhìn một tờ máy đã nhăn hết lại, sau khi xem xong liền phê bình sư tỷ đến mức máu chó phun đầu, nói suy nghĩ không có logic, phương pháp ứng dụng không thích hợp, ngay cả các cách thức đều có vấn đề, đáng thương luận văn của sư tỷ bị quở trách không đáng một đồng. Đáng giận nhất chính là, cuối cùng thầy giáo không có chút tình cảm gì trực tiếp ném luận văn tới bàn, lạnh lùng nói lấy về viết lại toàn bộ một lần nữa, đúng đúng thời gian một ngày làm luận văn tùy ý tôi đối phó hắn!”

Trình Trình chắc chắn tiếp tục nói: “Người không biết đầu, lúc ấy sư tỷ xinh đẹp cũng sắp khóc, bộ dáng diêm dā đáng yêu kia, ta làm một nữ sinh cũng đau lòng thay, nhưng mà Boss lại hoàn toàn không dao động, có phải có chút biến thái hay không?”

Vì Tường cũng tức giận bắt bình nói: “Mình chịu rồi, Boss các cậu cũng quá độc ác, hoàn toàn không cho mỹ nữ chút mặt mũi nào, làm sao người ta chịu nổi đây. Mình mà là thầy giáo, đối với các nữ sinh xinh đẹp khẳng định sẽ không nổi nóng như vậy.”

“Đúng vậy, bình thường không phải đều như thế sao, nếu viết không tốt, ít nhất cũng nên nói chuyện uyển chuyển một chút, cậu nói có đúng không. Làm sao bây giờ, ngày khổ của tỷ tỷ mới bắt đầu, cầu ôm một cái, trong lòng báo báo đau khổ nha.” Trình Trình ủy khuất hít hít cái mũi muốn ôm Vi Tường.

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường nhìn thấy tay cô đầy dầu, vội nhảy dựng lên né tránh: “A a, đừng chạm vào mình.”

“Cậu thật không có lương tâm (^).”

..... Nghe Trình Trình kể về thầy giáo bọn họ, bỗng nhiên Vi Tường lại nghĩ đến chuyện mình gặp phải hôm nay, nhớ tới tên tự đại không coi ai ra gì Lộ Thượng kia, liền giận sôi máu.

“Hôm nay mình ở bệnh viện cũng đụng phải một việc ngoài ý muốn, tức muốn chết.”

Sau khi nói xong, Vi Tường tức muốn học máu kẻ sự tình buổi tối hôm nay cho Trình Trình nghe một lần.

Nghe cô nói xong, Trình Trình hưng phấn vô một cái lên đùi, thay cô bắt bệnh: “Người đàn ông này có bệnh đi, bị chứng vọng tưởng, cậu bảo hẳn nên đi bệnh viện tâm thần khám một chút, đừng chạy loạn khắp nơi hại người.”

Vi Tường tán đồng gật đầu, cắn răng nghiền lợi nói: “Mình cũng cảm thấy vậy. Coi như mình xui xẻo, tỷ tỷ ta thiện lương như thiên sứ, không so đo cùng biến thái.”

“Phốc, còn thiên sứ, có thể để mình ăn xong rồi hãy nói hay không.” Trình Trình nghe cô nói như thế, đồ ăn trong miệng nuốt chút nữa phun ra, trêu chọc Vi Tường đến phẫn nộ.

Hứa Trình Trình ngưng ngưng cười cười rồi mới lấy giấy lau khô miệng, tiếp tục nói: “Lại nói, bỗng nhiên mình cảm thấy hai chúng ta đây là đồng bệnh tương liên, hôm nào rủ nhau đi chùa cầu may chút đi.”

Lúc này đổi thành Vi Tường không biết nên khóc hay cười.

Buổi sáng đi làm lại đi phòng bệnh 517, Tần Uyển Thu và báo mẫu trong nhà đều ở đây, ở bên cạnh hai người trò chuyện câu được câu không, hôm nay tâm tình bạn nhỏ Lộ Từ Việt cũng không tồi. Nhìn thấy cô, không chỉ chào có bằng giọng nói trẻ con mềm mại ngọt ngào, mà còn chủ động chia sẻ truyện cổ tích của nó với cô nữa.

Thế giới trẻ con chính là đơn thuần như thế, bọn họ cho rằng có đồ tốt sẽ chia sẻ cùng với người mình thích, đây là phương thức biểu đạt tình cảm chân thành tha thiết nhất.

Vi Tường vui vẻ tiếp nhận ý tốt từ đứa nhỏ, thậm chí đọc cho nó nghe qua đồng thoại mà nó chưa từng được nghe, khiến cho trên mặt bạn nhỏ Từ Việt đều tràn đầy sùng bái, bộ dáng nhìn cô tựa giống như nhìn công chúa Bạch Tuyết trong truyện cổ tích.

Đi làm mấy ngày, Vi Tường cũng không có gặp qua mẹ của Lộ Từ Việt, tuy rằng tò mò, nhưng là đây là chuyện nhà của người khác, cô không tiện hỏi nhiều. Nhưng cô có thể thấy được bố của Từ Việt, cũng chính là người đàn ông không phẩm chất kia, khả năng ban ngày tương đối bận rộn, thời gian chăm con chỉ có buổi tối, có điều buổi tối trẻ con đều đã ngủ.

Cho nên từ đáy lòng, cô hy vọng trong lúc Từ Việt nằm viện, với trách nhiệm y tá của mình có thể chăm sóc nhiều hơn cho đứa trẻ mắc cảm này, giúp nó trở nên vui vẻ, hạnh phúc hơn. Nhưng mà khi nghĩ đến khi đứa trẻ này xuất viện có thể không thể nhìn thấy nữa, cô liền hết sức buồn phiền.

Ăn qua cơm trưa, báo mẫu phòng bệnh đã đi rồi. Một mình Tần Uyển Thu chăm sóc Lộ Từ Việt nên tương đối buồn tẻ, nhìn thấy Vi Tường tới, bên cùng cô thân thiết trò chuyện: “Tiểu Vi, con năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Thưa dì, con năm nay 22 tuổi, vừa mới tốt nghiệp.”

“Nhìn còn nhỏ, tuổi trẻ thật là tốt, ài, không giống dì, thật sự già rồi.” Tần Uyển Thu nói.

“Nào có ạ, kỳ thật thoạt nhìn dì còn rất trẻ, một chút cũng không già.” Vi Tường trả lời khéo léo.

“Ha ha, nghe con như thế nói, đi rất vui về.” Vi Tường nói đến những lời trong lòng Tần Uyển Thu, trên mặt bà che dấu không được ý cười tiếp tục nói: “Tiểu Vi à, con là người bản xứ sao, trong nhà có mấy anh chị em, cha mẹ đang làm gì?”

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường nghĩ những người già đều thích hỏi các vấn đề này, nên rất kiên nhẫn trả lời: “Con là con một, nhà con ở thành phố D cách thành phố A không xa. Bố con là một công nhân đường sắt bình thường, thân thể mẹ con mấy năm nay không tốt lắm, nên đã về hưu ở nhà nghỉ ngơi. Gần đây bận việc công tác nên đã một thời gian không về nhà, quá mấy ngày nữa con tính trở về xem bọn họ một chút ạ.”

Tần Uyển Thu nghe xong, vuốt tay cô nói: “Thật là một đứa nhỏ hiểu thuận, vẫn nên trở về thăm ba mẹ con nhiều một chút. Đầu giống con trai ta, làm việc ở trong thành phố, cách nhà không xa, nhưng lại mười ngày nửa tháng không chịu trở về nhà. Mỗi lần đều là chúng ta nhớ cháu, phải thúc dục lắm hẳn mới đưa Từ Việt trở về, con nói xem có đứa con trai nào như vậy, ài.”

Ở trong lòng Vi Tường âm thầm khinh thường Lộ Thượng, nhưng ngoài miệng lại an ủi đối phương: “Có lẽ do anh ấy công việc tương đối bận rộn. Dì à, dì đừng nghĩ đến quá nhiều. Hơn nữa, con có thể nhìn ra được người rất yêu quý Từ Việt.”

“Vẫn là Tiểu Vi hiểu chuyện.” Tần Uyển Thu nói xong tạm dừng một chút, lại cười nói: “Tiểu Vi à, đi không biết có nên hỏi hay không, con đã có bạn trai chưa, nếu chưa có, dì có thể giới thiệu người thích hợp cho con.”

Vi Tường không nghĩ tới đi Tần sẽ hỏi vấn đề này, xem ra người già cũng thật nhiều chuyện. Cô có chút hơi ngưng ngừng nói: “Dì à, hiện tại con chưa có bạn trai. Bất quá cũng không vội, con mới bắt đầu đi làm, tình cảm vẫn nên chờ một chút ổn định, thuận theo tự nhiên đi.”

Tần Uyển Thu nghe Vi Tường nói xong, trong lòng mừng thầm, mọi thứ đều đúng ý bà. Chỉ là ngoài mặt bà lại không biểu lộ gì, chỉ hơi phụ họa gật đầu đồng ý với quan điểm của Vi Tường.

Trước khi tan tầm, Vi Tường nhận được điện thoại từ Hứa Trình Trình.

Điện thoại với mới kết nối đã nghe thấy Trình Trình ở bên kia điện thoại kích động nói: “Nghĩ lại, mình vừa mới nghe được một tin tức lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đại thúc này thật không bình thường (3)

Giọng của Hứa Trình Trình rất lớn, Vi Tường chỉ cảm thấy lỗ tai đều đã ong ong, cô bỏ điện thoại ra xa một chút, theo bản năng nhìn xung quanh, cũng may mọi người đều bận rộn ăn cơm của mình không chú ý tới giọng oang oang của cô ấy. Có lúc này mới “Ừ” một tiếng, nói: “Chuyện gì vậy, nói mình nghe một chút, nhưng trước tiên cậu có thể nói nhỏ đi được không.”

“Không được, mình kích động không khống chế nổi. Cậu biết không Boss của bọn mình thực ra vẫn còn độc thân, trời ạ, độc thân, mình quả thực không thể tin.”

Vi Tường nghe xong cũng không bình tĩnh, nào có người nào già rồi mà vẫn độc thân như vậy, vì thế cô hoảng sợ hỏi: “Đùa gì thế, giáo sư của các cậu không phải đều đã già rồi sao?”

Nghe cô nói như thế, Trình Trình cũng phải choáng váng, hướng về phía trước trợn trừng mắt: “Người nào nói cho cậu Boss của bọn mình là lão già chứ, người ta tuy hơn bọn mình tận mười tuổi, nhưng anh ta chính là vị giáo sư trẻ tuổi đầy triển vọng nhất của trường bọn mình. Tiến sĩ Đại học quốc tế Stanford — Hoa Kỳ, về nước dạy học vài năm, thành tích xuất sắc, hiện nay ở tập san trong và ngoài nước phát biểu hơn hai mươi bài luận văn cao cấp, xuất bản một vài sách chuyên môn, còn chủ trì hoàn thành rất nhiều dự án cấp quốc gia. Lợi hại nhất là người ta còn cùng bằng hữu mở một doanh nghiệp mạng lưới Internet đưa ra thị trường, cho nên nói Boss của bọn mình dạy học ở trường chỉ xem như nghề phụ.”

Trình Trình giống như cái máy thuộc loại nào nói một hơi không ngừng, Vi Tường nghe được cũng ghen ghét nhìn trần trối, ”Trầu như vậy, chẳng trách người ta có tư cách ra về. Nhưng mà lợi hại như thế lại độc thân, khụ khụ, hẳn là có bệnh không tiện nói ra, thời đại này cái gì cũng có khả năng xảy ra mà?”

“Xem cậu thô tục như vậy, nhưng điều này là không thể nào, người ta cũng đã có con cái rồi. Hôm nay bên cạnh nghe lão sư cùng học trường nói chuyện khi đó nói giáo sư bọn mình khó khăn vươm lên lại vừa mang theo một đứa bé thật không dễ dàng, mình ở bên cạnh vênh tai nghe thấy được, lời này chắc là không nói lung tung đi. Chỉ là giáo sư của bọn mình ưu tú như vậy, tại sao lại ly hôn, không nên nha, lẽ nào có tình nhân bên ngoài... , đời sống hôn nhân không hài hòa?

Vĩ Tường nói: “Loại chuyện này chúng ta không biết sự thật, tốt nhất không nên suy đoán. Chỉ là nếu sự thực như vậy, đứa bé đó sẽ cực kỳ đáng thương.”

Trình Trình bĩu môi: “Đứng nha. Nói đi nói lại, giáo sư của bọn mình năm nay mới 36 tuổi, cậu chưa thấy qua nhan sắc thực của anh ta, đó là tài mạo song tuyệt, phong thái bất phàm. Ở trường, đồng đạo nữ sinh đều tôn sùng là nam thần.”

“Khoa trương vậy sao, nghe cậu miêu tả như thế, mình cũng có chút hiếu kỳ vị giáo sư đó trông như thế nào.” Vĩ Tường không quá tin tưởng lời của cô ấy.

“Ngày khác dẫn cậu đi gặp một lần.”

Thời gian trôi qua thật sự nhanh chóng, tán gẫu một hồi liền đến giờ tan ca, hai người lúc này mới miệng khô lưỡi đắng cúp điện thoại.

...

Ăn cơm xong, Vĩ Tường đến phòng bệnh 517 thăm Tần Uyển Thu cùng Tử Việt, chào hỏi xong định rời đi, nhưng cô chỉ lo nhìn phía trước không chú ý phía sau, quay người lại không cẩn thận đụng vào ngực một người đàn ông, cô chỉ cảm thấy phía trước giống một bức tường, thật là cứng, mũi cũng thấy đau.

Nhiều mũi cùng lông mày ngẩng đầu lên nhìn, người này không phải ai khác, chính là người đàn ông hôm qua hiểu lầm nhân phẩm của cô.

Nhìn thấy là hần, Vĩ Tường có chút thờ hèn hèn tránh ra, cực kỳ mất hứng tròn mắt hung hăng nhìn hần. Lúc này cô mới phát hiện ngoài cửa còn có một cô gái trẻ tuổi, Vĩ Tường cũng chẳng quan tâm lễ phép hay không lễ phép, vừa hung hăng tròn mắt nhìn hần vừa tức giận rời đi.

Lộ Thượng nhìn cô gái kia vừa rời gần gũi mà không dám nói gì, đáng ghét nhỏ bé hơi cảm thấy buồn cười, thật sự là tiểu cô nương, khoe miệng của hần trong lúc lo lắng về ra một chút độ cong.

Quay đầu lại, hần giới thiệu với Tần Uyển Thu: “Đây là Tiểu Mẫn Tuyệt, là một sư muội kiêm đồng nghiệp của con, nghe nói Tử Việt nằm viện nên qua đây thăm hỏi.”

Tiểu Mẫn Tuyệt ăn tình khôn khéo đi đến trước chào hỏi Tần Uyển Thu, tự nhiên hào phóng đem ra hoa quả cùng mấy món đồ chơi, hi vọng có thể khiến bác gái lưu lại ấn tượng tốt.

Tần Uyển Thu vừa thấy con trai dẫn theo một cô gái tới, tất nhiên hết sức niềm nở, một chút cũng không lạnh nhạt.

Thăm không tới nửa giờ, Tiểu Mẫn Tuyệt đứng dậy xin phép ra về. Tần Uyển Thu khách khí đưa cô ra ngoài, cũng thông tình đạt lý để Lộ Thượng lái xe đưa con gái người ta về.

Nghe vậy, Tiểu Mẫn Tuyệt nhàn nhạt cười.

May mà đêm nay Tử Việt không cần truyền dịch, Vĩ Tường cũng không cần tăng ca, không cần gặp người đàn ông đáng ghét kia, tâm tình của cô đặc biệt tốt.

Com nước xong trở về nhà, cô nhàn nhã gác chân ngồi ở phòng khách ôm gối xem phim Hàn.

Giữa lúc xem phim mệt mỏi, cô rửa sạch chút bỏ dao, lại còn đặc biệt vì Trình Trình đang gấp gấp làm hạn mục mang thêm một đĩa cho cô ấy. Hai người vừa ăn vừa bắt đầu nói chuyện phiếm.

Trò chuyện với Trình Trình một lúc, để tài lại trở về vị giáo sư tài giỏi ấy.

“Cậu nói có phải là cực kì đáng tiếc không, nếu mình không phải là sinh viên liền hạ thủ, tuy nhiên người này mất than lạnh nhạt vừa nhìn đã làm cho người ta chùn bước, nhưng chủ yếu là xem đáng về, khuyết điểm mà so với đáng về của hần liền không quan trọng.”

“Ngẫm, cũng đừng chảy máu mũi nha. Thượng Đế nói, bộ dạng bạn xấu, nhưng bạn lại nghĩ đẹp, haha.” Vĩ Tường nhin không được nở nụ cười, “Đừng nghĩ nữa, ăn mau lên, ăn xong nhanh đi làm việc của cậu nếu không ngày mai không hoàn thành được, người Boss phê bình nhất định là cậu.”

“Cậu, người này, thực sự làm mất phong cảnh mà, xứng đáng làm cầu độc thân.” Trình Trình nghĩ đến cái gì, sắc mặt không hề có ý tốt, “Ha ha, tuy mình không được nhưng cậu có thể nha. Nước phù sa không dễ chảy ra ruộng người ngoài, lần sau dẫn theo cậu nhìn xem một phen cho biết thế nào, dù sao nếu không có khả năng hai người chúng ta cùng ăn cầu lương đi.”

Vĩ Tường có phần buồn cười nói: “Mình mới không cần, hần lớn hơn mình như vậy. Với lại giáo sư của các cậu nghe đến lời này, không chừng cậu sắp không có ngày lành rồi.”

“Cẩn nhắc một chút đi, tuổi tác không thành vấn đề, haha.” Sợ bị Vĩ Tường đánh, Trình Trình liền chạy trốn.

Vĩ Tường nghĩ đến cảnh tượng mình và một ông lão chung một chỗ, nhin không được mà sợ run cả người, thật kì lạ, hai người bọn họ đúng thật là vô vị.

Buổi tối chờ cô thu dọn phòng khách, tắm rửa một lúc, thời gian đã không còn sớm rồi.

Có thể gần đây chuẩn bị phòng vấn thật sự hơi mệt, cô lười biếng nằm ở bên kia đuôi người, con buồn ngủ bắt gác ập tới, không lâu sau cô liền bước vào giấc mộng ngọt ngào.

Không, là một giấc mộng xấu hổ.

Trong mộng, cô ngã vào trong lòng một người đàn ông, người này thân hình to lớn, bả vai dày rộng. Nhưng trên mặt hần không có biểu cảm gì hết, Vĩ Tường bắt mẫn chu miệng, đầu trước ngực người đàn ông cọ xát, cánh tay ôm hần từ sau lưng không tự giác tiến về phía trước bắt đầu vuốt ve. Không ngờ đáng về người đàn ông này tốt vậy, cơ bắp cường tráng, thắt lưng thuần dài khiến sắc mặt Vĩ Tường hơi ửng đỏ. Nhưng cô chưa đủ thỏa mãn, mà lớn mật đưa tay vào trong áo sơ mi của hần.

Người đàn ông đó rất cực không nhin được nữa ngăn cản cái tay không chịu yên, đôi mắt đen sâu thăm tức giận nhìn cô....

Buổi sáng tỉnh lại, Vĩ Tường nghĩ lại giấc mơ đêm qua liền đỏ mặt, sờ sờ khoe miệng, khá tốt không có nước miếng. Mặc dù ở đại học có với nhóm bạn cùng phòng khá còi cọc, loại nên xem hay không nên xem đều đã nhìn qua, nhưng lần đầu tiên mơ thấy mình cùng với một người đàn ông ôm ấp thân mật thậm chí còn tiếp xúc thân thể, điều này khiến cho cô thẹn đến muốn chui xuống đất, quả thực xấu hổ chết được.

Xem ra mình thật sự cần tìm bạn trai rồi, Vĩ Tường ở trong lòng yên lặng suy nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Vị đại thúc này thật không bình thường (4.1)

Sau khi đưa Tiểu Mẫn Tuyệt trở về, Lộ Thượng lại trở về phòng bệnh khi này, Tần Uyển Thu nhin không được hỏi: “Vừa rồi có sư muội kia có phải có ý tứ gì với con không, các con có khả năng không?”

Lộ Thượng biết mẹ hần nói điều này là có ý tứ gì, gọn gàng dứt khoát nói: “Không có khả năng.”

Hôm nay chỉ là ngoại lệ, buổi chiều vừa mới hợp xong. Tiểu Mẫn Tuyết đi ra chào hỏi với hân, hân huyền vài câu trong lúc vô ý biết được Lộ Tử Việt nằm viện, vì thế cô cực kỳ quan tâm muốn tới thăm một chút. Anh không tiện bác bỏ ý tốt của người ta, đành phải lái xe chờ cô cùng tới đây.

Cho nên vừa rồi bọn họ mới có thể cùng xuất hiện tại bệnh viện.

Con trai không chút do dự phủ nhận khiến Tần Uyển Thu có chút bức bối. Bà có thể nhìn ra vừa rồi cô gái kia nhất định là thích con trai mình, nhưng còn phải xem con trai của mình thôi, bà thật đúng là không thấy hân đối với con gái người ta có ý tứ gì hay không, bản thân sao lại sinh ra một khúc gỗ như thế chứ, thật sự là muốn đem bà buồn chết.

Bà thờ dài nói: “Con xem con đi, hiện tại đã trưởng thành rồi, cũng không thể một mình được, cho dù con không vì mình mà cân nhắc, cũng cần phải vì con cái mà suy xét, cháu trai của ta thật đáng thương đó nha.”

Bỗng nhiên nghĩ đến Vi Tường, chỉ thấy vẻ mặt Tần Uyển Thu đầy kì vọng nói với Lộ Thượng, “Theo ta thấy nhé, cô y tá tiểu Vi Tường không tồi, ta quan sát vài ngày, cô bé này lanh lợi, cần mẫn, kính già yêu trẻ lại biết chăm sóc người khác, quan trọng nhất là người ta cực kỳ thích Tử Việt của chúng ta, mẹ thấy Tử Việt cũng rất thích cô gái đó. Hơn nữa hôm nay mẹ có hỏi thăm qua, cô bé đó có gia thế trong sạch, còn chưa có bạn trai. Tuy nhiên tuổi tác so với con có chút nhỏ đó, nhưng ta nghe nói bây giờ không phải là các cô gái nhỏ đều yêu thích đại thúc sao! Con nói đi?”

Lộ Thượng đối với suy nghĩ của mẹ cực kì kinh ngạc, không nghĩ tới mẹ hân lại có ý nghĩ này, xem ra bản lĩnh của cô gái này không thể xem thường, vì dễ tiếp cận hân mà không từ mọi thủ đoạn, dù xuống tay với người già.

Advertisement / Quảng cáo

Hân nhủ này, nghiêm nghị nói: “Mẹ, mẹ nghĩ gì vậy, một người mẹ mới quen không quá ba ngày, cũng không hiểu rõ nhân phẩm của đối phương, mà bắt đầu đoán mò được hay không được. Con thấy hôm nay mẹ cũng mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Mẹ hân không nhìn lầm người, mẹ đây không phải vì lo nghĩ cho tương lai của con hay sao, mẹ rất thích cô gái này, con hãy cân nhắc thật tốt đi, đừng đối lòng nữa.”

Lái xe còn đang chờ bên ngoài bệnh viện, Tần Uyển Thu còn dặn dò vài câu rồi mới vội vàng rời khỏi.

Lộ Thượng bắt đầu đi vô trán, nghĩ đến mẹ hân nói “Đại thúc”, thật sự là một bộ dạng thảm hại.

Vi Tường tiến vào phòng bệnh, nhìn thấy Lộ Thượng có vẻ không cho hân về mặt tươi vui, đến nỗi bây giờ cô có vài phản chán ghét người đàn ông này, cũng bởi vì hân tùy tiện nghĩ ngờ nhân cách của cô. Theo cô thấy trong lòng người này nhất định rất hiểm ác, bởi vì chỉ có loại đàn ông như vậy mới có thể lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử

Mình và người đàn ông tự kiêu tự đại này vẫn nên giữ một khoảng cách nhất định thì hơn.

Advertisement / Quảng cáo

“Lộ tiên sinh, đứa nhỏ hiện tại đã ngủ thiếp đi, tôi truyền cho bé thêm chút dung dịch, mong tiên sinh chú ý trông coi, để tránh bé động vào kim, cảm ơn tiên sinh phối hợp.” Vi Tường nói với anh ta bằng giọng điệu chuyên nghiệp, rồi mới bắt đầu hành động.

Nghe được cô liên tục nói hai chữ “Tiên sinh”, cùng với giọng nói lạnh như băng của cô, Lộ Thượng cảm thấy tức cười, cô đây là đang vờ mông vuốt mèo với anh rồi sao.

Cười nhẹ đáp lại rồi anh bắt đầu đánh giá Vi Tường, đây cũng là lần đầu tiên anh nghiêm túc quan sát cô gái này.

Chỉ thấy đôi mắt cô mơ màng nhìn chằm chằm kim tiêm, miệng anh đảo nhỏ nhẹ nhàng nhếch lên, bên cạnh khoe miệng có lúm đồng tiền nhỏ nhỏ. Trước kia vậy mà không phát hiện cô có một gương mặt trẻ con, làn da xem ra rất trắng trẻo. Vóc dáng cao 1m6, người mặc bộ đồ y tá khiến cô vô cùng nhỏ nhắn.

Nói tóm lại, đáng đáp cô nương này cũng được, chẳng trách mẹ hân cùng Tiểu Việt đều rất thích.

Nhìn thao tác thái thực của cô cùng với dáng vẻ hòa nhã của con trai, Lộ Thượng bỗng nhiên không xác định cô đang ngây trang hay là chân thành, lần đầu tiên hân lại không đủ tự tin đối với phán đoán của mình.

...

Bạn đang đọc truyện *Vi Đại Thúc Đây Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-2: Vị đại thúc này thật không bình thường (4.2)

Một lát sau, Lộ Thượng thấy Tử Việt vẫn đang ngủ say, mà dịch truyền còn không ít, hân yên tâm đi toilet. Sau khi rời khỏi, liền nghe thấy phía trước phòng bệnh có tiếng oa oa khóc lớn, một cô y tá chợt lóe thoáng qua chạy ngay vào căn phòng kia. Đứng lúc đi ngang qua anh thuận thể nhìn vào trong, phát hiện cửa phòng bệnh mở, trong phòng ngoại trừ cô y tá ban này và một đứa con nít thì không còn người khác.

Bóng dáng cô y tá có phần quen thuộc, hân nhìn kỹ phát hiện là Vi Tường. Không biết nguyên nhân gì, hân bỗng nhiên dừng bước lại muốn xem đến cuối cùng.

Chỉ thấy cô gái này tựa vào trước giường bệnh, ôm bé gái kia, nhẹ nhàng mà vỗ lưng đứa bé miệng lầm bầm. Thì ra đứa bé kia thức giấc không thấy mẹ đâu rồi sợ hãi khóc lớn, Vi Tường nghe tiếng khóc nhanh chóng chạy tới. Cô nhẹ giọng dỗ dành cô bé một hồi, rồi mới rút mấy tờ khăn giấy mềm nhẹ để lau nước mắt cho đứa bé, còn lưu luyến dùng ngón tay cái vuốt ve gương mặt đầy thịt của đứa bé rồi nhìn nó mỉm cười, mà đứa bé kia bỗng nhiên nín khóc một cách thần kì, thậm chí còn cười với cô, làm cho Vi Tường nhận không được liền hôn lên bàn tay mím mím của cô bé.

Nhìn đến đây, Lộ Thượng mới phát hiện hân hiểu lầm cô gái này rồi. Thì ra đây chính là tính cách chân thật của cô, trong lòng cô không chi đối tốt với mỗi Tử Việt, mà còn đối với những đứa trẻ khác cũng rất kiên nhẫn, rất yêu thương.

Advertisement / Quảng cáo

Hân có chút hối hận vì ngày hôm qua nói ra lời kia, quả thật lúc ấy hân có chút thô lỗ, y tá người ta có tình yêu có ý thức trách nhiệm mà bị trách mắng như vậy, tâm hồn cô gái nhỏ mong manh không chắc chịu được nhiều tổn thương và đá kích.

Vi Tường không biết có phải do cô suy nghĩ nhiều hay không, đêm nay sau vài lần có đến phòng bệnh 517, Lộ Thượng cũng không có ác liệt với cô nữa, ngược lại đối với cô vô cùng khách khí và tôn trọng. Thấy hân trước sau thay đổi lớn như vậy, Vi Tường đã cảm thấy người này vô cùng tình khôn lợi hại.

Không nghĩ tới là buổi tối có đang muốn về nhà, liền thấy Lộ Thượng đuổi theo muốn đưa cô về nhà. Vi Tường ngây ra một lúc, đoán không ra người đàn ông này có ý gì, trong đầu cô rất nhiều suy nghĩ. Bệnh thần kinh, mặc kệ nó.

“Cảm ơn ý tốt của Lộ tiên sinh, tiểu nữ vô phúc hưởng thụ.” Nói xong, cô cũng không quay đầu lại cứ thế mà đi.

Đi chưa được mấy bước, cánh tay của cô bỗng nhiên bị người níu lại.

“Tôi cũng kiên trì.” Người đàn ông này không giải thích gì kéo cô về phía bãi đậu xe.

Sức lực của hân rất mạnh, thậm chí có phần thô lỗ. Ngay từ đầu Vi Tường không phải là đối thủ của hân, gây dựa nửa ngày vẫn bị hân áp chế, cổ tay của cô đã hiện lên một vòng đỏ cảm thấy có chút đau.

“Ừì,...” Vi Tường có chút tức giận, dứt khoát nói tục: “Anh có bệnh phải không, tôi nói tôi không muốn, anh nghe không hiểu tiếng người sao! Tôi nghĩ không phải tôi có mục đích, mà là anh có âm mưu đi!”

Lộ Thượng không nói gì, không quan tâm vẫn cứ kéo cô về phía xe của mình, mở cửa xe, mạnh mẽ nhét cô vào rồi đóng cửa kỹ, hân mới lên xe.

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường không nói gì, người đàn ông thật sự là kiểu ngạo đáng đánh đòn, nếu mình có học Taekwondo thì nhất định sẽ đi lên đánh cho hắn một trận, đánh cho mặt mũi hắn bầm dập mới người giận.

Thế nhưng cô biết lúc này mình có nói gì cũng vô dụng, cô thừa nhận hôm nay cô xui xẻo. Hắn muốn đưa về vậy cứ để hắn đưa về, để xem hắn có mục đích gì, sẽ không đến mức ăn mình.

Lộ Thượng ngồi vào vị trí lái, cũng không lập tức lái xe, mà rất chu đáo nghiêng người giúp Vi Tường cài dây an toàn. Hắn bỗng nhiên tới gần dọa Vi Tường nhảy dựng một cái, thấy rõ mục đích của hắn Vi Tường có chút ghét bỏ trừng mắt liếc hắn một cái, rồi mới né tránh tay hắn.

Hừ, vừa thấy hắn giống như chồn chúc tết gà năm mới – không có ý tốt, cô cũng không ngốc.

Lộ Thượng cũng không có mắt hứng, chỉ là nhìn sâu một cái.

Cái nhìn này khiến cho Vi Tường như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than, không được tự nhiên. Hắn đây là có ý tứ gì?

Có đi hay không, không đi cô sẽ xuống xe.

Đang ảo não liền nghe Lộ Thượng mở miệng nói: “Vi Tường tiểu thư, không cần khẩn trương, tôi thấy mỗi tối cô đều tặng ca vì Tiểu Việt, trong lòng áy náy nên muốn đưa cô về để tỏ lòng biết ơn.”

Vi Tường chỉ là hừ một tiếng, chẳng muốn đáp lại hắn, trong lòng lại nói cô có thể dùng phương thức này để ép buộc người khác sao, cho rằng mình là ai.

“Địa chỉ?” Rõ ràng là câu hỏi, có lẽ trong miệng hắn nói ra khiến cho người khác cảm thấy được đây là mệnh lệnh.

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường bĩu môi nói ra địa chỉ nhà mình: “Đường Thanh Niên, khu nhà cư.”

Xe xuất phát, dọc theo đường đi, hai người không có bất kỳ trao đổi gì, không khí có chút kỳ quái mà lại xấu hổ bao phủ trong xe. Vi Tường xoay đầu nhìn cửa sổ vờ như đang xem phong cảnh bên ngoài.

Quãng thời gian này, trên đường xe cô không nhiều lắm, trạm xe buýt chờ người qua đường cũng không còn mấy chiếc, giao thông thông suốt. Chỉ gặp từng cái từng cái đèn đường, hàng loạt cây cối, từng nhà cao tầng lay động như một con tuấn mã chạy như bay, Vi Tường nhìn đến thất thần...

Không bao lâu liền đến nơi, nhìn xe dừng lại, Vi Tường mới hồi phục tinh thần lại.

Sau khi xe dừng lại, Lộ Thượng nhìn bốn phía mới phát hiện khoảng cách của tiểu khu này cách Đại học C không xa. Lại nhìn Vi Tường đang vội vàng mở cửa xuống xe, hắn không nhanh không chậm nói: “Đợi một chút...”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Để Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Đại thúc này thật khó lường (1)

Nghe được giọng nói của Lộ Thượng, Vi Tường dừng lại, xoay người dùng ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc nhìn anh.

Ánh mắt anh sâu thăm bình tĩnh không chút gợn sóng, cô không đoán ra được ý gì. Thấy anh yên lặng không nói gì cả nửa buổi, Vi Tường không có chính khí mà mặt bắt đầu nóng lên, nhưng mà lần này cô không tự mình đa tình nữa, liếc mắt một cái rồi xuống xe.

Lộ Thượng nhìn cô giận dữ thì cười khê, rồi nghiêm mặt nói: “...Vi tiểu thư.”

Dừng lại một chút như đang suy nghĩ điều gì đó, rồi anh nói tiếp: “Xin lỗi vì chuyện hôm qua.”

Vi Tường kinh ngạc mở to miệng, cô có nghe nhầm không vậy, người đàn ông này lại nói xin lỗi cô? Chẳng lẽ anh ta phát hiện bản thân có lương tâm rồi, biết mình có lỗi.

Vi ngày hôm qua anh ta làm chuyện có lỗi thấy áy náy, nên hôm nay mới cương quyết đưa cô về nhà?

Nghe lại những lời mắng chửi của anh ta thì lại không nhịn được, Vi Tường có ý cười nhạo: “Lộ tiên sinh vì thấy bản thân làm điều sai nên xin lỗi sao? Thật ra đến bây giờ tôi không biết mục đích của anh là gì, nếu không thì Lộ tiên sinh có thể tiết lộ một chút không?” Nói xong cô lại cười nhạt.

Hồ không ra oai, nên anh cho rằng cô là mèo bệnh sao.

“Lúc trước là tôi hiểu lầm, xin cô tha thứ.”

Advertisement / Quảng cáo

Có lẽ không nghĩ tới tiểu cô nương mềm này miệng lạnh lợi như vậy, Lộ Thượng sững sốt mấy giây rồi lại thành thật giải thích với cô.

Cũng có lẽ cảm thấy mình chưa đủ thành ý nên anh nói tiếp: “Nếu không thì như vậy đi, để biểu đạt thành ý của tôi, ngày khác tôi mời cô ăn cơm, cô thấy thế nào.”

Không ra tay đánh người đang cười, người cao cao tại trường như anh ta có thể hạ thấp mình xin lỗi như vậy, Vi Tường cũng không muốn nói những lời cay nghiệt gì, cô chỉ trợn trừng nói: “Lời xin lỗi của anh tôi chấp nhận, còn ăn cơm thì không cần đâu. Bây giờ cũng không còn sớm tôi phải về đây, gặp sau.”

Cứ cho chuyện này trôi qua như vậy đi, không cần phải đứng ở đây tức giận.

Lộ Thượng thẳng vai lên, tỏ ý cô về đi, chờ cô đi xa rồi mới lên xe.

Giữa trưa ngày hôm sau, cô có hẹn với Trình Trình ăn cơm ở quán đối diện bệnh viện, bởi vì không xa cho nên gần đến giờ cô mới đi.

Cô vào quán rồi nhìn một lượt, đã nhìn thấy Trình Trình đang vui vẻ vẫy tay với cô, không ngờ bên cạnh lại còn có Lương Văn Kiệt.

Lương Văn Kiệt là bạn học của Trình Trình, lần trước đưa Trình Trình về, cô ấy có giới thiệu qua với cô, hai người coi như cũng quen biết.

Trong điện thoại Trình Trình không nói sẽ có người khác, cho nên bây giờ Vi Tường có chút bất ngờ. Nhưng cô phản ứng nhanh, cười với Lương Văn Kiệt, gật đầu tỏ ý hỏi thăm.

Lương Văn Kiệt cũng lễ độ đứng lên kéo ghế cho cô.

“Nghĩ gì vậy, mau ngồi xuống đi. Còn nhớ không lần trước hai người từng gặp nhau đó, lúc này vừa gặp cậu ấy nên mời nù cùng ăn cơm.” Trình Trình cười híp mắt nói với cô.

“Đương nhiên là nhớ rồi.” Vi Tường mỉm cười nói.

Trong khi chờ thức ăn đem lên, Vi Tường quan sát khung cảnh trong quán.

Quán này đơn giản mộc mạc, nhưng lại nổi bật. Không khoe khoang cũng không ngốt ngát, cô tương đối thích khung cảnh này.

Chờ khi thức ăn được mang ra, nhìn một bản đầy đủ sắc vị, hai cô gái bị gọi lên con thêm ăn, bắt đầu ăn nhiệt tình. Ngược lại Lương Văn Kiệt lại không ăn gì, chỉ lo gấp thức ăn cho hai cô.

Vì không quen với Lương Văn Kiệt lắm, cho nên Vĩ Tường không ăn nhiều. Mà Trình Trình thì ngược lại, hôm nay ăn hơi nhiều. Cũng không ngừng tán thưởng Lương Văn Kiệt trước mặt Vĩ Tường. Nói tới mức Lương Văn Kiệt còn phải ngưng ngừng, thỉnh thoảng liếc nhìn xem phản ứng của Vĩ Tường.

Cô sớm nhận ra được tâm ý lúc này của Trình Trình, xem ra hôm nay cô ấy muốn làm mai Lương Văn Kiệt cho cô.

Muốn hai người độc thân họ đến với nhau, ăn xong Trình Trình liền bỏ chạy. Nhà đầu này, thật là dụng tâm hết sức, khiến cho Vĩ Tường dở khóc dở cười.

Bữa cơm này Lương Văn Kiệt kiên quyết muốn trả tiền, Vĩ Tường chỉ đành bỏ qua. Vì không muốn nợ ân huệ nên cô mời anh ta lần sau ăn cơm. Ra khỏi quán, Lương Văn Kiệt lại nhất quyết muốn đưa Vĩ Tường về bệnh viện, dĩ nhiên còn xin số điện thoại của Vĩ Tường.

Tối gặp lại Lộ Thượng, lúc đầu Vĩ Tường có chút không được tự nhiên, nhưng rất nhanh liền ổn định lại.

Bởi vì lần trước thất lễ, nên hôm nay thái độ của Lộ Thượng đối với Vĩ Tường có chút lịch sự, nếu như không phải lần trước thấy thái độ anh ta không được bình thường, thì Vĩ Tường nhất định sẽ bị đáng về bấy giờ của anh khiến cô nghĩ anh là một người đàn ông lịch sự tao nhã.

Nửa đường, Vĩ Tường nhận được tin nhắn, là của Lương Văn Kiệt gửi tới. Anh ta nói con gái đi làm về khuya không an toàn, anh ta đang ngồi chờ ở lầu một, tan việc sẽ đưa cô về.

Vì giác quan thứ sáu của phụ nữ nên Vĩ Tường biết Lương Văn Kiệt có ý với mình, anh ta thật sự có hảo cảm đối với mình. Tiếp xúc hai lần, Vĩ Tường cũng không nghĩ nhiều, chẳng qua chỉ xem anh ta là bạn tốt của Trình Trình, còn hai người họ chỉ coi như là bạn bè mới quen, ít nhất bây giờ cô cũng không có ý gì với anh ta.

Nhưng nghĩ tới người ta có lòng tốt với mình, hơn nữa cũng không nói chuyện dư thừa gì, Vĩ Tường cũng không tiện nhắn gì, chỉ biểu đạt ý cảm ơn.

Advertisement / Quảng cáo

Chờ làm xong hết việc, dọn dẹp rồi xuống lầu, đến đại sảnh ở bệnh viện, liền thấy Lương Văn Kiệt đang ngồi nghỉ ở ghế chờ.

Vĩ Tường có chút áy náy nói: “Xin lỗi khiến anh đợi lâu rồi. Thật ra thì cũng không muốn làm phiền anh, chỗ tôi ở không xa nơi này lắm, ngồi xe một chút là đến.”

Lương Văn Kiệt thấy cô thông dong đi tới, trong lòng thích thú. Vừa quan sát có vẻ mỉm cười nói: “Sau này mọi người đều là bạn, không cần khách khí như vậy.”

....

Lộ Thượng đứng ở ngã rẽ cầu thang nói chuyện điện thoại xong, đoán chừng lúc này chắc Vĩ Tường còn chưa về nhà, anh cảm thấy mình cần phải đưa cô về.

Đi đến phòng hành chính, thấy cô không có ở đây, nghe được đồng nghiệp nói cô vừa xuống lầu, Lộ Thượng liền nhanh chân đi xuống.

Không nghĩ tới, vừa mới đến đại sảnh thì thấy một nam một nữ vừa cười vừa nói đi ra ngoài, cô gái kia chính là người anh muốn tìm, mà cậu trai kia mang dáng vẻ trang nghiêm quan tâm tỉ mỉ hộ tống đưa cô về nhà, chắc là bạn trai cô.

Xem ra mình không cần đưa cô về nữa, Lộ Thượng đứng nơi xa nhìn một hồi rồi mới xoay người đi lên lầu.

Nghĩ đến chuyện hôm nay mẹ nói với mình, anh không nhịn được bật cười.

Chỗ gãy xương của Đường Việt cũng hồi phục sau hai tuần dưỡng thương, đứa trẻ này cũng dần thích ứng từ mặt sinh lý và tinh thần đối với việc mình bị gãy xương, đau đớn của việc gãy chân mang lại cũng giảm bớt, chức năng dạ dày cũng khôi phục lại, có thể ăn uống thanh đạm và những chất dinh dưỡng cần thiết.

Ở với đứa trẻ này mấy ngày, Vĩ Tường càng ngày càng thích nó, vì để cho bạn nhỏ Lộ Việt bổ sung chất dinh dưỡng thật tốt, Vĩ Tường tự mình nấu canh cho bạn nhỏ uống. Mặc dù cô không biết nấu cơm, nhưng có thể học, với lại cô cũng không ngốc.

Vì vậy mấy ngày nay Vĩ Tường tới rất sớm, Vĩ Tường đã học theo cách làm trên weibo, ở nhà loay hoay một hồi, còn đặt biệt vì Lộ Tử Việt mà hầm xương mang đến bệnh viện.

Cô cẩn thận dứt cho bạn nhỏ, Lộ Việt uống một muỗng rồi lại liếm sạch sau đó ngọt ngào cười với Vĩ Tường, cứ như vậy lặp đi lặp lại. Cuối cùng thẳng bé uống hết sạch, uống xong còn đưa đầu lưỡi nhỏ bé liếm liếm môi đầy thỏa mãn.

Vĩ Tường nhìn hình dáng nhỏ bé đang treu chọc mình thì hết sức vui vẻ, tâm tình trở nên tốt hơn. Suy nghĩ việc gần đây thẳng bé cứ nằm trên giường mãi, bây giờ có thể hoạt động một chút. Vì vậy cô thương lượng với Tần phu nhân, dẫn Lộ Việt ra ngoài phòng chơi, hấp thu không khí trong lành.

Dĩ nhiên lúc người bạn nhỏ nghe được mình có thể ra ngoài, đừng nói là kích động, mà còn cao hứng đưa tay trái nắm chặt tay Vĩ Tường.

Tất cả điều này đều được Tần phu nhân thu vào mắt, khúc mắt bà hơi hơi ướt. Con trai càng vui vẻ thì bà rất yên tâm, đối với Vĩ Tường bà càng nhìn càng thấy thích. Chỉ là nghĩ đến mẹ của thẳng bé, sắc mặt bà lại trở nên âm trầm.

...

Buổi tối về đến nhà, Trình Trình như kẻ gian hời có vẻ cảm giác gì đối với Lương Văn Kiệt.

Vĩ Tường cắt lời Trình Trình: “Cậu được lắm, chưa nói cho mình biết trước một tiếng mà đã tự tiện hành động rồi!”

Vĩ Tường tức giận ngồi xuống sofa nói: “Đại tiểu thư ới, cậu đây là gần quan được ban lộc, tại sao không cố gắng lợi dụng đi.”

“Quá khen, không có cảm giác gì. Nói sau đi cái này mình cũng đang đi học mà, không gấp không gấp, ngược lại là cậu đó đang đi làm, còn chưa yêu đương gì, mình cũng nên gấp giùm cậu chứ...”

“Sau này rồi hãy nói, bây giờ mình không có loại suy nghĩ này.”

“Đừng mà... Có khi nào cậu còn nghĩ tới người đó chứ?” Nghĩ tới điều này có thể xảy ra, Trình Trình thì dò xét.

Vĩ Tường ngăn người, dừng một chút rồi nói: “Không có chuyện đó, không còn sớm nữa tớ về phòng đây.”

Advertisement / Quảng cáo

Qua hai ngày sau, nhận được thông báo, Lộ Việt có thể xuất viện về nhà nghỉ dưỡng.

Nghe được tin này, Vĩ Tường vui thay cho thẳng bé, điều này nói rõ giai đoạn hồi phục thứ nhất đã thành công, ở nhà dưỡng bệnh cho tốt nữa là được. Nhưng nghĩ đến việc sắp chia tay, Vĩ Tường cảm thấy có chút mất mát, quả nhiên không bỏ được thẳng bé này. Chờ nó xuất viện, có lẽ không có cơ hội gặp lại.

Lại không được nhìn thẳng bé nó nụ cười ngọt ngào, không nghe được thẳng bé gọi mình là di, càng nghĩ càng khó chấp nhận.

Lần nữa đến phòng bệnh, nhìn thấy Tần phu nhân đang thu dọn đồ đạc, bên cạnh còn có người đàn ông đứng tuổi, nhìn ông ta với Lộ Thượng giống nhau, Vĩ Tường đoán đây là bố của anh ta, là ông nội của Lộ Việt. Ông lão nhìn rất uy nghiêm, chắc chắn là một nhân vật lợi hại.

Vĩ Tường tự nhiên chào hỏi, hỏi thăm sức khỏe của đôi phương, chẳng qua là ông lão chỉ nhẹ nhàng gật đầu xem như đáp lại. Như vậy xem ra, Lộ Thượng phần lớn di truyền gen của ba anh ta, hai người tương đối lạnh nhạt.

Từ tận đáy lòng Tần phu nhân rất cảm kích Vĩ Tường, ở một bên không ngừng khen Vĩ Tường thông minh lại hiểu chuyện với bạn già của mình, cuối cùng còn muốn Vĩ Tường đến nhà mình làm khách.

Bạn nhỏ Lộ Tử Việt nghe thấy mình có thể xuất viện, liền kích động không thôi, trẻ con cơ bản không thích ở bệnh viện. Nhưng về nhà thì lại không gặp được di Tiểu Vi, thắng bé không nhìn được xụ mặt.

Vi Tường chỉ đành an ủi nhẹ giọng khuyên nó.

Chờ thu dọn xong xuôi, Lộ Thượng cùng tới.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Nay Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 6: Đại thúc này thật khó lường (2)

Khi Lộ Thượng vào trong phòng bệnh thì thấy Vi Tường cũng ở đây, anh chủ động hỏi: “Y tá tiểu Vi cũng ở đây à.”

“Vâng, anh đến để đón Tử Việt sao?” Vi Tường lịch sự trả lời.

“Ừ, cảm ơn cô mấy ngày nay đã quan tâm và chăm sóc Lộ Tử Việt.”

“Không có gì, là việc tôi nên làm mà.” Thấy anh ta nói với giọng thành thật, Vi Tường cười nói.

Phải đi rồi, Vi Tường phụ trách dẫn đứa bé, đưa bọn họ ra khỏi bệnh viện. Trước khi lên xe, bạn nhỏ Lộ Tử Việt vẫn không chịu buông tay, đôi mắt long lanh nhìn cô, một mực kêu di tiểu Vi, Vi Tường ẵm đứa bé lên, hôn lên đôi má phúng phính, rồi lại an ủi.

“Di tiểu Vi, con thích đi... Con không nỡ...” Tiểu Tử Việt vừa nói vừa khóc thút thít,... Con có thể gọi điện thoại cho di không?”

“Tất nhiên là được rồi, con có thể nhớ được số điện thoại của di không.

“Vẫn chưa nói xong thì thấy anh bạn nhỏ đang nhìn ba cậu.

Advertisement / Quảng cáo

Rất rõ ràng, ý là ba có thể giúp con lưu số được không.

Lộ Thượng không nghĩ đến, chỉ vài ngày ngắn ngủi quan hệ của con trai và Vi Tường đã sâu như vậy, anh chỉ có thể bắt lưc lấy điện thoại lưu số của Vi Tường.

Lại nhìn ánh mắt đáng thương của con trai, anh ấy hơi suy nghĩ sau đó nhìn về phía Vi Tường.

Ánh mắt của anh rất nghiêm túc: “Vi tiểu thư thấy thế này được không, để tôi lòng cảm ơn hôm nào đó tôi dẫn Lộ Tử Việt mời cô ăn một bữa cơm, hi vọng cô không từ chối.”

Vi Tường lại khách khí biểu đạt rằng đây là chuyện cô nên làm, không cần phải cảm ơn.

Lộ Tử Việt hiểu ý ba liền lập tức thông mình nói: “Di tiểu Vi, con và ba nhất định phải mời di ăn cơm, di nhất định phải đồng ý với tiểu Việt.”

Nhìn thấy biểu cảm mong đợi của tiểu Tử Việt, Vi Tường không nhẫn tâm nên gật đầu.

Nhìn thấy di tiểu Vi đồng ý, anh bạn nhỏ mới đồng ý nhanh chóng lên xe và cũng không quên vẫy tay chào tạm biệt Vi Tường.

Đợi đến khi Lộ Tử Việt đi rồi, Vi Tường cảm thấy mắt mắt không thể nào so sánh được, có lẽ bản thân cần một chút thời gian để điều chỉnh lại những ngày không có Lộ Tử Việt.

Trở về bệnh viện, vừa bước vào nhà đã vô ý nghe được cuộc nói chuyện bên trong.

“Cậu nói xem ba của đứa bé đang làm nghề gì, không giống như một gia đình bình thường, rõ ràng ba và ông nội nó không phải là người bình thường. Trách không được Vi Tường đối với bọn họ rất chu đáo. Một người y tá mới đến không lâu, cậu nói tại sao lại có quan hệ tốt với đứa bé đến như vậy, tôi nghĩ nhất định không đơn giản.”

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy với lại mấy ngày nay tôi chỉ thấy bà nội của đứa bé không thấy mẹ đứa bé đâu, Vi Tường không phải muốn chen vào chứ...”

“Ai mà biết được, bây giờ lòng người khó đoán. Không biết sau về bên ngoài lại là con người như thế nào....”

Những lời sau càng khó nghe hơn, Vi Tường không muốn nghe tiếp, quay lưng đi đến cửa sổ để hít thở.

Lúc này nói chuyện chắc là tiểu Trương và tiểu Lý ở trong phòng, hai người họ bình thường vẫn luôn lười biếng, mà Vi Tường chỉ là một người mới. Làm việc tích cực một chút thì trong mắt của họ lại cảm thấy không thoải mái.

Ngoài cửa sổ thành phố và xe cộ vẫn nhộn nhịp thế nhưng không một ai để ý đến ánh mắt của người khác. Gió thổi nhẹ nhàng, thổi bay đi những sương mù trong tim Vi Tường. Đi con đường của mình mặc kệ những lời người khác nói, Vi Tường nói trong lòng. Chỉ cần cô không làm việc gì trái lương tâm, xứng đáng với cô thì được rồi, lời người khác nói cô không quan được. Vì vậy cô nở một nụ cười dịu dàng, có thể nhìn thấy kim đồng tiền nhỏ trên khoé miệng.

Đến khi tan làm thì Vi Tường nhận được điện thoại của Hứa Trình Trình. Cô ấy nói với Vi Tường rằng kể bên đại học C có mở một tiệm bán đồ ngọt rất đặc biệt, muốn Vi Tường khi tan làm ngay lập tức về nhà rồi hai người cùng nhau đi ăn.

Vi lần trước đi ăn Trình Trình dẫn theo Lương Văn Kiệt nên lần này cô đặc biệt hỏi rõ ràng thật sự chỉ có hai người họ phải không. Nhận được câu trả lời nhất định, Vi Tường mới an tâm nhận lời.

Vi Tường mới bước lên xe công ty thì điện thoại lại reng lên, màn hình hiện lên ba chữ Lương Văn Kiệt.

Hóng rồi!! Cô đã quên việc này. Buổi tối hai ngày nay Lương Văn Kiệt vẫn luôn đến đón cô tan làm, thật ra từ ngày đầu tiên Vi Tường đã nói anh ta không cần đến, nhưng Lương Văn Kiệt không nghe theo lời cô. Lần này anh ta lại đến nữa, vì hôm nay Vi Tường không cần tăng ca nên quên mất anh ta.

Vi Tường cảm thấy có lỗi rồi nghe điện thoại nói: “Thật xin lỗi tôi đã về nhà rồi anh đi đến bệnh viện rồi đúng không?”

Lương Văn Kiệt im lặng vài giây thì cười nói: “Tôi đang chuẩn bị đi đến đó nhưng mà em về rồi thì thôi, không sao. Nhưng mà không phải em phải tăng ca sao?”

Vi Tường tìm được 1 chỗ rồi ngồi xuống, tiếp tục nói: “Ồ! Đứa bé tôi chăm sóc phục hồi không tệ, hôm nay ra viện, sau này tôi đi làm bình thường rồi, xin lỗi tôi quên nói với anh.”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe cô ấy nói như thế, Lương Văn Kiệt nhìn không được chúc mừng: “Vây tốt rồi.”

Nhưng hẳn lại nghĩ mắt đi một cơ hội đưa cô về nhà tâm trạng anh đột nhiên rơi xuống.

Gặp nhau mấy lần, Vi Tường chỉ coi anh như bạn bè, cảm giác bản thân không thể trả lại anh hồi đáp như anh mong đợi, cô không muốn anh ta đối với cô quá tốt. Nhưng mà người ta cũng tình nguyện đưa cô về nhà mấy lần, cô vẫn rất cảm động.

Suy nghĩ một lúc Vi Tường muốn lên kế hoạch cho ngày mai, mời Lương Văn Kiệt ăn cơm, một mặt cảm ơn gần đây người ta chăm sóc cô một mặt nói rõ ràng chuyện nên nói.

Nghĩ đến đây Vi Tường nói với đầu dây bên kia: “Lương Văn Kiệt, buổi tối ngày mai có rảnh không, muốn mời anh ăn một bữa cơm, tôi vẫn chưa cảm ơn ý tốt của anh mấy ngày nay.”

Lương Văn Kiệt nghe cô nói hai người cùng nhau ăn cơm, anh tưởng rằng mình có cơ hội rồi nên có chút xúc động, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Được thôi, tôi bắt cứ lúc nào cũng rảnh, ăn cơm để cảm ơn thì không cần bởi vì đây là

vinh dự của tôi. ”

Cũng không nói nhiều nữa hai người hẹn nhau thời gian rồi cúp máy.

Xuống xe tại đại học C, Vi Tường đợi hồi lâu vẫn không thấy hình dáng của Trình Trình, cô chỉ đơn giản gọi điện cho Trình Trình nói: “Sao vậy, mình đến nơi rồi, cậu đâu rồi?”

Điện thoại không nghe được giọng của Trình Trình, nhưng có chút ồn ào và nghe được giọng nói yếu ớt của người đàn ông. Có chuyện gì vậy, gọi nhầm số rồi sao? Vi Tường nhắc điện thoại lên xem đi xem lại, không nhầm số mà, đúng số của Trình Trình mà. Cúp máy rồi gọi lại thì lần này đối phương cũng bắt máy, nhưng nghe tiếng trả lời của Trình Trình rất nhỏ, Vi Tường nhanh chóng chạy đến góc cây an tĩnh để nghe.

Thì ra lúc này Trình Trình hẹn cô sau đó không lâu sau. Boss của họ lại đến muốn mở cuộc họp nhỏ, thời gian gấp rút chắc Trình Trình quên nói với cô rồi. Bây giờ họp vẫn chưa xong, Trình Trình chỉ có thể đề Vi Tường đến văn phòng của mình chờ một chút, sau xong việc hai người họ cùng nhau đi.

Dù sao cũng đến rồi Vi Tường chỉ có thể qua đó trước chờ cô ấy 1 chút. Thật ra cô cũng muốn đến văn phòng của Trình Trình xem như thế nào. Để xem Boss làm cô ấy nòn nữa là thần thánh phương nào. Hôm nay không dễ có cơ hội, cô nhất định phải quan sát kĩ một chút.

Sân trường đại học C, Vi Tường đã đến hai lần, lần đầu là lúc Trình Trình khai giảng, cô đến giúp xách hành lý. Còn một lần là khi hai người họ hẹn nhau đến sân quần vợt đánh bóng, đánh xong thì Trình Trình dẫn cô ấy đi tham quan sân trường.

Nên lần này đến đại học C Vi Tường đối với khuôn viên này không có gì xa lạ, mà còn đối với nó có chút hảo cảm.

Đi qua quảng trường rộng rãi, vượt qua sân chơi lớn và sân bóng, ở phía trước là thư viện được thiết kế độc đáo Vi Tường nhìn thấy Trình Trình ở khoa kỹ thuật, toà nhà này rất hiện đại, Vi Tường nhìn thấy thì bước vài bước vào trong và đi thẳng vào thang máy trực tiếp đi đến 713.

Phòng nghiên cứu phát triển của họ là 713, lúc này cửa phòng nghiên cứu phát triển đang hé mở, Vi Tường không thể nhìn thấy được bên trong, chỉ có thể nghe thấy âm thanh trong phòng. Có lẽ là mấy bạn sinh viên đang thảo luận, Vi Tường không tiện vào trong nên định ở bên ngoài cửa đợi một lát hi vọng bọn họ mau chóng kết thúc.

Có chút nhàm chán, cô dựa vào tường bên ngoài lấy điện thoại ra bắt đầu lướt wechat và tin nhắn bạn bè, thấy được những người quen biết hoặc thấy bức ảnh mà cô thích vẫn để lại một like.

Đang thấy thú vị, đột nhiên nghe được một giọng nghiêm túc phát ra từ bên trong.

“Cứ quyết định như vậy đi, chia ra làm hai nhóm, theo thứ tự là...”

Vi Tường cảm thấy kinh ngạc vì giọng nói của người này rất quen thuộc, thế nhưng hết lần này đến lần khác cô vẫn không nghĩ ra đó là ai. Lẽ nào là giọng của nam MC khi xem chương trình truyền hình. Cũng không đúng, nam MC vì sao lại ở nơi này được. Cô không thể tìm ra được manh mối nào.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không được gì, đang tự hỏi thì cửa phòng mở ra. Cô nhìn lên theo bản năng.

Trong giây lát con người mà cô vẫn tò mò đang đứng ở đây, nhìn người đàn ông trước mặt cô.

Thì ra không ai xa lạ mà là Lộ Thượng.

Anh ta sao lại ở đây, anh ta làm việc ở đây sao.

Advertisement / Quảng cáo

Não của Vi Tường bắt đầu vận chuyển nhanh như gió.

Suy nghĩ lại thì cô lẽ anh ta là Boss mà Trình Trình hay nói đến, nghĩ đến cả người cô liền ngốc đi.

Này quá trùng hợp rồi, cô và anh ta có duyên phận gì đây sao mà đi đến đâu cũng có thể gặp. Bất luận thế nào, vẫn nên chào hỏi đối phương một chút.

Nghĩ đến đây, Vi Tường liền nói nhưng âm thanh phát ra có chút không quen:”À, thật trùng hợp, Lộ tiên sinh, lại gặp nhau rồi.”

Lộ Thượng không nghĩ rằng khi cùng sinh viên họp xong bước ra thì lại có thể gặp Vi Tường ở đây.

“Sao cô lại ở đây? Có đến tìm tôi sao?” Lộ Thượng có chút bất ngờ.

Vi Tường sợ anh ta lại hiểu lầm như lần trước, nhanh chóng chỉ tay vào cửa phòng nói: “Không có, không có, anh đừng hiểu lầm, tôi là đến tìm Hứa Trình Trình, cô ấy là bạn của tôi. Đây... tôi cũng không nghĩ ở đây cũng có thể gặp được anh, Lộ tiên sinh phải chăng làm việc ở đây?”

Lộ Thượng đang nghi ngờ lời nói của cô, theo ánh nhìn của cô thì thấy Hứa Trình Trình đang vẫy tay sang đây, anh mới gạt đầu trả lời:”Đúng, tôi là giáo sư của đại học C.”

Thì ra là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 7: Đại thúc này thật khó lường (3)

Đúng lúc này Trình Trình từ bên trong đi ra, thấy giáo sư đại nhân còn đứng trước cửa, vì thế cô rất lễ phép nhìn Lộ Thượng giới thiệu: “Giáo sư Lộ, đây là Vi Tường bạn tốt của em, cô ấy tới chờ em. Vi Tường, đây là giáo sư của mình, thấy ấy không chỉ có học thức uyên bác, mà tính tình cũng rất tốt, bình thường đối với những sinh viên bọn mình cũng rất chiều chuộng.” Sau khi nói xong Trình Trình ở phía sau Lộ Thượng không ngừng chớp mắt ra hiệu Vi Tường.

Có lẽ vì thân phận của đối phương và trong hoàn cảnh lúc này, sợ phá hủy đi hình tượng cao cả của Lộ Thượng. Vi Tường hiểu mình không thể lập tức nói cho Trình Trình biết trước đó hai người bọn họ đã có quen biết, thậm chí còn có khúc nhạc đạo không vui.

Cho nên vào giờ phút này Vi Tường chỉ có thể làm bộ như người xa lạ, một mực cung kính nhìn Lộ Thượng nói: “Xin chào, giáo sư Lộ, nghe danh đã lâu.”

Trong thực tế, cô nhận không được muốn cười, mới vừa rồi rõ ràng ở trước mặt giáo sư, Trình Trình chỉ là vuốt mông ngựa mà thôi, còn không phải cả ngày ở nhà cùng cô nói xấu sao.

Lộ Thượng nhìn dáng vẻ của Vi Tường xem nhau như người xa lạ rồi nói chuyện khách khí với mình, tuy rằng không hiểu rõ ý nghĩ của cô nhưng anh vẫn sẵn sàng đáp lại: “Xin chào.”

Sau khi nói xong, anh nhìn Vi Tường một cách kỳ quái rồi định rời đi.

“Cái đó... Giáo sư Lộ, chúng tôi muốn đi ăn đồ ngọt, anh có muốn đi cùng không?” Vi Tường dùng giọng nói trong trẻo gọi hần lại, biết rõ hần sẽ không đi, thế nhưng không biết tại sao bỗng nhiên cô có suy nghĩ muốn đùa hần một chút.

Lộ Thượng quay đầu liếc nhìn Vi Tường một cái, cô nương này muốn làm cái gì, một phút trước làm bộ không quen biết hần, lúc này lại lôi kéo làm quen gọi hần cùng đi ăn đồ ngọt, hần không cho rằng mình và cô đã quen thuộc đến nước này rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Không suy nghĩ nhiều hần lạnh nhạt từ chối: “Không cần, cảm ơn ý tốt của cô, tôi còn có việc.”

“A..., vậy giáo sư Lộ hẹn gặp lại.”

“Giao sư Lộ hẹn gặp lại.”

“Được rồi, quay đầu lại đi, mặc dù mình biết Boss mình quá thật rất đẹp trai, nhưng người đã đi mất, cậu cũng không cần phải hoa si như vậy...”

Giọng nói của Trình Trình từ phía sau truyền đến, lúc này Vi Tường mới kịp tỉnh táo trở lại.

“Cái gì hoa si, cậu không có mắt sao? Không nhìn ra mình đang mở mang kiến thức khi gặp Boss cực phẩm của cậu sao, sau khi kinh ngạc thì vô cùng thất vọng mà thôi.”

“Tại sao, chẳng lẽ không phải là mở mang tầm mắt, mừng rỡ như điên sao? Chẳng qua cảm thấy giống như các cậu đã quen biết, rốt cuộc là chuyện xảy ra lúc nào vậy?”

Bị hóa nhân của Trình Trình phát hiện, Vi Tường hơi nín hơi nói: “Nói ra dài dòng lắm, lát nữa ngồi xuống ăn bánh ngọt mình từ từ kể lại cho cậu nghe.”

Còn thừa nước đục thả câu, Trình Trình không nói gì trợn trắng mắt. Không nghĩ tới lại bị cô đoán đúng, quả nhiên có mờ ám. Vì thế suốt dọc đường đi, trong đầu cô có vài phiên bản ngôn tình lãng mạn lần lượt trình diễn.

Điều kiện tiệm bánh ngọt không tệ, trong tiệm ánh đèn hơi ấm nhẹ nhàng, ghế sofa pha xanh biếc dễ chịu, ở giữa bàn có một cây trắng ngăn cách, phía trên nhánh cây khô còn treo một vài món đồ chơi linh tinh, rất nghệ thuật. Khi hai người vừa bước vào, họ đã ngửi thấy mùi của đồ ngọt cùng hương cà phê trong không khí, sau đó nhìn vào màu sắc tươi đẹp của các loại đồ ngọt trong tủ trưng bày, cũng đủ khiến làm cho người khác chảy nước miếng rõng rờng.

Sau khi hai người ăn xong, tìm một chỗ thoải mái để ngồi xuống, lúc này Trình Trình không chờ đợi được nữa, nhanh chóng hỏi: “Nói nhanh lên, cuối cùng có chuyện gì xảy ra vậy?”

Vi Tường chuẩn bị một hồi, rồi mới đem chuyện mình có quen biết với Lộ Thượng vì xảy ra hiểu lầm.

Sau khi Trình Trình nghe xong, vẻ mặt khiếp sợ: “Trời ạ, không thể nào.”

Vi Tường bĩu môi nói: “Sự thật chính là như vậy, bình tĩnh bình tĩnh. Lần trước mình có nói với cậu mình bị người khác hiểu lầm, không nghĩ tới người này lại là Boss của cậu.”

“Thật không thể tưởng tượng nổi, hóa ra lần trước người cậu nói chính là Boss của mình. Mình có nói với cậu giáo sư của mình đôi khi rất ác miệng, mình thường xuyên tránh hắn. Cho nên hắn hiểu lầm cậu, mình cũng không cảm thấy kỳ lạ, mà mình còn có thể tưởng tượng ra hình ảnh kia, lúc ấy nhất định cậu sẽ im lặng, nếu là mình, mình đã bỏ chạy rồi.”

Chẳng qua đây cũng thật là quá đúng dịp rồi, vừa vặn một người là giáo sư của mình, một người là bạn thân của mình, đều có thể đi đóng phim được rồi.

“Đúng vậy, phản ứng đầu tiên của mình là cảm thấy trên đời này lại có một người có thể tự cho bản thân mình là đúng, mà lúc ấy mình cũng lập tức phản kích, mình nhớ rõ lần trước về nhà có cùng cậu nói nhảm, cậu còn khẳng định người này bị bệnh thần kinh.”

Trình Trình gật gù đầu, bắt bình thay Vi Tường: “Đúng vậy, cho dù bây giờ mình biết người kia là Boss của mình, mình cảm thấy hắn thật quá đáng. Sau đó thì sao, mình thấy hôm nay cậu nói chuyện cũng không quá khó nghe?”

“Ừ, bởi vì buổi tối ngày hôm sau không biết vì nguyên nhân gì mà hắn tới xin lỗi mình, hơn nữa vì bày tỏ áy náy mà hắn khẳng khái đưa mình về. Cậu cũng biết lòng dạ mình mềm yếu, dứt khoát không so đo tha thứ cho người ta.” Vi Tường vẫn đạm phong khinh nói.

Trình Trình nghe đến đó, ánh mắt lập tức sáng lên: “Cái gì, hắn vậy mà cố ý đưa cậu về nhà, sẽ không phải là giáo sư của mình có ý với cậu đấy chứ? Vậy cậu cũng nên cẩn thận.”

“Đừng có đoán mò. Thật ra, lúc đầu mình cũng tự mình đa tình nghĩ như vậy, nhưng sau đó mình biết rằng đó là một sai lầm lớn, hắn chỉ yêu chính mình thôi.”

Trình Trình gật đầu đồng ý: “Cũng phải.” Sau đó mỉm cười tinh quái, “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, các cậu quá thật rất có duyên. Lần trước mình còn nói với cậu giáo sư bọn mình còn độc thân, hai người đã có duyên như thế, nếu không cậu suy tính một phen đi. Người này mặc dù đa cao ngạo, thể nhưng cậu cũng thấy đó, vóc người đẹp nhan sắc tốt, hắn là người có giá trị nhất trường mình đó.”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe Trình Trình nói như thế, Vi Tường nhện không được run rẩy một phen, rồi mới khản trương tắc đầu: “Không có khả năng, cậu muốn hại chết mình sao, trái tim nhỏ bé của mình không chịu được loại giầy vò như thế, lại nói còn là người đàn ông già như thế!”

Mặc dù cô đồng ý với Trình Trình về chuyện nhan sắc, thẳng thắn mà nói cô cảm thấy Lộ Thượng không chỉ có bộ dáng đẹp trai, mà bề ngoài nhìn cũng rất chín chắn. Nhưng đồng thời cô rất rõ ràng người này kiêu ngạo, rất muốn đánh đòn một cái, lại nghĩ cô sẽ không cùng lão già kia ở một chỗ.

“Già thì có sao, đàn ông 31 nhánh hoa*, hướng chi giáo sư bọn họ vài năm nữa mới bốn mươi tuổi. Thế nhưng ở tuổi này bọn họ sẽ đem cậu trở thành con gái mà sùng ái. Hơn nữa hắn chắc là đã từng li hôn, sẽ càng hiểu được và bao dung cho cậu. Nếu cậu già cho giáo sư của mình cậu thích bạn nhỏ Từ Việt nó liền trở thành con của cậu, cậu có thể chăm sóc đứa nhỏ đó mỗi ngày.

(*Nguyên câu: 男人三十一枝花, có nghĩa: Trai ba mươi chính là thời kỳ chững chạc, phát triển)

Bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì đó, Trình Trình cười xấu xa bổ sung thêm: “Đến lúc đó, cậu còn có thể thủ thi bên gối với Boss của mình, có thể giúp ích cho cuộc sống nghiên cứu sinh của mình tốt hơn, cậu nói đi.” Nói xong lại nở nụ cười haha.

Vi Tường nhất thời ㄟ, mặt đỏ bừng đầy Trình Trình lại gần gần mắng: “Cậu tránh ra, cậu đen tối như vậy. Cẩn thận bị Boss các cậu biết thì cuộc sống an nhàn sẽ chấm dứt đấy.”

Trình Trình không sợ chết, vỗ si nói: “Thật, không thử một chút sao, duyên phận giữa hai người không phải ai cũng có, không tranh thủ một chút sao, mình rất ủng hộ...”

“Đừng lại đừng lại, lại nói không để ý tới cậu nữa...” Vi Tường nóng nảy.

“Được, không nói đùa nữa. Ăn cái gì đi, bờ của cửa hàng này sản xuất từ New Zealand, hương vị rất ngon, cậu nếm thử chiếc bánh hoa sen của mình đi.”

Vi Tường không thể chờ đợi được nữa nhanh chóng cầm một ngụm, bờ này rất tinh tế và ngọt ngào, cô ăn sữa chua của mình cảm thấy rất hợp khẩu vị, chua ngọt vừa phải. Ăn xong lại cắn một miếng mousse sầu riêng, hương vị sâu nặng thơm mát lại không ngấy, làm Vi Tường lập tức quyết định sau này phải vào tiệm này thường xuyên. Bởi vì ăn ngon đến muốn khóc, cơ bản không thể dừng lại.

Lưu luyến hồi lâu, hai người mới rời khỏi cửa hàng đồ ngọt, dạo bước về nhà.

Buổi chiều hôm sau.

Vi Tường hẹn Lương Văn Kiệt cùng ăn cơm, sau khi tan tầm cô thu dọn mọi thứ xong xuôi rồi bắt đầu xuống lầu.

Lúc này, mặt trời đã ngã về phía tây, nó thu lại ánh sáng rực rỡ, giống như sự thay đổi của một bộ quần áo nằm mại xinh đẹp, tỏa ra ánh sáng dịu dịu, nhẹ vỗ về đất đai, hôn lên khuôn mặt thiếu nữ.

Nhìn thấy cách đó không xa Lương Văn Kiệt cũng vừa vặn xuống xe, Vi Tường đi lên phía trước, lịch sự đề nghị: “Chúng ta đi ăn lẩu nhé?”

Cô cảm thấy từ đầu đến cuối, mình và Lương Văn Kiệt không thân thiện nổi, muốn cùng nhau ăn cơm, không có chủ đề nói cũng tương đối xấu hổ. Sẽ tốt hơn nếu thay đổi hình thức ăn lẩu. Bởi vì thời điểm hai người không nói chuyện có thể bỏ đồ ăn vào nấu, bầu không khí sẽ tương đối sinh động hơn.

“Được được.” Lương Văn Kiệt mỉm cười.

Cứ như vậy cô và anh chọn một quán lẩu nổi tiếng, vừa ăn vừa nói chuyện. Đường như Lương Văn Kiệt đã tìm hiểu sở thích của Vi Tường từ Trình Trình, nói chuyện phiếm cũng hợp ý, cố gắng lưu lại ấn tượng tốt với Vi Tường.

Mặc dù không rõ bây giờ Vi Tường có cảm giác gì với hắn không, nhưng Lương Văn Kiệt có thể khẳng định hắn vừa gặp đã yêu Vi Tường. Từ lần đầu tiên gặp cô, ánh mắt của hắn kim không được bị cô hấp dẫn, không thể dời được. Tại sao có thể có lần da mềm mại như con nít thế kia?

Dưới hơi nước nóng hổi, khuôn mặt của cô có chút hồng, làm người khác sinh lòng yêu mến. Lương Văn Kiệt nhìn đến thất thần, không tự chủ được tràn ngập thâm tình: “Hôm nay em rất đẹp.”

Vi Tường không nghĩ tới đột nhiên hắn nói câu này với một người xa lạ, mặt cô đỏ ửng. Cô có phản xấu hổ: “Vâng, cảm ơn.”

Advertisement / Quảng cáo

Phụ nữ rất thích được người khác tán thưởng và khen ngợi, nội tâm ít nhiều có chút vui vẻ. Nhưng trên thực tế hôm nay cô rất giống ngày thường, chẳng qua hôm nay cô tô chút son bóng, đôi môi của cô thay đổi một chút thôi.

Đàn ông quả nhiên chỉ nhìn vào ngoại hình.

...

Cơm nước xong, Lương Văn Kiệt muốn đưa Vi Tường về.

Xe dừng lại, Vi Tường cười nhìn Lương Văn Kiệt nói: “Vẫn không cảm ơn anh được nhiều, hôm nào có thời gian, lại mời anh đi ăn một bữa, cảm ơn mấy ngày nay anh đã chiều có tôi.”

Lương Văn Kiệt cũng mỉm cười nhìn Vi Tường, “Không phải nói đây là vinh hạnh của anh sao, sao lại khách sáo với anh thế.”

Vi Tường xấu hổ gật đầu: “Vậy tôi lên đây.”

Sau khi xuống xe, đi chưa được mấy bước cô khẽ cắn môi, quay lại xe.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Để Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đại thúc này thật khó lường (4)

Lương Văn Kiệt nhìn chăm chú bóng lưng Vi Tường, vừa thấy cô trở lại, hẳn mừng rỡ đem kính xe hạ xuống thấp nhất, ánh mắt đều là vẻ mong đợi.

“Lương Văn Kiệt, thật ra thì... Thật xin lỗi, sau này anh thực sự không cần đến nữa. Ý của tôi là bộ dáng này của anh sẽ khiến tôi rất có áp lực, hy vọng anh có thể hiểu ý tôi.”

Lương Văn Kiệt đại khái là không ngờ tới cô sẽ nói như vậy, ánh mắt thoáng qua một chút ưu buồn, sắc mặt có chút trắng. Hắn rũ mi nhìn tay lái, không nói gì.

Suy tư chốc lát hẳn cảm thấy có thể là phương thức biểu đạt của mình có vấn đề, có lẽ Vi Tường không thích loại tiếp xúc chậm nóng này, lập tức trong lòng làm ra quyết định, vì vậy quay mặt sang, thâm tình mà kiên định nhìn về phía Vi Tường.

“Vi Tường, thật ra thì lần đầu tiên thấy em, em xinh đẹp tự tin lên đề lại cho anh ấn tượng rất sâu. Đúng vậy, anh đối với em vừa thấy đã yêu. Lần gặp mặt thứ hai đúng là anh cố ý mời Hứa Trình Trình tới hỗ trợ, chúng ta mới cùng nhau ăn cơm, hy vọng em bỏ qua cho, anh chỉ muốn gặp mặt em nhiều hơn. Gần đây càng ngày càng hiểu rõ em, anh thật lòng cảm thấy em là một cô gái tốt, anh đối với em là nghiêm túc... Cho anh cơ hội được không?”

Lương Văn Kiệt thâm tình bày tỏ làm Vi Tường vô cùng giật mình, dĩ nhiên trừ việc này ra còn có một chút cảm động.

Nhưng cũng vèn vèn chỉ là cảm động, không liên quan đến tình yêu.

Dù là đến giờ phút này, cô vẫn cảm thấy trong lòng mình đối với Lương Văn Kiệt không có cái loại cảm giác đó, cho nên vẫn không muốn lãng phí thời gian với nhau, cô chỉ có thể hết sức xin lỗi nói: “Thật xin lỗi, Lương Văn Kiệt, tôi...”

Có lẽ là đoán được tiếp theo cô nói cái gì, Lương Văn Kiệt trên mặt hiện lên một chút mất mát, rất nhanh cắt đứt lời Vi Trưn: “Không sao, em đừng cự tuyệt anh vội. Hãy suy nghĩ thật kỹ, anh chờ được.”

Advertisement / Quảng cáo

Nói xong sợ Vi Tường lần nữa cự tuyệt, hắn lập tức cáo từ lái đi như một làn khói.

Vi Tường nhìn xe biến mất nhũn chân mày, mới thở dài lên lầu.

...

Vào cửa nhà được một lúc, liền cảm thấy Trình Trình hôm nay nhìn là lạ.

Nói chuyện với cô, dường như cô không để ý, một mực không bình tĩnh nhìn chăm chú điện thoại di động trong tay. Vi Tường nhìn kỹ cô một cái, cô nương này mặt mũi hồng hào, bộ dạng như một cô gái nhỏ đang then thùng.

Vì vậy cô rón rén xấu xa sát lại, định cướp đi điện thoại, kết quả không ngờ bị Trình Trình kịp thời phát hiện nhanh nhẹn chạy ra xa.

“Nào nào, nói một chút coi có cái gì hay, khiến cho mặt của đại tiểu thư chúng ta có bộ dạng như thiếu nữ đang yêu! Người đàn ông kia là ai mà gan lớn như vậy, hắc.” Vi Tường cười cười nói.

Hứa Trình Trình nghe được cô cười nhạo, bất mãn trừng có một cái: “Cậu tránh ra, bốn tiểu thư là người thế nào, mình là thiếu nữ người mà ai thấy cũng thích, hoa gặp hoa nở, xe thấy xe chở. Lại nói, chiều cao của chị so với cậu dài hơn, lại càng so với cậu cao hơn, hơn nữa, nhìn ngực chị, không phải lớn hơn so với cậu sao?” Vừa nói một bên ưỡn ngực mình ra, vùng vùng xung quanh.

Nhìn Trình Trình cố ý làm ra động tác sóng lớn trào dâng, Vi Tường làm một người phụ nữ cũng phải chảy máu mũi, cô không thể nhịn được cả giận nói: “Mình biết cậu ngực to, nhưng cậu đừng mỗi ngày đều cầm đến kích thích mình được không, mỗi lần đều đâm vào chỗ đau người ta. Còn có thể làm bạn tốt không?” Nói xong Vi Tường không vui bĩu môi.

Ngực nhỏ là tâm bệnh của cô, phương diện này cô đối với Trình Trình là hăm mộ ghen tị.

Chiều cao của bạn học Trình Trình quả thật cao hơn so với cô, 168 cm, cup C, có thể coi vóc người đạt tiêu chuẩn mỹ nhân. Nhưng mà cô cũng không biết lợi dụng ưu thế của mình, mỗi ngày chỉ lo học tập chứ không chú trọng lời ăn mặc. Trong ngày thường cũng chỉ đeo kính cận đen vừa dày vừa nặng, trên người thường xuyên mặc áo phông rộng hoặc áo sơ mi, phía dưới phối một cái quần âu rộng, thật là uống công làm hỏng vóc dáng người đẹp, đứng ở trong đám người hoàn toàn sẽ không bị chú ý.

Dùng lời của Vi Tường chính là phí của trời, tất phải chết.

Hai người bình thường đùa giỡn, Vi Tường cười nhạo cô nhiều lần cũng hào tâm khuyên cô mấy lần, nhưng Trình Trình chính là không để bụng. Thật là hoàng thượng không gặp thái giám gấp, Vi Tường nhìn thấy không hiệu quả về sau dứt khoát mặc kệ.

Nhìn Vi Tường bị cô đâm đến chỗ đau, Trình Trình vừa vui vẻ vừa có chút ngượng ngùng: “Được rồi, không trêu cậu nữa. Đầu nói cho cậu đi, mấy ngày nay có một em trai trong trường đang theo đuổi mình, mình không biết có nên cùng người ta lui tới không. Mình cảm thấy mình không nên đồng ý, mặt của hắn là loại mình thích. Nhưng lại nhỏ hơn ba tuổi.”

Hai người bình thường quan hệ mật thiết, làm việc cũng ăn ý, cho nên Vi Tường mới vừa rồi liếc một cái liền đoán nha đầu này là số đào hoa tới.

Đúng như dự đoán.

Vi Tường không nhịn được tò mò hỏi: “Bộ dạng thế nào, có đẹp trai hay không?”

Lấy hiểu biết của cô đối với Trình Trình, người Trình Trình thích đều là anh đẹp trai.

“Nói nhảm, nhất định đẹp trai. Dù sao mình cũng thích đáng vẻ, cảm giác đầu tiên của mình là rất có chút giống như Dương Dương. Người biết Dương Dương không, chính là Hứa Dục trong phim, là Nhục Bạch sư huynh trong phim.”

Vi Tường dĩ nhiên biết Dương Dương, chính là diễn viên trẻ đang nổi tiếng nhất đạo này, cô thích nhất chính là Dương Dương.

Vốn là vào cửa có miệng khó lưỡi đáng muốn đi rót ly nước uống, có thể nghe Trình Trình hình dung như vậy, cô nghĩ nghĩ không thể tưởng tượng nổi hỏi: “Trời ạ, không phải chứ? Vậy các cậu làm thế nào biết nhau, mau nói cho mình biết cậu làm thế nào câu kết với học đệ đẹp trai.”

Nghe có dùng từ câu kết, Trình Trình già vừ không vui: “Câu kết cái gì, thật là khó nghe. Thật ra thì chính là trùng hợp, mấy ngày trước mình ở thư viện xem luận văn, lúc ấy một anh đẹp trai ngồi đối diện, đầu tiên nhìn, mình liền giật mình, đôi mắt tí hí thần thánh kia chính là giống với Dương Dương nhà chúng ta mà, mình lúc ấy nội tâm dâng trào. Vì vậy cả buổi chiều, mình vừa làm bộ xem tài liệu vừa nhìn lên người ta.”

Trình Trình nhớ lại kể, đem cảnh tượng buồn cười lúc ấy từ nói cho Vi Tường.

...

Advertisement / Quảng cáo

Không nghĩ tới Trình Trình cùng học đệ gặp nhau như vậy.

Vi Tường nghe đến nhập thần, cũng quên mình phải đi uống nước, ngược lại là không kịp đợi cắt đứt, bắt đầu nhạo báng: “Ai yêu, học đệ thật có tâm cơ, có vẻ như cậu hoàn toàn không phải đối thủ của người ta đâu. Nói tiếp, về sau học đệ làm thế nào bắt đầu theo đuổi cậu? Ở giữa phát sinh chuyện gì?”

Trình Trình nửa mở hời nửa 囁 lại đem về sau gặp lại cùng với chuyện câu huyết từng cái nói tỉ mỉ.

Nghe xong Trình Trình miêu tả, Vi Tường lại một lần nữa kích động: “Oa, người ta đem số điện thoại đi động vờ lòng cậu cùng nhau lừa đi. Học đệ này thật là đẹp trai cơ trí, mình đối với hắn bày tỏ sùng bái, ngày khác nhất định phải mang mình gặp mặt, mình muốn quý lạy một chút học đệ này.”

”Chữ Bát (八) còn không có viết xong * , mình đang rầu lắm đây!”

*(*Nguyên văn: 八字还没一撇呢; nghĩa: chuyện còn chưa bắt đầu, chưa có gì là chắc chắn)*

Tỉnh táo lại, Vi Tường nghiêm túc suy tính một phen cũng không tránh thay Trình Trình lo lắng.

“Ừ, phải thận trọng không thể xúc động. Suy nghĩ kỹ một chút mình cảm giác phải cẩn thận với học đệ này, nói không chừng hắn là đạo tặc hái hoa kinh nghiệm mười phần, cậu cũng phải cẩn thận.”

Trình Trình bĩu môi nói: “Có lẽ, mình cũng không suy nghĩ nhiều, cảm thấy không thể nào. Nói cái khác, người ta so với mình nhỏ hơn ba tuổi điều này khiến mình liền chùn bước rồi.”

“Thật ra thì ngược lại mình cảm thấy tuổi tác không phải vấn đề lớn, nếu là đối phương tâm trí thành thực coi như nhỏ tuổi cũng không có vấn đề gì. Mấu chốt nhất là xem nhân phẩm. Nhưng cậu cũng đừng vội một gây đánh chết, tiếp tục khảo sát, có lẽ nói không chừng người ta là thật lòng. Nếu như vậy bỏ qua liền đáng tiếc, đi đâu tìm người vừa ý như vậy, hắc hắc.”

“Được rồi, nghe cậu.”

“Bất quá nghĩ đến cậu ở cùng học đệ ngược ngược cùng bộ dạng mắt mặt, mình nghĩ thế nào cũng buồn cười.” Nói xong Vi Tường ôm bụng bắt kể hình tượng ha ha cười to.

“Thật mắc cỡ chết người, cậu không an ủi người ta cũng thôi đi ngược lại còn không biết xấu hổ gấu cọt người ta.” Trình Trình thẹn quá hóa giận cầm gối ôm trên ghế sofa đập Vi Tường

...

Cãi nhau âm ỉ thời gian bất tri bất giác liền qua đi.

Có thể bị đề tài tới nay ảnh hưởng, lại bởi vì ngày mai làm ca tối không cần dậy sớm, Vi Tường nằm ở trên giường không ngủ được, lăn qua lộn lại cô nhớ tới một ít quá khứ...

Khi đó cô ngây thơ bao nhiêu, ngu ngốc bao nhiêu. Cô thích người nọ như vậy, nhưng cuối cùng hắn vẫn vứt bỏ cô.

Mỗi lần nhớ tới những việc đã qua kia, Vi Tường đều rơi vào tâm trạng đau thương, càng thêm thống khổ.

Vị nặn của nước mắt chậm rãi rơi xuống khóe miệng. Cô cười khổ một cái, âm thầm nói trong lòng không có việc gì, có lẽ khi cô đủ tốt, sẽ chân chính gặp đúng người, đến khi đó cô liền có thể buông xuống quá khứ.

Ngủ một giấc, thứ hai lại là một ngày mới.

Buổi sáng tỉnh lại, làm một chút việc nhà, tưới nước cho hoa trên sân thượng, ngược lại cũng nhàn nhã.

Chờ làm xong tất cả, Vi Tường quyết định cầm sách ngồi ở trước bàn đọc.

Chỉ chốc lát có tiếng động ở cửa, cô đi ra nhìn thì ra Trình Trình dẫn một đứa trẻ trở lại.

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu hài này lại là Lộ Tử Việt mà cô đang nhớ đến.

Vi Tường còn đang khiếp sợ, đã nhìn thấy Lộ Tử Việt không kịp chờ bước chân nhỏ mập mạp chạy đến trước mặt cô vui vẻ nói: ”Di Vi Tường, Tử Việt lâu rồi không thấy đi, rất nhớ đi.”

Vi Tường cũng hết sức mừng rỡ, cô dễ sách trong tay xuống, vui vẻ ngồi xuống cẩn thận tránh cánh tay bó thạch cao của Lộ Tử Việt, thân thiết ôm lấy đứa nhỏ người đầy thịt.

“Bảo bối Tử Việt, di cũng rất nhớ con.” Nói xong cô không quên quay sang Trình Trình hỏi, “Chuyện gì xảy ra vậy, cậu làm sao đem con của Boss các cậu mang đi, Boss các cậu yên tâm ả?”

Trình Trình xem thường nói: “Đều là tiểu tử tông này, hôm nay Boss thật vất vả ở dưới sự yêu cầu nhất trí của bọn mình đem con trai bảo bối mang tới trường học. Mới vừa rồi bọn mình trêu chọc nó một lúc, không nghĩ tới tiểu tử này cũng Boss giống nhau đều lãnh hoàn toàn không phản ứng với đám người bọn mình, làm mọi người rất thất vọng. Minh bỗng nhiên nghĩ đến nó rất thích cậu, liền nói tên của cậu dụ dỗ, nói cậu là bạn tốt của mình, bây giờ đang ở nhà...”

Không nghĩ tới chiều này đúng thật là có tác dụng với người bạn nhỏ, biểu tình Lộ Tử Việt rốt cuộc có biến hóa, ánh mắt mang vẻ mong đợi quẩn Trình Trình mang nó đi tìm di tiểu Vi, không có biện pháp ai bảo Trình Trình tự mình tìm phiền toái nên cô phải tự mình giải quyết.

Vì vậy cô vô cùng chột dạ đất Tử Việt cùng đi tìm Lộ Thượng, tranh thủ sự đồng ý của hắn.

Đĩ nhiên Lộ Thượng vừa nghe các cô nói định trực tiếp cự tuyệt, cuối cùng không chịu được con trai lại tha thiết cùng đám học sinh kia hết sức xin, hắn rốt cuộc gật đầu đồng ý.

Ban này hắn vừa đem các cô đưa đến dưới lầu, nhưng bởi vì công việc nên đi về trước.

“Thì ra là như vậy.” Nghe Trình Trình giải thích xong, Vi Tường lúc này mới gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Để Theo Dõi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phi nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Đại thúc này thật không thú vị (1)

Editor: Tử Phương Team

Vi Tường ôm Lộ Tử Việt đến trên xô pha, xoay người đi tìm đồ ăn vặt mang tới cho bạn nhỏ ăn.

Ở trong ấn tượng của cô trẻ con đều rất thích thứ này, nhà cô lại không có đồ chơi gì, cho nên chỉ có thể dùng đồ ăn vặt tới chiều dài.

Cũng may Tiểu Việt rất nể tình, toàn bộ quá trình đòi mất một đầu toát lên vẻ tham ăn. Nghĩ đến cánh tay vẫn bó thạch cao, cho nên Vi Tường thân thiết xé mở mấy túi rồi từng cái dứt cho Tử Việt, đứa nhỏ ăn vô cùng vui vẻ.

Không bao lâu, Vi Tường xoay người hỏi Trình Trình đang ở bên cạnh: “Vây còn cậu, hôm nay không đến trường sao?”

Trình Trình ngẩng đầu, lười nhác vươn vai nói: “Đương nhiên không cần đi, Boss đặc biệt cho nghỉ một ngày, nhưng đều là nhờ phúc khí từ bạn nhỏ này. Đứng không Từ Việt, sau này con đến đây mấy lần nữa đi, con chính là phúc tinh của di đây.”

Trình Trình thâm vui vẻ rước lấy một cái kính thường từ Vi Tường, nha đầu chết tiệt kia thế nhưng lợi dụng bạn nhỏ đơn thuần vì phúc lợi của chính mình.

Ăn chút gì xong, Vi Tường lại cùng Lộ Từ Việt chơi điện thoại.

Trình Trình nhìn hai người phía trước, bĩu môi dút khoát chơi đi động ở bên cạnh. Dù sao cô cũng không biết ở chung cùng trẻ con như thế nào, may mắn có Vi Tường.

.....

Advertisement / Quảng cáo

Tới lúc ăn trưa, Vi Tường sờ đầu Từ Việt ôn nhu nói: “Bảo bối, cơm trưa con ăn ở nhà đi được không. Nhưng mà chúng ta phải kêu đồ ở ngoài, con có ăn quen không?”

“Ăn quen, ăn quen.” Lộ Từ Việt một chút cũng không do dự, giọng nói còn có chút hưng phấn.

Có thể ăn đồ mua ngoài, nó đương nhiên nguyên ý hơn nữa còn rất mong đợi. Mỗi ngày ăn cơm ở nhà không phải bảo mẫu làm thì chính là ba ba làm, nó ăn đến chán rồi. Nhưng ba ba không cho phép nó ăn đồ mua ở ngoài với đồ ăn vặt, nói không sạch sẽ, không dinh dưỡng, trẻ con không thể ăn.

Mỗi ngày nhìn các bạn nhỏ khác ăn KFC, bánh quy, nó thèm đã lâu, đặc biệt là KFC, trong ấn tượng nó mới được ăn một lần, trước kia ở trường một bạn học mời nó ăn, lúc ấy nó cảm thấy món kia quả thực chính là mỹ thực nhân gian, nhưng mà mỗi lần muốn ăn đều bị ba ba từ chối.

Thật vất vả hôm nay ba ba không biết, cho nên nó nhất định không thể bỏ qua cơ hội lần này.

“Vây con muốn ăn cái gì, nói với đi Tiểu Vi, đi sẽ mua cho con.”

Vi Tường đương nhiên không biết tâm tư của Lộ Từ Việt, thấy bộ dáng chờ mong của nó cô có chút không nghĩ ra.

“Con muốn ăn KFC ạ.” Từ Việt không cần suy nghĩ lập tức trả lời.

Thì ra là thế, trách không được đứa nhỏ này vừa rồi vui vẻ đáp ứng.

“Nhưng Từ Việt à, trẻ con ăn loại thực phẩm này nhiều không tốt lắm đâu.” Vi Tường vốn định gọi cơm hoặc là mì sợi.

Ai biết nghe cô nói xong, khuôn mặt Từ Việt trong nháy mắt tràn đầy sự mất mát, làm bộ đáng thương nói: “Dì, lâu rồi con chưa được ăn.”

Cuối cùng vì không đành lòng làm đứa trẻ thất vọng, Vi Tường quyết định sẽ ăn KFC. Gợi đồ ăn xong, sắc mặt bạn nhỏ lập tức vui vẻ lấy lòng hôn mặt Vi Tường một cái, Vi Tường thật là dở khóc dở cười.

Trình Trình ở bên cạnh xem xong một màn này, nhìn không được trêu ghẹo Vi Tường quá dung túng đứa nhỏ này rồi, sau này nếu cô có con, không biết sẽ chiều như thế nào.

Người giao hàng đưa tới, bạn nhỏ Lộ Từ Việt gấp không chờ nổi. Vi Tường lấy món ưa thích của Từ Việt trước, rồi mới lấy phần dư còn lại cho mình và Trình Trình ăn.

Cô đồ ăn bên ngoài, bạn nhỏ ăn đặc biệt vui vẻ.

Cơm nước xong, Trình Trình tìm có chuẩn đi. Vi Tường đoán có ấy lại bị học đệ rước đi rồi, ai, trọng sắc khinh bạn, cô ấy đưa bạn nhỏ tới đây, còn người lại chạy mất.

Trong nhà hiện tại chỉ còn lại một lớn một nhỏ các cô, Vi Tường dứt khoát mang bạn nhỏ tham quan phòng mình.

Lộ Từ Việt liếc mắt một cái đã bị hai con đại tinh tinh ở trên đầu giường hấp dẫn. Một con màu hồng nhạt dễ thương, một con khác cao ngạo lãnh khốc màu đen, thoát nhìn cực kỳ giống một đôi tình lữ. Thấy thế, anh bạn nhỏ ngọt ngào ngày thơ hỏi: “Dì, đây là ba mẹ của tiểu tinh tinh di đưa con sao?”

“Ách... Xem như vậy đi. Bởi vì con còn nhỏ, nên đi liền tặng tiểu tinh tinh kia cho con. Nếu con thích, hiện tại có thể ôm hai con tinh tinh này chơi.”

Từ Việt vui vẻ ôm con màu hồng đi. Xem ra trẻ con cũng bài xích đồ vật lạnh băng.

Thời gian trôi rất nhanh, chỉ chớp mắt đã bốn giờ. Lúc này, chuông cửa vang lên. Cô tướng Trình Trình trở lại, Vi Tường một bên mở cửa một bên cười nói: “Về rồi à.”

Nhìn thấy người ngoài cửa, tươi cười trên mặt cô liền cứng lại, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Lộ Thượng không nghĩ tới cô ra mở cửa, lại còn lố mắng hấp tấp như thế, trong lòng anh không khỏi cảm thấy một chút buồn cười, trên mặt hơi nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Là tôi.”

Sau khi phản ứng lại, Vi Tường lập tức lịch sự mời anh tiến vào.

Lộ Thượng cũng không khách khí, theo chân cô đi vào cửa.

“Giáo sư Lộ, anh cứ ngồi tự nhiên.”

Lộ Thượng gật đầu đồng ý, vừa ngồi xuống còn không kịp nói chuyện, liền thấy Vi Tường vội vàng đi lấy nước cho anh, lời nói đến bên miệng liền ngưng lại.

Quan sát xung quanh phòng một chút, hai phòng ngủ một phòng khách, đồ vật tương đối đơn giản, nhưng có thể thấy được bố trí rất âm áp, trong ngoài xử lý gọn gàng ngăn nắp, khiến người khác nhìn qua rất thoải mái.

Lại nhìn bóng lưng Vi Tường, bộ đồ trên người mặc in hình phim hoạt hình làm cô càng thêm vẻ trẻ con, nhìn như thế nào cũng vẫn là tiểu cô nương.

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường xoay người nhìn thấy ánh mắt đánh giá của Lộ Thượng, có chút ngượng ngùng nói: “Uống nước đi.”

Lộ Thượng duỗi tay tiếp nhận, nói: “Nơi này dọn dẹp rất sạch sẽ.”

Nghe anh nói như vậy, Vi Tường không tự nhiên đáp lại: “À, coi là vậy đi.” Thật xấu hổ, cô là người luôn lời thối lếch thếch, sao có thể là cô dọn dẹp. May mắn bạn học Trình Trình thích sạch sẽ, bằng không liền xong rồi, đương nhiên lời này cô tuyệt đối không có mặt mũi nói ra trước mặt anh ta.

Nói xong, Vi Tường liền nhìn chăm chăm bàn tay cầm ly của Lộ Thượng. Tay anh rất thon dài, hơn nữa khớp xương rõ ràng, Vi Tường hoàn toàn không có sức chống cự với bàn tay này.

Thật là muốn sờ sờ (☉o☉)!

Ngồi được mấy phút, Lộ Thượng vẫn chưa thấy con trai và Hứa Trình Trình, anh không khỏi nghi hoặc hỏi: “Bọn họ đâu rồi?” Chẳng lẽ không ở nhà?

Đúng lúc này, Lộ Từ Việt ở trong phòng không chờ được, liền ôm tinh tinh màu hồng đi ra.

Nhìn thấy Lộ Thượng, đứa nhỏ rất vui vẻ: “Ba ba là tới đón con sao?”

“Đừng vậy, con chơi một ngày rồi. Hôm nay ở nhà đi chơi có vui không?”

“Đương nhiên, con rất vui cũng rất thích nhà đi. Đứng rồi, ba ba, tiểu tinh tinh của con là con của đại tinh tinh hồng nhạt này.”

Lộ Tử Việt vui vẻ cùng ba ba chia sẻ niềm vui.

Nói xong nó còn không quên tổng kết một câu: “Của con là đứa trẻ, còn đây là mẹ, ba ba thì ở trên giường đi.”

Mặt Lộ Thượng lập tức đầy hắc tuyến, nhưng ngay sau đó anh liền hiểu ý tứ đứa nhỏ, tên tiểu tử thú này.....

Phát ngôn không có kỹ, lời của Tử Việt làm Vi Tường vừa 囧 vừa xấu hổ. Người khác không biết còn tưởng rằng mình kim ốc tàng kiều* trên giường có đàn ông, cô nhin không được lau mồ hôi giải thích: “Không đúng không đúng, nó chỉ là đại tính tình.....”

*(*Nguyên văn: 金屋藏娇, nghĩa: Nói tới việc xây một nơi để cất giấu người đẹp)*

Nhìn thấy Lộ Thượng nhếch môi, bộ dạng không cần giải thích tôi đã hiểu, Vi Tường mới yên lòng. Không biết vì cái gì, trong tiềm thức cô không hy vọng anh ta hiểu lầm mình, hoặc cho rằng cô là người tùy tiện.

“Cô và Hứa Trinh Trinh là bạn cùng phòng? Cô ấy đâu, sao không thấy bóng dáng?”

Nghe hẳn hỏi Trinh Trinh, Vi Tường đành phải thay Trinh Trinh lấy cớ: “Cô ấy..... Bạn cô ấy có việc gấp nên kêu cô ấy đi rồi.” Có thể là chột dạ, sau khi nói xong cô không dám nhìn vào mắt Lộ Thượng, thiếu tự nhiên xoay người sờ sờ đầu Lộ Tử Việt.

Lộ Thượng nhìn có một cái, nhàn nhạt hỏi: “Vậy còn cô, hôm nay cô không đi làm sao?” Cô chăm sóc con trai giúp anh một ngày, có thể làm chậm trễ công việc của cô hay không?

“Hôm nay tôi được nghỉ buổi sáng, ban ngày cũng không có việc gì.”

“Hôm nay làm phiền đến cô rồi, cảm ơn cô rất nhiều.”

Rõ ràng anh ta nói cảm ơn, nhưng người lại tàn ra hơi lạnh ngăn cách người ngoài, Vi Tường nhận không được sụp khước miệng: “Không cần khách khí như vậy, hoàn toàn không đáng ngại, hơn nữa chơi cùng Tử Việt rất thú vị.”

Nghe cô nói như thế, biểu tình Lộ Thượng cuối cùng cũng có một chút biến hóa, sắc mặt cũng trở nên có chút nhu hòa: “Vậy Vi tiểu thư, có mấy giờ phải đi làm?”

Vi Tường không rõ ý anh, nhưng dù sao vẫn gặp nhau nhiều lần rồi, anh ta kêu cô như vậy, Vi Tường cảm giác không được tự nhiên.

Cô dứt khoát nói: “Anh không cần khách khí như vậy, gọi tôi Vi Tường là được rồi. Bình thường ca tôi tới đến lúc 7 giờ, có chuyện gì không?”

“Như vậy đi, tôi mời cô ăn một bữa, cơm nước xong sẽ đưa cô đến bệnh viện, thời gian hẳn là vừa lúc, cô thấy thế nào?”Thanh âm Lộ Thượng đầy từ tính truyền đến.

“Tôi như thế nào lại không biết xấu hổ, thật sự không cần.” Vi Tường từ chối.

“Vi tiểu..... Vi Tường, lúc Tử Việt xuất viện, không phải nói mời cô ăn cơm sao, chọn ngày không bằng được ngày. Tử Việt, con nói có phải hay không?”

Bạn nhỏ Lộ Tử Việt thông minh nói tiếp: “Đúng vậy, đi Tiểu Vi. Chúng ta nói mời đi ăn cơm, đi không thể không tới được.”

Advertisement / Quảng cáo

Nếu như vậy, Vi Tường cũng không tiện từ chối, cô có chút không được tự nhiên đem tóc hất ra sau lưng, rồi mới nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

Hôm nay ở nhà Vi Tường xả tóc, mái tóc dài mượt nhu thuận tự nhiên rũ xuống, thẳng đến trước ngực.

Sau khi cô vén tóc, ánh mắt Lộ Thượng tự nhiên quét tới trước ngực cô, chỉ là liếc mắt một cái anh liền gạt mình.

..... Không nghĩ tới bên trong cô không mặc gì, hoàn toàn không có gì. Vừa rồi tóc che đi nên anh cũng không chú ý, mà hiện tại trước ngực cô rõ ràng phồng lên hai nụ hoa nhỏ.

Cái này làm sao anh chịu nổi.

Lộ Thượng cảm giác mặt nóng lên, rất nhanh dời đi tầm mắt, không được tự nhiên nói: “Chúng tôi đi xuống trước, ở trên xe chờ cô.” Nói xong anh sai bước khom lưng bế đứa nhỏ đi ra.

Đối với Lộ Thượng bỗng nhiên biến hóa, phản ứng Vi Tường tri độn không rõ nguyên nhân, còn đang kinh ngạc đã thấy Lộ Thượng tới cửa lại quay đầu ký quái bồi thêm một câu: “Có đi thay quần áo đi.”

Vi Tường theo ánh mắt anh nhìn xuống ngực mình, lòng cô “lộp bộp” một cái, phản xạ có điều kiện lập tức dùng hai tay che trước ngực, trên mặt sớm đã một mảnh ửng đỏ.

Bình thường ở nhà không có người ngoài, hơn nữa vì không thích ngực bị gò bó, cho nên cô có thói quen thường xuyên chỉ mặc một bộ quần áo ở nhà. Đoán chừng là do thói quen đi, hôm nay Lộ Thượng tới, thế nhưng cô hoàn toàn quên mất vấn đề này!

Trời ạ, thật muốn tìm cái khe chui vào. Thật mất mặt, đều bị anh ta thấy được, làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Nay Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đại thúc này thật không thú vị (2)

Vi Tường không tiện để Lộ Thượng đợi lâu, lấy nội y từ trong tủ, rồi chọn một chiếc váy bó dáng liền thân, nhanh chóng mặc ngay ngắn, xong xuôi liền lập tức cầm điện thoại cùng túi sách xuống lầu.

Vừa ra cửa liền nhìn thấy một chiếc BMW màu đen dừng lại phía trước, Vi Tường đang đoán có phải chiếc xe này không, liền thấy cửa kính hạ xuống, Lộ Thượng ngồi ở trong xe vẫy tay gọi.

Bởi vì chuyện vừa rồi, giờ phút này Vi Tường có chút xấu hổ tránh ánh mắt Lộ Thượng, cô nhẹ nhàng đáp một tiếng rồi mới mở cửa lên xe.

Rất may bạn nhỏ Lộ Tử Việt cũng ngồi ở phía sau, bé lúi kúi Vi Tường nói đông nói tây khiến Vi Tường rất nhanh liền quên sự việc ngưng ngưng ban nãy, dọc theo đường đi đều cùng bạn nhỏ nói chuyện phiếm.

Lộ Thượng nghe bọn họ ở phía sau trò chuyện rất vui vẻ, thuận tiện coi gương chiếu hậu quan sát Vi Tường, thấy cô từ đầu đến cuối không dám ngừng đầu nhìn mình, lại nghĩ tới phản ứng khi này ở nhà của cô, khước miệng Lộ Thượng không tự chủ hơi hơi nhếch lên.

Cô gái nhỏ này là xấu hổ đây.

Nếu là người ta mời khách Vi Tường dù tò mò cũng không tiện hỏi nhiều. Đến nơi có mới kinh ngạc, bởi nó vượt xa dự đoán của cô, ban đầu cho rằng anh ta đưa mình tới quán lẩu hoặc là một nhà hàng bình thường, làm sao cũng không nghĩ tới anh đưa cô tới “Vân cầm hương khách”.

Nếu như cô nhớ không lầm, đây là một trong năm nhà hàng nổi tiếng của thành phố A. Mặc dù cô chưa bao giờ ăn ở nơi sang trọng đến vậy, nhưng khi ở kí túc xá thời đại học, ban đêm đã từng nghe mấy người bạn cùng phòng nói chuyện, cho nên cô biết nơi này cũng chẳng có gì lạ.

Chỉ là không nghĩ tới anh ta lại mời mình ăn cơm ở chỗ này, Vi Tường có phần ghen hờn nhìn trần trời, đương nhiên cũng có chút chờ mong nhỏ nhỏ. Sợ bộ dạng của cô làm xấu mặt anh, cô lẽ lười lười lễ thu hồi vẻ mặt khoa trương.

Phục vụ rất nhanh nhiệt tình tới nghênh tiếp mở cửa cho bọn họ, Lộ Thượng quen thuộc chỗ này liền chọn một phòng bao gần cửa sổ.

Vừa vào, Vi Tường liền bị sự kết hợp đặc biệt của căn phòng này hấp dẫn, trước hết thiết kế độc đáo của ánh đèn khiến cho người trước mắt sáng ngời, chiếc đèn chùm hình giọt treo trên bức tường trắng làm nổi bật vẻ xa hoa mà tinh tế. Chính giữa là bộ sofa trắng băng da, kết hợp với bàn tròn đồ hơi hướng Trung Hoa, đơn giản nhưng mang theo chút thần bí.

Advertisement / Quảng cáo

Lộ Thượng vốn định bảo Lộ Tử Việt ngồi cùng anh ở một bên, không nghĩ tiểu tử thối này đi theo Vi Tường ngồi ở bên cạnh cô.

Nó dứt khoát rời bỏ anh, lại còn cầm thực đơn trên bàn đưa cho Vi Tường trước.

Vi Tường không nhận lấy mà đưa cho anh, nói: “Anh xem rồi chọn đi, tôi chưa từng tới nơi này, cũng không biết có món gì ngon, anh quyết định là được.”

Lộ Thượng cũng không cưỡng ép: “Vây tôi chọn mấy món đặc biệt của nhà hàng này, hương vị cũng không tệ lắm, cô thử xem?”

Mặc dù là câu hỏi, nhưng lời nói ra vô cùng rõ ràng lưu loát, giọng điệu quạ quyết khiến Vi Tường cũng nghe theo gật đầu đồng ý.

Nhìn anh chọn được mấy món rồi nhưng vẫn tiếp tục gọi, Vi Tường nhanh chóng ngăn lại: “Được rồi, chúng ta ít người không ăn được nhiều đâu.”

“Không cần khách khí, nhiều món chút, cô không phải chưa từng tới đây sao.” Lộ Thượng không lay động vẫn tiếp tục gọi thêm hai món, lúc sau mới ngừng đầu đưa thực đơn cho người phục vụ.

Chờ người phục vụ rời khỏi, Vi Tường quay người xoa đầu Lộ Tử Việt ân cần hỏi: “Tử Việt có đói bụng không?”

Lộ Tử Việt đã sớm tiêu hóa đồ ăn vật từ lâu hiện tại nghe được Vi Tường hỏi nó làm bộ dạng như tui thân nói: “Bụng của Tử Việt rất đói nha.”

Chọc cho hai người lớn cũng nở nụ cười, Lộ Thượng lại càng khinh bỉ trừng mắt nhìn con nói: “Ba thấy con chính là tham ăn.”

“Trẻ con đều giống nhau mà, như vậy mới đáng yêu chân thực nhất. Có điều tiểu tử này com trưa ăn cũng không ít, quả thật là mèo con tham ăn.” Vi Tường trêu ghẹo nó.

Nghe cô nói như vậy, nét mặt Lộ Thượng mang theo một chút ý cười.

Vi Tường chăm chú thấy anh cười không khỏi si mê.

Người này vậy mà lại cười, thật sự là hiếm thấy, có điều anh ta cười lộ lên quả thật có mị lực hơn người bình thường, bộ dạng này khiến cho nhịp tim cô cũng rơi rớt mấy nhịp.

...

Nhà hàng này năng suất rất cao, đồ ăn rất nhanh được mang lên.

Vi Tường lo lắng Tử Việt không dùng được nữa, cô quyết định chăm sóc cho Lộ Tử Việt, vì vậy liền gấp thức ăn cho nó trước.

Suy cho cùng là đàn ông, không tỉ mỉ được như vậy. Nhìn thấy động tác của Vi Tường, lúc này Lộ Thượng mới kịp phản ứng nhớ ra cánh tay của con trai mình không thể sử dụng được nữa. Anh đứng lên, quyết định ôm lấy Lộ Tử Việt: “Cô ăn trước đi, tôi sẽ chăm sóc nó, cô không cần bận tâm đâu.”

Vi Tường dùng tay giữ Tử Việt, nói: “Không sao, như nhau mà. Không cần khách khí với tôi như vậy, hiếm thấy đứa nhỏ này có thể thích tôi như vậy.”

Lộ Thượng nhìn dáng vẻ cực kì kiên định của cô, đánh từ bỏ rồi trở về chỗ ngồi.

Chờ đến khi đứa nhỏ ăn no, Vi Tường mới bắt đầu ăn.

Quả nhiên danh bất hư truyền, đồ ăn của nhà hàng này thật sự rất ngon, mỗi một món đều khiến cô thích không tả nổi. Chỉ là bên cạnh một lớn một nhỏ đều ăn không nhiều lắm, cô không có ý tứ ăn ngấu ăn nghiền, ngược lại khó có dịp làm thực nữ ăn nửa chén com, đương nhiên cũng dùng bữa, nhưng là không có ý tứ ăn quá nhiều.

Ăn xong, Vi Tường ngừng đầu nhìn Lộ Thượng nói: “Tử Việt bình thường ở nhà có vẻ nhàm chán, anh có thể đưa bé tới nhà tôi chơi, nếu ban ngày tôi được nghỉ có thể giúp đỡ chăm sóc nó.”

Lộ Thượng nghĩ một lát nói: “Được, nếu cần thiết tôi sẽ làm.” Giọng nói của anh thâm trầm trước sau như một.

“Còn nữa, tôi cảm thấy được đứa trẻ này rất cần anh làm bạn, tôi thấy công việc của anh bình thường có vẻ bận rộn, nhưng vẫn thực sự hi vọng anh có thể dành nhiều thời gian ở cùng với nhóc con, bọn chúng trong giai đoạn phát triển quan trọng này không thể thiếu ba. Hi vọng anh sẽ không chê tôi nhiều chuyện, con người của tôi rất thẳng thắn, mong anh bỏ qua, tôi đều là vì tốt cho Tử Việt.” Nét mặt của Vi Tường cực kì nghiêm túc.

Có lẽ thật không ngờ cô gái nhỏ lại tự mình nói lời này, Lộ Thượng có chút giật mình, trầm mặc một hồi rồi nghiêm túc nói: “Cảm ơn ý kiến của cô, tôi sẽ cân nhắc.”

Vi Tường cảm thấy cực kỳ vui mừng, cô bỗng nhiên cảm thấy Lộ Thượng hôm nay so với trước kia tốt hơn rất nhiều, hai mắt không khỏi nhìn anh nhiều hơn.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen giản dị, chiếc áo làm nổi bật hai con ngươi đen nhánh khiến nó lộ ra càng thêm sâu xa. Hơn nữa ánh đèn dịu nhẹ chiếu vào mặt anh, cũng khiến cho cả người anh tỏa ra sức hấp dẫn không nói lên lời.

Chẳng lẽ đây chính là người đàn ông trong truyền thuyết sao? Nhịp tim Vi Tường phút chốc rối loạn vài giây.

“Nghe nói nhà cô ở thành phố D, công việc ở đây có vấn đề gì có thể tìm tôi, có thể giúp đỡ tôi nhất định sẽ tận lực, đây là danh thiếp của tôi.” Nói xong, Lộ Thượng chuyển cho Vi Tường tấm danh thiếp của anh.

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường lúc này mới từ trong ngây ngốc phục hồi lại tinh thần, cô tiếp nhận danh thiếp nói đùa: “Vây thì cảm ơn Lộ giáo sư trước rồi. Có việc cần tôi liền không khách khí, hi vọng đến lúc đó anh sẽ không chê tôi phiền phức, ha ha.”

“Sẽ không.”

Dường như khoảng cách giữa hai người lập tức gần hơn một chút, ít nhất Vi Tường cũng không còn khách sáo như ban nãy.

...

Bữa cơm này ăn cực kỳ vui vẻ. Trước khi rời đi, Vi Tường nhận không được nói: “Cảm ơn anh dẫn tôi tới nơi tốt như vậy, thực sự ăn rất ngon miệng.”

”Nếu cô cảm thấy ngon lần sau chúng ta lại đến.”

“Vây thì không cần.”

Nghe anh nói còn có lần sau, Vi Tường trong lòng thầm vui mừng, ngoài miệng lại xấu hổ trực tiếp từ chối.

Đi ra khỏi quán, Lộ Thượng mang theo Lộ Tử Việt đưa Vi Tường đến bệnh viện trước, mới quay đầu xe đi.

Vi Tường nhìn xe biến mất, rốt cục nhận không được một mình đứng ở cửa bệnh viện cười ngơ ngơ một lúc mới xoay người lên lầu.

Bộ dáng ngây ngốc kia nếu để cho người quen nhìn thấy nhất định sẽ trêu ghẹo y tá tiểu Vi có phải yêu đương rồi không.

Bên kia, Lộ Thượng lái xe rời khỏi được một lúc, bạn nhỏ bên cạnh liền xoay người nói: “Ba ba, ngày mai ba ba tiếp tục đưa con tới trường học sao? Con sẽ không quấy rầy ba ba, ba đưa con đến nhà đi tiểu Vi là được.”

Lộ Thượng nghe con trai nói xong, nhận không được buồn cười mà nói: “Con trai, không phải ba ba không muốn. Là vì ngày mai đi tiểu Vi trực ca sáng, ban ngày ở bệnh viện. Con đến nhà đi không có ai, đi cũng như không.”

Bạn nhỏ Lộ Tử Việt nghe đi phải đi làm, vẻ mặt liền mất mát, mặt nhỏ nhăn nhó ở chỗ kia không nói, thật giống như đang giận dỗi.

Lúc này Lộ Thượng thấy có thể do con trai tùy hứng, liền không quan tâm đến nó, tiếp tục lái xe.

Một thời gian không về nhà, Vi Tường vô cùng nhớ nhà. Thật không dễ xin nghỉ phép, buổi tối cô liền gọi điện thoại cho ba mẹ.

Đỗ Tiểu Vân vừa nghe thấy ở trong điện thoại Vi Tường báo ngày mai sẽ trở về, liền khẩn trương nói, “Vậy thì tốt quá, sáng mai mẹ đi chợ mua nhiều món con thích, làm món sườn xào chua ngọt con thích nhất, còn có đầu cá sốt đậu phụ.”

“Mẹ, con quá yêu mẹ.” Vi Tường vừa nghe liền thêm cháy nước miếng.

Gần đây cô đi làm rồi ăn cơm trưa ở bệnh viện, nhưng buổi chiều bình thường đều là tùy tiện ăn chút ở bên ngoài hoặc là về nhà cùng Trình Trình kêu đồ ăn mua ngoài. Cũng chẳng quan tâm dinh dưỡng gì, so ra kem xa ở nhà mình.

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Vi Tường vẫn ấm áp như trước.

Cảm ơn ba mẹ, họ mãi mãi là người cô yêu nhất.

Trở về vào ngày hôm sau, Vi Tường vào nhà thấy Đỗ Tiểu Vân vẫn đang nấu cơm.

“Mẹ, con vừa về liền thấy thơm quá nha.” Vi Tường tươi cười nói với mẹ.

“Trở về rồi, con ra gấp bỏ trước đi, mẹ con một món cuối lập tức liền có thể ăn cơm, chờ một lát.” Nói xong Đỗ Tiểu Vân tiếp tục nấu cơm.

Vi Chính nghe được âm thanh của con gái, phát hiện Vi Tường gầy, ông lập tức bắt mồm nói: “Có chuyện gì mà hơn một tháng không gặp liền gầy nhiều như thế. Nếu công việc quá khó khăn liền dứt khoát trở về, đừng ở lại thành phố A nữa.”

Vi Chính có một cô con gái, từ nhỏ ông đã vô cùng cưng chiều. Cảm thấy con gái ở bên ngoài đi làm chịu khổ đến gầy cả người, trong lòng ông liền không vui.

“Ba, bệnh viện bọn con công tác không tồi, con cũng rất thích. Ba không cần bận tâm đâu, lại nói con gái mà, chúng quy phải cố kỵ đáng người không thể mập, nếu không thì sẽ không ai muốn con gái ba rồi.” Vi Tường cười nói.

“Giảm béo cái gì, nhìn con gầy ba đau lòng. Hơn nữa, con gái ba tốt thế này sao lại không ai muốn chứ, ba còn cảm thấy không ai có thể xứng đôi với con gái nhà ta.” Vi Chính vừa nói vừa vuốt râu tròng mắt.

Bào bối nhà mình ở trong lòng ông là hoàn mỹ nhất. Bình thường ông cũng rất nuông chiều Vi Tường, ngay cả người vợ là Đỗ Tiểu Vân cũng đã phàn nàn ông cưng chiều con gái quá độ. Không có biện pháp, không thay đổi được.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe cha khen ngợi như thế, Vi Tường xấu hổ thề lười, hơn nữa rõ ràng cô biết mình bao nhiêu cân, sẽ không dễ dàng bị ba cô lung lay quên hết tất cả.

Lúc này, Đỗ Tiểu Vân bụng đồ ăn đi tới: “Mau tới đây giúp đi, cơm được rồi.”

Không bao lâu một bàn đầy đủ đồ ăn liền xuất hiện, tràn đầy hương vị gia đình.

Dọn cơm xong, Vi Tường gấp đồ mình thích nhất, hài lòng ăn, trong lúc đó không quên vuốt mông ngựa khen ngợi tay nghề mẹ cô tốt.

Không nghĩ tới, Đỗ Tiểu Vân cũng không bị lừa gạt, nên nói vẫn phải nói: “Con đã ăn bao nhiêu năm, hiện tại nên tự học làm. Như vậy đi, sau này mỗi lần con trở về đều đi theo mẹ học nấu cơm, con gái gì mà không biết nấu ăn hả.”

Vi Tường bĩu môi, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn ba cô, không nghĩ tới việc này ba cô bị vợ quản nghiêm, lúc này lại làm bộ như không phát hiện chỉ lo ăn cơm.

Quả nhiên mẹ vẫn quan trọng hơn mình, Vi Tường đành phải thỏa hiệp gật gù đầu, hôm nay ứng phó trước rồi sau hãy nói.

...

Sau bữa cơm một nhà ba người ngồi ở phòng khách xem tivi, vừa lúc trên TV chiếu một tiết mục quen thuộc. Vi Tường không hứng thú đối với chương trình này, dứt khoát tựa vào ghế sofa chơi trò chơi gần đây mình thích.

Đỗ Tiểu Vân lườm cô một cái nói: “Con xem con gái người ta cũng bằng tuổi, thậm chí nhỏ hơn đều đã vội vàng coi mắt kết hôn, nhìn lại con, ngay cả ảnh của bạn trai cũng không có.”

Nói xong Đỗ Tiểu Vân vẫn chưa hết giận, “Mấy lần nói chuyện xem mắt với con, nhưng con vẫn không đồng ý, bây giờ chính thức đi làm, không thể từ chối nữa, nếu không chẳng mấy chốc con ba mươi tuổi rồi mới phiền toái. Gần đây đi Trần đã nói với mẹ mấy lần, đi nói con trai của đồng nghiệp kia rất ưu tú, các mặt khác cũng cực kỳ thích hợp, ngày mai con đi gặp mặt đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Thật Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Đại thúc này thật không thú vị(3)

Vi Tường vừa nghe mẹ cứ nhắc mãi chuyện xem mắt liền cảm thấy đầu đau, cô khốn khổ phồng miệng ủy khuất nhìn ba, thường thì ba thương cô nhất, sẽ không nỡ để cô gả đi sớm như vậy, sau đó sẽ nói đỡ cho cô vài câu.

Quả nhiên lao ba lần này không phải thấy chết mà không cứu, về mặt ông ôn hòa nói với vợ: “Tiểu Vân à, con đã lớn rồi tự có chính kiến của nó, chuyện này chúng ta không nên tham dự quá nhiều, hơn nữa tiểu Tường tuổi vẫn còn nhỏ, bà vội cái gì.”

Nhưng Đỗ Tiểu Vân lại không vui, bà tròng mắt nói: “Ông còn dám nói nữa, còn không phải tại ông ở phía sau dung túng, tôi còn chưa nói ông đâu, ngược lại ông được một tác lại muốn tiến một thước... Tuổi của con bây giờ rất vừa vặn, nếu như lo lắng để đến khi 30 tuổi rồi thì lỡ dở. Ông tưởng con gái ông là tiền nữ ả, mọi người đều muốn tranh cướp!”

Cháu dâu vừa nóng nảy một trận, Vi Chính chỉ “Ha ha” cười không dám lên tiếng phản bác.

Vợ là lớn nhất, lời của vợ nhất định phục tùng vô điều kiện!

Vi Tường thật sự kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không hay. Nhìn thấy mẹ tức giận như vậy, không còn cách nào cô chỉ có thể đau khổ mà đáp ứng, đồng thời trong lòng tự an ủi gấp thì gấp thôi, nói không chừng vận khí tốt lại có thể gặp ngay được soái ca cực phẩm.

Đỗ Tiểu Vân vừa thấy con gái chịu hòa hiệp, liền lập tức lị về mặt hơn hờ vui tươi đứng dậy gọi điện cho đi Trần báo tin.

Thái độ trước sau như thế có phải khác nhau quá lớn không, thời kì nấn kinh của phụ nữ không thể đùa được.

Vi Tường chỉ có thể ngồi đó cùng ba cô mắt to tròng mắt nhỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Hiệu suất làm việc của đi Trần rất nhanh, không bao lâu liền có kết quả rồi, quyết định thời gian xem mắt là ngày mai.

Ngày mai, có nhất thiết phải gấp như vậy không, Vi Tường lặng lẽ hỏi trời xanh.

.....

Buổi tối, Đỗ Tiểu Vân còn dặn đi dặn lại các vấn đề mà Vi Tường cần chú ý khi đi xem mắt vào ngày mai. Cũng là lúc này, Vi Tường mới biết đối phương cũng là người thành phố D, người đó và cô giống nhau đều làm việc tại thành phố S, người ta là nhiếp ảnh gia, ba mẹ đều là lãnh đạo của nhà nước.

Khó trách mẹ cô 5 lần 7 lượt nhất mạnh lần xem mắt này nhất định phải xem trọng.

Sáng hôm sau, Đỗ Như Văn yêu cầu Vi Tường trang điểm đẹp một chút, tuy rằng đối với lần xem mắt này Vi Tường không có kì vọng gì đặc biệt, nhưng vẫn cần cư xử nghiêm túc, ít nhất không thể để lại ấn tượng xấu cho đối

phương.

Cô không trang điểm quá đậm, chỉ là trang điểm nhẹ nhàng tự nhiên, chọn một chiếc váy liền thân màu xanh lá cây và một đôi giày xăng-đan màu trắng, sau khi sửa soạn xong đứng trước gương, cảm thấy tương đối tự nhiên.

Thời gian gấp mặt là 12h trưa tại một nhà hàng com Tây, Vi Tường đến sớm 10 phút, khi cô bước vào liền thấy chàng trai trẻ tuổi đầu đội mũ lưỡi trai đang ngồi gần cửa sổ. Nghe di Trần nói đối tượng xem mắt hôm nay đội mũ lưỡi trai, nếu không nhầm có lẽ là người này, Vi Tường chậm rãi đi về phía đó.

“Xin chào, xin hỏi có phải là anh Lâm không, tôi là Vi Tường.”

Đôi phương liền đứng dậy, tự giới thiệu bản thân: “Không sai, gọi tôi là Lâm Duyệt được rồi, mời ngồi”

Vi Tường ngồi xuống âm thầm đánh giá đôi phương một chút, anh ta có đôi mắt phương, làn da màu lúa mì khỏe mạnh, khỏe miệng hơi nâng lên, mang theo ý cười có chút xấu xa.

Vi Tường không nên nổi hoài nghi, khuôn mặt này nhìn thế nào cũng đều nhỏ hơn cô, tuy rằng nhìn cô cũng rất trẻ, thế mà đối phương một thân trang phục bình thường phối hợp với mũ lưỡi trai rất ngẫu so với cô còn giống học sinh hơn.

Vi Tường không nhịn nổi hiếu kì hỏi “Thật ngại quá, có thể hỏi anh bao nhiêu tuổi rồi không?”

“Đương nhiên có thể. Tôi năm nay 24, đã tốt nghiệp hai năm rồi. Có thể là do khuôn mặt, cho nên làm cô cảm thấy có chút trẻ con. Còn cô, cô bao nhiêu tuổi?”

“Tôi 22 tuổi. Anh cũng không tính là nhiều tuổi, chỉ lớn hơn tôi 2 tuổi trông cũng trẻ hơn tôi, tại sao lại vội vàng muốn đi xem mắt như vậy?” Vi Tường có chút khó hiểu.

“Cô gọi món trước đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện”. Mắt Lâm Duyệt mang theo ý cười nói.

“Cũng được.”

Chọn món xong, Lâm Duyệt gãi gãi đầu cười nói: “Cô Vi, tôi đoán cô cũng nhìn ra được, đây căn bản không phải ý của tôi, tôi và cô giống nhau đều cảm thấy bản thân vẫn còn trẻ, hoàn toàn không cần gấp gáp, đợi đến ngày gấp được người phù hợp mới tính. Nhưng mà đây là do bà của tôi thúc ép, thực tế là không còn cách nào mới đến ứng phó một chút. Xin lỗi, hy vọng cô không để trong lòng.”

Lâm Duyệt nói những lời này, có chút bất đắc dĩ.

Vi tường rất hiểu ý của anh ta, cười vui vẻ nói: “Tôi có thể hiểu, thực ra tôi và anh giống nhau đều bị ép buộc, chúng ta đều phải đối mặt với những vấn đề giống nhau.

Không ngờ sau khi Lâm Duyệt nghe xong lời cô nói, hip híp mắt trêu đùa nói: “Vừa vừa này khi mới nhìn thấy tôi ấn tượng đầu tiên thế nào, có phải là bị tôi mê hoặc rồi không?”

Vi Tường nhìn ra anh ta đang đùa với mình, không chút ngại ngùng nào nói: “Vây tôi cũng đành ăn ngay nói thẳng, cảm giác giống như một đứa trẻ, không đủ trưởng thành, dù sao cũng không phải mẫu người tôi thích. Tôi nói như vậy anh sẽ không để ý chứ.”

Tuy rằng mọi người đều nói như vậy, nhưng bị cô vạch trần như vậy, còn nói tôi không phải mẫu người lí tưởng của cô, làm người ta cảm thấy rất đau đớn, cô nói xem phải làm sao?”

“Ha ha, vậy anh nói xem phải làm thế nào, tôi nghe một chút.” Bị ngữ khí u sầu trong lời nói của anh ta chọc cười, Vi Tường cũng đùa một chút.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm duyệt suy nghĩ một chút nói: “Yêu cầu của tôi không cao, đó là chút nữa ăn com xong, cô cùng tôi đi xem phim, tôi mời. Cô biết không đi xem phim một mình thật sự rất dễ bị tổn thương, loại cảm giác này quá đau khổ.”

Quả nhiên tính có chút trẻ con, trong lòng Vi Tường buồn cười nói.

“Không vấn đề, chuyện này đơn giản.”

Cùng anh ta nói chuyện vài câu, Vi Tường cảm giác hai người nói chuyện rất thoải mái tự nhiên, cho nên khi nghe yêu cầu của Lâm Duyệt không do dự liền đồng ý, dù sao cũng không quá đáng.

Tiếp tục nói chuyện một hồi, Lâm Duyệt cười mờ hơn, anh ta thán nhiên nói với Vi Tường: “Tôi cũng nói thẳng với cô, cô kiểu trẻ con non nớt đáng yêu cũng không phải mẫu người lí tưởng của tôi, tôi thích con gái độc lập trưởng thành, cảm giác như vậy rất hấp dẫn.”

Vi Tường bị chọc cười, “Được rồi, cảm ơn anh đã không thích tôi, chỉ không ngờ rằng anh lại thích con gái mạnh mẽ, nó không phải là tổ hợp điển hình của ngự ty và bé trai ngây thơ, anh cũng có chút thú vị... ha ha.”

Đối với cách nói ngự ty và bé trai ngây thơ, Lâm Duyệt bắt mắt dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô.

Hai người này có thể nói chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn, một bữa ăn vô cùng thoải mái, đề tài nói chuyện cũng thật phong phú. Vi Tường biết được rất nhiều sở thích của anh ta, ví dụ như: chụp ảnh, âm nhạc, du lịch, v.v.

Một chàng trai như vậy thật khó khiến người khác ghét, cho nên một bữa com liền xây dựng lên tình cách mạng hữu nghị giữa hai người.

Ăn com xong hai người họ còn đi tới rạp chiếu xem gần đó xem một bộ phim khá hay. Trước khi chia tay, hai người còn trao đổi số điện thoại, hẹn khi nào quay lại thành phố S sẽ lại gặp mặt.

Đương nhiên đối với việc bàn giao kết quả xem mắt với gia đình, hai người đã thống nhất ý kiến.

Vi không muốn ba mẹ suốt ngày thúc giục chuyện đi xem mắt, sẽ để cho bọn họ có thời gian độc thân tự do nhiều hơn, họ đã thống nhất mỗi người hỏi báo với ba mẹ quyết định của bọn họ. Hy vọng ba mẹ hai bên sau khi nghe câu trả lời đó, sẽ không thúc giục chuyện này nữa.

May mắn là khi về tới nhà, ba mẹ thật sự tin vào điều đó, Đỗ Tiểu Vân còn dặn dò Vi Tường phải biết nắm bắt cơ hội.

Vi vấn đề thời gian, ngày hôm sau Vi tường đã trở lại thành phố S.

.....

Tối hôm nay Vi Tường trực ban, đúng 10h nhận được tin nhắn của Lương Văn Kiệt, cô mở tin nhắn ra xem, liền thờ dài lặng lẽ đi đi động xuống.

Mấy ngày gần đây tuy rằng Lương Văn Kiệt không xuất hiện trước mặt cô nữa, có thể là hi vọng cô có đủ thời gian suy nghĩ. Nhưng hẳn không xuất hiện không có nghĩa là bật vô âm tín. Mỗi ngày đúng 10 giờ hẳn sẽ gửi tới một tin nhắn, ví dụ: trời nóng nhớ uống nhiều nước, ngày mai có mưa nhớ mang ô, chúc ngủ ngon v.v. Vi Tường ban đầu còn lịch sự gửi lại hẳn một tin nhắn cảm ơn, thời gian dài sau đó cảm thấy cũng nên dứt khoát liên trực tiếp nhắn lại bọn họ không hợp nhau, để Lương Văn Kiệt không cần lãng phí thời gian nữa.

Có điều rõ ràng là Lương Văn Kiệt không bận tâm, hẳn vẫn như trước kiên trì hỏi thăm mỗi ngày, Vi Tường không quan tâm đến việc này nhiều, cô nghĩ thời gian dài hẳn cũng sẽ chủ động từ bỏ.

Đang phiên muộn, tiếng chuông điện thoại vang lên, Vi Tường cầm lên xem, gọi đến là một số điện thoại lạ, mặc dù cảm thấy nghi hoặc, nhưng cô vẫn tiếp điện thoại: “Alo, xin chào”

“Alo, là tiểu Vi phải không. Ta là di Tàn, bà nội của Tiểu Việt, còn nhớ ta không?”

Không nghĩ tới người gọi điện đầu bên kia là di Tàn, Vi Tường có chút kinh ngạc: “À, di Tàn ạ, cháu đương nhiên là vẫn nhớ di, đạo này di có khỏe không, cánh tay Tiểu Việt hồi phục thế nào rồi ạ?

Di Tàn thân thiết nói trong điện thoại: “Tiểu Việt hồi phục rất tốt, ta cũng rất khỏe. Di điện thoại là như thế này, lần trước chúng ta không phải đã nói rồi, muốn mời cháu đến nhà chơi, ra viện cũng được một thời gian rồi vẫn chưa cảm ơn cháu từ tế, ngày kia thì thế nào, cháu ngày kia có thời gian không, đến nhà ta ăn một bữa com, gần đây Tiểu Việt vẫn luôn nhắc với ta muốn gặp cháu.”

Vi Tường sớm đã quên mất chuyện này, còn cho rằng người già chỉ là nói lời khách khí, không ngờ rằng di ấy thực có lòng. Vi Tường vốn muốn từ chối, nhưng nghe Di nói Tiểu Việt cũng có ở đó, ngày kia cũng vừa lúc là thời gian nghỉ ngơi, liền không từ chối nữa.

Di nhiệt tình như vậy cháu thấy ngại quá, không sao ngày kia cháu nhất định sẽ tới. Nhà di ở đâu, cháu quên mất?

Advertisement / Quảng cáo

Di Tần trực tiếp nói: “Cháu nói địa chỉ của cháu, ta sẽ bảo lái xe đến đón cháu.”

Di à, như vậy không thích hợp lắm, vẫn là để cháu tự đến, đi nói cho cháu địa chỉ ạ. Vì Tường nghe thấy vậy liền từ chối. Người ta đã mời com làm sao lại còn để người ta tới đón nữa.

Di Tần không quá kiên trì chuyện này, chỉ cần Vi Tường chịu đến thì bà đã rất vui rồi, báo cho cô địa chỉ cùng thời gian gặp mặt, sau đó mới tắt điện thoại.

Buổi tối trước khi đi ngủ, nghĩ tới lời mời vừa rồi của Di Tần, trong đầu Vi Tường bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt không biểu lộ tình cảm của Lộ Thượng, cô đột nhiên có chút mong chờ ngày kia.

Chi là không biết ngày hôm đó Lộ Thượng có nhà không, cô điều trong nội tâm của Vi Tường vẫn hy vọng hắn có nhà, cô hy vọng có thể nhìn thấy hắn, nhưng mà nghĩ tới lúc trước đi Tần thường xuyên oán giận việc hắn không thường xuyên về nhà, cho nên khả năng hắn không ở nhà là rất lớn, cô lại nhịn không được khẽ cau mày.

Đợi Vi Tường ý thức lại liền phát hiện chính mình tâm trí giờ phút này đang bị Lộ Thượng ảnh hưởng, trái tim cô chợt lỡ nửa nhịp.

Cô tại sao lại có cái suy nghĩ này, không phải là tiếp xúc vài lần, cô liền bị người đàn ông này mê hoặc chứ.

Không dám nghĩ tiếp nữa, cô lắc lắc đầu dần gầy những ý nghĩ này, ép buộc chính mình làm việc khác, sẽ không đến nỗi bị quý ám ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Nay Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Đại thúc này thật không thú vị (4)

Đến ngày hôm đó, vì buổi chiều có cuộc hẹn với đi Tần nên sau khi ăn com trưa xong,Vi Tường cố ý mua một ít trái cây ướp lạnh và đồ chơi rồi bắt xe đi đến chỗ hẹn.

Khi đến nơi đi Tần đã nói – Bích Hải Loan,Vi Tường mới phát hiện tiểu khu này đều là nhà hai tầng. Đang tìm toà nhà nơi đi Tần đang ở thì thấy một bóng hình quen thuộc đang đứng ở dưới lầu, đây không phải là đi giúp việc trong phòng bệnh Từ Việt sao. Có lẽ đi Tần cố ý để đi giúp việc xuống dưới lầu chờ mình.

Vừa lúc đi Trương giúp việc cũng đang nhìn Vi Tường, bà ấy nhiệt tình nói: “Vi tiểu thư, cô đã đến rồi, tôi đã đợi cô rất lâu, bây giờ tôi dẫn cô lên nhà.” Nói xong bà ấy liền chủ động giúp Vi Tường xách hoa quả.

“Cảm ơn đi, đi cứ gọi con là Vi Tường được rồi ạ.”

Di Trương cười nhìn rất thân thiện.

Di Trương vừa mở cửa đã thấy đi Tần lập tức đón chào: “Tiểu Vi, con rốt cục cũng đến rồi, lâu rồi không gặp, đi rất nhớ con đấy.”

“Chào đi ạ, con cũng rất nhớ đi.” Vi Tường cười nói với đi Tần.

Mà đằng sau đi Tần không xa, Lộ Từ Việt cũng không chịu yếu thế, sử dụng đôi chân ngắn của mình nhanh chóng nhào tới, vội vàng kêu lên “Đi tiểu Vi” xem ra bạn nhỏ cũng đã đợi rất lâu rồi.

Sợ làm bị thương cánh tay của đứa nhỏ, Vi Tường nhanh chóng đỡ lấy thân thể áp áp bé nhỏ của cậu bé và nói: “Đứa bé ngoan, nhìn đi mua đồ chơi cho con này, mà không biết con có thích không.”

Miệng của bạn nhỏ liền ngọt ngào nói: “Chỉ cần là của đi mua, cái gì con cũng thích cả.”

Cậu nhóc này thật giống một tiểu quý, Vi Tường cười khúc khích.

Thấy Vi Tường vừa mua trái cây vừa mua đồ chơi. Di Tần phàn nàn nói: “Tiểu Vi này, con đến là chúng ta vui rồi còn mua quà cáp làm gì, đứa bé này, sau này đừng khách khí với đi như thế, không thì đi không vui đâu.”

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường chỉ có thể cười đáp ứng.

Di Tần để Từ Việt lấy đồ chơi qua một bên chơi, rồi mời Vi Tường đến phòng khách ngồi.

Vừa ngồi xuống, Vi Tường liền quan sát căn nhà, phát hiện nhà của đi Tần mang phong cách cổ xưa. Nhìn xung quanh, cách tranh trí nội thất bằng gỗ, trên tường có vài bức thư pháp và tranh. Trang trí như thế này vừa đơn giản vừa thanh lịch. Nó cũng phù hợp với tuổi tác và thân phận của họ. Nhưng nhà cô có hơi kín lăm cho người ta có cảm giác vắng vẻ. Vi Tường để ý rằng trong nhà chỉ có vài người bọn họ ngoài ra chẳng có ai.

Di Tần nhìn ra nghi hoặc của cô, giải thích: “Trong nhà bình thường chỉ có đi và lão đầu tử, cộng thêm đi Trương và tài xế, hôm nay lão già vẫn đang bận ở công ty đi không được, cho nên trong nhà thêm vắng vẻ hơn. Còn về ba của Từ Việt, nó bình thường đều không ở nhà, không phải hôm nay đi nói nhớ đứa nhỏ, nên sáng nay nó mới dẫn Từ Việt sang đây rồi lại bận việc đi rồi, haizzz, nhưng mà con vừa đến đã tốt lên rất nhiều.”

Vi Tường cười nói: “Di à, nếu đi không ngại, sau này khi đi chán con có thể đến thăm đi.”

Di Tần vừa nghe xong mắt đầy vui vẻ cười tím tím nói: “Sao có thể ghét bỏ chứ, đi cầu còn không được. Thật ra ngay từ lần đầu gặp con đi đã thích con rồi, cảm giác ấy như nhìn thấy con gái hoặc con dâu của mình vậy.”

“Cảm ơn đi đã khen.” Nhận được đánh giá cao như vậy, Vi Tường có phần xấu hổ, đặc biệt là từ “con dâu” làm cho cô không nhìn được mà đỏ mặt.

Khi hai người đang nói chuyện thì đi Trương đem đĩa trái cây lên. Vi Tường liền đứng dậy cầm lấy và nói tiếng cảm ơn.

Sau đó, cô với đi Tần vừa ăn vừa tiếp tục nói chuyện phiếm.

.....

Dường như đã rất lâu rồi đi Tần không có tâm tình tốt như thế này để cùng người khác chuyện trò việc thường ngày, nhìn ra được hôm nay đi ấy rất vui vẻ. Cảm thấy đi Tần thật sự thích cô, trong nội tâm Vi Tường có chút vui mừng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã sắp đến 5 giờ, Di Tần nhìn thời gian đồng hồ treo trên tường rồi đứng dậy nói: “Tiểu Vi,con ngồi thêm một chút, đi vào bếp giúp đi Trương, con ở lại ăn com, đi làm vài món ngon để con thử tay nghề của đi.”

“Di à, không cần phiền như vậy.”

“Không phiền, không phiền mà, đã lâu rồi đi không xuống bếp, hôm nay có con đi vui vẻ còn không kịp.”

“Vậy được ạ, nếu không thế này đi, con cũng xuống bếp hỗ trợ đi?” Cảm thấy mình không giúp được gì, Vi Tường có chút chột dạ.

“Không cần đâu, con ngồi đây đợi là được rồi.” Nói xong đi Tần liền xoay người vào bếp.

Không có việc gì để làm, Vi Tường chạy đến bên cạnh Từ Việt cùng chơi ghép hình...

Không bao lâu thì có tiếng chuông cửa, thấy đi Tần và đi Trương ở phòng bếp bận rộn, Vi Tường bỏ đồ chơi trên tay xuống đứng dậy đi mở cửa.

Cửa mở ra, thì ra người đứng ngoài không ai khác lại là Lộ Thượng, đi Tần không phải nói anh có việc phải đi sao, tại sao lại quay về?

Vi Tường ngăn ra mấy giây, sau đó rất nhanh liền mỉm cười chào hỏi: “Giáo sư Lộ, anh về rồi sao.”

Nhìn thấy người mở cửa chính là Vi Tường, Lộ Thượng có chút bất ngờ, nhưng cũng không khoa trương như Vi Tường. Anh cười nhạt rồi hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

Nếu anh ấy lại hiểu lầm thì như thế nào, mắt Vi Tường xoay vòng sau đó cố ý đưa anh ta: “Anh nói xem.” Giọng nói có chút ái muội.

Chỉ một câu nói lại làm Lộ Thượng thay đổi sắc mặt.

Cô ấy có ý gì, là người đàn ông bình thường cũng sẽ hiểu lầm, không phải vì mình nói mời cô ăn cơm mà cô đến tận đây chứ.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh của anh nhìn vào cô. Vì Tường cảm giác như không khí xung quanh rét lạnh.

Nhìn anh tức giận, không bình tĩnh được nữa, Vì Tường không dám làm loạn nữa: “Đùa với anh thôi, là đi Tần mời tôi đến. Sao vậy, anh không chào đón à.”

“Không có, cô nghĩ nhiều rồi.” Về mặt Lộ Thượng có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng nhớ lại giọng nói tùy tiện của cô, lời nói ra khỏi miệng không có độ ấm, nói xong anh tiến vào rồi bước lên lầu không xoay đầu lại.

Người này thật không thú vị, Vì Tường bĩu môi, may mắn cô đã sớm quen với tính khí xấu xa của anh ta.

.....

Qua một lúc, đi Tần gọi Vì Tường: “Tiểu Vi à, chúng ta ăn cơm thôi,僚 Đầu Từ hôm nay phải làm thêm, có lẽ về rất muộn, chúng ta ăn trước không đợi ông ấy.”

Vì Tường đang định đứng lên giúp đỡ thì thấy Lộ Thượng từ trên lầu bước xuống, thì ra anh ấy đi thay quần áo.

Được rồi, không thể không thừa nhận rằng thân hình anh ấy rất nổi bật, rõ ràng chỉ là chiếc sơ mi xanh mà mặc trên người anh lại cao quý và thanh nhã như vậy.

Sao lại như thế, Vì Tường không nhịn được nhìn thêm vài lần.

Nhưng vài động tác ấy không thể qua được mắt thần của đi Tần, lòng đi ấy có chút vui mừng, xem ra việc này còn có cơ hội, vậy thì tốt quá rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Lại nhìn Lộ Thượng xuống lầu, đi Tần lạnh mặt nói: “Còn biết về ăn cơm sao, còn tưởng buổi tối ngày mai con mới đến nữa.”

“Sao có thể, không phải vừa mới xong việc sao.” Lộ Thượng nín nọt nói.

Rõ ràng là bà ấy gọi điện báo anh phải về nhà ăn cơm, tại sao giờ lại giả vờ trách anh, nhưng Lộ Thượng không tính vạch trần lời nói dối của bà.

Bữa tối rất phong phú, đi Tần không ngừng gấp đồ ăn cho cô, để cô ăn nhiều hơn, bà ấy còn rất nghiêm túc chỉ ra món nào là đi Trương làm, món nào là bà làm, để cho Vì Tường đều thử hết.

Vì Tường vừa ăn vừa khen món ăn của đi Trương và đi Tần rất ngon. Làm cho hai người lớn tuổi cười không khép miệng.

Vì Tường không chỉ lo ăn phần của mình, mặc dù Từ Việt ăn cơm có đi Trương chăm sóc, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn gấp thức ăn đút cho đứa nhỏ.

Đi Tần nhìn bộ dáng quan tâm tỉ mỉ của Vì Tường, càng hài lòng hơn, chỉ cần con trai dụng tâm một chút, đứa con dâu này không vấn đề gì. Bà ấy không che dấu nụ cười với Lộ Thượng nói: “Tiểu Vi từ trước đến nay vẫn luôn đặc biệt chăm sóc Từ Việt, lần đầu tiên đến nhà làm khách, con phải quan tâm người ta nhiều hơn, mẹ thấy con gái đều thích ăn tôm nhưng lại ngại lột vỏ, con hãy giúp tiểu Vi lột vỏ tôm đi.”

“Đì à, không cần đâu, con có thể lột vỏ.” Vì Tường nói nhanh.

Lộ Thượng cau mày, anh là một người đàn ông cao lớn lắm sao có thể giúp cô nhóc lột vỏ tôm. Nhưng mà nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của mẹ mình, anh bắt lực, xét cho cùng, người ta cũng là khách mà lại rất chăm sóc Từ Việt, dù thế đi nữa cũng không thể không cho người ta mặt mũi, vì vậy anh ấy bóc từng con từng con vào đĩa rồi đưa nó đến trước mặt Vì Tường.

“Cảm ơn.” Ngoài mặt Vì Tường khách khí, chứ thật ra là trong lòng cô đang nở hoa, nhìn anh ấy không tình nguyện mà cũng không có cách nào cô ấy cảm thấy rất muốn cười.

.....

Sau bữa tối, Vì Tường và đi Tần trò chuyện một lát sau đó mới đứng dậy nói lời tạm biệt.

Trước khi ra ngoài, đi Tần còn mời cô lần sau lại đến chơi, rồi nhìn Lộ Thượng nhắc nhở: “Một cô gái về nhà không an toàn, nơi này bắt xe cũng không tốt lắm, con đưa tiểu Vi về đi.”

Hoá ra mẹ đã sớm bố trí thế cục này, lúc này Lộ Thượng cũng hiểu rõ dụng tâm của mẹ mình.

Đi xuống cầu thang đột nhiên Vì Tường dừng lại rồi nói với Lộ Thượng: “Cảm ơn sự chăm sóc của anh ngày hôm nay.”

Bây giờ hiểu được tâm ý của mẹ mình, Lộ Thượng ngược lại sợ Vì Tường hiểu lầm, anh không thoải mái nói: “Cô đừng hiểu lầm, những điều này tôi thật sự không biết, cũng giống như mỗi tuần, mẹ tôi gọi điện báo mang Từ Việt sang chơi, bà ấy cũng không nói rằng cô cũng đến.”

Vì Tường nhìn anh ấy nghiêm túc như vậy, có tình đùa nói: “Tôi cũng không có nói gì mà, thực tế, anh không cần phải đưa tôi về, tôi ngồi xe về cũng rất thuận tiện.” Nói xong cô chớp chớp mắt.

Lộ Thượng theo bản năng nói: “Sao có thể được, trời tối như vậy rồi cứ để tôi đưa cô về, nhà cô tôi cũng đến mấy lần rồi.”

Nói xong, dường như nhận thức được lời này có chút không đúng, anh nhanh chóng nói thêm một câu: “Lên xe đi, đừng nói nữa.”

“Được thôi, nếu giáo sư đã nói như vậy tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Anh ấy muốn đưa thì đưa thôi, dù sao cô cũng không thể từ chối.

Sau khi chiếc xe hoạt động, Vì Tường tò mò và quay lại hỏi Lộ Thượng: “Lộ giáo sư, tôi có thể nghe nhạc không.” Thật ra cô không phải là đặc biệt muốn nghe, cô chỉ tò mò muốn biết anh sẽ nghe loại nhạc gì, hoàn toàn chỉ muốn thỏa mãn ý muốn xấu xa của mình.

“Được, cô mở đi.” Lộ Thượng vừa trả lời vừa tập trung lái xe.

Vì Tường chờ không được mà nhanh chóng mở nhạc trong xe, chỉ có thể nghe bài “Muốn hỏi trời em đang ở đâu, tôi muốn hỏi bản thân mình... không muốn phóng túng một lần nữa, cũng không muốn mỗi ngày mỗi đêm mỗi giây đều lang thang...”

Vì Tường cau mày, cô nhớ rằng bài hát này đã rất cũ, đổi sang bài khác, bài hát đã trở thành bài “Thư Tình” của Trương Học Hữu. Cô bĩu môi, quả nhiên không thể đối với anh có hi vọng quá lớn.

Đây là khoảng cách thế hệ.

Vì Tường xuất hiện ba vạch đen xoay qua nói với Lộ Thượng: “Lộ giáo sư, năm nay bao nhiêu rồi? Nghe những bài hát cũ như vậy.”

“36, có lạ sao?” Lộ Thượng không cho là đúng.

“36 rồi à, già rồi đấy, gần dự liệu của tôi, tôi có thể gọi anh bằng chú đấy. Ông chú Lộ, chào chú.” Vì Tường vừa nói vừa cười.

Lộ Thượng nghe xong lời của cô nói cười lạnh mặt tiếng: “Haha, cũng như thế, tôi nhìn cô cũng giống như một cô bé vị thành niên.”

Một cô bé thậm chí còn dám nói anh già sao. Lại nói anh già đến vậy sao? Sao cô có thể nói như thế, Lộ Thượng vẫn có chút không vui.

Cái gì, một cô bé vị thành niên, nghe những lời này Vì Tường không vui nói “Hừ, tôi mới không phải, tôi đã 22 tuổi, đã là người trưởng thành rồi.”

“Cô có chắc là người trưởng thành?” Mắt Lộ Thượng lướt qua ngực cô, nhớ lần cuối thấy kích thước hai nơi lớn nhỏ của cô, khóe miệng anh cười nhẹ và hỏi ngược lại.

“Người này...” Nhận ra anh ta cười khinh bỉ cô, Vì Tường chán nản.

Advertisement / Quảng cáo

Sao người này lại đáng ghét như thế, nhưng lại nhớ rằng lần trước ở nhà không mặc nội y bị anh ta nhìn thấy. Cô lại không có niềm tin rồi, một người có đôi tai đó đang hôn đôi

Nhưng cuối cùng cũng không nhìn được, nghĩ được một cảnh thú vị trong đầu, Vì Tường nhìn không được mà cười, quay đầu lại và không có ý tốt hỏi Lộ Thượng: “Lộ giáo sư, nếu anh đưa tôi đến dưới lầu, học sinh anh thấy sẽ đánh tôi mất, anh sẽ giải thích thế nào, nhà tôi ở gần đại học C, họ nhất định nghĩ rằng anh là trâu già ngâm cỏ non, dù đồ cô gái vị thanh niên vào buổi tối.”

Lộ Thượng nghe xong lời của cô, tâm trạng tốt lúc này đều biến mất, thay vào đó là khuôn mặt đen và lạnh lùng.

Cuối cùng cũng phản đòn, nhìn thấy mặt anh đen lại, Vì Tường cảm thấy cảm giác này không tệ.

“Vì Tiểu thư nói chuyện mà không soi gương sao, vị thành niên phát dục không tốt không phải kiểu mà tôi thích.” Lộ Thượng vừa nói vừa nhìn vào bộ ngực của cô.

Cái gì? Phát dục không tốt? Chỉ vài chữ và ánh mắt lại khiến Vì Tường tức điên lên. Ánh mắt anh ta như vậy là thế nào, lúc này anh ta nhạo báng cô cũng thôi, lần này lại trắng trợn cười nhạo bộ ngực nhỏ của cô.

“Con người này thật làm người khác chán ghét, sao miệng lại độc như vậy chứ.”

Vừa lúc xe dừng lại, Vì Tường nhìn ra thì biết đến nhà rồi, có thể thấy cô không phải đối thủ của anh, Vì Tường nổi giận xuống xe, tất nhiên không quên đóng sầm cửa để bày tỏ khó chịu của mình.

Lộ Thượng nhìn hành động của cô nhũn nhũn này, sau đó khước miệng cong lên cười một cái rồi lái xe rời đi.

Nhìn vào chiếc xe đang biến mất, Vì Tường tức giận dậm chân.

Đùa vui một chút cũng không được, người này thật keo kiệt, nói chuyện lại khó nghe như vậy...

Mặc dù không phải loại con gái ngực to mà anh ta thích, nhưng tốt xấu gì bản cô nương cũng xen giữa ab, anh ta mù sao?

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vị đại thúc này thật đáng ghét (2)

Editor: Tử Phương Team

Hôm nay khó có được một ngày nghỉ phép, giữa trưa, sau khi cơm nước xong Vì Tường đang ở trong nhà quét dọn vệ sinh thì điện thoại vang lên, màn hình hiển thị tên Lâm Duyệt.

Từ sau lần thân cận trước, trở lại thành phố S đã lâu, nhưng bọn họ không có liên hệ gì với nhau. Thấy tên anh, Vì Tường vui sướng nghe máy.

“Mỹ nữ, với cái gì, biết tôi là ai không, có phải đã quên mất tôi rồi hay không?” Lâm Duyệt ở đầu kia điện thoại nói giỡn, có vẻ tâm tình không tồi.

“Lâm sao có thể chứ, đương nhiên không quên. Anh bận rộn như vậy, sao bỗng nhiên nhớ tôi gọi điện thoại cho tôi thế.”

“Lâu rồi không gặp cô, sau lần tạm biệt lần trước, bốn thiếu đối với cô nhớ mãi không quên, vừa lúc có mấy vé vào cửa nghe nhạc rock and roll, tôi liền nhớ ra cô cũng rất có hứng thú đối với rock and roll nên tính toán mời cô đi xem một chút, đủ ý tứ đi?”

Vì Tường không nhìn thấy biểu hiện của người nói điện thoại bên kia, nhưng cô cảm thấy hiện tại Lâm Duyệt nhất định đang bày ra tư thái kiêu ngạo. Không quan hệ, vé vào cửa nghe nhạc rock and roll miễn phí, không cần quan tâm nhiều vậy, vì thế, cô nhanh chóng nịnh nọt nói: “Ài nha, đầu chi là đủ ý tứ, là quá đủ ý tứ. Là ngày nào vậy?”

“Tối nay, chắc cô không có việc gì đi?”

Vì Tường vừa nghe kích động, “Thật tốt quá vừa đúng lúc hôm nay tôi được nghỉ. Vậy xem ở đâu, buổi tối chúng ta xem ở đâu thế?”

Lâm Duyệt nghĩ đến hôm nay là chủ nhật, mà người đi lại ở thành phố C rất nhiều, rất khó để bắt xe, bèn dứt khoát nói: “Như vậy đi, cuối tuần rất khó để bắt xe, tôi liền ủy khuất một chút qua đi đón cô đi, cô nhanh nói địa chỉ đi.”

“Vậy cũng đúng, tôi nói, anh nhớ một chút.”

.....

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi treo điện thoại, tâm tình Vì Tường rất tốt, quét dọn vệ sinh càng thêm ra sức.

Thời gian trôi qua thật sự rất nhanh, buổi chiều Vì Tường trang điểm tỉ mỉ, chọn cái màu trắng mặc bên trong, kết hợp với áo khoác nhỏ màu lam cao bồi lại chọn một chiếc quần cao bồi màu sắc hip-hop. Mới vừa thay xong quần áo đứng trước gương chỉnh sửa thì điện thoại vang lên, cô chạy nhanh tới cầm di động, thì ra là Lâm Duyệt.

“Alo”

“Tôi sắp đến dưới lầu nhà cô, cô mau xuống dưới đi.”

Vì Tường khó hiểu nói: “Sao lại đến sớm như vậy, không phải 6 giờ tôi mới bắt đầu sao?”

“Đúng vậy, chúng ta có thể đi sớm ăn một bữa cơm, cơm nước xong rồi đi là vừa, không nói nữa, cô mau xuống dưới đi, tôi tới rồi.” Lâm Duyệt cười nói.

“Ừ, tốt, chờ tôi một lát, tôi lập tức xuống đây.” Sau khi cúp điện thoại, Vì Tường nhanh chóng đeo balo lên vai rồi thay đôi giày xăng-đan xuống lầu.

Cửa tiểu khu, Lâm Duyệt dựa vào bên cạnh xe xa xa nhìn thấy Vì Tường đi tới, hần nhin không được bật cười.

“Ài u, hôm nay ăn mặc khác với lần gặp mặt lần trước, rất cuộc đầu mới là diện mạo chân thật của cô? Bất quá bộ dáng này rất phù hợp với chủ đề rock and roll đêm nay.” Lâm Duyệt trêu ghẹo nói.

“Phải không, tôi chỉ tùy ý phối hợp thôi.”

“Quả là quá ngạc nhiên nha, Vì Tường tiểu thái muội.” Lâm Duyệt trêu ghẹo nói xong rồi mới mở cửa ghế phụ cho cô.

Vì Tường bấu môi sau đó kéo ra ghế phụ lên xe.

“Muốn ăn cái gì?”

Vì Tường một bên cài đai an toàn một bên nói: “Chúng ta đi ăn cá nướng đi, tôi biết một nhà hàng hương vị ngon mà cảnh đẹp đều không tệ lắm.”

Rất nhanh hai người đã thống nhất ý kiến, đi đến một cửa hàng chế biến cá nướng nhỏ. Vị trí địa lý của cửa hàng cá nướng này không quá thu hút, cho nên không có ưu thế gì, nhưng một lần Vì Tường tình cờ tới nơi này ăn một lần liền nhớ mãi không quên. Thật cá nhà bọn họ chất lượng rất tươi mới, da cá xốp giòn, kết hợp với hương tương ớt nồng đậm, hương vị đó thật sự rất tuyệt.

“Đừng nhìn cửa hàng không có gì đặc biệt mà coi thường, hương vị thực không tệ đâu.”

“Nhìn không ra, có vẻ là cái đồ tham ăn, đối với ăn rất lành nghề, có đề cử đi.” Lâm Duyệt cười nói.

“Cũng không hẳn, tôi tương đối thích ăn cá, cho nên mới lành nghề cái này.” Nói xong Vì Tường tiếp tục nói: “Vậy thì chúng ta gọn món cá sông cay ngon nhất trong cửa hàng, tiếp đến là tương vừng ngâm trang cùng hạt tiêu nhỏ kết

hộp trứng muối, gọi thêm đồ ăn thích ăn đi anh xem thử thích cái gì?”

Lâm Duyệt nhìn nhìn chọn thêm đồ ăn rồi đem thực đơn đưa cho người phục vụ, hai người một đáp một không đáp tùy tiện hàn huyên về công việc gần đây.

Chị chốc lát cả được mang lên, nhìn màu sắc hoành kim của nước canh kết hợp với thịt cá xốp giòn, Lâm Duyệt cười nói: “Xem ra đúng là không tồi.”

“Mau nếm thử đi.”

Lâm Duyệt ăn một miếng nhỏ liền giơ ngón tay cái lên.

Vĩ Tường thấy thế vừa lòng cười cười, rồi mới ăn.

Chờ ăn uống no đủ rồi ra khỏi cửa hàng cá nướng, thì vừa lúc đến thời gian đi nghe nhạc.

Đêm nay âm nhạc rock and roll diễn ra đúng thời hạn, đây là lần thứ tám dàn nhạc biểu diễn rock and roll, đội hình trình diễn rock and roll rất lớn, tất cả đều là nhạc rock and roll trong nước.

Tuy rằng Vĩ Tường nghe qua không ít âm nhạc rock and roll, nhưng đây lại là lần đầu tiên cô đi nghe rock and roll trực tiếp, trường hợp bùng nổ, giai điệu đầy đam mê, cô chưa bao giờ thấy qua.

Tiếng ca điên cuồng chấn động trần ngập màng nhĩ cô, âm thanh sống động vang vọng, Vĩ Tường cảm giác tình cảm mãnh liệt đã lâu bị đánh thức hoàn toàn, cô cảm lòng không được cùng Lâm Duyệt theo đám người cùng nhau bùng nổ...

Không có tuổi trẻ, hãy quên đi và hưởng thụ niềm vui sướng tràn trề này.

Mặc dù giọng nói khàn khàn, chân đau, eo đau, nhưng điều đó đều không thể ngăn cản nội tâm lửa nóng cùng kích thích thanh âm, thậm chí là cảm động.

Đây chính là sức mạnh của rock and roll.

.....

Sao băng lập lòe, trận cuồng dã chỉ có ở rock and roll âm nhạc thịnh yển đã chào bề mặt.

“Thật lâu không vui vẻ như thế, cảm ơn anh, Lâm Duyệt, âm nhạc đêm nay thật là quá tuyệt vời.” Sau khi kết thúc ra ngoài, Vĩ Tường vẫn có điểm kích động.

“Vui vẻ là tốt, làm gì khách khí như thế, tìm một người cùng chung chí hướng với tôi dễ dàng sao? Sau này có cơ hội, tôi còn sẽ mang cô theo, thế nào, đủ ý tứ đi.” Lâm Duyệt đắc ý nói.

Vĩ Tường nhanh chóng ngọt ngào nói: “Ừ, nhất định phải mang tôi theo, lần sau còn mời anh ăn ngon.”

Advertisement / Quảng cáo

“Tốt, một lời đã định, có món ngon và người đẹp bên cạnh thì không thể phụ lòng rồi.”

“Đi chết đi, anh lại dám trêu tôi.”

..... Lúc Lâm Duyệt đưa cô về, đã 11 giờ tối.

Lên lầu mở cửa, Trình Trình bắt chéo chân ôm đưa hấu ở trên sofa vừa ăn vừa xem TV. Thấy Vĩ Tường, cô trừng mắt một cái nói: “Đại tiểu thư, tới giờ mới trở về, không phải nói hôm nay nghỉ ngơi sao?”

“Quên nói cho cậu, buổi tối hôm nay có một người bạn mời đi xem âm nhạc rock and roll.” Vĩ Tường cời đôi giày xăng-đan ra thay dép lê thoải mái.

Trình Trình vừa nghe có như thế nói, nhanh buống đưa hấu trong tay ra nhiều chuyện hỏi: “Mình không nghe lầm đi, mời cậu xem lễ hội âm nhạc, người bạn nào thế, không phải là thích cậu chứ, muốn theo đuổi cậu sao?”

“Không thể nào, đó chính là đối tượng xem mắt lần trước nhà mình giới thiệu đó. Cuối cùng ở chung cũng không tệ lắm nên thành bạn bè, hôm nay đi cùng với anh ta.”

“Hai người thật sự chỉ là bạn bè sao?” Trình Trình có điểm không tin.

“Lừa cậu làm gì, chỉ là bạn bè thôi, thoát nhìn anh ta còn non nớt hơn so với mình, không phải đã nói với cậu rằng anh ta không phải là mẫu người mà mình thích sao?”

“Được rồi, tạm tin tưởng cậu. Nhưng mà mẫu người cậu thích, mình bỗng nhiên cảm thấy Boss bọn mình rất phù hợp!”

“Này, cậu cũng thật là, cái gì cũng có thể nói.” Nghe được Trình Trình nói đến Lộ Thượng, Vĩ Tường thế nhưng có một tia chột dạ mạnh miệng nói.

“Không phải mình nói, mị lực lão bản bọn mình thật sự không có lời nào dễ nói, trường học mình có rất nhiều cô giáo, học sinh thích hẳn, nhưng không dám tiếp cận. Chẳng qua chắc cũng có ngoại lệ, mình thấy Tiêu Mẫn Tuyết ở học viện bọn mình có mấy lần tới tìm Boss mình, tháng này đã bị mình bắt gặp hai lần, khẳng định là theo đuổi thầy giáo bọn mình.”

“Phải không, vậy Boss cậu đồng ý sao?” Nghe câu ấy nói xong, trong lòng Vĩ Tường bỗng nhiên có chút không thoải mái, cô cũng không biết vì cái gì. Có điều vẫn muốn hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

“Thái độ của Boss như thế nào, mình cũng không biết. Nhưng mình nói cho cậu nghe, tuy thầy giáo của bọn mình đã ly hôn, nhưng vẫn có rất nhiều người thích.”

Vĩ Tường sợ mình nghe tiếp tâm trí rối loạn sẽ nói sai lời, vì thế nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Còn chuyện của cậu cùng tiểu đệ như thế nào rồi?”

Mặt Trình Trình lộ vẻ ngượng ngùng, hơi hơi dừng một chút nói: “Ừm.”

“Nếu cảm thấy thích hợp thì cứ quen nhau, chỉ là vẫn nên lưu tâm đề ý một chút. Có chuyện gì nhớ phải nói cho mình biết, mình vĩnh viễn ủng hộ cậu.”

“Đã biết, thân ái, cậu là tốt nhất.” Trình Trình cảm động dựa đầu vào bờ vai Vĩ Tường.

Có lẽ là ban ngày chơi quá tận hứng quá phấn khích, buổi tối an tĩnh lại, Vĩ Tường ngược lại vui quá hóa buồn.

Một mình nằm trên giường bỗng nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Cô ăn không ngồi rồi cảm lấy đi động mở ra lục thông tin, đi xuống dưới hai mắt liền cố định ở một cái tên. Bỗng chốc cô nhớ tới ngày mai là sinh nhật người kia, cả người không khỏi đắm chìm ở nỗi đậm đau thương.

Anh nói qua mỗi năm sinh nhật đều muốn cô đón cùng anh. Thế nhưng hiện tại, anh có thể hay không đã quên cô tìm được một người tốt hơn cô đón sinh nhật cùng anh?

Nghĩ đến khả năng này, Vĩ Tường càng thấy mất mát. Lăn qua lộn lại, cô nhớ tới những ngày tháng trước đây của bọn họ.

Khi đó cô vừa mới vào đại học, khi đó cô suy nghĩ rất đơn thuần, cảm thấy ở đại học tham gia một cái xã đoàn nhiều sẽ lãng phí rất nhiều thời gian và tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến học tập, cho nên lúc toàn sạn thông báo trúng tuyển, cô liền chủ động buông tha vòng thi thứ hai.

Mấy ngày sau Vĩ Tường nhận được một cuộc điện thoại xa lạ, trong điện thoại là một giọng nói của nam sinh rất êm tai. Thì ra anh là phó chủ tịch đoàn ủy, hỏi nguyên nhân vì sao Vĩ Tường không tham gia thi vòng hai của đoàn ủy, sau đó hẳn yêu cầu hai người gặp nói chuyện.

Nếu đoàn ủy đã coi trọng cô như vậy thì Vĩ Tường đáng phải lễ phép tới văn phòng đoàn ủy.

Mở cửa chính là một người con trai vóc dáng cao, thì ra người gọi điện thoại chính là anh ta. Vĩ Tường có ấn tượng với anh rất sâu, lần trước tham gia vòng sơ tuyển cô thấy anh ngồi ở vị trí ban giám khảo, mắt anh đặc biệt xinh đẹp, bởi vì cô lên đài giới thiệu có chút khàn khản, anh thực hiện hoá cười cười với cô nói với cô không cần khàn khản, cho nên Vĩ Tường nhớ rõ về anh.

Nhớ rõ bộ dáng anh cười rộ lên rất đẹp, đôi mắt trong trẻo, ngũ quan anh tuấn.

.....

Sau lần nói chuyện đó, không biết là vì bị anh chân thành đã động, hay vẫn là bị bề ngoài cùng giọng nói của hắn mê hoặc, Vi Tường thể nhưng mơ mơ màng màng đáp ứng gia nhập đoàn ụy.

Sau đó vì công việc mà bọn họ tiếp xúc ngày càng nhiều, cô cũng dần dần bị tài hoa và vẻ đẹp của anh hấp dẫn.

Bọn họ tự nhiên mà thành người yêu, cũng cùng nhau trải qua rất nhiều thời gian tốt đẹp.

Nhưng có ai ngờ đến, cuối cùng anh lại là người bỏ cô.

Ngắm lại thời gian, anh đã rời đi hai năm, thời gian trôi qua thật nhanh.

Advertisement / Quảng cáo

Nghĩ đến đây, Vi Tường càng nghĩ càng khó chịu, vì cái gì thượng đế không thể chiều cố mình hơn. Ngay từ lúc bắt đầu cô luôn thật lòng, nghiêm túc yêu một người, nghiêm túc trả giá, nhưng cuối cùng giống như gió tre mức nước không được gì.

Xin hỏi muốn như thế nào mới có thể quên, như thế nào mới có thể không đau, ai có thể nói cho cô biết với?

Nước mắt, lặng lẽ rơi xuống.

Không ai biết ngoài mặt cô rất tùy tiện, nhưng khi về đêm cô một mình trốn trong chăn hủi quạnh liếm miệng vết thương, u buồn rơi lệ.

Chờ nước mắt ướt nhẹp gối đầu, Vi Tường liếc ngang mà bắt đầu lau, một bên chà lau một bên chảy.....

Chờ đến khi khóc mệt mỏi, cô vô lực ôm lấy đại tinh tinh ở đầu giường, nhìn đại tinh tinh, cô nhớ tới Lộ Tử Việt, rồi lại nghĩ tới Lộ Thượng. Lúc này, trong đầu cô hiện ra gương mặt không biểu cảm của anh, tiếp đó lại hiện ra vẻ mặt ngẫu nhiên ân ân tươi cười, cùng với bàn tay thon dài và dáng người cao thẳng.

Đương nhiên rõ ràng nhất vẫn lúc về mặt anh lạnh lùng nói những lời độc miệng.

Bỗng nhiên nhớ tới vớ rồi cùng Trinh Trinh nói chuyện phiếm, Trinh Trinh nói gần đây có cô gái trẻ tuổi đang theo đuổi Lộ Thượng, trong lòng cô vẫn có chút không thoải mái, thậm chí đối anh cũng có chút ngứa răng.

Sao anh có thể chấp nhận người khác tùy ý theo đuổi chứ?

Cẩn thận ngắm lại lần gặp mặt gần nhất với Lộ Thượng, dường như cô thích khoảng thời gian ở cùng anh, giống như ở trước mặt anh, cô có thể cảm giác được cô chân thật nhất, tuy rằng người này có đôi khi rất độc miệng.

Bất quá không quan hệ, nếu là cùng anh yêu đương, có thể tìm về chính mình, có thể quên quá khứ cùng phiền não, việc đó hoàn toàn không là vấn đề.

Nước nờ suy xét một hồi, Vi Tường cảm thấy ý tưởng này không tồi, bỗng nhiên liền nín khóc mỉm cười.

Nhắm mắt lại cô bắt đầu chờ mong lần gặp Lộ Thượng tiếp theo.....

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Vị đại thúc này thật đáng ghét(3)

Editor: Tử Phuong Team

Sau lần Lộ Thượng đưa Vi Tường về, dạo gần đây hai người đều không gặp nhau. Nhưng điều anh phiền não chính là Lộ Tử Việt mấy ngày này cứ ghé vào lỗ tai anh nhắc đến Vi Tường, còn nói với anh: “Ba ba, con rất nhớ đi tiểu Vi. Con muốn đi vườn bách thú chơi, ba có thể đưa con và đi tiểu Vi đi được không?”

Đương nhiên nội tâm anh cự tuyệt rồi, làm phiền người khác dù sao cũng không tốt lắm, đặc biệt còn là một cô gái độc thân, huống chi lần trước mình còn chế giễu người ta chưa phát triển, chọc tức tiểu cô nương không ít.

Cuối cùng quả thực không chịu nổi con trai vì việc này mà mỗi ngày tới phiền anh, mặt khác anh cũng không đành lòng cự tuyệt tấm lòng của nhóc con, đành phải gật đầu đồng ý.

Nhưng đừng hy vọng anh gọi điện thoại cho cô gái kia.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Lộ Tử Việt, Lộ Thượng đen mặt không nói được một lời liền ném điện thoại cho con trai, bản thân thì miễn cưỡng nằm trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Người bạn nhỏ vô cùng kích động, cậu nhận lấy rồi lập tức kéo đến số điện thoại Vi Tường. Sau khi gọi được, cậu phấn khởi nói: “Di tiểu Vi, Tử Việt nhớ đi lắm, đi có nhớ con không?”

Thật đúng là ban ngày nghĩ đến đêm liền nằm mơ. Tối hôm qua Vi Tường vừa mơ thấy mình cùng Lộ Thượng tàn bộ, không nghĩ tới ban ngày liền thấy anh gọi điện. Mặc dù không hiểu nguyên nhân anh gọi điện, nhưng vẫn cực kỳ mong đợi nhận điện thoại.

Có điều đầu dây bên kia không phải người đó mà là bạn nhỏ Lộ Tử Việt, nghe được giọng nói ngọt ngào của Tử Việt, trong lòng Vi Tường nhất thời trở nên mềm mại. “Thì ra là tiểu Tử Việt, đi cũng rất nhớ con, Tử Việt gần đây có ngoan không, có nghe lời uống thuốc không?”

Advertisement / Quảng cáo

“Tử Việt rất ngoan, Tử Việt nghe lời ba ba cùng đi tiểu Vi nói nên rất chăm chỉ uống thuốc.”

Nghe nhóc con thông minh trả lời, Vi Tường cười : “Ừ, Tử Việt thật sự là đứa bé ngoan, đi càng ngày càng thích con lắm”

Nhìn con trai gọi điện thoại nói nhảm không ngừng mãi chưa vào vấn đề chính, Lộ Thượng không kiên nhẫn lấy lại điện thoại.

“Ngày mai có có rảnh không?”

Bỗng nhiên bên kia điện thoại thay đổi giọng nói, Vi Tường ngoài kinh ngạc còn có chút sững sờ, là Lộ Thượng!

Anh hỏi mình ngày mai có rảnh không, là muốn hẹn gặp cô sao, nhất thời trái tim nhỏ của cô nhện không được đập bùm bụp, mình vừa ảo tưởng yêu đương cùng anh, sau đó anh liền hẹn gặp mình luôn, cái này quả là trời cũng muốn giúp.

“Hả, tôi có rảnh rồi, có chuyện gì sao?”

“Tử Việt muốn cùng có tới vườn bách thú chơi, nếu có rảnh thì ngày mai tôi tới đón cô được không?”

“Được, không thành vấn đề. Anh không cần đến đón tôi, tôi tự gọi xe đi cũng được.” Vi Tường không do dự đáp lời.

Lộ Thượng nhủ mảy, chắc như đinh đóng cột nói: “Chín giờ sáng mai tôi qua đón cô, cứ quyết định như vậy đi.” Nói xong anh liền cúp điện thoại.

Nghe âm thanh “tút...tút...tút” từ đầu bên kia, Vi Tường bĩu mũi, người này thật sự quá bá đạo, cũng không hỏi qua ý kiến của mình. Nhưng mà nhớ lại ngày mai có thể nhìn thấy người đó, trên mặt Vi Tường không tự chủ liền lộ ra ý cười.

Ngày hôm sau đến thời gian đã hẹn, Vi Tường nhận được điện thoại của Lộ Thượng liền đi xuống lầu, cách đó không xa đã thấy xe Lộ Thượng, vừa thấy cô anh liền hạ cửa kính xuống, ý bảo Vi Tường lên xe.

Vi Tường cùng Lộ Tử Việt ngồi ở ghế sau, dọc theo đường đi bạn nhỏ Lộ Tử Việt đã vô cùng phấn khởi.

Đến vườn bách thú xuống xe rồi mua vé, bọn họ ngồi xe chuyên dụng tới xem khu vực của thú dữ trước. Bạn nhỏ Lộ Tử Việt đáng yêu lanh lợi, gặp được động vật mình biết, nhóc lại kiêu ngạo nói cho Vi Tường tên động vật đó. Gặp phải loại không biết, nhóc lại làm bộ đáng hiểu kì đáng yêu, nghiêng đầu hỏi đây là con gì, đương nhiên Vi Tường đều kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của cậu.

Đương nhiên gặp phải thú dữ, bạn nhỏ lại sợ hãi trốn vào trong ngực cô, Vi Tường nhẹ nhàng vỗ lưng nhóc, một mặt lại an ủi nói không cần sợ hãi.

Nhìn hai người này thân mật khăng khít ở chung, trên mặt Lộ Thượng thoáng xuất hiện nụ cười nhạt.

Rời khỏi khu mãnh thú kế tiếp là thời gian tự do. Xuống xe, Lộ Thượng ôm lấy Tử Việt, Vi Tường đi theo ở bên cạnh, điều này theo con mắt người ngoài nhìn nhận là hình ảnh vợ chồng trẻ đưa con trai đi chơi, vì thế bọn họ nhận lấy rất nhiều ánh mắt của người khác làm Vi Tường có chút ngại ngùng.

Xấu hổ nhất là khi vừa xuống xe để vào vườn bách thú, có mới phát hiện hôm nay cô và Lộ Thượng đều mặc áo phông đen sọc trắng, có điều cô mặc áo có đường sọc nhỏ còn anh mặc loại sọc lớn, nhưng vẫn giống như áo tình nhân. Mặc áo như vậy đi với nhau, Vi Tường hơi lúng túng lại thầm nghĩ sau này nếu như thực yêu đương, chắc có cơ hội cùng Lộ giáo sư mặc áo tình nhân chứ?

Nghĩ đến hình ảnh kia, trên mặt cô không che dấu được ý cười.

Từ Việt thích nhất là hươu cao cổ nên đi tới khu hươu cao cổ. Bạn nhỏ hi vọng được chụp ảnh chung với hươu cao cổ, không nghĩ tới bên cạnh có một đi tửt bụng nói với bọn họ: “Đứa nhỏ này quá đáng yêu, để đi giúp một nhà ba người các cháu chụp tấm ảnh chung lưu lại kỷ niệm nhé.”

... Vi Tường có phần tròn tròn mắt, vừa định giải thích bọn họ không phải người một nhà, Lộ Thượng liền mở miệng cảm ơn đi đó, nhìn anh hoàn toàn không có ý định muốn giải thích, hơn nữa lại đem máy ảnh đưa cho đi. Thấy vậy Vi Tường dứt khoát mặc kệ.

Có thể chụp một tấm ảnh chung với anh, nghe qua cũng không tệ, dù sao cô vui còn không kịp nữa là.

Ngay sau đó Từ Việt đứng ở chính giữa, cô cùng Lộ Thượng một người bên trái một người bên phải chụp thành tấm ảnh. Chụp xong rồi, Vi Tường niệng cười cười rồi mới cùng Lộ Thượng cảm tạ tấm lòng của đi kia.

Thời gian kế tiếp, Vi Tường khó có thể che dấu tâm tình, cô theo bạn nhỏ dạo quanh vườn bách thú, cũng cùng cậu theo dõi vài tiết mục động vật biểu diễn.

Sự hòa hợp khi ở cùng bạn nhỏ Từ Việt, thoáng cái ba người bọn họ đã cùng nhau trải qua một ngày tốt đẹp.

Từ vườn bách thú trở về, Lộ Thượng đưa bọn họ đi ăn com. Lúc này Lộ Tử Việt ôm bụng đói ngồi rên xe kêu: “Ba ba, con rất đói!... con muốn ăn KFC.”

Advertisement / Quảng cáo

“Ăn KFC cái gì, không phải ba đã từng nói con không được ăn cái kia sao?” Lộ Thượng quay đầu trừng mắt liếc con trai một cái.

Lộ Tử Việt bắt đầu bâu mối, “Nhưng mà đi tiểu Vi cũng đã mua gà KFC cho con, đã lâu con không ăn rồi mà.”

“Người nào nói với cô cho nó ăn cái này, trẻ con ăn cái này không tốt, cô không biết sao.” Lộ Thượng nhìn Vi Tường qua kính chiếu hậu, hiển nhiên là bởi vì có phần mất hứng.

Vi Tường cảm giác bản thân vô cùng ủy khuất, rõ ràng là thấy Từ Việt khẩn cầu muốn ăn cái kia, trái tim yếu ớt không có biện pháp mới mua cho cậu nhóc. Chung quy đều là bản thân không đúng, cô đành nói: “Lần sau sẽ không mua nữa.”

Cuối cùng Lộ Thượng đưa bọn họ đến một nhà hàng hầm dinh dưỡng, có lẽ vì chơi mệt mệt ngày nên khẩu vị của Vi Tường hôm nay cực kì tốt, cô cũng không để ý hình tượng như lần đầu tiên ăn com cùng Lộ Thượng.

Dù sao cũng bị anh cười nhạo không ít, nhiều hơn cũng chẳng sao. Vì thế, cuối cùng cô ăn vô cùng no.

Tâm tình Lộ Thượng cũng không tồi, nhìn Vi Tường ăn com ngon lành, buồn cười nhắc khốc miệng.

... Ăn xong rồi khỏi, sau khi lên xe Vi Tường ngồi ở ghế sau nhìn không được lên nhìn chăm chú bóng lưng Lộ Thượng, người này thật khó ưa, tại sao miệng anh ta lại độc như vậy, đáng ghét như vậy, nhưng tại sao bản thân gần đây lại thường nghĩ tới anh. Nghe người khác nhắc đến anh liền không vui, thậm chí mỗi ngày đều hi vọng bản thân xuất hiện trước mặt anh.

Ài, cô thật hoài nghi mình có phải có khuynh hướng thích ngược rồi không.

Có điều người đàn ông này ngoài việc tuổi tác và đã kết hôn, anh hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn chọn chồng của cô. Trầm ổn, ưu tú, bộ dáng anh tuấn, tuổi trẻ đầy hứa hẹn anh đều có tất cả. Tuy tuổi tác có lớn một chút, nhưng lại càng chín chắn, phong độ hơn các chàng trai trẻ. Mặc dù đã từng kết hôn lại còn có một đứa con, nhưng bởi vì cô cũng cực kỳ thích Từ Việt cho nên điều này cũng không thành vấn đề gì, hoàn toàn có thể chấp nhận. Tuy nhiên lời của anh đôi khi có phần lạnh lùng, ác độc, nhưng điều này chứng minh anh không hề giả dối...

Cho nên nếu yêu đương với anh, loại cảm giác này thật không tệ. Không bằng cứ dựa theo ý tưởng lần trước của bản thân đi, hành động sớm một chút tốc chiến tốc thắng, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Đến nhà cô, xe liền dừng lại, cậu nhóc bên cạnh sau một ngày chơi mệt đã sớm ngủ thiếp đi.

Vi Tường nhìn tiểu Từ Việt chảy nước miếng, cười nói với Lộ Thượng: “Hôm nay chơi rất vui, cảm ơn anh đã đưa tôi trở về.” Nói xong, Vi Tường mở cửa xe đi ra.

“Không cần khách khí, thực ra người phải nói cảm ơn là tôi. Có dùng thời gian một ngày cùng Từ Việt đi chơi, thật sự làm phiền rồi.”

Nói xong anh cũng xuống xe, định đưa cô đến dưới lầu.

Vi Tường khó thấy được bộ dáng ga lăng của anh, trong lòng lại càng khẳng định bản thân phải theo đuổi anh.

“Không cần phải nói cảm ơn, tôi nói rồi là tôi thật lòng thích Từ Việt, chơi với nhóc con một ngày cũng rất vui, lúc nào tôi cũng hoan nghênh hai người tới đây làm phiền.”

Nghe có nói như thế, trong lòng Lộ Thượng có chút xúc động, ánh mắt thăm sâu nhìn Vi Tường một cái, cuối cùng không ngờ lại xoa đầu cô nói: “Vậy phải cảm ơn cô rồi.”

Con người anh lạnh lùng như thế vậy mà lại xoa đầu mình, Vi Tường nhận không được ngay ra.

Đúng lúc này bên cạnh truyền tới âm thanh: “Vi Tường, đây chính là nguyên nhân em nói với tôi không cần đến nữa sao?”

Vi Tường vừa quay đầu liền tròn tròn mắt, người đang nói chính là Lương Văn Kiệt.

“Lương Văn Kiệt, sao anh lại đến đây.”

Nghe được lời của cô, Lương Văn Kiệt cười khò một cái: “Không đến sao biết còn có chuyện này. Tôi gửi tin nhắn cho em, em cũng không trả lời. Tôi thật sự đợi không nổi nữa, gọi cho em, em lại không nghe, cũng chỉ có thể qua đây chờ dưới lầu... Chi là không nghĩ tới sẽ thấy một màn như vậy, tôi thật đúng là quá ngốc.”

“Không phải...”

Vi Tường còn chưa nói xong, Lương Văn Kiệt liền cắt ngang lời của cô nói: “Em không cần giải thích, tôi cũng có lòng tự trọng của mình, tôi rút lui, có điều thật xin lỗi tôi không nói được lời chúc phúc hai người.”

“Điện thoại của tôi hết pin...”

Advertisement / Quảng cáo

“Em không cần giải thích nữa, tôi đều hiểu rõ rồi, tạm biệt em.” Nói xong Lương Văn Kiệt xoay người rời khỏi.

Thôi, vẫn là không nên giải thích bằng không thì càng tỏ càng đen. Dù sao mình và anh ta cũng không có khả năng, cứ để cho anh ta hiểu lầm đi, như vậy anh ta sẽ không kiên trì nữa, cuối cùng có thể buông bỏ.

“Sao không đuổi theo, giải thích cho cậu ta rõ ràng không phải tốt rồi sao?” Lộ Thượng đứng ở một bên xem xong náo nhiệt, mới mở miệng lẩm bầm.

“Thôi.”

“Là người yêu thì nên nói rõ ràng một câu, như vậy mới có thể phát triển lâu dài.”

Nghe anh nói như thế, Vi Tường có phần tức giận, sao anh có thể tự cho rằng bọn họ là người yêu chứ, con mắt nào của anh thấy điều đó.

Nhìn người khác theo đuổi cô như vậy, anh lại thờ ơ không quan tâm, chẳng lẽ một chút cảm giác anh đối với cô cũng không có sao?

Vi Tường giận dữ trừng mắt liếc Lộ Thượng một cái.

“Làu đời làm gì vậy, trách tôi sao? Vẫn là không nên đùa giỡn cô gái nhỏ nóng tính nữa, nhưng cô nên giải thích thật tốt cho cậu ta đi.”

Lần này, Vi Tường lại càng giận dữ, trong con tức giận cô lớn tiếng nói: “Giải thích cái gì, anh ta cần bản không phải bạn trai của tôi. Người tôi thích chính là anh, chẳng lẽ anh nhìn không ra sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vị đại thúc này thật đáng ghét(4)

Editor: Tử Phương Team

Vi Tường thành công khiến Lộ Thượng khiếp sợ, nhưng mà không tới một lúc anh liền phản ứng lại. Bởi vì chuyện vừa rồi mà cô trút giận lên người anh, cũng không thật sự như vậy.

Nhưng vẫn buồn cười nói: “Bao nhiêu tuổi rồi hả, vừa giận liền nói lung tung, hờ ra là vui đùa kiểu này.”

Vi Tường nghe anh nói như thế có chút thất bại, nhưng vẫn lấy hết can đảm ngăn đầu: “Tôi không có nói giỡn, anh ta đang theo đuổi tôi, nhưng tôi không có đồng ý. Bởi vì tôi phát hiện tôi thích anh, anh sẽ đồng ý sao?”

Lần này, rốt cuộc Lộ Thượng cũng cười không nổi nữa, sắc mặt của anh lạnh xuống. Trong nháy mắt nghĩ đến lần trước mình trào phúng người ta, không phải tiêu cô nương cố ý nói như vậy để trả thù anh chứ.

“Lần trước chế cười cô là tôi không đúng, nhưng cô không cần dùng bộ dáng này để đối phó tôi.”

“A..... Cái kia..... Tôi đã quên mất, tôi biết anh nói giỡn. Thế nhưng.....” Vi Tường cần cắn môi, hạ quyết tâm tiếp tục nói: “Hiện tại tôi nói thích anh là nói thật..... Chúng ta kết giao nhé!”

Mặt Lộ Thượng càng đen hơn, lời nói ra cũng không có độ ấm.

“Thật xin lỗi, chúng ta không có khả năng, tôi tự nhận bản thân không có làm ra chuyện gì khiến cô hiểu lầm. Nếu cô không ngại, chúng ta có thể làm bạn bè.”

Bị anh từ chối thẳng thừng như thế, Vi Tường vô cùng xấu hổ và giận dữ, rốt cuộc không có mặt mũi nào để tiếp tục ở trước mặt anh, vì thế đỏ mặt xoay người cúi đầu chạy về nhà.

Advertisement / Quảng cáo

.....

Trở lại phòng, Vi Tường ảo não, thật mất mặt. Minh da mặt dày đi thổ lộ với người ta lại bị từ chối, thật là muốn chết, sau này người này nhất định sẽ khinh thường cô.

Sau khi tức giận xong, cô lại có chút không cam lòng. Tại sao anh lại từ chối cô chứ, cô có chỗ nào không tốt, cô không xinh đẹp hay là không đủ ôn nhu. Không được, cô nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Vì thế, Vi Tường lấy đi động, gửi cho Lộ Thượng một tin nhắn. Đây cũng là lần đầu tiên cô gửi tin nhắn cho anh.

Viết xong, Vi Tường nhấn mạnh chữ “Tại sao”, không chút do dự nhấn nút gửi đi, rồi mới ôm đi động chui vào trong chăn lẳng lặng chờ đợi hồi âm.

Nhìn chăm chăm đi động 20 phút, đã 11 giờ, bên kia cũng không có hồi âm. Trong lòng Vi Tường thấp thòm bất an, anh không thấy tin nhắn của cô, hay là thấy mà không muốn trả lời. Thật không có kiên nhẫn, Vi Tường tính toán gửi thêm một tin nhắn nữa, dù sao hôm nay đã mất mặt rồi, dứt khoát bắt chấp tất cả.

Cái gì là rụt rè, hiện tại cô đã không để bụng.

Lần này cô đã gửi tin “anh đã thấy tin nhắn chưa, tôi vẫn đang đợi hồi âm của anh.”

Nghe được âm thanh báo tin nhắn, Lộ Thượng mới từ thư phòng đi ra. Cầm lấy đi động, nhìn thấy là Vi Tường gửi tới anh có chút kinh ngạc, đây hẳn là lần đầu cô gửi tin nhắn cho mình. Nhưng buổi tối mình đã nói rất rõ ràng, cô đang muốn làm gì.

Nhìn chăm chăm vấn đề của cô, phát hiện cô đã gửi hai tin nhắn, khoảng cách thời gian không đến nửa giờ, chứng minh cô thật đề ý tới đáp án này.

Lộ Thượng không tự chủ được xoa xoa trán, đề tay lên ngực tự hỏi, anh cũng không chán ghét cô, ngược lại rất thường thức sự tự tin ngay thẳng của cô, tuổi trẻ đơn thuần, đặc biệt cô thật lương thiện và có trái tim nhân hậu, cô đối

Từ Việt là thật tình thích, điều đó anh cũng đều đề ở trong mắt.

Nhưng điều này không đại biểu anh phải yêu cô. Cô cho anh cảm giác như là hàng xóm, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có tạp niệm với cô.

Lại nói, cô gái tốt như thế anh nghĩ rằng mình không nên làm chậm trễ thời gian của người ta. Tuy rằng trực tiếp cự tuyệt thật đã thương người, anh cũng lo lắng điều này sẽ làm tiêu cô nương kia bị tổn thương, nhưng mà đau dài không bằng đau ngắn, bằng không sau này chuyện phiền toái sẽ càng nhiều.

Trả lời tin nhắn xong, anh lại từ quần áo cầm áo ngủ tiến vào phòng tắm tắm rửa.

Lần này, Vi Tường gửi tin nhắn không tới vài phút, đi động liền rung lên. Cô giật mình một cái ngồi dậy, mở màn hình liền thấy được Lộ Thượng trả lời: “Tâm tư người trẻ tuổi như các cô tôi không thể hiểu, nhưng tôi có thể xác định chúng ta không thích hợp, hơn nữa tôi không thích bộ dạng này của cô, thực xin lỗi.”

Cái gì gọi là không thích hợp, là bởi vì tuổi chênh lệch khá lớn sao? Nếu là nguyên nhân này còn dễ, tiếp xúc từ từ rồi ở chung, điều này không phải vấn đề. Nhưng làm Vi Tường tương đối tức giận là anh nói không thích cô như vậy, ý là chường mặt cô sao?

Hừ, chẳng lẽ cô rất kém cỏi sao!

Vi Tường hung hăng gõ chữ: “Giáo sư Lộ, anh có biết hay không, anh nói không thích bộ dạng này của tôi, lời nói này đã làm tôi bị tổn thương thật sâu.”

.....

Lộ Thượng tắm xong, lau khô tóc lại cầm đi động xem quả nhiên mười mấy phút trước Vi Tường đã trả lời. Sau khi xem xong anh có thể tưởng tượng đến cảnh Vi Tường trả lời tin nhắn này bộ dáng nhất định là phồng mũi trợn mắt, anh cười cười xong sau đó thực nghiêm túc trả lời lại một tin nhắn.

Đợi mười mấy phút, đi động rốt cuộc cũng vang lên một lần nữa, Vi Tường vừa thấy anh trả lời là “Thật xin lỗi, tôi cũng không có ác ý, cũng không có ý tứ khinh thường cô, cô không cần nghĩ nhiều.”

Vi Tường bĩu môi: “Được rồi. Bất quá tôi cũng không tán thành quan điểm của anh, thích hợp hay không chỉ có thử qua sau đó mới biết được. Giáo sư Lộ, tôi sẽ không bỏ cuộc.”

Lần này thu được hồi âm đơn giản là ký hiệu “.....”

Vi Tường đoán anh có thể là không còn lời nào để nói hoặc là đang bắt đầu đi, yêu cầu đối với anh quả nhiên không thể quá cao. Anh có thể trả lời cô hai tin nhắn cũng làm cô thỏa mãn rồi.

Chẳng qua đối với trả lời của anh, Vi Tường có chút không vừa lòng, nói đúng hơn là không cam tâm.

Cô phải làm bây giờ là tiểu cường đánh không chết, kiên trì không buông tay.

Advertisement / Quảng cáo

Giữa trưa ngày hôm sau, Vi Tường ở nhà ăn bệnh viện mới vừa ăn xong cơm trưa, mẹ Đỗ Tiểu Vân gọi điện thoại tới.

“Mẹ, đã xảy ra chuyện gì, mẹ đã ăn cơm trưa chưa?”

Ở đầu kia điện thoại giọng nói mẹ Đỗ thờ hờn hờn: “Hôm nay mẹ đã sớm ăn xong, hiện tại mẹ đang ở tiểu khu con thuê. Chị họ con tới thành phố S đi công tác, mẹ đã đi nhờ xe lại đây xem con sống thế nào. Hôm nay con đi làm hay vẫn ở nhà?” Đỗ Tiểu Vân một bên xách một túi đồ ăn lớn lên lầu, một bên gọi điện thoại.

“A, mẹ tới đây sao lại không nói trước cho con biết, bây giờ con đang đi làm.” Nếu biết hôm nay mẹ tới đây, cô có thể cùng người khác đòi ban.

“Cái này là mẹ tạm thời quyết định đi nhờ xe chị họ con tới, chẳng qua vừa rồi ở trên xe có chút say xe không thoải mái, quên mất không nói cho con.”

“Dạ, vậy hiện tại mẹ có khỏe không?”

“Vừa xuống xe đã tốt hơn nhiều rồi, còn Trinh nha đầu kia không có ở nhà sao?”

“Hôm nay cô ấy hẳn là ở nhà, ngày hôm qua cô ấy nói mình bị cảm, hôm nay không đi đến trường, mẹ gõ cửa thử xem.”

Đúng lúc này Đỗ Tiểu Vân vừa vặn tới cửa nhà, ấn chuông cửa cửa từ bên trong mở ra, Trinh Trinh quả nhiên ở nhà.

“Có ở nhà, vậy con làm đi, mẹ ở nhà chờ con, buổi chiều về sớm một chút mẹ làm cơm cho con ăn, cúp máy nhé.”

Trinh Trinh mở cửa thấy là đi Đỗ tới, chạy nhanh tới tiếp nhận đồ vật trong tay của bà, nói: “Di Đỗ, đi đã đến rồi.”

Đỗ Tiểu Vân nhìn Trinh Trinh, cười tủm tỉm nói: “Trinh nha đầu, mấy tháng không thấy mà con đã gầy như thế. Vừa rồi ta nghe nói hai ngày này con bị cảm, bây giờ có chỗ nào không khỏe không?”

Thật ra lúc Trinh Trinh và Vi Tường thuê nhà, Đỗ Tiểu Vân đã tới một lần giúp đỡ các cô sửa sang và dọn dẹp nhà cửa, cho nên bà đối với Trinh Trinh cũng tương đối quen thuộc, bà thích gọi Trinh Trinh là Trinh nha đầu.

“Đêm qua uống thuốc xong, buổi sáng ngủ dậy cảm giác đỡ hơn nhiều rồi ạ, đi không cần lo lắng.” Trinh Trinh cười nói với Đỗ Tiểu Vân.

Đỗ Tiểu Vân đem đồ ăn ra nói: “Mau tới đây, nếm thử đặc sản di mang đến, nhìn xem con thích ăn cái gì.”

Trinh Trinh đi qua, nhìn túi lớn túi nhỏ, không khách khí cầm khối bánh đậu lên ăn, vừa ăn vừa giơ ngón tay cái lên nói với Đỗ Tiểu Vân: “Ăn rất ngon đi ạ.”

Đỗ Tiểu Vân vui vẻ nói: “Con nếm thử hết đi, không cần khách sáo với đi. Buổi chiều con muốn ăn cái gì, đi làm cho các con ăn, chút nữa đi đi siêu thị mua đồ ăn.”

Di Đỗ tới đây liền có đồ ăn ngon, trong lòng Trinh Trinh như nở hoa, nói ngọt: “Di cứ làm tự nhiên ạ, con không kén ăn, hơn nữa khẩu vị con và Vi Tường không khác nhau lắm, chỉ cần là đi làm con đều thích ăn.”

.....

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã đến giờ tan tầm

Sau khi tan tầm, Vi Tường không ở lại bệnh viện quá lâu, sốt ruột chạy về nhà.....

“Con đã trở về, mẹ làm món ngon nào thế?”

“Có món con thích ăn sườn xào chua ngọt, một nhĩ trứng gà, con đi rửa tay trước đã, rửa tay xong rồi vào ăn cơm đi.” Sau khi nói xong Đỗ Tiểu Vân liền buông chén, đi kêu Trinh Trinh ăn cơm.

Chỉ có ba người các cô, Đỗ Tiểu Vân làm bốn món, rồi sau đó mới đem các món đồ ăn nóng hổi từ trong bếp dọn ra bàn. Trinh Trinh nếm đồ ăn nói: “Di Đỗ, tài nấu nướng của di trước sau như một ạ.”

Đỗ Tiểu Vân cười ha ha rồi gấp đồ ăn cho từng người rồi nói: “Lời này của Trinh nha đầu, di thích nghe nhất. Ăn nhiều chút, bình thường các con về đến nhà luôn gọi cơm hộp, vừa không vệ sinh vừa không đủ dinh dưỡng, thật làm người ta không yên tâm. Bất Vi Tường học nấu cơm, ngoài miệng thì nó đồng ý, nhưng không thấy chăm chỉ học tập.” Nói xong liền liếc mắt nhìn Vi Tường đang ngồi bên cạnh một cái.

Lời mẹ nói khiến Vi Tường lóe một tia sáng, trong ấn tượng của cô bình thường Lộ Thượng ở trường học tương đối bận rộn, phòng chừng không có thời gian nấu cơm. Nghe nói muốn bắt lấy trái tim một người đàn ông trước tiên phải bắt lấy dạ dày người đàn ông. Nếu mình nấu cơm, có thể làm nhiều đồ ăn ngon đưa cơm cho Lộ Thượng, nói không chừng có thể làm ít công to.

Nghe như vậy cô liền ngoan ngoãn đáp lại lời mẹ: “Ái nha, mẹ, không phải con bận rộn đi làm mới không có thời gian học tập mẹ sao. Lần này mẹ tới nếu không mẹ dạy con đi, con sẽ nghiêm túc học tập tài nấu nướng của mẹ.”

Advertisement / Quảng cáo

“Hy vọng lần này con giữ lời, Trinh nha đầu đã nghe được, nhớ làm chứng.” Đỗ mẹ nói xong cười tủm tỉm nhìn Hứa Trinh Trinh.

Trinh Trinh che miệng trộm vui vẻ một lúc, rồi mới nhìn mẹ Đỗ gật gật đầu nói: “Di yên tâm, con sẽ giám sát, ha ha ha.”

“Không cần khinh mình, mình sẽ làm các người phải lau mắt mà nhìn.” Vi Tường kiêu ngạo nói.

..... Cơm nước xong, Đỗ Tiểu Vân nhớ tới chuyện quan trọng: “Đúng rồi, lần trước trong điện thoại con nói con và Tiểu Lâm đang kết giao, hiện tại quan hệ các con như thế nào rồi?”

Lần này bà đến không đơn thuần chỉ tới xem con gái, quan trọng nhất chính là chứng thực một chút kết quả lần trước Vi Tường đi xem mắt. Nếu là bọn họ thành, lần này nếu bà gặp Tiểu Lâm phải khảo sát một chút, đây chính là chung thân đại sự của con gái. Nếu không có hy vọng, cũng không thể chậm trễ thời gian của con gái phải nhanh chóng tìm kiếm đối tượng tiếp theo.

Vi Tường rất thông minh, mẹ cô vừa hỏi xong, cô theo bản năng nói: “Chúng con đang rất tốt.” Cô dám đánh đổ, nếu như cô nói giữa cô và Lâm Duyệt không có chút hy vọng nào, mẹ cô sẽ ngay lập tức lại bắt đầu thúc giục cô đi xem mắt.

Làm sao có thể chứ, cô mới bắt đầu theo đuổi Lộ Thượng, hiện tại tuyệt đối không thể đi xem mắt. Bất quá nghĩ đến Lộ Thượng mới vừa từ chối mình, con đường mờ mịt lại xa xôi, xem ra hiện tại việc này còn không thích hợp để cho mẹ biết.

Vẫn là lời nói dối thiện ý, lấy quan hệ quen thuộc giữa cô và Lâm Duyệt, Lâm Duyệt nhất định sẽ giúp cô vượt qua cửa ải này.

“Phải không, nếu đang ở chung, sẵn tiện hai ngày này mẹ ở đây, con dẫn Tiểu Lâm đến nhà ăn một bữa cơm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Vị đại thúc này thật đáng ghét(5)

Cái gì, mời Lâm Duyệt đến nhà ăn cơm sao.

Vĩ Tường chấy mồ hôi: “Mẹ, bọn con chỉ vừa mới quen nhau, như thế thì quá nhanh rồi.” Cô chỉ muốn lừa một chút, có thể đẩy lên đấy, ngộ nhờ gặp mặt lộ tẩy thì phiền phức lớn.

“Đứa nhỏ này, con không có mắt nhìn người, dẫu người ta về gặp mặt một chút, mẹ vẫn có thể giúp con xem như thế nào, nếu gặp người không hợp với con, thì sau này muốn đổi đã không kịp rồi.”

“Được rồi, vậy để con hỏi xem khi nào anh ấy có thời gian.” Không thể lại bác bỏ, Vĩ Tường chỉ có thể đáp ứng một cách bất lực.

Buổi tối Vĩ Tường lặng lẽ gọi điện thoại cho Lâm Duyệt.

Rất nhanh đã có người bắt máy, “Lâm Duyệt, bây giờ anh có bận không?”

“Không bận, mới vừa đi tập về.”

Trong ấn tượng của Vĩ Tường, anh ấy không tính là mạnh mẽ, hơi gầy một chút, vì vậy cô trêu chọc: “Wow, tập cơ bụng sao, haha, thật gan tị với các anh ngày ngày đều luyện tập, tôi trừ khi đi làm ra thì luôn ở nhà.”

“Cất, không phải tôi nói, người như em chẳng lúc nào chịu đi chuyển, nói đi, gọi cho tôi có chuyện gì, đừng nói là nhớ tôi rồi, tôi sẽ không tin đâu.” Tiếng cười của Lâm Duyệt vọng qua điện thoại.

“Lần trước không phải anh mời đi coi nhạc hội sao, tôi đòi ngày mời anh ăn cơm nha, này, tôi nói được làm được, nói đi, khi nào anh có thời gian, đến nhà tôi ăn cơm đi.”

Mời ăn cơm, Lâm Duyệt tất nhiên rất vui vẻ, “Không vấn đề gì, khi nào cũng được, nhưng mà em biết làm cơm sao, tôi thật sự không dám tin.

Advertisement / Quảng cáo

Vĩ Tường có chút tự tin, nhẹ nhàng nói: “Không phải vậy, mẹ tôi sẽ nấu.”

“Mẹ em.....à tôi biết rồi, em là vì muốn đối phó với chú đi nên mới mời tôi thôi phải không?”

“Không sai, mẹ tôi luôn muốn biết chúng ta quen nhau như thế nào, tôi chỉ có thể nói rất tốt, không thì bà ấy bắt tôi xem mắt. À mà biết khi nghe xong những lời đó thì bà ấy lại muốn mời anh đến nhà ăn cơm, làm sao đây, anh không thể thấy chết không cứu.” Vĩ Tường tội nghiệp giải thích với anh.

“Được, tôi đồng ý, bạn bè như tôi rất tốt, em phải trả ơn tôi tốt vào đấy.”

Nghe được anh đồng ý, Vĩ Tường rất vui, “Nhất định rồi, anh thật tốt, ngày khác lại mời anh ăn cơm, còn nữa, nếu anh cần giúp đỡ không cần khách khí cứ tìm tôi, tôi sẽ nỗ lực giúp đỡ.

“Tôi sẽ nhớ những lời em nói. Em đừng nuốt lời, nói đi, khi nào.”

“Chiều ngày mai được không.”

“Không vấn đề, mà chú và đi có để nói chuyện không vậy.”

Vĩ Tường suy nghĩ rồi nói: “Thế này đi, ngày mai tan làm anh qua bệnh viện đón tôi, chúng ta cùng đi, như vậy có vẻ thân mật hơn, có thể cho mẹ tôi một ấn tượng tốt, trong xe chúng ta lại bàn bạc lại, anh thấy thế nào.”

“Hoàn hảo, vậy ngày mai tôi đến đón em.”

.....

Ngày thứ hai, Lâm Duyệt đứng giờ đến bệnh viện, nhìn thấy Vĩ Tường ra khỏi bệnh viện, anh cười và giúp cô ấy mở cửa xe: “Anh không biết đi thích những gì, chỉ mua cho bà ấy một vài hộp dinh dưỡng, để sau cốp xe.”

“Ồi, để anh tốn kém rồi, thật ra không cần mua thứ gì cả, mẹ tôi cũng không quan tâm những thứ đó.”

“Với tôi, em không cần quá khách khí, cho dù chỉ là bạn bè, mua cho đi vài hộp dinh dưỡng cũng là điều nên làm mà, lại nói tôi đây đang đóng giả bạn trai em để gặp đi, đi tay không thì không lễ phép lắm.”

Nghe anh nói vậy, Vĩ Tường đồng ý gật đầu nói: “Vậy cũng đúng, vẫn là anh suy nghĩ chu đáo.”

Trên đường, hai người cùng nhau luyện tập những câu hỏi mà mẹ Vĩ Tường có thể hỏi.

Chỉ một lúc thì đến nhà, nhấn chuông xong thì Đỗ Tiểu Vân mở cửa.

“Chào đi, con là Lâm Duyệt.”

Nhìn thấy cậu trai trẻ cao lớn đang nói chuyện, Đỗ Tiểu Vân nhanh chóng mỉm cười: “Con chính là tiểu Lâm à, vào nhà đi con, con xem con đến nhà là được rồi cần gì mua nhiều đồ như vậy, quá khách khí rồi.” Nói xong bà lại đưa Lâm Duyệt một đôi dép mang trong nhà.

Mẹ Đỗ bí mật nhìn Lâm Duyệt mang dép, người con trai đẹp trai đứng dưới ánh mặt trời, sạch sẽ và gọn gàng, lại lịch sự, nhìn chung ấn tượng đầu gặp với anh cũng không tệ.

Khi nghe mẹ Đỗ nhiệt tình chào mừng, Lâm Duyệt ngồi xuống rồi nghe thấy: “Tường Tường, đi rót cho tiểu Lâm một chén trà, ngày thường mẹ đã dạy con.”

Nhìn Vĩ Tường lặng tưng, Lâm Duyệt nhìn cười nói: “Thưa dì, không cần khách khí như vậy đâu ạ, đều là người nhà.”

“Vậy con cũng tự nhiên nha, hay để Tường Tường ngồi với con một chút, đi vào bếp xem nấu súp hầm, sau đó chúng ta có thể ăn cơm rồi, chắc con cũng đói rồi.”

“Vẫn chưa ạ, dì cũng không cần làm món phức tạp, làm ít thôi ạ.” Lâm Duyệt nói thêm.

Vĩ Tường đột nhiên nhớ rằng mình cũng muốn học mẹ cách nấu ăn, thì muốn đi theo mẹ vào bếp: “Mẹ, hay để con giúp mẹ nhé.”

“Không cần, không cần, rất nhanh thôi, tiểu Lâm người ta mới lần đầu đến nhà, ở bên cậu ấy đi, phòng bếp thì không cần con quan tâm.” Mẹ Đỗ vẫy tay đuổi.

Nhìn thấy mẹ Đỗ vào bếp, hai người liền mỗi người một câu nói chuyện.

“Không phải em nói phải ở chung với người khác sao, sao không thấy bạn cùng phòng với em.” Lâm Duyệt nhìn xung quanh và xoay lại hỏi Vĩ Tường.

“Ừ, đúng vậy, vẫn chưa nói với anh bạn tôi đang là nghiêm cứu sinh, ở trong đại học C, bây giờ vẫn đang trong trường không ở nhà.”

“À, học bá sao, ngoại hình như thế nào, xinh không?” Lâm Duyệt chú ý đến những dấu hiệu trong bếp của mẹ Đỗ, anh ấy nhỏ tiếng hỏi.

Vĩ Tường liếc anh ấy, dùng âm lượng chỉ hai người mới có thể nghe thấy nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, phải người đẹp không anh cũng không có hi vọng nào, cô ấy là hoa đã có chủ rồi.”

“Không phải chứ, em đừng lừa tôi, có cơ hội thì để tôi gặp xem, khi nào thì cô ấy về.”

Advertisement / Quảng cáo

“Anh đúng là người trọng sắc khinh bạn.”

Đúng lúc này Đỗ Tiểu Vân vừa cười vừa nói với họ: “Hai con cười nó chuyện gì vui vậy, cơm làm xong rồi, nhanh gọi cho Trinh nha đầu về nhà ăn cơm đi.”

“Dạ, bây giờ con gọi.”

Gọi cho Trinh Trinh xong, Vĩ Tường nói với Đỗ Tiểu Vân: “Cô ấy nói chúng ta cứ ăn trước không cần đợi cô ấy, cô ấy còn có một cuộc họp, lúc này vừa mới ăn trong trường rồi.”

“Được, vậy chờ lại thức ăn cho con bé, chúng ta cứ ăn trước, nhanh kêu tiểu Lâm qua đây ăn cơm.” Đỗ Tiểu Vân nhiệt tình kéo ghế ra.

“Đì à, đi thật lợi hại, làm ra nguyên bản thức ăn như vậy.” Đối diện với bàn ăn phong phú, Lâm Duyệt khách khí nói.

“Vậy thì ăn nhiều vào nhé, nghe Tường Tường nói con thích ăn thịt bò nướng, thịt chua ngọt, đi đặc biệt chuẩn bị cho con, con thử xem đi làm có hợp khẩu vị con không.”

Lâm Duyệt miệng ngọt nói: “Vậy con không khách khí đâu, đi ạ.” Nói xong thì cầm đũa lên và bắt đầu ăn.

Đương nhiên vẫn không quên khen tay nghề của mẹ Đỗ, làm cho Đỗ Tiểu Vân càng thêm hài lòng về cậu.

Đợi đến khi ăn gần xong, thì nghe Đỗ Tiểu Vân nói: “Tiểu Lâm à, đi nghe đi Trần nói quê con cũng ở cùng nơi của đi, ba mẹ đều ở thành D, đều chưa nghỉ hưu à.”

“Đúng vậy đó đi, ba mẹ con vẫn chưa về hưu.” Lâm Duyệt lễ phép trả lời.

“Trong nhà chỉ có mình con thôi sao.” Mẹ Đỗ bắt đầu truy hỏi.

“Vâng, con là con một ạ.”

“Đi nghe Tường Tường nói con là nhiếp ảnh gia, con làm việc ở đây vẫn ổn chứ, đi không hiểu rõ những thứ đó, làm nghề như các con có dễ không. “Bà chỉ muốn biết công việc của chàng trai này có ổn định không.

Lâm Duyệt cười tự tin nói: “Thưa đi, điều này thì đi có thể yên tâm, hiệu quả làm việc rất tốt, có rất nhiều nơi để phát triển.”

Nghe anh nói như vậy, nỗi lo lớn nhất trong lòng của Đỗ Tiểu Vân cũng được tháo gỡ, trong lòng vui vẻ.

“Đúng, đàn ông thì phải có lòng cầu tiến, như vậy không có gì mà qua không được, không như Tường Tường nhà đi, chỉ muốn làm cô y tá nhỏ.”

“Haha, đi không nên nói như thế.” Lâm Duyệt ra tay bảo vệ bạn gái nói: “Con gái làm những việc như thế rất tốt, mạnh mẽ quá thì không tốt lắm ạ.”

Lời của anh rất được lòng Đỗ Tiểu Vân: “Như vậy cũng đúng, sau này đi với ba nó không ở bên đây, Tường Tường của đi có chuyện gì thì mong con chăm sóc giúp đi nhé, cũng là con gái một trong nhà, được ba nó chiều hư rồi, bình thường nó có làm chuyện gì sai sót vẫn mong con bao dung nó nhiều hơn.”

“Mẹ, có ai như mẹ nói con gái mình như thế không.” Vì Tường một bên già vờ không vui thốt ra một câu, trợn mắt nhìn Đỗ Tiểu Vân.

“Đì à, đi cứ yên tâm, con sẽ cố gắng chăm sóc cô ấy, ngoài ra nếu có thời gian chúng con sẽ về thăm chú đi.” Lâm Duyệt nói xong thì lên lên nháy mắt với Vì Tường.

Nghe được những lời của chàng trai. Đỗ Tiểu Vân cười đến mang tai nói: “Được, bình thường thì chúng con cố gắng làm việc, về thành D thì đến nhà đi ngồi chơi.”

Nghe những lời mẹ Đỗ thốt ra, hai người ở phía đối diện trong lòng liền buồn lòng, xem ra mẹ cô rất thích Lâm Duyệt.

Lâm Duyệt cũng nhìn ra, anh không khỏi đắc ý nhìn Vì Tường, đúng lúc thấy Vì Tường lên lúc đưa ngón cái với anh, anh im lặng cười.

Sau bữa tối, anh lại cùng mẹ Đỗ nói chuyện, trong vô thức thì đã nói đến 8 giờ. Lâm Duyệt chọn thời điểm nói tạm biệt rồi đứng lên đi về.

Vì Tường đưa anh xuống lầu, thì thấy Trình Trình mang ba lô đi bộ trở về từ bên ngoài, cô thấy Vì Tường và Lâm Duyệt vẫn không phản ứng gì về tình huống này, thì nghe Vì Tường giới thiệu với cô: “Trình Trình, đây là bạn của mình Lâm Duyệt cũng là đối tượng hẹn hò của mình, haha, Lâm Duyệt, đây là bạn cùng phòng của em, Hứa Trình Trình.”

“Chào người đẹp, Vì Tường có nói qua về em, nghe nói em đang là nghiên cứu sinh, thật giỏi đấy.”

“Đừng nghe cô ấy nói, cô ấy nói rất phóng đại, em cũng không lợi hại như vậy, haha.” Trình Trình nghĩ anh đang đùa, cũng khiêm tốn mà vui vẻ.

“Cậu ăn cơm chưa, chúng mình vừa ăn xong, cậu lên nhà hâm nóng lại, mình đưa anh ấy ra ngoài.” Vì Tường nói với cô ấy.

“Được rồi, vậy thì mình lên trước, tạm biệt nhé.” Trình Trình nhìn về Lâm Duyệt, lịch sự chào.

“Tạm biệt, người đẹp.”

Vì Tường đột nhiên nhớ rằng mình vẫn chưa nói với Trình Trình, vì vậy mau chóng bắt kịp cô ấy và nói với cô ấy chuyện hôm nay, để cho cô ấy không ở trước mặt mẹ Đỗ lỡ miệng nói ra chuyện này, hai người rất hiểu ý nhau, Vì Tường chỉ nói hai câu, Trình Trình liền biết phải làm gì.

Advertisement / Quảng cáo

Vì Tường quay lại chỗ Lâm Duyệt thì thấy anh đang quay đầu nhìn, cô bắt đầu nói đùa: “Sao vậy, nhìn thấy người đẹp, thì không thể di chuyển mắt rồi hà.”

Bị bắt được, Lâm Duyệt cũng không ngại, mà còn cười nói: “À, quả nhiên là đại nỷ nữ, tại sao lúc sớm không giới thiệu cho tôi.”

“Coi như anh có mắt, nhưng mà muộn rồi, đã nói người ta là hoa đã có chủ, anh đừng vọng tưởng nữa.”

“Haizz, thật đáng tiếc, nhưng mà nếu có ngày bạn cùng phòng của em thất tình rồi thì nhớ thông báo cho tôi.”

“Này, cái miệng quạ của anh.”

Tuy nhiên, không ngờ rằng, sau này câu nói đó lại thành sự thật.

Lâm Duyệt cười và tiếp tục nói: “Sao, hôm này biểu hiện của anh em có hài lòng không.”

Vì Tường gật đầu đồng ý: “Anh bạn trẻ, nhập vai lắm, bốn cô nương rất hài lòng.”

“Vậy có thưởng không.” Lâm Duyệt đưa tay ra trước mặt cô.

“Yên tâm đi, em không phải là người không giữ lời, nhất định thực hiện lời hứa, mời anh ăn cơm xem phim, có việc thì sẽ giúp hết mình.” Vì Tường nhiệt tình nói

Lâm Duyệt hài lòng cười, nói tiếng tạm biệt rồi lên xe.

Nhìn thấy xe anh đã đi xa, Vì Tường mới quay lại vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Để Theo Dõi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Vị đại thúc này rất khó thu phục (1)

Editor: Từ Phương Team

Về đến nhà, đồ ăn đã được Trình Trình cất vào tủ lạnh rồi, mẹ Đỗ kiên quyết đi vào bếp hâm nóng cơm cho cô. Nhìn Vì Tường đi vào, Trình Trình nghiêng người, thấp giọng hỏi: “Đây chính là đối tượng xem mắt lần trước cậu nói sao, cũng đã đưa về nhà rõ ràng còn ở cùng một chỗ được, mình thấy bộ dáng của hắn cũng được, ngay cả yêu cầu đối với cậu cũng chín chắn như vậy.”

Vì Tường lắc lắc đầu: “Lần trước không phải nói rất rõ ràng với cậu sao, bọn mình hiện tại là bạn bè, đơn thuần chỉ là bạn bè, mình không còn biện pháp nào khác mình không muốn lại bị mẹ gục đi xem mắt, mới nghĩ tạm cách ứng phó kéo người ta tới?”

“Vậy hôm nay đi nhìn rồi nói thế nào, đi có tin tưởng các cậu không?”

“Đương nhiên, cậu chỉ cần ở trước mặt mẹ mình khen ngợi Lâm Duyệt nhiều chút, giúp mình một tay, trước hết hãy để cho mình trải qua thời kì yên bình rồi bàn tiếp.”

“Việc này không thành vấn đề, nhưng cậu không nghĩ sau này nếu đi phát hiện cậu lừa dối bà ấy, bà sẽ đau lòng lắm đó!”

“Nhưng mà mình cũng là lo mẹ sốt ruột cả ngày vì mình đó. Hơn nữa mẹ mình hiện tại về hưu chỉ ở nhà, có vẻ rảnh rỗi, nếu không như vậy chỉ sợ bà ấy sẽ dùng toàn bộ thời gian sắp xếp lịch gặp mặt cho mình, mình nhất định không ứng phó được. Trước dùng lời nói dối thiện ý này hoàn một chút, để cho bà ấy thoải mái dễ chịu ở nhà sống vui vẻ. Chờ một thời gian ngắn mình chính thức có bạn trai, mình sẽ dẫn tới cho bà ấy xem.”

“Được, trước giấu cùng cậu. Nếu không thì gần đây mình để ý cho cậu, nhìn xem bên cạnh có học trường nào thích hợp giới thiệu cho cậu chứ.”

Vi Tường vẫy vẫy tay hậm hực nói: “Không cần không cần, người tốt mà cậu nói để lại yêu đương đi, mình không cần phải xen vào. Yên tâm đi, chị đây đã có lựa chọn rồi.”

Cô nhếch miệng thầm nghĩ: Lộ Thượng, anh cứ đợi đó, bản cô nương nhất định phải có được người.

Advertisement / Quảng cáo

Đúng, cô đối chính mình rất có lòng tin, bộ dáng rất chắc chắn.

Mà ở phía xa tại nhà Lộ Thượng lúc này không hắt hơi một cái.

Chờ Trình Trình com nước xong, Đỗ Tiểu Văn không nhịn được nhìn về phía có hỏi thăm: “Đúng rồi Trình nha đầu, trước kia con từng gặp qua tiểu Lâm, bạn trai Tường Tường đúng không, con cảm thấy nó thế nào?”

“Đì à, lần trước ba người chúng ta cùng nhau ăn cơm, con cảm thấy con người Lâm Duyệt rất tốt, cũng biết chăm sóc Tường Tường, đi cứ yên tâm đi, con thấy Vi Tường sẽ không chịu ủy khuất.”

Nghe Trình Trình đánh giá như vậy, Đỗ Tiểu Văn cũng rất vừa ý, mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Ừ, con cũng nói như vậy, ta an tâm. Ánh mắt của di không sai, ta đã nói tiểu tử này không tồi, ngoại hình được, rất lễ phép, công việc, gia đình cũng rất tốt. Nghĩ lại, các con ở cùng một chỗ, vậy nhất định phải ở chung cho tốt.”

“Dạ, mẹ, con biết rồi.” Đáp lời Đỗ Tiểu Văn xong, Vi Tường nhìn Trình Trình là lười. Rồi mới bắt đầu nói sang chuyện khác, “Mẹ, ngày mai con bắt đầu cùng mẹ học nấu cơm nha, có cơ hội có thể biểu diễn tay nghề với Lâm Duyệt.”

...

Buổi tối nằm trên giường, Vi Tường phát hiện từ trưa ngày hôm trước sau khi có thổ lộ với Lộ Thượng, bọn họ hai ngày này không có liên hệ. Ngay từ đầu là Vi Tường không biết mở miệng nói chuyện với anh thế nào, rồi mẹ cô đến đây, mời Lâm Duyệt tới nhà ăn cơm, cho nên cô cũng không thời gian suy nghĩ quá nhiều.

Không biết anh ta có để ý lời nói của mình trong lòng hay không, thời gian ăn cơm hoặc đi ngủ có nhớ tới lời thổ lộ của cô không. Mặc dù anh nói lời từ chối, không phải người ta thường nói nữ theo đuổi nam chỉ cách một tầng vại mòng hay sao, mặt ngoài thờ ơ không có nghĩa là hờn đá rồi rơi vào lòng anh sẽ không gọn sóng.

Cứ như vậy, cô sẽ là người đặc biệt trong lòng anh.

Suy nghĩ đến điểm này, Vi Tường có chút kích động. Vừa muốn cầm lấy điện thoại, định quấy rầy anh một phen, điện thoại liền vang lên.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, không ngờ rằng là anh gọi tới. Không kịp nghĩ nhiều cô vui sướng ngồi dậy: “Anh sẽ không hối hận vì từ chối em chứ.”

“A, di tiểu Vi, đi nói cái gì ạ, con là Từ Việt.”

Đồ mở hời, sao cô có thể quên điện thoại của anh ta cũng có thể là Từ Việt gọi tới chứ, lại tự mình đa tình, hoàn hảo đầu dây bên kia không phải anh ta, anh ta cũng không có nghe thấy, nếu không thế thì toi rồi.

“Từ Việt à, trẻ như vậy sao con còn chưa ngu thế?” Giọng nói của Vi Tường đổi thành giọng nói thân thiết.

“Đi tiểu Vi, là con lên gọi điện thoại cho đi, ba ba cho rằng con ngủ rồi nên ra ngoài chạy bộ, ba đi rồi con liền ngồi dậy gọi điện thoại cho đi.” Bạn nhỏ nhẹ nhàng nói, sợ hãi ba ba sẽ trở lại ngay sau đó vậy.

Vi Tường có chút dờ khóc dờ cười, cảm giác đứa nhỏ này vụng trộm trốn ba ba để gọi điện thoại, xem ra đứa nhỏ này có chút tình quái.

“Từ Việt không phải bé ngoan sao, lần sau ba ba dỗ con đi ngủ, con cũng không thể lừa ba ba nữa, nếu không là không ngoan rồi, ba con sẽ không vui.”

Bạn nhỏ lo lắng không đáng nói đến: “Dạ, di tiểu Vi, sẽ không có lần sau nữa ạ. Nhưng mà hôm nay con nhớ đi, ba ba không cho gọi điện thoại, con chỉ có thể gọi lên. Di tiểu Vi, có chuyện con muốn đi giúp con.”

“Việc gì vậy, con nói đi nghe một chút.”

“Chính là con thấy bạn Quân Quân nhà bên cùng mẹ đi xem phim, con cũng rất muốn đi, di tiểu Vi, đi có thể giống mẹ Quân Quân đưa con đi xem Đại Thánh được không, Quân Quân nói Đại Thánh cực kì lợi hại, di tiểu Vi ơi con chưa từng xem bao giờ.”

Thì ra là như vậy, thấy tiểu bằng hữu ngưỡng mộ người khác cùng mẹ đi xem phim, Vi Tường chưa xót trong lòng. Thật thấy đau lòng cho đứa nhỏ này, Vi Tường quả thực không đành lòng từ chối, cô điều chỉnh tốt tâm trạng, cười nói: “Từ Việt yên tâm, di sẽ giúp con thỏa mãn nguyện vọng này, nhưng con phải đáp ứng đi đi thuyết phục ba ba, chúng ta ba người cùng nhau đi xem phim có được không. Nhớ kỹ đây là bí mật nhỏ của chúng ta, không thể nói cho ba ba là di tiểu Vi đề nghị như thế, con hiểu không?”

Tiểu bằng hữu suy nghĩ một lúc nói: “Từ Việt nhớ rồi rồi. Có phải con thuyết phục ba ba đi, đi sẽ tới đúng không? Di yên tâm con sẽ không nói cho ba ba là di nói.”

Nhóc này đích thị là tiểu quỷ, đứa trẻ bảy giờ cũng đã thông minh đến vậy, Vi Tường thật sự càng ngày càng thích Lộ Từ Việt rồi. Mặc dù lợi dụng bé con ngây ngô, hồn nhiên có phần thiếu đạo đức, nhưng vì cô không còn cách nào nữa, bằng không khi nào mới có thể gặp lại anh ta chứ.

“Đi tin tưởng con là đứa bé ngoan trung thực, sẽ không nói dối. Như vậy đi, vì ngày mai đi không có thời gian, tuần sau đi đưa con đi xem《 Tây Du Kí – Đại Thánh trở về 》được chứ?”

Nhận được đáp án chắc chắn, Lộ Từ Việt nhất thời quên chính mình cần phải thấp giọng nói chuyện, giờ phút này đã vui vẻ hoan hô lên: “Thật tốt quá thật tốt quá, Từ Việt yêu di tiểu Vi nhất.”

Thời gian thật sự không còn sớm, bạn nhỏ quả quá thực cần phải đi ngủ sớm một chút. Vì thế Vi Tường nói với tiểu bằng hữu: “Được, được rồi, đừng quá kích động, bây giờ con nên trở về ngoan ngoãn đi ngủ thôi, nghe di nói, mau đi ngủ đi, đừng làm cho ba ba con lo lắng.”

Advertisement / Quảng cáo

“Vâng di tiểu Vi, vậy bây giờ con sẽ trở về đi ngủ, di nhớ đưa con đi xem phim nha... tạm biệt.” Tiểu Từ Việt vẫn không quên dặn dò lại một lần nữa chuyện bản thân cô vừa đáp ứng, chỉ sợ cô không nhớ.

...

Buổi tối nhìn con trai nằm ngủ, Lộ Thượng mới đóng cửa kỹ ra ngoài chạy bộ. Bình thường anh có thói quen vận động, chỉ cần hôm đó không phải tình huống đặc biệt, hẳn đều kiên trì chạy bộ rèn luyện.

Nhớ lại vừa rồi để cho tiểu tử kia đi ngủ, nhóc áp á áp ứng muốn nói di tiểu Vi, anh liền nhủ này. Không nghĩ tới con trai còn muốn anh gọi điện thoại cho Vi Tường, điều này có thể sao, anh vừa mới từ chối người ta, hiện tại lại vì con trai gọi điện thoại cho người ta, việc này không phải Lộ Thượng anh có thể làm được.

Xem ra sau này không thể cứ để cho con trai cùng cô lui tới, nếu không thì thật sự đáng sợ.

Vì thế anh lớn tiếng quát lớn Lộ Từ Việt, nói sau này cũng không được gọi điện thoại cho Vi Tường rồi. Tiểu hài tử không biết nguyên do bị gầm lên, ủy khuất chạy về phòng.

Nhìn con trai ngủ say, anh mới rời khỏi. Nhưng mà không biết tại sao trong lòng có chút tức giận, không có chỗ phát tiết nên anh càng chạy càng nhanh, cho dù mệt mỏi đầu đầy mồ hôi cũng không quan tâm.

Tập luyện xong về đến nhà đã mười giờ, tới phòng Từ Việt nhìn thoáng qua xem tiểu tử này đã ngủ say, chẳng qua đầu lệch phía dưới gối. Lộ Thượng nhìn không được cười ôm lấy con trai đem đầu nó đặt ngay ngắn, đắp kín chăn mỏng cho nhóc mới rời ra ngoài tắm với sen.

Tắm rửa xong, anh cầm lấy quyển sách tựa vào ở đầu giường định đọc rồi sẽ ngủ, âm thanh nhắc nhở tin nhắn vang lên.

Là Vi Tường gửi đến, cô hỏi anh mấy ngày nay Lộ Tử Việt bình phục tốt không.

Nhìn tin nhắn, Lộ Thượng còn có một chút khó chịu, trực giác nói cho anh biết cô gái này không thể lại gần, tốt nhất không nên liên lạc qua lại nữa. Nhưng mà nào biết con gái người ta cũng không có một chút xấu hổ sau khi bị từ chối, ngược lại không quá vài ngày liền quang minh chính đại gửi tin nhắn tới.

Nhưng anh lại hết cách với cô, bởi vì người ta là quan tâm tới tình hình hồi phục của Lộ Tử Việt. Mặc kệ cô là thành tâm thật ý hay là có mục đích khác, về tình về lý anh vẫn phải đáp lại. Vì thế, mở hộp thư bắt đầu đánh chữ.

Mà bên kia, vừa kết thúc cuộc trò chuyện với Lộ Tử Việt, Vi Tường liền nhận không được muốn gửi tin nhắn cho Lộ Thượng, nhưng mà càng nghĩ cô cũng không biết phải phải hỏi cái gì được, nói cái gì có thể không có và không phải cực kỳ tận lực nhưng lại có thể khiến anh trả lời.

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng có biện pháp rồi, vì thế cô gấp rút biên tập mẫu tin nhắn.

Như cô dự đoán, không vài phút cô liền nhận được hồi âm tin nhắn của anh.

“Khỏi phục rất tốt, cảm ơn quan tâm.”

Tuy chỉ là trả lời vắn đề của cô, nhưng mà Vi Tường vẫn cực kỳ vui vẻ.

Hì hì, chỉ cần anh trả lời, cô có thể mượn đề tài này tiếp tục kéo dài, cứ như vậy hai người liền có cơ hội nói chuyện nhiều hơn, bản thân thật sự quá thông minh.

Cô tiếp tục hỏi Tử Việt có phải thứ Tư tuần sau nên tới bệnh viện kiểm tra lại không. Sau khi gửi đi còn ở trong lòng tự nhủ, Tử Việt không nên trách dì nha, dì quan tâm con cũng là phát ra từ đáy lòng.

Lộ Thượng cảm lấy sách đọc chưa đến hai trang, điện thoại lại nhắc nhở có tin nhắn. Anh thờ dài, mở ra nhìn đến Vi Tường trả lời “Vậy thì tốt, tôi nhớ Tử Việt có phải thứ Tư tuần sau nên tới bệnh viện kiểm tra lại phải không?”

Vừa mới ra viện, bác sĩ Chu dặn dò sau hai tuần mỗi tuần kiểm tra một lần, sau này nửa tháng kiểm tra lại một lần, hơn nửa tháng phúc tra rồi, toàn bộ đều rất hài lòng, khoảng cách nửa tháng sau rất dài, không phải cô nhắc nhở, anh lần này thiếu chút nữa quên việc này rồi.

Hiện tại tâm tình anh ít nhiều có phần cảm kích, nghĩ nghĩ trả lời: “Đúng, thứ Tư tuần sau kiểm tra lại, tôi sẽ dẫn con đi kiểm tra đúng hạn.”

Có thể là bởi vì cô vừa nhắc nhở anh chuyện kiểm tra lại, chớ khi tiếng tin nhắn vang lên lần hai, anh cũng không có khó chịu như trước, ngược lại là cực kỳ tự nhiên đặt sách xuống xem tin nhắn.

“Được, tôi biết rồi, mọi người đến đây nhất định phải tìm tôi ha, tôi sẽ sớm đi chào hỏi, như vậy mọi người sẽ không cần vất vả xếp hàng đăng kí nữa rồi.”

Nhìn ra được cô là vì cho mình mà tiết kiệm thời gian, để cho bọn họ kiểm tra càng thuận lợi nhanh chóng một chút, nhưng Lộ Thượng vẫn cảm thấy hành động này không quá thích hợp. Hơn nữa tốn thời gian tốn sức đánh chữ gửi tin nhắn, nếu nói chuyện nữa, bản thân đêm nay cũng đừng nghĩ đến chuyện đọc sách, vì thế anh trực tiếp gọi qua.

Vi Tường đang ôm ấp đi động về mặt đầy chờ mong đợi tin nhắn của Lộ Thượng, cô thật không ngờ lần này Lộ Thượng không nhắn lại mà trực tiếp gọi điện thoại tới. Cô kinh ngạc há to mồm, nhất thời chân tay luống cuống đã quên chính mình nên cũng hân chào hỏi như nào rồi.

Vẫn là đầu bên kia điện thoại hân mở miệng trước, “Là tôi. Cảm ơn ý tốt của cô nhưng mà không cần phiền phức, thứ tư tôi tới sớm một chút đi xếp hàng đăng ký là được”. Giọng nói không thể chối từ.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe anh quyết giữ ý mình, từ chối tâm lòng tốt của bản thân, Vi Tường không đồng ý.

“Anh sao lại có chấp như vậy, sẽ không bởi vì tôi thất lễ với anh, anh liền không tiếp nhận ý tốt của tôi chứ? Nói thật cho anh biết, tôi cũng không phải vì anh nên anh cũng đừng nâng cao bản thân mình. Tôi chẳng qua là yêu thương Tử Việt, với anh không tới nửa xu quan hệ.”

“Không phải nguyên nhân này, xếp hàng đăng ký không phải quy tắc sao?” Lộ Thượng vô thức không thừa nhận.

Mặc dù ở anh đầu điện thoại bên kia không nhìn thấy, Vi Tường tròn trĩnh mắt, không nghĩ rằng thời đại này rồi mà còn có người có suy nghĩ cổ quái như thế.

“Tác phong của anh thật đúng là phù hợp với lão giáo sư, thần phận cán bộ kỳ cựu.” Cô nghiêng rằng nghiêng lợi tặng thêm chữ “lão”.

Nói nửa câu cũng là nhiều, nói xong cô liền cúp điện thoại trước.

Hừ, lại bị chọc giận một trận, còn có nói tốt cái gì nữa.

Lộ Thượng nghe có gì quái chiêu chọc anh già, sắc mặt của anh cực kỳ mất hứng. Đang muốn mở miệng thì người điện thoại đầu kia thờ phỉ phỉ cuối cùng cúp điện thoại, việc này ít nhiều nằm ngoài dự kiến của anh.

Xem ra mình không tiếp nhận ý tốt của cô, cô tức xì lông rồi.

Thật sự vẫn là tiểu cô nương, thế nào lại giống như con nhím gai nhỏ vậy.

Nghĩ đến đây, về mặt Lộ Thượng lại trở nên nhu hòa, anh lắc đầu không nghĩ nữa rồi bình tĩnh đặt điện thoại xuống, tiếp tục cầm sách bên người bắt đầu xem

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 18: Vị đại thúc này rất khó thu phục (2)

Editor: Tử Phương Team

Sáng ngày thứ hai, Đỗ Tiểu Văn gọi Vi Tường dậy để học nấu ăn.

Bữa sáng gồm trứng rán, cháo hầm ngô. Nhìn qua thấy tương đối đơn giản, Vi Tường đặc chí tò về bản thân nhìn một cái sẽ biết làm. Nhưng Đỗ Tiểu Văn lại đã kích cô nói rằng phương pháp quan trọng nhất để rán trứng chính là làm thế nào để lòng trắng không chảy, nhiệt độ lửa bao nhiêu để nhìn lòng đỏ là muốn ăn.

Nghe mẹ cô nhấn mạnh nhiều mục như vậy, Vi Tường cười xấu hổ cảm thấy nấu ăn cũng là một môn học, kỳ thật nó có rất nhiều yêu cầu đòi hỏi ở các bước.

Ăn xong bữa sáng, hai người lại cùng nhau đi siêu thị. Đương nhiên trong lúc chọn trái cây, Đỗ Tiểu Văn cũng không quên ghi chép thêm cho Vi Tường rất nhiều kinh nghiệm lựa chọn hoa quả.

...

Bởi vì hôm nay phải trực ca đêm, giữa trưa Vi Tường lại đứng ngồi không yên.

Nghĩ kỹ một chút cũng đã lâu rồi không ra đường, tiếp tục ở nhà cũng không phải là chuyện tốt, cho nên Vi Tường quyết định đi một vòng.

Cô vào một cửa hàng đồ ngọt lần trước đi cùng Trình Trình, Vi Tường còn đặc biệt mua mứt đi, dĩ nhiên cô cũng không quên mang đến cho Trình Trình vì vậy liền gọi cô ấy: “Bạn học Trình Trình yêu quý, cậu đang làm gì vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

“Mình còn có thể làm gì, bây giờ đang chạy deadline một hạng mục, chiều nay boss sẽ qua kiểm tra tiến độ của bọn mình.”

Buổi chiều boss của bọn họ sẽ tới kiểm tra vậy cũng nói rõ Lộ Thương nhất định sẽ tới, Vi Tường âm thầm vui mừng mình gọi tới đúng lúc.

“A, cậu đang ở phòng nghiên cứu à?” Vi Tường hỏi là muốn xác định Trình Trình có ở trên phòng hay không.

“Đúng vậy, hôm nay cậu không bận à?” Trình Trình hỏi

“Được rồi, vậy không làm phiền cậu nữa, mình đi làm đây.” Tắt điện thoại, Vi Tường liền đi lên tầng.

Cửa phòng phát triển mở, Vi Tường liền thấy Trình Trình đang ngồi trước máy tính làm việc, mà đối diện cô ấy là bàn làm việc của một nam một nữ, họ cũng đang bận rộn với công việc của mình.

Vi Tường gõ cửa mỉm cười chào hỏi bọn họ, hai người kia nhìn cô một chút rồi cũng lịch sự gật đầu.

Trình Trình vừa thấy cô, đôi mắt có chút hoài nghi, không phải khi này nói chuyện điện thoại Vi Tường nói là đi làm rồi sao? Trình Trình nghi ngờ hỏi: “Ồ sao cậu lại đến đây, không phải đang làm việc sao?”

Vi Tường cười nói: “Mình đưa cậu đó, vừa này mình đã ở dưới tầng rồi, chẳng qua là muốn xác định cậu có chắc chắn ở đây hay không thôi! Hôm nay trực ca đêm, ở nhà nhàm chán quá nên quyết định đến tìm cậu, mình còn đem theo đồ ngọt giống loại lần trước cậu mua đấy. Cậu lại đây ném thư đi, mình mua nhiều lắm.”

“Hoá ra là cậu đưa mình à” Sau khi nói xong Trình Trình liền cầm lấy túi đồ chia cho hai người cùng phòng mỗi người một ít. Cô giới thiệu: “Đây là Vi Tường bạn thân của em, còn đây là Lý Chí người cùng khối với tớ, đây là học tỷ Mã Đình nghiên cứu sinh năm hai.”

Ba người cùng nhìn nhau cười một tiếng, coi như là quen biết.

Vừa nói chuyện được vài câu, Trình Trình cảm thấy để Vi Tường ngồi ở phòng phát triển sẽ khiến cô nhàm chán. Cho nên cô ấy vờn vai nói: “Đại mỹ nữ, cậu ngồi đây chờ mình một chút, mình chuẩn bị đồ rồi ra ngoài đi dạo với cậu.”

Vi Tường theo bản năng cự tuyệt: “Không cần đâu, cậu cứ làm việc của cậu, không phải boss của cậu sẽ tới kiểm tra sao? Mình sẽ thấy áy náy nếu khiến cậu bỏ lỡ công việc, không cần phải để ý đến mình, mình chơi điện thoại một lúc, hơn nữa ngồi chán sẽ ra ngoài đi một vòng, không chừng còn cơ may gì đó, cậu đi theo cùng sẽ rất cần trợ.

Dù gì cũng không thể đồng ý, hôm nay cô ở đây chính là muốn tìm cơ hội để tạo nhiều cảm tình với Lộ Thương hơn. Nếu như cùng Trình Trình ra ngoài đi dạo, không phải là kế hoạch kia sẽ hỏng sao.

Trình Trình vẫn cảm giác không ổn: “Như vậy có được không?”

“Tất nhiên là được, mình ở nhà nhàm chán lại không muốn nghe lời nhai của mẹ cho nên đến đây trú nhờ, cậu ăn xong cứ làm việc cho tốt đi là được.”

“Được rồi, cạnh cửa kia là bàn làm việc riêng của boss, bên trong là máy tính boss dùng, đối diện cửa là máy tính chung, cậu có thể ngồi đó lên internet.”

Nhìn theo nơi mà Trình Trình chỉ thì trừ hai cái máy tính để ngược nhau, trên bàn làm việc còn có một chồng giấy được xếp gọn gàng và mấy in gần vách tường.

Vi Tường trầm nghĩ quả nhiên người như nào thì bàn làm việc như vậy, tuy đơn giản nhưng lại rất nghiêm túc.

Thu hồi ánh mắt sau đó cô lại nói: “Hay là bỏ đi, mình không phải người trong phòng nghiên cứu các cậu, tuy tiện dùng máy tính không ổn cho lắm.”

Trình Trình lại không đồng ý: “Không sao đâu, mọi người trong phòng nghiên cứu đều rất dễ tính, sẽ không để ý đâu. Cậu chỉ cần không nghịch loạn là được, có thể lên mạng xem phim.” Trình Trình vừa nói xong, hai người còn lại liền nhìn Vi Tường tỏ vẻ không sao hết.

Thấy Vi Tường không làm gì, Trình Trình dứt khoát đứng dậy đi đến bên chỗ bàn làm việc kia mở máy tính, quay đầu nhìn cô ngoác tay: “Được rồi, mình mở máy tính giúp cậu rồi, mau lại đây xem « Thiếu nữ toàn phong » mà gần đây cậu hay theo xem đi. Ở đây có tai nghe, cậu đeo vào sẽ không lo làm ảnh hưởng đến bọn mình.”

Nhìn Trình Trình nhোáng một cái đã mở máy tính, Vi Tường cũng không từ chối nữa, đi ra phía trước: “Vậy mình sẽ ngồi ở máy này chơi, cậu mau ra làm cho kịp nhiệm vụ đi.”

Một lúc sau Vi Tường bắt đầu xem phim tình cảm.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy bên kia có vẻ vui, Mã Đình đi lấy một cốc nước, uống tầm hai ngụm, rồi đứng cạnh Vi Tường thì thấy đúng tập mà cô ấy đã xem rồi, vì vậy liền bắt đầu nói chuyện với Vi Tường.

Mã Trình Trình ngồi ở trước máy tính, thấy bọn cô thảo luận sôi nổi cũng không nhịn được chạy tới xem.

Vừa đến đoạn Nhược Bạch sư huynh thay quần áo, Vi Tường không khỏi thờ dãi: “Trời ạ, Nhược Bạch sư huynh thực sự đẹp trai.”

“Vốn dĩ lúc đầu sư huynh cũng không tệ mà.” Hai người kia liền đồng thanh nói

Đang nói chuyện vui vẻ chợt nghe thấy âm thanh lạnh lùng từ sau lưng: “Các cô đang làm gì đấy?”

Ba người đều không rét mà run.

Nhất thời không khí ngưng đọng lại, Vi Tường chỉ nghe thấy tim mình đập mạnh một tiếng.

Bị bắt tại chỗ, Trình Trình và Mã Đình đều cảm thấy lần này chết chắc, sợ đến biến sắc. Ai lại nghĩ là boss đến sớm như thế, không phải anh nói tầm năm giờ chiều mới đến hay sao, tại sao lại đến sớm như vậy, lần này chết thảm rồi.

Không thấy ai lên tiếng, Lộ Thương tiếp tục nói: “Chưa xong nhiệm vụ lại ở đây xem phim, các cô rất rảnh sao.”

Lần này làm hạng mục thời gian rất gấp, anh đã phân phó sinh viên của mình phải toàn lực làm việc. Không nghĩ đến trước thời hạn, phòng nghiên cứu lại là tẻ có vài người, hơn nữa khiến cho anh càng tức giận chính là các cô không đi làm việc mà lại tùm vào một chỗ xem phim, những sinh viên này thật là một chút khái niệm về thời gian cũng không có.

“Thấy à, em đang lấy nước chuẩn bị trở lại bàn làm việc rồi.” Mã Đình nói nhỏ rồi ào vào chỗ về chỗ.

“Em cũng là mới đi qua thôi.” Trình Trình trong lòng cũng lo sợ, cúi đầu quay về chỗ của mình.

Đợi hai người kia rời đi, Lộ Thương liền nhìn người còn lại, không nhìn thì không sao, nhìn rồi mới phát hiện phía sau các cô là Vi Tường, anh kinh ngạc đến sắp rớt cả mắt xuống.

Về mặt anh hơi hoảng hốt, nói tới hai ngày trước cô tỏ tình với mình, sắc mặt Lộ Thương càng không tốt: “Bạn học, cô không biết phòng nghiên cứu của bọn tôi không thể xem TV sao? Cô có biết việc vừa rồi đã làm ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc của mọi người không?”

Vi Tường bị đáng về của anh dọa sợ, vội vàng tắt màn hình, cuống quýt xin lỗi: “Lô giáo sư, thật xin lỗi, là lỗi của tôi.”

Sau khi xin lỗi xong cô mới cảm thấy phản ứng của anh chính là hoàn toàn xem cô là người xa lạ mà giáo huấn.

Nhất thời cảm thấy anh thật đáng ghét, anh có tình làm bộ không nhận ra cô. Bất quá người tâm địa lương thiện như cô sẽ không vạch trần anh, cô đoán chắc anh không muốn mất mặt mũi trước sinh viên của mình.

Vi Tường nói xin lỗi nhưng mặt Lộ Thương vẫn không biểu lộ cảm xúc: “Mặc dù cô không phải sinh viên của tôi, nhưng nếu đã đến đây thì phải tuân thủ theo nguyên tắc ở đây. Còn nữa các em nếu gọi người đến, lần sau phải chú ý, đã nói bao nhiêu lần sau này ở đây không được vừa làm vừa tám chuyện linh tinh.” Nói xong anh nhìn nhân viên về phía Trình Trình: “Còn có một số chuyện không tiện nói trước mặt người ngoài, không cần tôi nói chắc mọi người cũng hiểu rõ chứ?”

Lời Lộ Thương vừa dứt, Vi Tường liền khinh bỉ. Người này chỉ giỏi mượn việc công báo thù riêng, lời này rõ ràng là nói mình, bây giờ cô chỉ cảm thấy mặt mình đỏ lên.

Lộ Thương khiến Trình Trình hoảng sợ cúi thấp đầu. Mặc dù bình thường boss cũng yêu cầu bọn họ chú tâm làm hạng mục, không được phân tâm. Nhưng ở sau lưng anh, sinh viên bọn họ thỉnh thoảng vẫn đứng cười nói chuyện, lúc loí bẹt thì nữ sinh xem phim lên, còn nam sinh thì chơi game, nhưng mà hôm nay lại là lần đầu bị boss bắt tại trận, thật là xấu hổ.

Tính táo lại, Vi Tường sợ anh sẽ tiếp tục trút giận làm liên lụy đến mọi người, cô vội vã cầm túi đồ ngọt, khuôn mặt mỉm cười chân thành nói: “Lộ giáo sư, tôi đến tìm Trinh Trinh chơi có đem theo một chút đồ ngọt, anh nếm thử chút đi.”

Lộ Thượng chau mày, nếu như anh nhìn không nhầm thì khi anh vừa nói xong câu kia cô đã khinh bỉ nhìn hắn, thế mà bây giờ lại nịnh nọt mời anh ăn? Lộ Thượng lạnh nhạt nhìn túi đồ trong tay Vi Tường nói: “Cảm ơn lòng tốt của cô, tôi không ăn đồ ngọt.”

Bị anh cự tuyệt, Vi Tường thầm buồn bực. Chắc chắn là anh cố ý, đúng là người đàn ông hẹp hòi. Lộ Thượng sau khi nói xong cũng không để ý đến vẻ mặt Vi Tường mà lướt qua cô đi đến trước mặt Trinh Trinh nói:

”Tôi xem dự án của mọi người làm tới đâu rồi.”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe xong anh nói, Trinh Trinh ập ứng nói:

”À...À...thầy à em còn một ít nữa.”

Cô ấy cúi đầu nói, không dám nhìn thẳng vào mắt Lộ Thượng.

“Vây mà em còn có tâm tư chơi đùa, cùng người khác xem TV.”

Dù anh đang nói với Trinh Trinh nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Vi Tường, rõ ràng là trong lời nói có hàm ý. Vi Tường không ngốc, cô dĩ nhiên biết Lộ Thượng đang ngầm chê cô nhàn rỗi ở đây quấy nhiễu người khác. Không sao, dù gì anh nói những lời vô tâm với cô cũng không phải một hai lần, cô không để ý nhìn hai vai.

Mình quả thực là người thích bị ngược mà, thậm chí còn có can đảm theo đuổi người kia, cô không khỏi bội phục chính mình. Nghĩ đến đây, Vi Tường cười tự giễu sau đó xoay người ra khỏi phòng nghiên cứu đi vệ sinh.

Ra khỏi phòng vệ sinh cô cũng không quay lại ngay mà đi tới cuối hành lang nhìn qua cửa sổ. Dưới lầu là bãi đỗ xe rất lớn, hai bên đường là hàng cây bạch dương to lớn. Gió nhẹ thổi qua, sau buổi trưa ánh nắng màu vàng chiếu lên lá cây. Phía bên nửa sân trường là hồ nhân tạo, dù không nghe được tiếng nước chảy nhưng có thể nhìn thấy mặt nước đang lăn tăn gợn sóng. Nhìn kỹ thì thấy có người đang học bài, có người đang vui vẻ trò chuyện với bạn, cũng có một đôi yêu nhau đang ôm ấp.

.....

“Nhìn gì mà nhập thần đến như vậy?” Bên cạnh chợt vang lên âm thanh lạnh lùng trong trẻo quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Vị đại thúc này rất khó thu phục (3)

Editor: Tứ Phương Team.

Chỉ đạo xong công việc cho học sinh, hơn nửa ngày cũng không nhìn thấy bóng dáng Vi Tường đâu nữa, trong lòng Lộ Thượng thầm nghĩ không phải mới vừa rồi mình nói chuyện quá nặng lời, khiến tiểu cô nương tức giận bỏ đi rồi chứ.

Bất quá sau khi xong việc anh vẫn theo bản năng tìm kiếm, phát hiện cô không đi chỉ là đứng ở cuối hành lang suy nghĩ gì đó, lúc này mới nhẹ nhàng thờ ra.

Đứng ngược chiều ánh sáng, bóng dáng mảnh khảnh của cô dường như một bức họa duy mỹ được cuộn tròn, trong nháy mắt Lộ Thượng nhìn đến xuất thần.

“Nhìn cái gì mà nhập thần như vậy?”

Không nghĩ tới Lộ Thượng sẽ chủ động lại đây bắt chuyện với mình, trong lòng Vi Tường âm thầm vui sướng, ngoài miệng lại bắt động thần sắc nói: “Không nhìn cái gì, giáo sư Lộ, ngài tốt.”

“Giáo sư Lộ, ngài tốt.” Năm chữ rõ ràng được nhấn mạnh so với các chữ khác, cô chính là cố ý, ai bảo vừa rồi anh làm bộ không quen biết cô, nói ra những lời nói khó nghe như vậy.

Nghe Vi Tường gọi chính mình như thế, trong lòng Lộ Thượng vừa có chút không thoải mái vừa có chút buồn cười.

“Cô tới nơi này làm gì, hôm nay không đi làm?” Rốt cuộc cũng hỏi ra, sợ nhất là cô theo đuổi đến tận trường học gây thêm phiền toái cho anh, cho nên vừa rồi anh dứt khoát trước mặt học sinh làm bộ không quen biết cô.

Vi Tường ngẩng đầu nhìn chằm chằm anh, cong mắt cười túm tím nói: “Người ta nhớ anh, cho nên tới đây xem anh, anh không muốn sao?” Trong giọng nói không che dấu ái muội, sau khi nói xong, chính cô còn khinh bỉ bộ dạng ghê tởm mình.

Advertisement / Quảng cáo

Dù sao nơi này không có người khác, cô chính là muốn nói như thế.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Lộ Thượng nhủ mi lại sắc mặt chuyển đen, trong mắt có chứa một tia nguy hiểm: “Cô có thể nói chuyện bình thường hay không, cô thực nhằm chán sao?”

Thấy anh tức giận, Vi Tường bủi môi không dám lại nói chuyện như vậy nữa, mà là đổi thành ngữ khí bình thường: “Được rồi đừng nóng giận, tôi nói thật, không phải người ta nói theo đuổi anh sao, chính là vài ngày không thấy anh, anh cũng không chủ động liên hệ với tôi, nên tôi chỉ có thể tới nơi này.”

“Tôi nhớ rõ lần trước đã nói rất rõ ràng, cô không cần ở nơi này lãng phí thời gian, tôi rất bận không có thời gian bởi cô chơi đùa như vậy.” Lộ Thượng nói không chút khách khí, nói xong lúc sau cũng không đợi Vi Tường nói cái gì anh đã hờ hững đi.

Nói thật, Lộ Thượng nói có chút khó nghe, cho dù da mặt Vi Tường dày vẫn là không thể chịu được mà đỏ mặt, một mình đứng ở nơi đó thương tâm âm thầm.

Hơn nửa ngày, chờ cô điều chỉnh lại tâm tình thật tốt mới trở lại phòng nghiên cứu.

Khi tiến vào, Vi Tường phát hiện Lộ Thượng ngồi ở trước bàn công tác bận rộn, không có để ý cô. Lại nhìn Trinh Trinh, chỉ thấy cô ấy đang an tĩnh ngồi ở chỗ kia tiếp tục bận rộn, chỉ là ánh mắt nhìn Vi Tường tràn đầy đau khổ.

Vi Tường chỉ có thể đồng tình vỗ vỗ lưng cô để an ủi.

.....

Thời gian qua thật mau, 5 giờ chiều, Lộ Thượng chào hỏi mọi người xong liền đi trước.

Vi Tường thấy Lộ Thượng đi rồi, mình cũng không cần thiết đợi thêm nữa, vì thế không quá vài phút cô cũng đứng dậy tạm biệt.

Trinh Trinh thấy thế cảm thấy có lỗi nói: “Cậu đi với như thế làm gì, chờ một lát, chờ thầy giáo đi xa, mình và cậu cùng nhau ăn cơm chiều, ăn xong cậu lại đi cũng không muộn.”

“Không cần, mình sợ giờ cao điểm kẹt xe đến trễ. Một hồi đi ra ngoài mình tìm cái gì đó để ăn là được rồi. Cậu với cậu không cần phải lo cho mình, lần sau chúng ta sẽ ăn cùng nhau.” Nói xong liền đi lấy túi.

“Được, không giữ cậu nữa, cậu nhanh đi đi đừng để đến trễ.”

Sau khi chào hỏi những người khác trong phòng nghiên cứu xong Vi Tường liền rời đi.

Chờ cô đuổi theo ra ngoài, nhìn thấy Lộ Thượng đã đi tới trước một khu dạy học, Vi Tường vội vàng chạy bộ đuổi theo, khi cách Lộ Thượng gần mười mét, cô thở hổn hển kêu: “Giáo sư Lộ, từ từ đã.”

Nghe được thanh âm Vi Tường, Lộ Thượng dừng lại bước chân, xoay người nghỉ hoặc mà nhìn cô.

Vi Tường tự cổ vũ bản thân, cọt nhà nói: “Lần đầu tiên tôi tới xem anh, anh không mời tôi ăn cơm sao?” Ý tứ thực rõ ràng, anh ít nhất nên mời tôi ăn cơm chiều đi.

Xem Lộ Thượng không dao động, cô dứt khoát đáng thương nói: “Giáo sư Lộ, tôi thực sự rất đói bụng.”

Mặt Lộ Thượng không biểu tình nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: “Mời hay không là chuyện của tôi.”

“Anh..... Hừ...” Bị anh làm nghẹn một chút, Vi Tường cảm tức nhìn bóng dáng anh rồi đi, có chút nhụt chí dậm dậm chân tại chỗ.

Lộ Thượng đi vài bước không cảm giác được bước chân sau lưng, không kiềm nhẫn quay đầu lại hung hăng nói: “Còn không mau đuổi kịp.”

Là đang nói cô sao?

Xác định Lộ Thượng quay đầu lại kêu mình, trong lòng Vi Tường tràn đầy mất mát tức khắc đã không thấy tăm hơi, chạy nhanh lên phía trước đuổi theo anh.

“Tôi biết anh sẽ không mặc kệ tôi, anh mới không phải loại nam nhân không phẩm chất như vậy?” Sau khi nói xong Vi Tường nhấp miệng cười trộm, hạnh phúc tới quá bất ngờ, xem ra kiên trì không ngừng vẫn có tác dụng.

“Đừng đánh giá tôi quá cao.” Nói xong Lộ Thượng liền tiếp tục đi nhanh về phía trước, không hề để ý tới cô bên cạnh.

Chẳng qua Vi Tường cũng không thêm để ý lời anh nói, cô đi ở bên tay phải Lộ Thượng vui vẻ giống như tiểu ngốc tử, trong miệng riu rít nói không ngừng.

“Khen anh anh còn không vui.”

“Tôi nói cho anh nghe, tính tình của anh thật sự rất xấu, đối với tôi cũng xấu, đối với học sinh của anh cũng thế. Cũng may tâm địa tôi thiện lương kiên cường lạc quan, nếu đổi nữ sinh khác e rằng sớm bị anh tức chết rồi.”

Advertisement / Quảng cáo

Lộ Thượng không nghĩ lại nghe cô ồn ào, trừng mắt nhìn cô một cái trầm giọng nói: “Còn nói nhiều như vậy cô liền một mình đi ăn cơm.”

Bị chê phiền, sợ anh thay sự thay đổi chủ ý không mang theo mình đi ăn cơm, Vi Tường chạy nhanh ngoan ngoãn ngậm miệng lại không hề nói nhiều nữa.

Có thể là các tiệm cơm ở gần trường học đều biết anh là thầy giáo, không quá thích hợp, nên Lộ Thượng không có mang cô ăn cơm ở bên ngoài trường học, mà là đánh xe đi một đoạn đại khái gần phía bắc phố buôn bán.

Anh chọn là một nhà hàng cháo hải sản.

Chờ sau khi gọi đồ ăn xong, Vi Tường rốt cuộc không nhịn được, bởi vì này giờ không nói gì làm cô không được tự nhiên.

“Không nghĩ tới anh còn rất chú ý sức khỏe, anh thường xuyên tới nơi này ăn cơm sao?”

“Ngẫu nhiên sẽ tới.”

“A, anh không thấy xa rất phiền toái sao?” Nàng tiếp tục hỏi.

Lộ Thượng không nhanh không chậm nói: “Không sao, tôi kịp.”

Không tới một lúc, đồ ăn cùng cháo được bê lên.

“Giáo sư Lộ.” Bình thường vẫn kêu tên này thuận miệng, cô cũng thích. “Trường học nhất định có rất nhiều cô giáo và học sinh thích anh đi? Anh không coi trọng người nào sao” thật lâu trước kia cô đã muốn hỏi vấn đề này, lần này cuối cùng cũng được đơn độc ở chung với anh, cô một nửa tò mò một nửa hài hước hỏi.

Đối với loại vấn đề không đâu vào đâu này, Lộ Thượng đến phản ứng cũng lười, tiếp tục thông thả ung dung ăn.

Không nghe được câu trả lời của Lộ Thượng, Vi Tường cho rằng anh cam chịu. Lập tức ngồi thẳng người ánh mắt lấp lánh chờ mong nhìn anh: “Nếu là như vậy, có phải đại biểu tôi vẫn còn có hy vọng hay không?”

“Cô suy nghĩ nhiều.”

Mặc kệ anh nói như thế nào, Vi Tường như cũ tràn đầy tin tưởng: “Chỉ cần anh còn độc thân, tôi còn có hi vọng không phải sao?”

“Cô thấy vui là được rồi.” Dù sao anh nói cái gì cô cũng không nghe, vậy tự cô một mình tiêu khiển đi. Lộ Thượng chỉ nghĩ nhanh ăn xong bữa cơm này, thoát khỏi cái tiểu nha đầu bám người này.

Thấy anh lần này không tức giận, Vi Tường cười hắc hắc bắt đầu được một tắc lại muốn tiến một thước nói: “Lần sau tôi tới xem anh nữa được không.”

“Tôi rất bận, cô đừng tới, tôi tới cũng sẽ không cho cô cơ hội gặp mặt.” Lộ Thượng có chút không vui.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không làm gì để ảnh hưởng đến anh hay quấy rầy công việc của anh, tôi bảo đảm.” Vi Tường vỗ ngực thề son sắt.

Lộ Thượng nhui mày, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm cô từng câu từng chữ mà nói: “Ý tôi là cô không cần đến nữa.”

Bất quá lần này Vi Tường cũng không có bị hơi thở nguy hiểm của anh dọa sợ, ngược lại bị vẻ mặt tàn khốc đẹp trai của anh mê hoặc. Cô nuốt nuốt nước miếng, cười tủm tỉm nói: “Tôi không tới thì sao có thể đuổi anh được, anh lại không trả lời tin nhắn của người ta, lại hờ hững với người ta. Nếu không như vậy đi, tôi thêm WeChat anh được chưa, tôi gửi cho anh tin nhắn anh phải trả lời, bằng không tôi muốn gặp anh lại không nhìn được muốn tới quấy rầy anh, anh khẳng định sẽ không cao hứng.”

Lộ Thượng suy nghĩ một hồi nói: “Tôi ít dùng WeChat.”

“Không sao, mau đưa cho tôi kết bạn một chút.”

Lộ Thượng sợ cô lại đi trường học cấp mình thêm phiền toái, đành phải đưa WeChat cho cô.

Có thêm WeChat, Vi Tường cảm thấy quan hệ giữa mình và Lộ Thượng rốt cuộc lại tiến thêm một bước. Có WeChat của anh, cô không những có thể tùy thời biết động thái mỗi ngày của anh, hơn nữa có thể mỗi ngày dùng WeChat đi quan tâm anh một chút. Tưởng tượng, Vi Tường cảm đi động ha ha cười ngây ngô.

Nhìn Vi Tường ở đối diện, Lộ Thượng không tiếng động đỡ mắt kính: “Cô nói cô sẽ không đến, cô tốt nhất nên nhớ kỹ lời nói của mình.”

“Hi hi, giáo sư Lộ, anh cần phải tin tưởng nhân phẩm tôi, tôi bảo đảm nói được thì làm được.”

Lộ Thượng không quá tin tưởng: “Cô lấy cái gì bảo đảm?”

Vi Tường bị hỏi đến nghẹn họng, nhất thời không thể nghĩ được lý do thích hợp, “Tôi..... Tôi.....”, Lấp bắp nửa ngày, bỗng nhiên kể chạy lên nào, cô nhếch miệng cười nói: “Giáo sư Lộ, anh xem như vậy được không, nếu là tôi không có giữ lời, liên phạt tôi mời anh ăn cơm như thế nào?”

Advertisement / Quảng cáo

“A” nhìn ra trò lừa bịp của cô, từ trong lỗ mũi anh hừ lạnh giọng nói trào phúng: “Tôi cũng không phải là trẻ con ba tuổi, đừng có lừa tôi kiểu đó. Bằng không đến lúc đó đừng trách tôi không cho cô sắc mặt tốt.”

Người này thật đúng là không cho cô tí mặt mũi nào, sợ tiếp tục kiên trì để tài này sẽ phá hư không khí, Vi Tường quyết định trước hết tạm thời nghe anh, “Được rồi, tôi đã biết.”

Cơm nước xong, cô nói mình phải đi làm, nhìn bóng dáng Lộ Thượng thờ ơ hẳn là sẽ không hảo tâm đưa mình đi, cô biết điều nói gấp lại liền đi về trạm xe bus.

Đợi nửa ngày cũng không thấy một chiếc xe bus nào lại đây, Vì Tường nhìn đồng hồ, nếu xe không tới nữa có thể thật sự sẽ bị muộn rồi, cô nhìn không được thăm mắng mình vừa rồi quả nhiên không nên vì chuyện cá nhân mà đi ăn cơm, mất thấy thời gian đi làm sắp bị trễ. Đang ảo não, thì một chiếc màu đen xe chạy đến trước mặt, còn không kịp thấy rõ biển số xe thì cửa sổ xe đã hạ xuống.

“Lên xe, tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Hóa ra là Lộ Thượng. Vì Tường không dám chậm trễ thời gian liền chạy nhanh lên xe.

Sau khi ngồi xuống, Vì Tường cười hỏi: “Anh không phải đi rồi sao, sao lại trở lại?” Biết anh cố ý trở lại đón mình, cô chính là biết rõ còn cố hỏi.

Không có để ý đến cô, Lộ Thượng chỉ chăm chú nhìn phía trước nói: “Làm chút chuyện tốt, không cần cảm ơn tôi.”

“Anh, người này nói một câu dễ nghe có thể chết sao, thật là.” Vì Tường xấu hổ nói xong, rồi mới hung hăng kéo đai an toàn buộc vào mình.

Lộ Thượng không có nói cái gì, chỉ nhìn bộ dáng Vì Tường thờ phỉ phỉ, khóe miệng hơi hơi cong cong.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Vị đại thúc này thật khó thu phục(4)

Editor: Từ Phương Team.

Thứ tư này Vì Tường nhớ rất rõ Lộ Tử Việt sẽ đến kiểm tra lại nên cô đặc biệt đi làm sớm. Sáng sớm đã có rất nhiều người đến đăng kí, cô vội bước vào trong nhìn rồi đi chào hỏi bác sĩ.

Ra khỏi phòng, Vì Tường lấy ra bộ đồ y tá và đi động, trực tiếp gọi điện. Vừa nói được mấy cô đã đi thẳng vào vấn đề: “Giáo sư Lộ, hôm nay không phải Tử Việt kiểm tra lại à, lúc nào bọn anh tới?”

“Đừng vậy, chúng tôi đang trên đường rồi, một lúc nữa sẽ đến.” Trong lời nói của anh có thể nghe được loáng thoáng tiếng còi xe inh ỏi.

“Được, đến nơi liền báo cho tôi, đi đường cẩn thận nhé!”, cô nhẹ giọng nhắc nhở.

Lộ Thượng cảm thấy không cần thiết phải cẩn thận như vậy, nhưng là lòng tốt của cô vì lo cho con mình nên liền mỉm cười. Vì thế liền nhanh chóng đáp lại: “Được, cảm ơn cô.”

Vì Tường vốn định trở về phòng nhưng vẫn chưa yên tâm lắm, kiểm tra lại tất cả phòng bệnh một lần nữa, cô lại đến sảnh bệnh viện xem một lượt. Vừa xuống thì liền thấy Lộ Tử Việt đi vào, cô bước nhỏ chạy đến: “Hai người đến rồi.”

Bé con vừa thấy cô liền tự nhiên thả tay ba ba ra vui vẻ chạy đến bên cô. Vì Tường cũng cười đáp lại rồi cúi người xuống, Lộ Tử Việt nhanh như chớp sà vào lòng cô, ngọt ngào gọi: “Di tiểu Vi”. Một tay cô bế bé con mập mạp, một tay xoa đầu cậu bé, trong lòng cảm thấy thật thỏa mãn.

Advertisement / Quảng cáo

“Hiện tại người bệnh đăng ký quá đông, phải chờ thời gian rất lâu, tôi đã hẹn trước với bác sĩ Trần rồi, chúng ta trực tiếp qua bên đó là được.”

Xem bộ dạng chau mày suy nghĩ của anh như muốn từ chối, Vì Tường vội nói thêm: “Nếu anh không đồng ý thì có thể hết buổi sáng chúng ta cũng chưa xong được đâu, có thể phải hẹn qua buổi chiều. Buổi chiều anh còn phải đi làm, không khi bệnh viện lại không tốt cho sức khỏe của trẻ con. Vì thế hãy nghe lời tôi đi.” Nói xong cô còn mở to mắt nhìn anh chăm chú chờ Lộ Thượng đồng ý.

Lộ Thượng nghĩ quả thật cô nói đúng, liền không so đo nữa gật đầu: “Lần sau cô không được tự ý quyết định như vậy nữa, đây là lần cuối cùng. Bây giờ chúng ta qua đó ngay thôi.”

Vì Tường đưa bọn họ qua đó rồi phải quay về ngay, dù sao rời khỏi vị trí quá lâu cũng không tốt.

.....

Hoàn tất các thủ tục kiểm tra thì thời gian cũng không còn sớm, may mà kết quả đều bình thường. Lộ Thượng cảm ơn bác sĩ rồi cùng con trai ra về.

“Ba ba, chúng ta lại đi tìm di tiểu Vi sao?” Bé con trung ra khuôn mặt ngày thơ ngây đầu hỏi ba.

Lộ Thượng liền nhiên không có ý định này, nghe con trai hỏi thế, anh dừng lại nói: “Cần phải đi sao?”

Chỉ thấy nhóc con cố làm ra dáng vẻ nghiêm trang như ông cụ non bảo: “Đương nhiên là phải đi nha, con còn phải nói tạm biệt với di tiểu Vi.”

Lộ Thượng nhìn không không được vừa cười vừa vỗ vào sau gáy của con trai mình nói: “Con đúng là tiểu quý nghịch ngợm, bình thường cũng không thấy con hiểu chuyện như vậy. Như này đi, giờ cũng đến trưa rồi, chúng ta mời di tiểu Vi của con ăn trưa, con thấy thế nào?”

“Vậy thì tốt qua, ba ba con yêu ba nhất.” Thăng bé vừa vui mừng vừa phấn khích ôm lấy cổ Lộ Thượng bày tỏ tình yêu của cậu bé. Thấy con trai khó có khi cùng mình thân mật như vậy, trái tim anh bỗng chốc trở nên mềm mại.

Nhưng nghĩ đến chuyện vừa rồi, anh lại cảm thấy thật đau đầu, xem ra muốn không qua lại với Vì Tường nữa quả là một chuyện khó khăn rồi, tất cả đều tại thăng nhóc thủ này. Nghĩ tới đây Lộ Thượng bắt đầu đi lắc đầu, dắt tay con trai đi đến khu nội trú.

Hiện tại Vì Tường đang viết đơn thuốc, liền thấy y tá Trịnh bước vào, cười nói với cô: “Tiểu Vi, có một anh chàng đẹp trai ngồi ngoài hành lang đang đợi cô, còn dẫn theo một đứa bé, tôi nhớ rõ lần trước chính cô khám cho đứa bé đó.”

“A, phải không, sao tôi không biết.” Vì Tường ngạc nhiên thốt lên.

Tiểu Trịnh không nhận được câu trả lời mong muốn, ngại ngừng đi thay áo rồi đi ăn trưa luôn. Thấy cô ấy vừa đi khỏi, Vì Tường chạy đến cửa lên lút quan sát, quả nhiên trông thấy hai bóng dáng quen thuộc. Vừa rồi cô còn đang định gọi điện thoại cho anh hỏi xem kết quả kiểm tra thế nào, vậy mà giờ anh đã tự đi đến đây rồi.

Thấy vậy cô liền bước đến: “Xong rồi sao, bác sĩ Trần nói thế nào?”

“Phục hồi tốt lắm, không sao.” Giọng anh trầm thấp mà đầy từ tính.

“Vậy là tốt rồi, hai người đã ăn cơm chưa, hay hôm nay tôi mời nhé.” Cô đề nghị.

“Cũng được”

Không nghĩ anh lại dứt khoát đồng ý, Vì Tường sững sốt một phen lập tức đáp lại: “Được, chờ tôi một lát nhé.”

Thay đồ bệnh viện ra, cô dắt tay Tử Việt đi phía trước dẫn đường, Lộ Thượng thì đi tụt lại phía sau. Gần bệnh viện có rất nhiều quán cơm, vì là thời điểm ăn trưa nên các quán đều chật kín người. Đi tới nhà hàng thứ mười, rốt cuộc cũng thấy được nơi khá vắng khách.

Advertisement / Quảng cáo

“Vậy ăn ở đây nhé, nếu không chỉ sợ không tìm được nơi nào nữa đâu, tôi cũng đã ăn thử đồ ở đây rồi, rất được.”

Lộ Thượng nhún vai, tỏ vẻ đồng ý, rồi bước lên phía trước đẩy cửa cho hai người các cô. Tìm được vị trí thích hợp, vừa ngồi xuống Vì Tường đã đưa thực đơn cho Lộ Thượng: “Tôi đã nếm qua món “tử” của quán này rồi, sốt cá chua bỏ nạm ăn với bún gạo cũng rất được, anh chọn món đi, xem luôn Tử Việt thích ăn món nào liền gọi.”

Vừa dứt lời liền nghe nhóc con bên cạnh nói: “Con muốn ăn giống với dì Tiểu Vi.” Lời thẳng bé khiến hai người không hện mà bật cười.

Lộ Thượng cảm lấy thực đơn, lật qua lật lại rồi gọi món mỳ lạnh của Hàn Quốc.

Ăn uống xong rồi, Vi Tường định đi thanh toán trước nhưng bị Lộ Thượng ngăn cản: “Đề tôi trả, hôm nay còn chưa cảm ơn cô, đứng ra tôi nên thanh toán bữa này.”

Vi Tường không nghe lời anh mà cười nói: “Không cần đâu, anh đã nhiều lần mời tôi ăn cơm rồi. Lần này ở bệnh viện là tôi trả đi, lần sau anh lại mời tôi ăn bữa cơm là được.” Nói xong nhanh chóng chạy đi tính tiền.

Nghe xong nửa câu sau, Lộ Thượng nhui mày biết mình đã trúng kế của cô nhưng cuối cùng vẫn không tức giận.

.....

Bởi vì sáng nay Vi Tường gặp được Lộ Thượng hơn nữa còn cùng anh đi ăn trưa nên tâm tình hiện giờ rất tốt. Cho nên đến tối khi về nhà vẫn vui vẻ không ngừng nên ăn tối đặc biệt nhiều.

Com nước xong, Đỗ Tiểu Vân bàn với cô muốn sáng mai quay về thành phố D.

Tại sao lại về sớm vậy chứ, cô thật sự không thích mẹ về chút nào, một bên ôm bà, một bên oán trách nói: “Mẹ, sao không ở lại thêm vài ngày, con không nỡ để mẹ về chút nào.”

“Mẹ cũng muốn ở lại vài ngày, nhưng không phải con không biết tính ba con, mẹ vắng nhà mấy ngày không biết ở nhà ba con sống sao rồi, không có mẹ đừng mong ba con biết điều mà dọn dẹp nhà cửa.” Đỗ Tiểu Vân giận dữ nói.

“Vậy được rồi, con sẽ sắp xếp thời gian trở về thăm hai người, mẹ vẫn nên sớm quay về một chút, mấy hôm nay chắc ba cũng sốt ruột lắm rồi, ha ha.”

Đỗ Tiểu Vân gõ đầu cô một cái: “Con đứa nhỏ này, sao lại nói chuyện không biết lớn nhỏ như thế chứ.” Vi Tường vừa tránh né vừa khúc khích cười trộm

Hôm sau Đỗ Tiểu Vân phải quay về nên buổi tối hai mẹ con vừa xem tivi vừa tâm sự mãi cho đến giờ đi ngủ. Tắm rửa xong trở lại phòng, Vi Tường liền khăn trương mở máy tính tìm Lộ Thượng trong danh sách bạn bè.

Cẩn thận xem xét một lượt, quả thật như lời anh nói, anh không thường dùng máy tính, cũng không tương tác với bạn bè. Vi Tường đếm số bài viết cũng chưa hết mười đầu ngón tay. Trừ những lần tham gia hội nghị quốc tế có trao đổi vài hình ảnh ra thì là khi đi liên hoan ở công ty mới có một vài hình ảnh. Còn những bài viết khác toàn bộ đều là những hạng mục của công ty.

Quả nhiên không tìm thấy điều gì về ông chú Lộ qua máy tính, Vi Tường có phần thất vọng, cô tức giận vào khung chat để nói chuyện phiếm với Lộ Thượng: “Tại sao bạn bè của anh lại ít đến đáng thương vậy?” Sau đó lại gửi thêm một icon biểu cảm “Bảo Bảo đang buồn bực”.

Không biết tại sao, đã ba lần gặp anh rồi mà lần nào cũng khiến cô dễ dàng thẹn thùng hoặc không được tự nhiên, nhưng có lẽ anh lại nghĩ da mặt cô cực kì dày rồi. Quả thật, lần gặp thứ hai bởi vì trao đổi qua internet nên khiến cô như trở thành con người khác thấp phàn chú động.

Đại một lúc bên kia vẫn không có động tĩnh, Vi Tường không bỏ qua ngược lại càng lúc càng lớn gan, cô gửi thêm một tin: “Không cần biểu hiện thẳng thắn như thế, đã gặp qua rồi còn không để ý người ta.”

Nghĩ một lát cô lại gửi thêm một câu: “Anh Lộ thần mến, anh không biết buổi tối nào tôi cũng một mực chờ anh sao?” suy nghĩ một lúc cô lại bồi thêm một nhân dân biểu cảm xấu hổ ngược ngừng.

Đừng hỏi cô xấu hổ là cái gì, cô không biết.

Advertisement / Quảng cáo

Tự lảm bảm một lúc, cô không muốn gửi tin nhắn nữa nhưng lại nhảm chán không có việc gì làm, cho nên hôm nay cô đánh tiếp tục trêu chọc người nào đó vậy.

Trước tiên cô gửi một hình ảnh cô vọt nhỏ ngồi ở bậc thang, gió hiu hiu thổi chỉ có thể nhìn thấy một bóng lưng. Không quá 2 phút cô lại tiếp tục gửi hình một đứa bé đưa hoa biểu tình thẹn thùng.

Những thứ này dường như không thể nào biểu đạt được nội tâm đang dâng trào của cô, cho nên cô lại gửi thêm hình ảnh công chúa Bạch Tuyết cầm một xấp tiền cười bí ôi cho Lộ Thượng.

Đương nhiên ban ngày hai người vừa gặp nhau, Vi Tường cũng không mong chờ anh trả lời cô. Đại hồi lâu vẫn không thấy anh trả lời, cô không chỉ không mất hứng mà còn hưng phấn hơn vì mình vừa vô si đùa giỡn anh.

Bất quá trêu chọc một người đàn ông trưởng thành cần phải có chừng mực, ít đi có thể không thú vị nhưng nhiều hơn lại bị tác dụng ngược.

Nghĩ tới đây Vi Tường liền tìm một tấm ảnh selfie đáng yêu rồi gửi đi kèm dòng chữ “ngủ ngon”. Nhìn tin nhắn báo đã gửi đi thành công cô mới an tâm đi vào giấc ngủ.

Cô không biết Lộ Thượng trước khi đi ngủ vô tình mở máy vi tính, nhìn thấy cô gửi một đồng tin nhắn cùng những biểu cảm hình động còn có tấm hình cuối cùng, anh đang uống nước liền “phụt” một cái, phun hết nước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đại thúc thật khó giải quyết (5)

Editor: Tứ Phương Team.

Mấy ngày tiếp theo Hứa Trinh Trinh có gọi hai lần cho Vi Tường nói rằng buổi tối cô ấy không về. Trước đó mấy ngày, lúc mà Vi Tường biết Trinh Trinh và học đệ ở cùng nhau, cô còn yêu cầu Trinh Trinh mau cho cô gặp mặt học đệ, kết quả qua bao nhiêu ngày, không chỉ không gặp được mà bản thân cô ấy còn bị người ta tóm mắt, gần đây đã hai đêm không quay về rồi.

Đứng là trọng sắc khinh bạn.

Sáng nay Vi Tường được nghỉ, không dễ dàng bắt được Trinh Trinh về, cô nhất định không thể dễ dàng buông tha cơ hội này. Cô trùng mắt âm u nói: “Cậu nói xem gần đây gan cậu có phải ngày càng lớn không, lại có thể học được trò đi đêm không về”.

Một Trinh Trinh trước giờ đều tùy tiện nay lại có thể đó mặt không nói lên lời, úp mở nửa ngày cuối cùng xấu hổ nói: “Xin lỗi cậu, mình sai rồi. Mấy ngày nay để cậu ở một mình, cậu nói đi muốn gì tớ mua cho cậu.”

Vi Tường tròn trắng mắt: “Thật hiếm đấy. Mà cậu được lắm, lại có thể tiền trăm hậu tấu như vậy, đúng là bị cậu tức chết rồi. Cậu là heo à, mới được bao lâu mà cậu đã như vậy, có phải để người ta đem cậu đi bán cậu còn hay người ta đem tiền đúng không. Haiz thôi bỏ đi, đúng là càng nghĩ càng tức, mình cũng không quán cậu nữa, cậu yêu ai kệ cậu.”

Mặc dù lần trước cô tán thành chuyện của Trinh Trinh và học đệ, nhưng mà bạn thân của mình chưa gì đã bị người khác cướp đi, thậm chí còn sớm như vậy đã đi đêm không về, cô có loại cảm giác rên sắt không thành thép.

Dù sao cũng rất giận, giống như bản thân trông được một củ cải trắng ngon thì bị heo ăn mất vậy, Vi Tường càng nghĩ càng thấy không vui. Nhưng cô cũng lại không nghĩ đến bản thân gần đây mạnh mẽ theo đuổi Lộ Thượng, hình như so sánh với hành động của Trinh Trinh chỉ hơn chứ không kém.

Trinh Trinh lúc bình thường khá thông minh, biết được mấy ngày này có chút lạnh nhạt Vi Tường, liền đi qua lắc lắc cánh tay của cô làm nũng lấy lòng.

Advertisement / Quảng cáo

“Người ta đi biết sai thật rồi, cậu đừng giận mình, Tường Tường là tốt nhất mà. Cuối tuần này mình cùng cậu trải qua thế giới của hai người, bọn mình đi dạo phố, đi một rồi mình mời cậu ăn cơm có được không?”

Vi Tường hừ một tiếng, quay người đi không đếm xỉa đến lời nói của cô ấy.

Trinh Trinh nhất thời có chút suýt ruột, hấp tấp nói: “Nếu không mình kêu anh ấy mời chúng ta ăn cơm, rồi đưa cậu đến gặp mặt, cậu xem giúp mình anh ấy là người như thế nào.”

Vi Tường mặt vẫn khó chịu như cũ, giọng điệu không tốt nói: “Còn có ích không, cậu cũng bị người ta ăn sạch rồi, không phải các cậu sống cùng nhau sao, hiện tại mình đi xem thì còn có tác dụng gì.”

“Cũng... cũng không phải như cậu nghĩ, bọn mình không hề có phát sinh...cái gì đó.” Mặt Trinh Trinh bắt đầu nóng lên.

Thấy điều cô ấy nói không phải là giả, Vi Tường mặt lạnh mới chuyển tốt một chút, nhưng vẫn miễn cưỡng nói: “Ai biết được cậu trọng sắc khinh bạn như vậy, chuyện cậu nói lúc này còn tính hay không?”

“Đương nhiên vẫn tính, mình cũng không có nói dối. Cuối tuần chúng ta đi dạo phố, xong báo anh ấy đến mời ăn cơm.”

Vi Tường mỉm cười gật đầu đồng ý, qua được một lúc chợt nghĩ ra chuyện của Lâm Duyệt lần trước liền quay đầu nói với Trình Trình: “Cậu còn nhớ bạn của mình không, người mà lần trước đến nhà mình ăn cơm ý.”

“Nhớ, chính là cái người giả làm bạn trai của cậu đúng không, làm sao?”

“Đúng vậy, chính là anh ấy. Nói cho cậu biết, người ta có hỏi mình về cậu, vốn là tính nếu như cậu và học đệ không có hi vọng liên làm mối cho hai người, nhưng xem ra mình nghĩ nhiều rồi. Anh ấy quá đáng thương đi, còn chưa bắt đầu đã kết thúc, thật là không nhẫn tâm đã kích anh ấy.”

Trình Trình nhất thời cũng có chút kinh ngạc: “Không phải chứ, thật sự có chuyện này.”

“Mình trông giống người sẽ đem loại chuyện này ra đùa sao?” Vi Tường trợn tròn mắt với Trình Trình ở bên kia xô pha.

“Nếu đúng thật như vậy, cậu cũng đừng khó xử mà trực tiếp nói cho anh ấy tình hình của mình để anh ấy sớm từ bỏ tư tưởng ấy.”

Vi Tường gật đầu nói: “Mình biết phải làm thế nào rồi.” Nói xong cô liền đứng dậy đi vào bếp rửa hoa quả.

Sau khi quay lại Vi Tường bỗng nhiên nhớ đến Lộ Thượng, không biết lúc này anh lúc này đang làm gì, đã ăn cơm hay chưa. Nhất là nghĩ đến chuyện lần trước Lộ Tử Việt có gọi điện thoại muốn đi xem phim, nhưng đã qua mấy ngày rồi cô vẫn không thấy Lộ Thượng có bất cứ biểu tình gì, Vi Tường quyết định không ngồi yên mà chủ động ra quán.

Đầu tiên cô gửi tin nhắn cho Lộ Thượng tính hỏi thăm một chút, lần trước lưu tên của anh là “Đại thúc nhà tôi”.

Mở ra “Đại thúc nhà tôi”, cô nhanh tay đánh 1 dòng:

“Đang làm gì vậy?”

Hai phút sau bên đó vẫn không có động tĩnh, cô lại gửi nhân dân maruko ánh mắt ngờ ngác, trong ảnh còn có mấy chữ to “Chồng ơi anh đi đâu đấy”.

Đợi qua một lúc, Vi Tường lại gửi thêm nhân dân khác, trong ảnh maruko nước mắt lưng trong gọi: “Chồng ơi, anh không cần báo báo nữa sao?”

Sau đó cô cầm điện thoại chơi cả nửa ngày mà vẫn như cũ không có dấu hiệu trả lời nào, Vi Tường quyết tâm dùng sắc dụ dỗ.

Cô gửi cho Lộ Thượng biểu tình như thế này, trong ảnh có một người phụ nữ mở rộng cổ áo lộ ra hai quả đào nhô trước ngực, bên trên có câu: “Anh có biết không, em không phải là loại phụ nữ dễ dãi!”

Càng được nước lấn tới, cô lại mặt dày gửi thêm một nhân dân “Thực ra anh có thể thử một chút, chúng ta đến con cũng có rồi mà.”

Quả nhiên không ngoài dự kiến, vừa gửi xong liền lập tức thấy “Đại thúc nhà tôi” hiện tại đang nhập. Oa, quá kích động đi, xem ra chiêu này vẫn dùng được.

Đại thúc nhà tôi: “Cô chưa uống thuốc à?”

Vi Tường nhìn xong cười trộm một lúc mới bắt đầu trả lời.

Advertisement / Quảng cáo

“Chú Lộ, anh cuối cùng cũng trả lời tôi rồi, người ta đợi anh rõ là lâu.”

Đại thúc nhà tôi: “Tôi đề nghị cô đi bệnh viện kiểm tra.”

Vi Tường xinh đẹp không vương bụi: “o(□)o, tôi không có bệnh, đi bệnh viện làm gì. Tôi chỉ bỗng nhiên muốn nói chuyện cùng anh, giáo sư Lộ anh đang làm gì đấy?”

Một phút trôi qua vẫn không nhận được trả lời, cô tiếp tục gửi: “Tôi đang xem “Hoan lạc hỷ kịch nhân”, anh có xem tiết mục này không. Ha ha, đội của Tổng Tiểu Bảo buồn cười quá, tôi thích nhất là Văn Tùng, anh ấy đúng là vừa nường vừa tiện, cười chết tôi mất.”

Cô tạo chuyện nói nhiệt tình, may mà không phải đàn gảy tai trâu, ngay say đó liền nhận được câu trả lời.

“Không xem, nhưng mà tiết mục này ngược lại hợp với phong cách của cô.”

Anh ấy rõ ràng đang ám chỉ bản thân cô là phong cách trẻ con, thật đáng ghét. Vi Tường chề môi tức giận.

“Tôi đây là dĩ dóm hải hước, đầu giống anh hoàn toàn là đại thúc mặt đơ nhảm chán.”

“Cô nói rất đúng, rõ ràng biết là vậy mà cô còn làm mấy chuyện không có ý nghĩa? Tôi sớm đã nói chúng ta không thích hợp, không phải là người cùng một thế giới.”

Vi Tường xinh đẹp không vương bụi: “Nhưng mà báo báo thích anh.”

Sau đó liền không có sau đó, người kia phớt lờ cô, không trả lời cô nữa. Xem ra cô làm quá mức rồi.

Vi Tường không dám nói loạn nữa mà chân chó nói: “Giáo sư Lộ, tôi sai rồi, để tôi bồi thường cho anh”

Lộ Thượng đứng là bị Vi Tường mặt dày đánh bại, anh im lặng gửi một dòng ký hiệu “.” Sau đó thả điện thoại xuống bắt đầu xem báo cáo hội nghị, cũng không còn thời gian rảnh tiếp tục bởi cô ấy nói chuyện nữa.

Vi Tường thấy Lộ Thượng gửi qua như vậy liền cười vui vẻ, cô lại to gan trêu ghẹo anh ở đầu bên kia: “Anh xấu hổ à.”

Vừa gửi đi, cô lại không có ý tốt gửi thêm: “Không bằng anh xem xét tôi đi, giáo sư Lộ.”

Đương nhiên kèm theo là mấy tấm hình biểu tình nữ lưu manh liên tiếp oanh tạc.

Làm xong mấy chuyện này Vi Tường vô cùng kích động. Ha ha, giống như nhìn được đáng về Lộ Thượng ở bên kia bị mình trêu ghẹo đến thổ huyết, đỏ mặt. Nhưng mà quả nửa tiếng qua rồi cũng không thấy người bên kia trả lời. Thế là sau khi đo dự một lúc cô lấy dũng khí gọi điện thoại cho Lộ Thượng, dù sao thì bản thân cũng có việc quan trọng muốn nói.

Bên này, mặc dù điện thoại liên tiếp nhận được mấy tin nhắn, Lộ Thượng cũng không xem, nên làm gì thì làm cái ấy. Bất quá sau hai mươi phút, ánh mắt của anh vẫn như cũ quần quanh ở mấy dòng đầu. Cuối cùng anh bỏ báo cáo xuống, thờ dài, cầm điện thoại lên mở ra liền thấy được mấy tin nhắn và mấy hình ảnh chết người không đến mạng cô ấy gửi.

Vừa nhìn thấy đầu liền đau. Đúng lúc này, điện thoại reo.

Thấy là điện thoại của Vi Tường, Lộ Thượng không chút do dự trực tiếp bắt máy, chỉ là không nhẫn nại để cao âm thanh: “Có có thấy phiền hay không, rốt cuộc có muốn làm gì?”

Lộ Thượng rống to 1 câu, nhất thời quên mất bản thân vẫn đang ở phòng nghiên cứu.

Sinh viên nghe thấy tiếng của anh tức khắc kinh ngạc, sau đó đồng loạt dựng thẳng tai, quay đầu hiếu kỳ nhìn qua.

Đây rốt cuộc là tình huống gì.

Lộ Thượng bỗng nhiên phát hiện ánh mắt bất quai của bọn họ, phần nộ nhìn cái đám không có mắt này, sau đó cầm điện thoại đi ra ngoài.

Đám sinh viên nhìn nhau, cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu, đều bắt đầu thì thầm bất quai. . .

“Cô thật sự rất nhảm chán à?”

Cách một điện thoại, Vi Tường cũng có thể cảm giác được đối diện có 1 núi lửa nhỏ đang phun trào. Tức khắc ngữ khí của cô trở nên nhỏ nhẹ: “Anh...anh tại sao không trả lời tôi, tôi đợi anh rất lâu rồi.”

“Tôi rất bận, sau này nếu không có chuyện gì thì đừng tùy tiện gọi điện cho tôi, tôi không có thời gian cùng cô vô vị, cúp đây.”

Thấy anh muốn cúp điện thoại, Vi Tường vội vàng nói: “Đợi chút, đừng cúp máy, tôi thật sự có chuyện.”

Lộ Thượng không nhẫn nại nhieu mây, lạnh lùng nói: “Vây cô nói đi, tôi nghe thử xem.”

Cô ấy có thể có chuyện chính đáng gì, chỉ sợ cô ấy không có việc gì làm, nhân rồi lấy anh ra làm niềm vui, bằng không cũng sẽ không da mặt dày như thế gửi qua một đồng tin nhắn nhằm chán vô vị, tin cô ấy mới có quý.

Vi Tường lè lưỡi, một bộ chính đáng nói: “Gần đây không phải là có một bộ phim hoạt hình 3D “Tây du kí đại thánh trở về” mới chiếu sao, phản ứng rất tốt. Trẻ con nhất định càng thích xem, tối thứ bảy này tôi mời Từ Việt với anh đi xem nhé.”

Thực ra cô cũng rất kỳ vọng cùng anh đi xem phim

“Cảm ơn ý tốt của cô, không cần đâu.” Lộ Thượng không quá cảm kích.

Lại cự tuyệt cô, Vi Tường nóng nảy âm thanh đề cao lên: “Anh nói thì không tính, nếu không anh để Từ Việt nghe điện thoại đi, để tôi nói bé nhất định sẽ muốn đi.”

Lộ Thượng có chút nhừ đầu, cô gái này rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là cự tuyệt không.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Nay Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Vị đại thúc này thật kỳ lạ (1)

Editor: Từ Phương Team

Lộ Thượng lại không khách khí từ chối: “Không cần, cuối tuần Lộ Từ Việt không có thời gian.”

Liên tiếp bị cự tuyệt, Vi Tường cũng có chút tị khuất, lúc đầu người yêu cầu không phải là Từ Việt sao?

Bình tĩnh một chút, cô tò vè điềm tĩnh nói: “Tôi biết anh không muốn, nhưng mà nói thật cho anh biết, là Từ Việt gọi điện thoại cho tôi, nhóc hi vọng chúng ta cùng nó đi xem. Nhưng là nhóc biết anh nhất định sẽ từ chối nó, cho nên mới tìm tới tôi.”

Lúc này đến lượt Lộ Thượng cạn lời, sau khi phản ứng kịp, anh ho khan che giấu sự xấu hổ của bản thân, rồi mới nhân nhạ nói: “Thật sao, thật có việc này?”

Thấy ngữ khí của anh đã hòa hoãn xuống, Vi Tường thừa thắng xông lên: “Bây giờ biết cũng không muộn. Tôi đã mua vé rồi, sau bảy giờ tối tôi ngồi ở Vanda Cinemax đường Vĩnh Tùng chờ hai người. Cứ như vậy, nhớ kỹ giao ước của chúng ta....” Vi Tường thần nhiên nói xong không cho Lộ Thượng có thời gian từ chối, vội vàng cúp điện thoại.

Điện thoại truyền đến tiếng “tút...tút...tút”, Lộ Thượng không vui nhieu mây. Người nào đồng ý quyết định của cô, cô lấy đâu ra tin như thế khẳng định anh sẽ đi.

Đang ảo não, vừa xoay người liền phát hiện Tiêu Mẫn Tuyết ở phía sau.

Thật ra vừa rồi Tiêu Mẫn Tuyết đi ngang qua thì thấy anh, cô chỉ muốn tiến lên chào hỏi anh một chút, nhưng trong lúc vô tình đã nghe thấy anh trả lời đầu bên kia điện thoại.

Không nghe không biết, vừa nghe đã gật mình.

Advertisement / Quảng cáo

Mấy ngày hôm trước liền nghe có người bát quái nói ở sân trường học nhìn thấy Lộ Thượng và một cô gái trẻ thân mật đi cùng nhau, sau đó còn thân thiết chở cô bé kia về nhà, cô còn không cho là quan trọng, những tin bát quái đó xem ra hôm nay có thể chứng minh đó là chuyện thật rồi. Đầu bên kia điện thoại là con gái mới có thể khiến anh tức giận như thế? Là cô gái hôm trước sao? Không phải là tình yêu thầy trò chứ?

Nghĩ đến điều này, Tiêu Mẫn Tuyết bắt đầu khần trương, trước nay chưa từng có.

Nhìn thấy Tiêu Mẫn Tuyết phía sau, Lộ Thượng nhìn về phía cô gật gật đầu.

Tiêu Mẫn Tuyết mỉm cười nói: “Lộ sư huynh, đang muốn đi đưa văn kiện, vừa vặn đi ngang qua không nghĩ tới đúng lúc anh ở bên ngoài như thế, anh còn đang bận chưa tan ca sao?”

“Sắp tan ca rồi.”

“Có chuyện đoán chừng còn muốn phiền tới Lộ sư huynh, gần đây em đang ở viết luận văn tiến sĩ của mình, hôm nào anh rảnh em có thể qua đây nhờ anh giúp em xem qua nha.”

“Có thể, đương nhiên không thành vấn đề.” Chi cần ở trường học giáo sư và sinh viên có vấn đề gì tìm đến anh, Lộ Thượng đều rất sẵn lòng giúp đỡ bọn họ.

Nghe được lời của Lộ Thượng, Tiêu Mẫn Tuyết tỏ ra vui vẻ nói cười, “Ha ha, cảm ơn sư huynh, thật sự cảm ơn anh. Nếu không thì chốc lát em mời anh ăn cơm được chứ?”

“Không cần khách khí như thế, anh ở lại còn có chút việc.”

“A...” Tiêu Mẫn Tuyết ngó ra một phen, rồi mới mau chóng cười bày tỏ: “Không sao, không sao, nếu không như vậy, hôm nay anh bận, vậy hôm nào mời anh nhé, đến lúc đó sư huynh anh cũng đừng không nể mặt em nha.”

Lộ Thượng cũng không tiện từ chối lần nữa, hơi hơi gật gật đầu cũng được.

Buổi chiều thứ bảy, Vi Tường đã ăn xong cơm tối, ăn diện một phen rồi mới tới rạp chiếu phim.

Đến chỗ rạp chiếu phim, hơn bốn mươi phút nữa mới bắt đầu, cô không có việc gì liền đi mua Coca, bông ngô, ngồi một bên khu nghỉ ngơi ngay ngóc chờ đợi.

Còn hơn mười phút nữa mới bắt đầu nhưng không thấy bóng dáng Lộ Thượng và Từ Việt đâu, Vi Tường bắt đầu nhìn quanh.

Cô buồng Coca trong tay ra, cầm lấy đi động bắt đầu gọi cho Lộ Thượng.

“Alo, có chuyện gì sao?” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng trầm quen thuộc.

“Không phải nói tối nay bảy giờ tôi ngồi ở rạp chiếu phim chờ anh cùng Từ Việt sao, sắp bắt đầu rồi, hai người sao còn chưa tới.”

“Tôi nhớ rõ tôi không có đáp ứng cô.” Lộ Thượng nhân nhạ đáp lại.

Anh căn bản không đáp ứng việc này, cô tự quyết định, quán anh làm gì?

Vi Tường vốn tưởng rằng lần trước cô nói đã mua vé xong, lại nói ra thời gian cùng địa điểm Lộ Thượng nhất định sẽ nể tình mà đến, không ngờ tới anh hoàn toàn không coi trọng.

Nhìn thấy phim cũng sắp bắt đầu, cô tủi thân muốn khóc, nói ra những âm thanh không chút dễ chịu: “Đúng là tôi đã ở chỗ này chờ thật lâu, vé cũng mua, lại còn mua ba cốc Cola, một hộp bóng ngô lớn.”

Cần thận nhẹ một tý sẽ nhận thấy âm thanh mang theo một ít nức nở, Lộ Thượng có chút kích động thờ dãi, đang chuẩn bị mở miệng liền nghe thấy Vi Tường nói: “Không sao hết, tôi chờ hai người, tôi xem lượt tiếp theo còn vé, chúng ta không xem lượt này còn có thể xem lượt tiếp theo.”

Nghe xong những lời này, không hiểu sao Lộ Thượng có chút tức giận, quát một câu: “Tùy cô.”

Chẳng lẽ anh không đồng ý, cô vẫn đợi một lát nữa xem thế nào, có phải cô không có cốt khí hay không.

Nhưng mà rống xong rồi, trong lòng Lộ Thượng vẫn như cũ không thấy dễ chịu, anh buồn bực cời bỏ cúc áo somi trên cùng đi vòng quanh phòng tới hai vòng, cuối cùng khẽ nguyên rủa một tiếng “**” rồi mới ôm lấy con trai đang ỳ khuật vì bị anh cự tuyệt, cầm lấy cái chìa khóa cùng áo khoác “Rầm” một tiếng đóng cửa, bước nhanh vào thang máy.

Máy nắn dọc đường đi cũng không kẹt xe, chưa đến hai mươi phút đã tới rồi.

Tiến vào đại sảnh, Lộ Thượng quét một vòng không thấy bóng dáng Vi Tường, đang muốn gọi điện thoại, liền nghe thấy Lộ Tử Việt bên cạnh kích động gọi to “Di Tiểu Vi”.

Advertisement / Quảng cáo

Theo phương hướng anh nhìn qua, chỉ thấy Vi Tường đang ngồi ở một góc, một tay nâng má không nhúc nhích nhìn chăm chăm Coca đến ngăn người.

Đứng là người phụ nữ ngốc!

Nghe được Lộ Tử Việt gọi, trong nháy mắt Vi Tường liền định thần lại. Nhìn về phía trước thấy hai bóng người quen thuộc, cả người cô như bị làm ma pháp không tự chủ được suy nghĩ miệng cong cong nở nụ cười.

“Hai người cuối cùng cũng đến rồi, mới bắt đầu chưa tới 20 phút, bây giờ chúng ta nhanh vào thôi, thời gian vẫn còn kíp.”

Nói xong Vi Tường liền cầm Coca, ôm bóng ngô dẫn bọn họ vào phòng.

Lộ Thượng lạnh lùng nhìn cô một cái: “Nếu như chúng tôi không đến, cô muốn vẫn chờ sao?”

“Tôi biết anh nhất định sẽ đến.” Vi Tường ra vẻ thoải mái nói, sau đó ra hiệu Lộ Thượng nhanh lên.

Lộ Thượng cũng không nói thêm gì nữa, kéo con trai đi về phía trước.

Phim đã bắt đầu một hồi lâu, giờ phút này bên trong ánh sáng hơi tối. Đi tới đi lui, nửa đường Vi Tường thiếu chút nữa bị bậc thang làm cho trượt chân, Lộ Thượng nhanh tay nhanh mắt đỡ cô lại, rồi mới nhẹ nhàng đỡ eo cô tiếp tục đi vì cô dẫn đường, tránh cho cô vô ý té ngã.

Biết anh vì ngại mình té ngã nên vô thức làm động tác như vậy, nhưng Vi Tường vẫn không tiền đồ đỏ mặt.

Thật vất vả mới ngồi vào được chiếc ghế thuộc về bọn họ, Vi Tường rút cục thở phào nhẹ nhõm.

Kể tiếp ba người rất nhanh bị phim đặc sắc thu hút.

...

Tiểu Tử Việt càng xem càng mê mẩn, Đại Thánh trở về trong tích tặc, Vi Tường đang cầm lấy Coca muốn uống, quá say mê Tử Việt lại bị hình ảnh đánh nhau khiến cho giật mình hoảng sợ, sợ hãi nhào vào lòng Vi Tường, vì thế Coca trong tay cô nháy mắt liền đổ toàn bộ vào ngực.

“A...” Vi Tường nhìn không được kêu sợ hãi một tiếng, nhìn thấy người xem dây trước đều quay đầu nhìn, cô xấu hổ che miệng, nhưng nhất thời ngây ngốc vì không biết phải làm gì bây giờ.

Lộ Thượng cũng là cá kinh, hần vội vã xoay người hỏi: “Có việc gì vậy?”

“Toàn bộ Coca đổ hết trước ngực rồi.” Vi Tường suýt khóc.

Nhìn tư thế của con trai, Lộ Thượng rất nhanh hiểu được đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy bộ dáng chật vật của Vi Tường, anh vội vàng đưa khăn tay mang bên mình, vờn cánh tay lau cho cô.

Ánh sáng trong rạp chiếu phim rất âm u, anh luống cuống tay chân lúc không cẩn thận đụng phải nơi mềm mại, cảm giác mềm mại kéo dài khiến anh như bị điện giật lập tức rút tay lại, ngượng ngùng nhưng vẫn tiếp tục động tác trong tay.

Bị Lộ Thượng đụng trúng ngực, trong tức khắc khuôn mặt của Vi Tường nóng bừng lên, chỉ có thể xấu hổ nhỏ giọng nói: “Hay là để tôi tự lau cho.”

Lộ Thượng không được tự nhiên ho khan một tiếng, rồi mới tỏ vẻ bình tĩnh cầm khăn tay đưa cho Vi Tường.

Diện tích ẩm ướt rất lớn, khăn tay rất nhanh liền bị thấm, Lộ Thượng lại đứng lúc đưa qua một chiếc khăn khác.

Chờ lau xong, anh liếc mắt nhìn Vi Tường một cái lo lắng nói: “Có được không, nếu không chúng ta về trước, cô về tắm rửa, hôm nào đó có thể tiếp tục xem lại bộ phim này.”

“Nhưng mà không dễ đồng ý với Tử Việt.” Vi Tường có phản do dự, dù sao đồng ý với bé con đến xem phim này, nếu như giữa chừng rời khỏi, nhóc sẽ rất thất vọng.

Lộ Tử Việt biết mình đã gây họa, đặc biệt nhu thuận, hiểu biết nói: “Di tiểu Vi, con cũng mệt rồi không muốn xem nữa, chúng ta đi thôi.”

Vi Tường suy nghĩ một chút rồi mới nhẹ nhàng gật đầu nói: “Được, chúng ta sẽ không xem nữa, đi thôi.” Mặc dù nước Coca đã được lau khô, nhưng phía trước áo vẫn còn ẩm ướt, dính trên người thật sự là khiến cho toàn thân cô khó chịu nói không nên lời.

Sau khi nói xong Vi Tường giữ chặt tay Tử Việt đứng lên theo Lộ Thượng ra ngoài.

Rời khỏi rạp chiếu phim, ánh sáng chợt thay đổi, Lộ Thượng vừa quay đầu lại liền giật mình.

Advertisement / Quảng cáo

Hôm nay Vi Tường mặc một chiếc áo trắng viền cánh sen ngắn tay, giờ phút này bởi vì bị điện tích ướt lớn đang vắt gao dán trước ngực cô, bên trong là áo ngực màu hồng phấn thêu hoa văn tinh tế, có thể thấy được rõ ràng.

Máu nóng sôi sục trước hình ảnh như vậy, Lộ Thượng chỉ cảm thấy đầu óc như muốn bùng nổ, cổ họng có chút khó khốc.

Sau giây phút ngỡ ra, tầm mắt anh không được tự nhiên nhìn sang phía khác. Vào lúc này, đằng trước có một nam nhân viên đang đi về phía này, vừa đi vừa nhìn với ánh mắt tò mò. Lộ Thượng nhanh tay nhanh mắt cởi áo khoác của mình choàng lên người Vi Tường, che khuất cảnh sắc khiến người ta mơ mộng.

Bị anh khoác áo lên, Vi Tường mới bất tri bất giác phát hiện khi ra ngoài ánh sáng sẽ bị nhìn thấy toàn bộ, cô đỏ mặt vội vàng nắm chặt áo khoác.

Mặc dù bình thường da mặt cô có vẻ dày, lúc tức giận có thể nói những lời thô tục thậm chí thường xuyên lên Wechat nhắn tin trêu chọc anh, thế nhưng cô không thể cời mở đến mức để hở ngực lộ lưng thế này. Hôm nay thật đúng là một trường hợp xấu hổ, Vi Tường âm thầm bực bội, lần này không còn mặt mũi nhìn người ta nữa rồi.

Xấu hổ không dám nâng đầu nhìn Lộ Thượng, cô chỉ có thể cúi đầu nhắm mắt theo đuôi đi theo bóng Lộ Thượng phía trước.

“Sao không nhìn đường?”

Nghe thấy âm thanh trên đỉnh đầu, Vi Tường dừng bước, không biết vì sao anh xoay người lại, thiếu chút nữa đụng vào người anh.

Vi Tường sờ sờ cái mũi, chỉ có thể ngượng ngùng nói: “Thật ngại, tôi không chú ý.”

“Lên xe đi, tôi đưa cô về trước.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Vị đại thúc này thật kì lạ (2)

Editor: Từ Phương Team.

Từ nhà cô đến rạp chiếu phim không xa nên rất nhanh đã đến nơi.

Xe dừng lại, cô vừa định mở cửa sau để xuống thì thẳng bé cũng nhanh chân chạy xuống theo cô, Vi Tường liền cúi xuống ôm cậu bé hôn lên mặt cậu mấy cái mới thỏa mãn nói: “Hôm nay không thể xem hết phim cùng Từ Việt được, lần sau gặp lại đi Tiểu V lại mời con đi xem phim nữa nhé?”

Từ Việt nhanh chóng gạt cái đầu nhỏ to về đồng ý, Vi Tường liền buông cậu bé ra đứng thẳng người nói tạm biệt với Lộ Thượng: “Cám ơn anh đã đưa tôi về nhé.”

“Việc nên làm.” Thôi quen kiếm chữ như vàng của anh lại bật phát.

Vi Tường thấy vậy liền bấu môi trả lời anh: “Được rồi, tôi lên trước đây, hẹn gặp lại.”

Thẳng từ Từ Việt bên cạnh vẫn nắm tay cô không buông, về mặt ngây thơ chờ mong hỏi: “Di ơi, con có thể lên nhà đi chơi một lúc được không?”

Vi Tường đương nhiên đồng ý, cô còn rất vui về muốn đồng ý lại nghe giọng nói lạnh lùng của Lộ Thượng: “Dừng chiều thẳng bé, cô nhanh lên nhà thay đồ đi, chúng tôi về ngay đây.”

Từ Việt cực kì không vui mà quay đầu lên xe, ánh mắt ai oán của cậu bé thẳng tắp nhìn Lộ Thượng, bị anh lớn tiếng mắng: “Còn không mau lên xe, về nhà ba sẽ tính sổ với con sau.” Nói xong, anh quay lại gạt đầu nhẹ chào tạm biệt Vi Tường rồi nhanh chóng lái xe đi.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy xe đã đi xa, Vi Tường định xoay người lên lầu, chưa đi được mấy bước cô mới nhận ra áo khoác của Lộ Thượng vẫn còn trên vai mình, xem ra lần sau gặp rồi trả lại cho anh vậy. Được rồi, thật ra như vậy cũng tốt, hai người có thể nhiều hơn một cơ hội gặp mặt.

Hôm sau, Vi Tường cùng Trình Trình đều dậy muộn hơn ngày thường, khi hai người rời giường mặt trời đã lên rất cao rồi.

Trời hôm nay thật tốt, theo như hứa hẹn ban đầu, hai cô định một hồi sẽ đi dạo phố. Vi Tường vừa rửa mặt thay quần áo xong thì Trình Trình đã sẵn sàng mà đứng chờ cô ở bên ngoài. Thấy cô ấy chuẩn bị chớp nhoáng cô cũng không còn gì để nói, cô năng này quả thật quá tùy tiện rồi. Hôm nay không phải hẹn gặp mặt đàn em khóa dưới sao, cũng không lo chuẩn bị cho tuốt tăt hơn một chút, cô thật hết nói mà.

Là một học bá ngành kỹ thuật, Vi Tường có thể li giải vì sao Trình Trình lại ăn mặc bình dân đến thế, nhưng dù sao hiện giờ cô ấy cũng đang yêu, cô phải nên nhanh chóng thay đổi thẩm mĩ một phen không.

Thở dài, cô cau mày trêu ghẹo: “Tiểu Trình Trình này, cậu thường xuyên ra ngoài với bộ dạng tùy tiện này sao, hôm nay không có giờ lên lớp hay cuộc hẹn nào sao?”

Trình Trình bộ dạng không quan tâm đáp: “Không sao, đây là thói quen của mình, cảm giác như vậy rất tốt.”

“Thật không nên nha, cậu phải nhanh chóng thay đổi thôi, cậu nên nhìn cậu xem, hiện giờ đã là người có tình yêu sao một chút ý thức cũng không có vậy chứ. Lại nói hôm nay không phải cậu hẹn gặp bạn trai sao, có thể cho cậu ta một trận bất ngờ đó.”

“Vây.. nếu không mình đi thay bộ khác nhé, cậu xem giúp mình được không?”

Thử được vài bộ, thậm chí có thể thử hết cả tủ quần áo Vi Tường cũng không tìm thấy bộ nào làm nổi bật dáng vẻ của cô nàng Trình Trình này.

Không phải các cô bé ở tuổi này đều học cách chung diện rồi hay sao, còn rất có gu thẩm mĩ sao, giờ đến cô bé này liền thay đổi rồi, tất cả đều chỉ có quần jeans và áo T-shirt. Thật sự cô phục cô bé này rồi.

“Thời liền chọn bộ này đi, cậu cũng không có nhiều vậy, hôm nay đi dạo phố mình sẽ giúp cậu chọn vài bộ, làm sao cả ngày đều mặc những thứ kia chứ, thật uổng phí đáng người này mà, chặc!”

Trình Trình lè lưỡi: “Mình biết rồi mà”. Hai người ra cửa liền đi thẳng đến những cửa hàng gần đường đi bộ.

Đi đến cửa hàng thứ hai, Vi Tường liền nhìn trúng bộ đồ vô cùng phù hợp với dáng người nhỏ nhắn nhưng đường cong cơ thể thì vô cùng chuẩn của Trình Trình. Cô nhất quyết bảo cô ấy phải thử bộ đồ này, chờ cô ấy thay xong đứng trước gương lại nghe cô do dự nói: “Nhìn được không, có cảm giác quá nổi bật, không thích hợp với tôi.”

Vi Tường nhìn tới lui vài vòng mới hài lòng gật đầu: “Không không, rất hợp mà, vì ngày thường cô không quen mặc những loại trang phục này nên mới nhìn không quen, không thể cứ ra đường là quần jeans áo T-shirt. Cái này trông rất hợp với dáng vẻ trong sáng thanh thuần của tuổi cậu, cậu nên thay đổi một chút cách ăn mặc của mình mà mặc thử xem, thật sự rất xinh đẹp, tin tưởng ánh mắt của mình chứ.”

Rốt cuộc Trình Trình vẫn bị Vi Tường thuyết phục, nhìn trong gương thật sự thấy cô ấy nói đúng liền quyết định mua nó.

Sau đó hai người còn đi dạo thêm mấy cửa tiệm, Tường Vi chọn cho Trình Trình một kiện váy trẻ vai màu đen gọi cảm: “Cậu thử kiện váy này xem, nhất định rất đẹp.”

Trình Trình nhìn theo hướng tay cô chỉ, liền tặc lưỡi: “Cậu không nói nhầm chứ, bộ này, thật sự quá không thích hợp rồi, váy thì ngắn mà bên trên còn lộ vai, vẫn là không được đâu.”

Vi Tường kiên quyết bảo cô bán hàng lấy số đo thích hợp rồi đẩy Trình Trình vào phòng thay đồ: “Mau đi thử xem, thử xong rồi lại quyết định cũng không muộn.” Trình Trình không thể từ chối chỉ có thể bị Vi Tường đẩy vào phòng thay đồ.

Chờ cô thay xong, vừa bước ra Vi Tường đã há hốc mồm nhìn, đây là Hứa Trình Trình mà cô biết sao, mới nhìn còn tưởng rằng cô người mẫu nào trên mạng cơ đấy.

Chặc chặc, kiện váy này thiết kế phía dưới từng váy xòe rộng làm nổi bật đôi chân dài mảnh khảnh của Trình Trình, phía trên vai áo trễ làm lộ xương quai xanh gợi cảm, kiện váy này đúng là làm lộ hết vẻ đẹp bấy lâu nay bị Hứa Trình Trình che dấu mà.

Quả nhiên Trình Trình khoác lên người bộ váy này thì từ thiên thần trở thành ác quỷ khiến người khác phải sa đoạ, ánh mắt cô quả thật không sai mà.

“Thật sự quá đẹp, đẹp đến nỗi khiến mình phải ghen tị rồi. Mình có nên suy nghĩ lại không, sau này kết hôn sẽ không để cậu ấy làm phụ dâu, đẹp như vậy đẹp hết phần cô dâu là cô luôn thì sao.” Một bên kích động một bên tự mình làm bầm một mình.

“Có chuyện gì vậy.” Trình Trình lôi kéo vai áo buồn cười nói: “Cậu xem này, thật sự rất lộ liễu, mình mặc như vậy cảm thấy cực kì xấu hổ.”

“Nào có, cái này gọi là gợi cảm cậu biết không, dáng người của cậu mặc cái này mới phô bày được ưu điểm. Huống hồ cũng không quá lộ liễu, hiện tại kiểu này đang thịnh hành, cậu không ra đường thường xuyên nên không thấy bày giờ người ta còn mặc lộ lưng hở rốn hay lộ cả ngực luôn sao?”

Vi Tường một bên khai sáng cho Trình Trình một bên đem mái tóc buộc đuôi ngựa của cô ấy xỏa tung ra, trong nháy mắt mái tóc mềm mại đổ xỏa lên bờ vai mảnh khảnh của Trình Trình, như vậy liền tốt, che đi được phần nào còn khiến cô tang thêm phần thực nữ. Nghe lời mình, bộ này thật sự rất thích hợp với cậu, phải mua nó ngay.”

Advertisement / Quảng cáo

Trình Trình lại soi gương một lúc, phát hiện xỏa tóc ra nhìn nhu hòa hơn rất nhiều, vừa rồi bờ vai con lộ ra như thế vậy mà giờ đã kín hơn rất nhiều lại kết hợp với làn da non mịn cùng xương quai xanh quyến rũ thêm phần mĩ vị hơn. Lúc này cô mới thỏa mãn gật đầu: “Được, vậy thì nghe lời cậu, nhưng khi mặc mình sẽ luôn xỏa tóc như vậy nhé. Cậu có muốn mặc thử bộ này không, nếu đẹp chúng ta cùng mua.”

Vi Tường dẫn đó một phen cười đáp: “Được rồi, mình sẽ thử màu hồng nhạt, nếu hợp chúng ta sẽ cùng nhau mặc đồ đôi.”

Không ngờ Vi Tường cũng rất hợp với bộ đồ này, khác với cái màu đen của Hứa Trinh Trinh, màu hồng nhạt giúp cô thêm một phần yên tĩnh tao nhã, cũng rất phù hợp với cô.

Trinh Trinh cũng không ngớt lời khen ngợi cô mặc trông rất đẹp, Vi Tường liền quyết định mua cùng cô ấy. Nếu đẹp, hôm nào đi gặp Lộ Thượng cô sẽ mặc nó, nói không chừng cô sẽ mê hoặc được anh ta, hắc hắc.”

Nghĩ thôi cô đã vô cùng mong đợi.....

Đạo xong một lượt hai người đã hơi mệt, giờ mà ăn trưa thì còn quá sớm, suy nghĩ một lúc hai cô quyết định tìm một quán cà phê ngồi.

Vừa ngồi nghỉ một vừa uống cà phê Vi Tường không nhịn được hỏi Trinh Trinh: “Cậu và em trai khóa dưới gặp nhau lúc nào vậy, rốt cuộc là thần thánh phương nào mà khiến một học bá như cậu phải thần hồn điên đảo vì cậu ta thế?”

“Thần hồn điên đảo cái gì chứ, mình vừa nói với cậu ấy là chúng ta đang ở quán cà phê để cho cậu ấy có thời gian tìm trước quán ăn trưa nào đó đợi chúng ta qua, dù sao bây giờ cũng chưa đến giờ cơm, không gấp.”

“Thật không? Mà mình còn chưa biết tên cậu ta, cậu vẫn chưa nói cho mình biết.”

Nói đến em trai khóa dưới, Trinh Trinh không nén được tâm tình vui sướng: “Cậu ấy tên Ngô Dật.”

“Tên thật có phong cách nghệ sĩ, không phải là chàng trai lãng mạn sì tình chứ?” Nếu là một chàng trai lãng mạn cô ấy sẽ không quá thẹn thùng đó chứ?

Trinh Trinh cũng ngượng ngùng giải thích: “Cậu cũng đừng để bị tên của cậu ấy gây hiểu lầm, cậu ta cũng không có máu nghệ sĩ gì đâu, quen biết lâu như vậy mới phát hiện cậu ta là một người thần kinh thô rất biết nghe lời mẹ, mẹ cậu ấy là một giáo sư văn học, vì thế nói cái gì đúng cậu ấy liền nghe hết.”

“Wow, đúng chúng dòng dõi thư hương rồi.”

Trinh Trinh bĩu môi: “Mình nghĩ Hoàn Khố Đế còn tạm được.”

Nghe cô nói như thế, Vi Tường lại càng vui vẻ: “Người yêu trong mắt đều hóa Tây Thi nha, sao cậu lại đi chê bai người ta rồi?”

“Đúng vậy, tình nhân trong mắt luôn là Tây Thi mà, mình ăn ngay nói thật thôi, cũng chưa nói cái gì sai sự thật, trừ bỏ ngẫu nhiên xuất hiện chỉ hướng hơi lớn thôi.”

Vi Tường đảo cặp mắt trắng dã: “Chao ôi, đại tỷ của tôi, cậu thật có thể nghĩ như vậy được sao?”

Mới vừa nói xong Vi Tường vô tình liếc mắt ra phía cửa liền sững sờ: “Mau nhìn xem, người kia đẹp trai quá phải không, không thể nào sao anh ta lại đặc biệt nhìn tôi chần chẫn thế, chắc là nhìn trúng tôi rồi phải không, đây không phải là năm mơ chứ?”

Vi Tường gặp mấy anh chàng đẹp trai đặc biệt bộ dạng say đắm như thế Trinh Trinh cô đã nhìn mãi thành quen. Nhìn theo tầm mắt cô ấy, cô chậm chậm quay đầu lại, chỉ liếc mắt một cái cô đã vui vẻ, sau đó nắm lấy Tường Vi: “Tĩnh lại đi, đừng có suy nghĩ nhiều, cậu ấy đang nhìn mình.” Ngữ khí cực kì khẳng định.

“Không phải đâu, cậu ta đang đi về phía chúng ta kia.”

Trinh Trinh bắt lực trùng mắt: “Cậu ấy là Ngô Dật.”

“A.....” Tường Vi sững sờ một hồi mới giật dừ đồ mắt: “Sao cậu không nói sớm, hại mình thật mất mặt.”

Vừa dứt lời, Ngô Dật bước vào một thân cao ngất, dáng thẳng như tùng trúc.

“Này.. thất soái nha, tôi thật muốn phạm tội!” Nói xong hai mắt Vi Tường long lanh phát sáng như cái đèn pha.

Vừa nghe Vi Tường nói xong Trinh Trinh liền nổi giận với Ngô Dật: “Bộ dạng đẹp như thế để làm gì chứ?”

Advertisement / Quảng cáo

“Vừa đến gặp mắt hai người sao lại bộ dạng không chào đón vậy chứ?” Nhìn bộ dạng Trinh Trinh Ngô Dật ngỡ ngàng hỏi.

Cô không ngờ anh lại nghe được, liền nhin không được mắt tự nhiên. Vừa nhìn sang liền thấy anh không thành thật mà kẻ sát tai cô hỏi nhỏ: “Hôm nay có nhớ anh không?”

Trinh Trinh đỏ mặt thẹn thùng làm bộ không nghe lời anh nói, không dám để ý đến anh.

Vi Tường ngồi bên cạnh thấy vậy không nhịn được lên tiếng: “Không cần khách sáo như vậy đâu, bạn của Trinh Trinh cũng là bạn của tôi.”

Vi Tường cười cười, lòng dạ của anh chàng này cũng rộng lượng đến thú vị rồi, nhân phẩm chắc cũng không tệ. Bưng tách cà phê uống một ngụm rồi nhìn anh ta cười hề hề nói: “Ngô Dật, thật ra Trinh Trinh rất dễ mềm lòng lại hay thẹn thùng, tính tình rất tốt, tôi yên tâm giao cô ấy cho cậu rồi.”

Nghe xong lời Vi Tường nói mắt Trinh Trinh đã hồng hồng rồi lại ngượng đến hai má đỏ bừng. Ngô Dật thấy vậy càng thêm yêu cái biểu cảm này của cô, một bên vỗ lên bờ vai mạnh mai kia mà trấn an một bên trả lời Vi Tường: “Tôi rất hiểu cô ấy, cũng yêu cô ấy rất nhiều, nhất định sẽ trân trọng cô gái này.”

Nghe anh ta nói thế Vi Tường rất vui mừng, cô biết bạn thân mình sẽ không có nhìn nhầm người mà, đây đúng là tình yêu đích thực rồi, cô cũng thật vui mừng cho cô ấy.

Bây giờ chuyện của cô ấy và đàn em khóa dưới này cô triệt để yên tâm rồi.

Thời gian cũng không còn sớm, Ngô Dật đề nghị hai người đi cùng anh ta đến nhà hàng cơm trưa bên kia đường. Chưa đi được mấy bước cô liền thấy một người đang bước vào cửa, Vi Tường chợt ngăn người, sắc mặt không tốt, tâm tình vui sướng này giờ liền giảm không phanh...

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Vị đại thúc này thật kì lạ(3)

Editor: Tử Phương Team.

Lộ Thượng không nghĩ tới ở chỗ này cũng gặp được Vi Tường, vừa thấy cô nhìn qua, anh liền đến gần mở miệng trước:

“Thật khéo, cô cũng ở đây sao.”

“Đúng vậy, giáo sư Lộ. Vị này là.....bạn gái anh sao?” Vi Tường cố gắng tìm lại lý trí, nhìn cô gái bên tay trái anh cố ý hỏi thử.

Bề ngoài và cách ăn mặc của cô gái này là loại ôn nhu nội liễm, cô ấy đứng chung một chỗ với Lộ Thượng, nhìn thế nào cũng thấy bọn họ vô cùng xứng đôi, nhận thức này khiến trong lòng Vi Tường nhịn không được ề ảm.

Lộ Thượng dừng lại vài giây, rồi mới giới thiệu với cô: “Đây là Tiểu Mẫn Tuyết. Mẫn Tuyết, đây là Vi Tường.”

Anh không những không giải thích với cô, mà còn thân mật kêu Mẫn Tuyết, Vi Tường có chút đau lòng. Cô hung hăng trừng mắt nhìn Lộ Thượng, không tình nguyện mở miệng nói với cô gái kia: “Chào cô.”

Vừa rồi Tiểu Mẫn Tuyết đã sớm nhìn ra hai người này có gì đó không thích hợp, cô gái trước mắt rõ ràng tràn ngập địch ý với cô, bất quá cô vẫn thân thiện mỉm cười nói: “Chào cô.”

Đúng lúc ấy thì Ngô Dật Khôn đi tới, hỏi Vi Tường: “Sao vậy, bạn cậu à?”

Ví Tường nhân nhậ nhìn Lộ Thượng, thấy bộ dáng anh không nặn không nhạt, cô có chút gợn dỗi nói:

“Cố quen nhưng không thân lắm.”

Nói xong cô cũng không để ý nữa, cô ý khoác tay Ngô Dật Khôn đi qua hai người bạn họ.

Hừ, tôi mới không tức giận. Anh có bạn gái, tôi cũng có bạn trai, phải cho anh biết tôi đây cũng không phải không có ai thích.

Đột nhiên lại xuất hiện người đàn ông như vậy, hơn nữa hình như rất ân ý với Ví Tường, Lộ Thượng hơi nhăn mi. Sau đó lại thấy Ví Tường ở trước mặt người này nóng lòng phải sạch quan hệ cùng mình, rồi thân mật ôm cánh tay rồi đi, sắc mặt của anh hoàn toàn biến thành đen.

Thật không nhìn ra cô thật đúng là người tùy tiện. Bất cả hai tay, một bên theo đuổi mình không bỏ, một bên lại kết giao cùng với một tiểu bạch kiểm.

Thật là tốt lắm. Chơi như vậy rất vui đúng không.

“Chúng ta ngồi ở đây đi.”

Nghe được tiếng của Tiêu Mẫn Tuyết, Lộ Thượng mới lấy lại tinh thần, biểu tình cũng tốt hơn. Bởi vì lần trước anh giúp cho Tiêu Mẫn Tuyết nên cô ấy nhất quyết mời anh ăn cơm, đã hẹn anh rất nhiều lần rồi. Chủ nhật hôm nay thật khó mới có thời gian, nhưng Lộ Thượng lại lần nữa xin lỗi lỡ hẹn. Có điều vừa rồi lúc anh hoàn thành số sách, Tiêu Mẫn Tuyết ấy này liên kiên trì mời anh uống cà phê.

Chỉ là không nghĩ tới hôm nay sẽ trùng hợp gặp được Ví Tường ở chỗ này.

Ngồi đến Ví Tường, trong lòng Lộ Thượng có một tia khó chịu

“Cô gái vừa rồi anh có quen à?” Xem xong menu, Tiêu Mẫn Tuyết tò mò hỏi.

“Ừ, là một người bạn bình thường.”

“Không phải là đang theo đuổi anh đấy chứ?”

Lộ Thượng phiền não lời kéo cổ áo somi, không biết trả lời như thế nào nên dứt khoát cái gì cũng không nói.

Tiêu Mẫn Tuyết nhìn bộ dáng của anh liền biết mình đoán đúng rồi.

Cô đùa giỡn nói: “Lộ sư huynh tuổi trẻ đây hứa hẹn, hơn nữa anh tuấn đẹp trai, có rất nhiều người thích thì cũng bình thường. Đương nhiên tôi biết anh sẽ không bị một cô bé lừa. Anh cũng thấy rồi, cô bé vừa rồi đã có bạn trai. Ai, hiện tại nữ sinh tại sao đều như vậy, một bên nói thích người trưởng thành, một bên lại ôm ấp tiểu soái ca, lời các cô ấy nói thật không thể tin được, đều là nói để đấy.”

Nói xong những này lời này, Tiêu Mẫn Tuyết tình bơ nhìn phản ứng của Lộ Thượng.

“Đều là chuyện đã qua rồi không cần đề cập tới cũng được.” Lộ Thượng ngoài mặt là chăm chọc cười cười, nhưng trong lòng lại khó chịu.

Một mà vừa rồi kỳ thật đối với Mẫn Tuyết là sự kích thích rất lớn, cô bỗng nhiên rất sợ Lộ Thượng yêu người khác. Nếu là như vậy, mấy năm mình yêu thầm không phải đều là công cốc sao?

Nhìn bầu không khí thấy hôm nay thực thích hợp, chọn ngày chỉ bằng được ngày, không bằng hiện tại có bảy tờ tâm ý với đàn anh đi, đầu gối như anh ấy không biết ngày tháng năm nào mới thấy được tình cảm của cô.

Chỉ thấy Tiêu Mẫn Tuyết nhẹ nhàng uống một ngụm cà phê, rồi mới nhấp máy môi nhìn Lộ Thượng đầy thâm tình nói: “Đàn anh Lộ, kỳ thật em thích anh rất lâu rồi. Lúc anh ở nước ngoài du học, em liền từ chỗ thầy hướng dẫn biết được anh, nhiều năm như vậy vẫn luôn yên lặng chú ý anh.”

Sau khi nghe được lời của Tiêu Mẫn Tuyết nói, Lộ Thượng rất giật mình.

Anh nhủ mầy, suy tư một lúc sau đó bình tĩnh nói: “Tôi chưa bao giờ biết cô sẽ có loại suy nghĩ này, thực xin lỗi, tôi chỉ có thể từ chối mà thôi. Cô thích hợp với người tốt hơn tôi.”

Anh từ chối quyết đoán như thế, Tiêu Mẫn Tuyết vừa nghe đã có chút luống cuống: “Vi sao không thể là em, bởi vì cô gái vừa rồi sao, cô ấy căn bản là không thích hợp với anh, anh không nhìn ra được sao?”

Thấy cô nói đến Ví Tường, theo bản năng Lộ Thượng có chút phản cảm, mặt vô cảm nói: “Không phải bởi vì nguyên nhân này, cũng không có bất luận quan hệ gì với cô ấy.”

“Vậy vì cái gì, chẳng lẽ anh vẫn không thể quên được người vợ trước sao?”

Sau đó lại nghe cô nhắc tới Dịch Tuệ, mặc Lộ Thượng càng nặng nề, ánh mắt trở nên lạnh nhạt: “Không phải. Tôi còn có chút việc, cáo từ trước.” Nói xong anh liền đen mặt đứng lên rồi đi.

Người quen biết anh đều biết đây là vấn đề khá nhạy cảm, vì vậy mọi người đều biết ý không có ai nói về vấn đề này trước mặt anh.

Thật vất vả mới có đủ dũng khí, Tiêu Mẫn Tuyết không nghĩ sẽ chấm dứt như vậy, vội vàng hỏi: “Lộ Thượng, nếu không phải anh liên cho em một cơ hội, cũng cấp cho mình một cơ hội buông bỏ quá khứ có được không? Tin tưởng chúng ta ở bên nhau sẽ thực hạnh phúc, chúng ta có công việc giống nhau, còn có sở thích giống nhau, quan trọng nhất chính là em yêu anh, cũng sẽ yêu con trai anh.”

Đây là lần đầu tiên cô kêu tên của anh, không nghĩ lại tự nhiên thuận miệng như vậy, ai có thể nghĩ đến ở trong lòng cô đã yên lặng gọi qua tên anh trăm ngàn lần.

Đã đi ra ngoài vài bước Lộ Thượng liền dừng chân, mọi người bên cạnh đều tò mò nhìn tới, anh dẫn lòng không quay đầu lại dứt khoát kiên quyết đi ra ngoài.

Tiêu Mẫn Tuyết nhìn bóng dáng kiên quyết của anh, khổ sở cúi xuống bàn thương tâm nước nở.

Lộ Thượng ra tới xe cũng không vội vã rời đi, mà là móc ra một điều thuốc rồi đốt lên.

Nhìn khói lượn lờ trong không khí, anh tự gượng cười.

Mình thật ra là một kẻ vừa thất bại vừa không thú vị, anh không xứng có được tình yêu đích thực. Dịch Tuệ rồi đi là chính xác, anh không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Lựa chọn cuối cùng của Ví Tường cũng là chính xác, cô tươi sáng rạng rỡ khiến anh không thể hy vọng xa vời. Mà Mẫn Tuyết ôn nhu ưu nhã anh càng không xứng, có thích hợp với người tốt hơn, một người sẽ yêu thương che chở cô, mà không phải một kẻ như anh.

Đập tắt đầu thuốc lá, anh nhắm mắt tĩnh tâm một lúc, khi mở mắt ra mới khởi động xe nhanh chóng hòa mình vào đường phố.

Bên này, Ví Tường cùng Ngô Dật Khôn vừa ra khỏi quán cà phê thì Trình Trình cũng đi ra. Ngô Dật Khôn híp mắt cười nhìn cô, “Thế nào, đây là lấy tôi ra làm bia đỡ đạn với bạn trai cũ à.”

“Không phải, ngay cả bạn trai cũ cũng không phải.” Ví Tường tức giận nói.

Ngô Dật Khôn thông minh như vậy tất nhiên liền hiểu ý cô, nhưng anh ấy lại có tình không biết còn hỏi: “Không phải là trước kia cô theo đuổi người ta nhưng bị thất bại đúng không?”

“Bị cậu đoán trúng rồi, cậu thấy vui không còn tôi thì thấy thật mất mặt.” Ví Tường mất hứng trợn mắt.

“Này có là gì, tôi sẽ không cười nhạo cô. Nếu như có nguyện ý, tôi cũng có thể giới thiệu cho cô vài người tốt.”

“Vẫn là thôi đi, tôi không có cảm giác với các tiểu học đệ như cậu, không giống người nào đó.” Cô quả quyết cự tuyệt, rồi mới dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía Trình Trình.

Ngô Dật Khôn không nhịn được cười nhìn Trình Trình. Còn cô ấy thì bị nói đến mặt đỏ bừng, chỉ có thể giả ngu nói sang chuyện khác: “Các anh vừa rồi đang nói cái gì thế em nghe không hiểu, vừa rồi em đi toilet hai người đứng tới

ai, Vì Tường cậu theo đuổi ai bị cự tuyệt?” Vừa rồi cô ở một bên nghe bọn họ anh một lời tới một câu làm cho thật mờ mịt.

“À, không có gì, buổi tối trở về mình sẽ nói cho cậu nghe.” Vì Tường áp ứng nói.

“Được rồi, nhưng cậu đừng nghĩ lừa gạt mình.” Trình Trình bêu môi, rồi mới quay đầu hỏi Ngô Dật Khôn “Chúng ta đi ăn cái gì ngon đi.”

“Ăn com kiểu Hàn Quốc được không, hai người không có ý kiến chứ?”

“Không có.” Hai người trăm miệng một lời nói, rồi mới nhìn nhau cười.

Nhà hàng mà Ngô Dật Khôn đặt trước chính là nhà hàng Mộc Cận nổi tiếng, cách quán cà phê không xa.

Không gian cửa hàng này nhìn qua không lớn lắm, nhưng đi vào trong lại phát hiện bên trong kỳ thật có một khoảng không gian khác.

Bất quá Vì Tường thích nhất vẫn là thịt nướng của bọn họ. Sườn nướng không cần chấm thêm gì cũng đã rất thơm ngọt, người không thịt là không vui như Vì Tường đương nhiên là ăn không dừng được.

Advertisement / Quảng cáo

Đương nhiên bạn học Trình Trình có tâm hồn ăn uống cũng vừa ăn vừa khen ngon, chọc cho Ngô Dật Khôn bên cạnh vừa cười vừa khinh bỉ nói: “Em chỉ biết ăn thôi à, bạn học tham ăn.” Mặc dù ngoài miệng cậu trêu cô ấy nhưng trên tay lại không tự chủ gấp thêm thịt.

“Anh cũng ăn nhiều một chút, đừng chỉ phục vụ thịt nướng cho bọn em, có người phục vụ nướng là đủ rồi.” Trình Trình quan tâm nói.

Vì Tường bắt mắt: “Ài, ra ngoài với hai người, cậu độc thân như tôi đã chịu vô số thương tổn rồi, chắc tôi nên tự mang thức ăn cho chó tôi thôi.”

Hai người ở đối diện liền cười ha ha.

Nhưng mà vừa nghĩ đến Lộ Thượng cùng cô gái khác uống cà phê, nói không chừng còn hẹn hò ở đâu đó, Vì Tường liền giận sôi máu, chỉ có thể hóa bị phản thành đồ ăn, ăn mạnh mẽ. Cái gì lười trâu nướng, bánh hải sản, đậu hũ chiên Có người gấp đến cổ đều không cự tuyệt, cuối cùng khi ăn xong ra ngoài, bụng đã căng đến không thở được, vì vậy chỉ có thể bị Trình Trình bên cạnh giễu cợt, mà một bên Ngô Dật Khôn cũng bị cô chọc cười.

Com nước xong, Ngô Dật Khôn đưa các cô trở về. Ở trên xe Vì Tường lười nhác sờ sờ bụng nói: “Chu đồng học, cậu còn ở đại học, ba mẹ cậu sẽ đồng ý mua xe cho cậu sao?”

Ngô Dật Khôn chăm chú nhìn phía trước nói: “À, do trong nhà còn thừa xe không có ai dùng, dù sao cũng không có người quản, tôi liền lấy ra đi.”

“Thì ra là thế.”

Lại còn là học đệ giàu có.

.....

Bất tri bất giác về đến nhà, Vì Tường sau khi xuống xe nhìn hai người còn lại quần quýt, cô thật sự là không chịu nổi, chào hỏi xong liền bước nhanh lên lầu trước.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Vị đại thúc này thật kì lạ (4)

Editor: Từ Phương Team

Vì Tường tám xong đi ra được một lúc thì Trình Trình mới chậm rãi thông thả bước vào cửa.

“Đại tiểu thư, cậu cuối cùng chịu lên rồi, mình còn cho rằng cậu không quay lại nữa chứ.” Cô ghét bỏ liếc mắt nhìn Trình Trình.

Trình Trình giương miệng cười ngọt ngào: “Không được cười người ta, mình còn không phải lý怨天尤人 cậu à.”

“Coi như cậu còn lương tâm.”

“Đừng nói vấn đề của mình nữa, tối nay có phải cậu nên đem chuyện cậu che giấu mình thành thật khai báo ra, đừng nghĩ dối gạt qua cửa, hử.” Sau khi biết được Vì Tường có chuyện giấu mình, trong lòng Trình Trình rất không vui.

Nghe thấy vậy Vì Tường nhất thời chột dạ, nói chuyện cũng có chút không tự nhiên nên lắp ba lắp bắp, “À....cũng không có gì....cái đó....mình sẽ nói, cậu nhất định phải bình tĩnh.”

Advertisement / Quảng cáo

“Cậu không nói mình mới không bình tĩnh, nói nhanh.” Cô càng nói như thế này càng làm Trình Trình kích động.

“Mình đang theo đuổi thầy hướng dẫn của cậu.” Vì Tường yếu ớt nói.

“Cái gì?” Trình Trình ngẩn người mắt mất giây, sau đó giống như nghe được một trò đùa lớn mà ha ha cười to lên, biểu hiện của cô khiến Vì Tường một trận xấu hổ.

Cười đến khi hai bên sườn đều thấy đau Trình Trình mới ngừng lại. Sau mấy giây tỉnh táo cô cẩn thận nhìn lại Vì Tường, cảm thấy đáng vě cô ấy không giống như đang nói đùa, cô không tin được hỏi: “Cậu không phải là đang đùa tở chứ?”

Vì Tường chỉ lắc đầu, nhưng quả là có chút xấu hổ, cô không có biện pháp nói suy nghĩ thực của mình cho Trình Trình biết bởi vì bản thân cô cũng cảm thấy không chịu đựng nổi.

“A...” Trình Trình kêu một tiếng, bắt đầu không bình tĩnh nói, “Cậu...cậu không uống nhầm thuốc chứ...., đúng là lúc trước mình quá thật nói boss của bọn mình là một người đàn ông thành thực soái khí, cũng nói kêu cậu theo đuổi thầy ấy, nhưng đó là đang nói đùa thôi, cậu vậy mà lại cho là thật.”

“Không phải vì chuyện cậu nói mình mới theo đuổi anh ấy. Bọn mình quen biết ở bệnh viện, sau đó tiếp xúc nhiều hơn mình phát hiện bản thân ngày càng thích anh ấy, sau đó mới lấy hết dũng khí theo đuổi.” Vì Tường nhanh chóng phủ nhận nhưng rốt cuộc vẫn là chột dạ, nói đến cuối cùng âm thanh cũng nhỏ dần.

“Ài...mặc dù không muốn dà kích cậu nhưng mình vẫn muốn nói sự thực. Tường Tường, mình nghĩ các cậu không hợp nhau. Thầy ấy lớn hơn cậu mấy tuổi, đây không chỉ là sự khác biệt giữa hai thế hệ mà là cả khoảng cách lớn. Thầy hướng dẫn của bọn mình còn là người mặt liệт không cảm xúc, hơn nữa đã li hôn sinh con, một nữ sinh vừa mới ra xã hội ngây thơ hồn nhiên như cậu, nhìn thế nào cũng thấy hai người không cùng một thế giới, cậu có bao giờ nghĩ kỹ qua vấn đề này hay không?”

“Nhưng mà....những thứ này mình đều không để ý, mình thật sự rất thích cảm giác ở bên anh ấy.” Vì Tường bình tĩnh nói.

Cho dù không có yêu nhưng lúc ở cùng anh ấy đều cảm thấy rất vui vẻ, thế là đủ rồi.

Nghe Vì Tường nói, Trình Trình ôm cái đầu đang ần ần đau thờ hất ra một hơi.

Bầu không khí trong phòng khách bắt đầu đông cứng lại, nhất thời hai người đều không nói gì. Suy xét một lúc, Trình Trình tỉnh táo hỏi: “Tường Tường, nói thật, cậu có nghiêm túc không?”

Cô đang nghiêm túc sao? Vì Tường cũng không rõ hỏi lại bản thân mình. Nếu như cuối cùng hai người có thể ở cùng nhau, cô sẽ triệt để vứt bỏ quá khứ và trở thành đáng vē mong muốn, vậy nên chắc là cô đang nghiêm túc nhī.

Thế là Vì Tường gật nhẹ đầu, “Ừ”

“Ài.” Trình Trình bắt đầu đi nhìn Vi Tường, “Nếu cậu thực sự nghiêm túc thì mình sẽ ủng hộ cậu, trở thành hậu thuẫn mạnh mẽ của cậu, hi vọng cậu thật hạnh phúc.”

“Cảm ơn cậu, bạn yêu à.” Vi Tường mỉm cười ánh mắt lấp lánh.

“Đứng rồi, vậy là cậu tò tính rồi đúng không, boss mình phản ứng thế nào?” Sau khi nghĩ thông bạn học Trình Trình bắt đầu bắt quái.

“Còn có thể như thế nào, bị cự tuyệt rồi. Cậu nói đúng, anh ấy đúng là ông chú mặt liệt vô cảm.”

“Mình biết ngay thấy ấy nhất định không chút do dự cự tuyệt mà. Vậy hôm nay xảy ra chuyện gì, các cậu đụng nhau ở tiệm cafe?”

Nói đến chuyện này Vi Tường liền tức giận, cô thở phì phì nói: “Đúng vậy, hôm nay mình bị tức chết rồi. Lúc trước bị từ chối mình cũng không có đau lòng đến vậy, chỉ là nghĩ tiếp tục kiên trì làm cảm động anh ấy, không nghĩ đến hôm nay anh ấy vậy mà ở sau lưng mình hện hò với người khác, còn đúng lúc bị mình đụng phải.”

Advertisement / Quảng cáo

Trình Trình không nhận được giễu cợt, “Chắc chắc, sao mình lại ngại được vị chua nhì. Thật giống như cậu đã là bạn gái của boss, còn người ta thì giống như tiểu tam vậy.”

“Mình đây không tức giận. Lúc đó mình cố ý chào hỏi thăm dò anh ấy đây có phải là bạn gái không, vậy mà anh ấy cũng không phủ nhận, tức chết mình rồi. Nếu như đúng là bạn gái vì sao không có nói cho mình biết.”

“Đợi chút, cậu nói thấy ấy hẹn hò cùng con gái? Người đó tên là gì, trông như thế nào?”

“Ừm, để mình xem nào, giống như là...cái gì Mẫn Tuyệt.”

Nghe vậy Trình Trình một bộ dáng giống như tỉnh ngộ, “Vậy thì đúng rồi, khẳng định là Tiêu Mẫn Tuyệt.”

Vi Tường kinh ngạc nói: “Đúng, là tên này, cậu biết cô ta à.”

“Cô ấy cũng là giảng viên của trường mình, hơn nữa thường xuyên đến tìm boss nói chuyện nên đương nhiên là mình biết rồi.”

“Tại sao cô ấy thường xuyên đến tìm boss của bọn cậu, lẽ nào bọn họ...”

Cô chưa nói xong đã bị Trình Trình cốc đầu, “Ngốc a, đương nhiên là vì theo đuổi, lấy lòng boss rồi, cậu cho là vì cái gì. Chẳng qua dựa vào phán đoán của mình, bọn họ chắc còn chưa ở bên nhau, bởi vì mọi người đều nói Tiêu Mẫn Tuyệt thích boss mấy năm rồi, nếu như boss của mình đồng ý chắc cũng không đợi đến bây giờ. Nhưng cậu vẫn nên cẩn thận, đầu sao thì người ta cũng giấu lâu ngày nên có lợi thế hơn.”

Vi Tường bỗng nhiên thấy được nguy cơ, “Vậy càng không thể để cho cô ấy có cơ hội mà lợi dụng, bạn yêu à, nhanh giúp mình nghĩ biện pháp, mình phải nhanh chóng bắt người đàn ông này về tay.”

Trình Trình tròn trĩnh mắt, cô nương này vừa gặp được tình yêu liền nói gió chính là mưa.

Vừa định mở miệng cười, liền thấy Vi Tường ở đối diện vỗ đùi nói: “Có rồi, mình quyết định đi nghe tiết học của Lộ giáo sư, cậu thấy được không? Như thế không chỉ nói rõ thành ý của mình mà còn có thể mượn cơ hội này thường xuyên xuất hiện ở bên cạnh anh ấy, trải qua một thời gian những cô gái khác cũng sẽ tự động đi đường vòng. Thế nào phương pháp này không tồi chứ, nhanh nói cho mình thời khoá biểu của Lộ Thượng đi.”

Đôi mắt Trình Trình đều rớt xuống. Bạn học này khi theo đuổi đàn ông đúng là ba sáu kế, kế nào cũng dùng bất kể thủ đoạn. Hiện tại cô thật sự phục sát đất Vi Tường.

“Coi như cậu lợi hại. Có vẻ như đây là phương pháp rất hữu dụng, đợi lát mình tra thời khoá biểu giúp cậu. Đúng rồi, lần trước cậu đến phòng nghiên cứu của mình sẽ không phải là đến gặp boss đấy chứ, mình nói mà sao boss chán trước vừa đi, cậu liền vội muốn chạy, mà mình lại còn bị cậu lừa một chút cũng không biết gian tình của hai người.”

Vi Tường hí mắt cười nói: “Không phải là vì người ta xấu hổ không dám nói với cậu sao, tha thứ cho mình đi mà, sau này có tình hình gì mình đều sẽ báo trước cho cậu.”

“Tốt nhất là cậu nói được làm được, nếu còn có lần sau để xem mình còn giúp cậu nữa hay không.”

“Sẽ không đâu.”

“Vậy một lát nữa mình gửi thời gian biểu qua weixin cho cậu, nếu như cậu thật sự đến nghe nhớ phải nói trước với mình, mình có thể liệu mình bởi quân tử, nếu không một mình cậu đi nhất định sẽ chán lắm.”

“Đã biết, cảm ơn bạn yêu nhiều.”

“Còn có chuyện này,” Trình Trình ngừng một lát cười nói, “Lúc trước không phải cậu theo đi học nấu ăn hay sao, mấy ngày này làm cho mình đồ ăn ngon luyện tay, sau đó mỗi lần buổi chiều boss có lớp đều phải ăn ở trường, mình có thể giúp cậu mang cơm hộp tình yêu, đương nhiên nhất định phải có phần của mình.”

Advertisement / Quảng cáo

“Không có vấn đề, thành giao.” Thêm một chuyện tốt, Vi Tường liền sáng khoái đáp ứng.

....

Quay lại phòng Vi Tường không có việc gì làm lại ôm đại tình tình dần dần suy nghĩ, sau cảm thấy rất muốn gọi điện thoại cho Lộ Thượng.

Mặc dù vừa nghe Trình Trình nói anh ấy cùng đồng nghiệp nữ kia trước đây không phải người yêu, nhưng mà cô muốn chính tai nghe anh nói thì mới yên tâm được, cô thở phào một hơi.

Điện thoại kết nối rồi, nhưng chỉ kêu ba tiếng liền bị tắt máy. Giờ này chắc không phải đang bận rồi, không quản nữa, cô lại gọi tiếp.

Lần này đối phương không cúp điện thoại của cô, đối lại dù điện thoại kêu liên tục nhưng không có người bắt máy. Cuối cùng Vi Tường cũng hiểu rõ, người này là cố ý không nhận điện thoại của cô.

Dựa vào cái gì, cô không tức giận anh đã coi như tốt rồi, vậy mà anh còn dám không nhận điện thoại, thế là cô tức tối soạn một tin nhắn gửi đi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đại thúc khi yêu có chút kì lạ (1)

Editor: Team Tứ Phương.

Lộ Thượng vừa đón Lộ Tử Việt từ nhà ba mẹ về thì điện thoại reo, thấy là Vi Tường gọi anh liền không nhìn nữa mà ngắt máy luôn. Kết quả chưa đến vài phút điện thoại lại reo, lại là Vi Tường, lúc này anh không do dự nhấn luôn từ chối cuộc gọi.

Nhưng Vi Tường cũng nhất quyết không tha gọi đến liên tục, Lộ Thượng liền bỏ đi động lên bàn mặc kệ nó cứ reo như thế. Còn anh thì mệt mỏi tựa người vào ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Ting...Ting.” Chuông điện thoại vừa ngừng lại truyền đến tiếng tin nhắn.

“Chết tiệt.” Anh mở mắt ra chửi thề rồi cầm điện thoại lên xem.

Vi Tường: “Nghe điện thoại đi, nếu không nghe tôi liền gọi mãi đây.”

Thật ầu trĩ, có rồi cuộc có lòng tự trọng hay không, nếu không thì sao lại mặt dày đùa giỡn tình cảm của người khác như vậy. Điện thoại lại reo, vẫn là cô. Anh cười lạnh một tiếng, ấn nút nghe.

“Xin hỏi Vì tiểu thư gọi điện còn có việc gì?”

“À...” Lời nói đến bên miệng của Vì Tường cứ như thể bị nuốt lại sau câu nói của Lộ Thượng.

Advertisement / Quảng cáo

“Nếu không có việc gì thì tôi tắt máy đây, mong Vì tiểu thư sau này đừng làm phiền gọi cho tôi nữa.” Giọng điệu Lộ Thượng lạnh lùng xa cách.

Vì Tường nghe được anh lạnh lùng nói lại càng sốt ruột, cô lên tiếng: “Đợi một chút, tôi muốn hỏi cô gái hôm nay đi cùng anh ở tiệm cà phê là ai vậy?”

Lộ Thượng lạnh lùng trả lời: “Cô đang tra hỏi tôi? Cô dựa vào đâu mà tra hỏi tôi như thế, chuyện của tôi không liên quan đến cô.”

“Đương nhiên là liên quan, anh quên là hiện giờ tôi đang theo đuổi anh sao, như vậy tôi liền có lý do muốn biết anh đi cùng với ai.” Vì Tường cố tình xem nhẹ giọng điệu của anh, giả vờ thoải mái nói.

Lộ Thượng nghe cô nói như thế không hiểu sao lại càng tức giận hơn: “Ha, đúng là chuyện cười, tôi không nghe lầm chứ. Cô theo đuổi tôi? Vậy chàng trai hôm nay đứng cùng cô thì sao, cô định bắt cả hai tay à. Thật xin lỗi, tôi không rảnh cùng cô chơi trò này.”

Vì Tường tức lười, quả nhiên anh hiểu lầm cô rồi, nhưng phản ứng như vậy cũng quá kịch liệt đi, hay là anh đang ghen?

Thấy có khả năng như vậy cô liền thoải mái, thử thăm dò hỏi: “Giáo sư Lộ, anh đang ghen hả?”

Lộ Thượng cau mày, sắc mặt không tốt nói: “Nực cười, tại sao tôi phải ghen, có phải cô tự đề cao mình quá rồi không, ai cho cô cái tự tin như vậy thế. Tôi không có thời gian cùng cô nói nhảm đâu, tôi tắt máy đây.”

“Đợi một chút, chỉ một phút nữa thôi. Thật ra thì chàng trai hôm qua không phải bạn trai của tôi, đó là bạn trai của Hứa Trinh Trinh. Hôm nay là tôi cố tình chọc giận anh, cũng không ngờ anh lại tưởng thật. Nhưng mà ai bảo anh đi cùng cô gái kia chứ, tôi có ý hỏi cô ta có phải bạn gái anh không, anh lại không phủ nhận, tôi nhất thời tức giận lên...”

Nghe Vì Tường giải thích xong, tức giận trong lòng Lộ Thượng bỗng chốc tan biến, biểu cảm trên khuôn mặt cũng trở nên hòa hoãn lại nhưng lời nói vẫn châm chọc: “Bạn học Vì Tường, cô không thấy việc làm của mình cực kì trẻ con sao?”

Tại sao cô gái này lại ấu trĩ như thế chứ?

Vì Tường bĩu mũi nói: “Cũng không phải tại anh à, mau nói cho tôi biết cô gái đi cùng anh hôm nay là ai, không nói tôi liền không ngủ được, đêm nay nhất định sẽ mất ngủ đây.”

“Cô mất ngủ thì liên quan gì đến tôi, là cô tự chịu.” Lộ Thượng cảm thấy buồn cười nói.

“Giáo sư Lộ, anh không thể thấy chết mà không cứu, tôi mất ngủ hoàn toàn vì anh, anh không sợ tôi ngủ không được liền tìm anh gây phiền phức sao?” Nói xong, Vì Tường liền thấy mặt mình hơi nóng lên rồi.

Bây giờ mấy kỹ năng tò tính cô đều nói rất thành thực, tuy nhiên cũng rất dễ thẹn thùng.

“Chịu thua cô rồi, cô ấy chỉ là đàn em khóa dưới kiếm đồng nghiệp của tôi thôi.”

Nghe được chính miệng anh nói, Vì Tường như được tắm trong hũ mật. Cô che miệng cười trộm, giả vờ nghi ngờ hỏi tiếp: “Thế tại sao hai người nam nữ độc thân mà lại đi đến nơi lãng mạn như thế, chúng ta còn chưa từng đi tới đó đâu.”

Khóe miệng Lộ Thượng giật giật, đầu óc cô gái này thật là toàn chứa đậu hũ, nghĩ cái gì liền nói ra cái đó.

“Bạn học Vì Tường, cô có thể suy nghĩ đơn thuần một chút được không. Tôi giúp cô ấy vài việc trong lúc gặp khó khăn nên cô ấy liền mời tôi ăn cơm, thuận đường ghé vào quán cà phê ngồi một lát, cô suy nghĩ linh tính cái gì vậy?”

Nói xong lời này, Lộ Thượng có chút áy nào, vì sao anh lại giải thích cho cô rõ ràng như thế, đầu óc anh chắc là bị hỏng rồi. Chẳng lẽ “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”, tiếp xúc với cô gái này chỉ số thông minh của anh liền giảm đến vậy sao.

Bị Lộ Thượng phê bình một trận, Vì Tường nhịn không được than thở: “Cô ấy khẳng định là có ý với anh, anh không nhận ra à? Giáo sư Lộ, anh phải cách xa cô ấy một chút.”

Vì Tường còn muốn dận dò anh thêm nhưng Lộ Thượng lại cắt ngang lời cô: “Có phải cô lại quản họ nhiều rồi không, trước tiên cô quản tốt bản thân đi. Muộn rồi, nên đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tên đàn ông chết bầm này, cô đang định nói cái áo khoác lẫn trước đi xem phim anh khoác cho cô vẫn còn ở nhà cô thế mà anh lại tắt máy, Vì Tường trong lòng có chút buồn bực.

Lộ Thượng đáng chết, sau này bọn cô nương sẽ cho anh biết tay.

Advertisement / Quảng cáo

.....

Hôm nay là ngày Vì Tường phải trực đêm, buổi sáng xem thời khóa biểu thấy chiều hôm nay Lộ Thượng có giờ lên lớp nhất thời cô liền vui vẻ, lập tức gọi cho Hứa Trinh Trinh.

“Bạn yêu, chiều nay mình sẽ đến trường gặp boss của cậu, cậu có bận việc gì không?”

Trinh Trinh vừa tan học được một lúc, còn đang ngồi ngoài sân xem Ngô Dật Khôn chơi bóng rổ, nghe thấy lời của Vì Tường liền dõn dỉ sự chú ý.

“Được, lúc sáng mình mới gặp thầy ấy, cậu đến sớm một chút chúng ta cùng đi ăn trưa rồi trở lại lớp. Mình đưa cậu đến quán cơm này, nếu may mắn không chừng còn gặp được boss đấy.” Nói xong lời cuối cùng, âm thanh của Trinh Trinh còn có chút hưng phấn.

Vì Tường liền vui mừng, “Vậy càng tốt, mình lập tức tới đây.”

Phản lớn sinh viên đại học C đều ăn trưa ở căn tin. Phía sau trường học là chỗ bán đồ ăn vặt, phía đông là các quán ăn liền kề nhau, phía tây thì ít hơn một chút, nhưng lại là nơi tập trung ăn uống của giảng viên.

Trinh Trinh đưa cô đến phía tây, tại góc rẽ có một tiệm cơm nhỏ.

“Chính là chỗ này, các anh chị khóa trên nói boss thường ăn ở quán này, nhưng mà mình cũng là lần đầu tiên đến đây. Nghe nói rất nhiều nữ sinh trường mình biết nơi này, họ đến theo từng nhóm, cứ như vậy nườm nượp kéo đến đây, nói là đến ăn cơm nhưng thật ra là để nhìn mặt boss. Chính vì vậy cho nên chỗ này buồn bán ngày càng tốt, lúc nào cũng đầy ắp người.”

Vì Tường không thể tin được há miệng: “Khoa trương đến vậy sao?”

“Còn có việc khoa trương hơn như thế nhiều.” Trinh Trinh tiếp tục nói: “Sau đó boss phát hiện nơi này nhiều sinh viên đến như vậy không thuận tiện, một thời gian sau liền không đến nữa. Kết quả chủ quán thấy lâu như vậy thầy ấy không đến thì trực tiếp gọi điện mời đến ăn cơm, còn vì boss mà làm riêng một gian phòng nhỏ, bàn ăn ngoài sảnh cũng giảm đi một nửa, chỗ ngồi ít đi không chen được nên tranh cái ghế ẩm ỉ. Vì thế muốn đến đây ăn cơm phải chiếm được chỗ ngồi trước, nên mình mới bảo cậu đến đây sớm.”

“Ha ha, không thể nào, ông chủ tiệm này là muốn lợi dụng nhan sắc của Lộ Thượng để kiếm tiền à, nghĩ cũng hay thật đấy.”

“Cũng không khác biệt lắm, nhưng mà ông chủ người ta tận tình mời, thầy ấy cũng ngại từ chối, ngẫu nhiên cũng đến đây ăn một vài lần, hôm nay cô đến đây ăn hay không thì phải xem vận may rồi.”

Vì Tường mỉm cười nói: “Không sao, dù gì thì buổi chiều cũng sẽ gặp thôi. Cậu có phát hiện bây giờ chúng ta hành động cũng không khác mấy nữ sinh cậu kể lúc này không?”

Trinh Trinh khinh thường bĩu môi: “Bây giờ mới biết à, mình làm chuyện này không phải vì cậu à.”

Lúc bọn cô đến tương đối sớm nên trong quán chỉ có vài người, hai người ấy vị trí dễ thấy, chậm rãi ngồi xuống gọi món, còn đặc biệt gọi rất nhiều.

Nhìn bản ăn quá thật có thể ăn đến tận buổi trưa, mục đích chỉ vì được nhìn thấy người nào đó.

Đứng là người đang làm trời đang nhìn, ông trời cuối cùng cũng bị các cô làm cho cảm động rồi. Vừa ăn được một lúc liền nhìn thấy Lộ Thượng thông thả bước vào.

Hứa Trinh Trinh liếc mắt liền thấy Lộ Thượng, khẩn trương kích động gọi anh: “Thầy Lộ, thầy cũng đến đây ăn cơm à?”

Giọng của Trinh Trinh vừa vang lên làm Vi Tường giật mình đưa miếng mì đến miệng chưa kịp cắn liền nuốt xuống.

Lúc cô quay đầu lại không khỏi sững sờ một phen. Hôm nay anh mặc một thân âu phục được cắt may khéo léo, dáng người vốn đã đẹp lại càng thêm thon dài, cuối cùng là chiếc cà-vạt màu sẫm banh, thì ra anh còn có một mặt như này.

Mặc dù mặc như vậy làm anh trẻ ra không ít, nhưng Vi Tường lại cực kì muốn hỏi anh xem có cảm thấy nóng không.

Bất quá thông minh như cô sẽ không thật sự đến hỏi anh như vậy.

Lộ Thượng nhìn thấy các cô cũng là một phen ngạc nhiên, trước tiên liền gật đầu rồi nhìn phục vụ gọi món rồi đi đến bàn các cô: “Hai người cũng đến đây ăn cơm sao, hôm nay cô không đi trực à?” Nửa câu sau anh liền nhìn Vi Tường hỏi.

Advertisement / Quảng cáo

“Hôm nay tôi trực ca đêm.” Nói xong câu này cô liền nói: “Giáo sư Lộ có muốn ngồi chung với chúng tôi không?”

Cô chỉ khách sáo hỏi, biết là anh sẽ không đồng ý nhưng không nghĩ tới vậy mà anh liền đồng ý ngồi xuống bên cạnh cô.

Trái tim nhỏ bé của cô thật sự chịu không nổi mà. Hôm nay ông trời thật sự đối với cô quá tốt.

Nhìn các cô có hai người mà gọi cả bàn đầy đồ ăn, anh nhin không được cười trừu ghẹo: “Các cô ăn nhiều như vậy?”

Hứa Trinh Trinh nghe vậy đành xấu hổ nói sang chuyện khác, Vi Tường thấy mặt mình cũng có chút nóng nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Đúng vậy, gần đây khẩu vị rất tốt nên ăn thêm vài món.” Rồi vờ như không biết gì hỏi: “Hôm nay thật trùng hợp, anh cũng thường xuyên đến đây ăn à?”

“Trước kia thường xuyên đến, bây giờ thì thỉnh thoảng mới ghé, thức ăn ở đây rất hợp khẩu vị của tôi.”

Vi Tường nghe xong liền cười có chút xấu xa nói: “Thì ra giáo sư Lộ thích khẩu vị này.”

Đùa như thế nhưng trong lòng Vi Tường thầm nghĩ, sau này sẽ nấu cho anh theo hương vị này.

Đúng lúc này phần cơm của anh đã được mang lên, Lộ Thượng xem như không thấy câu nói đùa của cô mà bình thản ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 27: Đại thúc khi yêu có chút kì lạ (2)

Editor: Team Tử Phượng.

Lộ Thượng ăn rất nhanh, chưa được bao lâu đã ăn xong, thấy Vi Tường và Trinh Trinh mới ăn được một nửa, anh liền cười nói: “Bữa này tôi mời, hai người ăn từ từ, tôi đi thanh toán, buổi chiều còn có tiết nên tôi về trước để chuẩn bị đây.”

“Giáo sư, không cần đâu, bọn em tự thanh toán cũng được.” Trinh Trinh cướp lời nói.

“Không cần nói nữa, để tôi thanh toán.” Lộ Thượng không cho người khác cự tuyệt nói xong liền quay người đi ra quầy thu ngân.

Nhìn thấy thanh toán xong rồi đi, Trinh Trinh cuối cùng cũng to gan, cười xấu xa nói: “Ài ya, hôm nay boss đúng là quá ga lăng, thật cảm tạ trời đất.”

“Đúng vậy, mình cũng không nghĩ đến, có chút tù sùng nhược kinh* . Mặc dù hành vi của chúng ta có chút ấu trĩ, nhưng hiệu quả thì thực sự không tồi.”

(Thụ sủng nhược kinh: Được người yêu thương mà vừa mừng vừa lo)

“Được rồi, chẳng qua cậu nghiêm túc như vậy lại còn ngây ngốc đuổi theo đến tận trường học, mình không dám tin cậu là Vi Tường kiêu ngạo lúc trước đây, xem ra trong tình yêu con gái quả nhiên là rất ngốc.” Trinh Trinh thôn thức.

Vi Tường không chịu thua kém nói: “Cậu không phải cũng thế à. Người nào đó vừa mới gọi điện thoại, cậu liền lon ton chạy qua, còn có mặt mũi mà nói mình.”

Trinh Trinh thức thời nhanh chóng ngậm miệng không nói nhiều, ngoan ngoãn ăn cơm.

Advertisement / Quảng cáo

.....

Buổi chiều Vi Tường được Trinh Trinh đưa đến lớp, cô vốn cho rằng chỉ là buổi học bình thường. Không nghĩ đến sau khi bước vào liền kinh ngạc, đây là giảng đường lớn có sức chứa ba bốn trăm người.

Làm sao học ở đây được?

Trinh Trinh nhìn thấy nghi hoặc của cô, giải thích nói: “Giờ dạy của các giảng viên khác bình thường không nhiều như vậy. Nhưng riêng lớp của boss đều là giảng đường này bởi vì nghiên cứu sinh và sinh viên khoa chính quy phải học ở đây, hơn nữa còn có một số sinh viên của các khoa khác, đương nhiên đại đa số là các cô gái vì hâm mộ giáo sư Lộ mà đến.”

Cách giờ lên lớp còn nửa tiếng mà lúc này một nửa chỗ ngồi trong lớp đều đã ngồi kín, hơn nữa còn không ít học sinh đang cố đi nhanh vào, Vi Tường không nhịn được tắc lưỡi.

Quét một vòng, cuối cùng hai người tìm thấy chỗ ngồi gần cửa sau. Trinh Trinh cười nói: “Vị trí này được, một lát cậu học một với chán quá, chúng ta có thể dễ dàng trốn ra ngoài.”

Vi Tường biểu thị tán thành.

Hơn mười phút sau, lớp học liền kín chỗ. Vi Tường chú ý phát hiện nữ sinh ở lớp này đặc biệt nhiều, hơn nữa là có rất nhiều người trang điểm ăn mặc đẹp.

Hừ, những người này khẳng định đại đa số đều không phải là sinh viên của khoa, bọn họ đến không phải vì nghiêm túc nghe giảng, nhất định chỉ vì muốn dùng ánh mắt ăn đậu hũ ông chú của cô.

Lúc này, Vi Tường đã hoàn toàn xem Lộ Thượng thành người đàn ông của nhà mình.

Vì chuyện này, Vi Tường tức một bụng khí, Trinh Trinh ở bên cạnh nói cái gì, cô đều không chú ý. Mãi đến lúc bị Trinh Trinh hích một cái, cô mới phản ứng nhìn theo ánh mắt của cô ấy, lúc này mới phát hiện hoá ra Lộ Thượng vào lớp từ lúc nào.

Thời điểm nhìn thấy Lộ Thượng, Vi Tường kích động đến hai mắt phát sáng, mắt không chớp mà nhìn chăm chăm anh.

Lộ Thượng vừa bước lên bục giảng, trong lớp lập tức yên lặng. Lúc này, một bạn học nam bước lên phía trước, anh liền đưa USB cho cậu ta, mà người kia cũng hiểu ý cầm đi chuẩn bị photo tài liệu học tập. Sau đó Lộ Thượng cũng quay người ra khỏi lớp học đi vào phòng nghỉ giảng viên bên cạnh.

Vi Tường nhìn thời gian, hai giờ hai mươi phút, hoá ra vẫn còn mười phút nữa mới vào học. Anh quả nhiên là một người tỉ mỉ, trước giờ học mười phút đã đến rồi.

Ngẩng đầu nhìn mấy chiếu đã sáng, chỉ thấy “Giữ gìn sự riêng tư trong thời đại của số liệu: Cơ hội và thách thức” mười mấy chữ to được viết khéo léo, màu sắc rõ ràng nổi bật xuất hiện trên bảng.

Qua được mấy phút lại thấy Lộ Thượng bước lên bục giảng.

Anh nghiêm túc nhìn xuống dưới nói: “Chào các bạn, bài học chiều hôm nay chủ yếu nghiên cứu cơ hội và thách thức của giữ gìn sự riêng tư trong thời đại số liệu. Trước tiên chúng ta cùng nhau thảo luận một chút các loại thiếu sót an toàn riêng tư đã biết hiện nay. Sau đó tôi sẽ trình bày cho các bạn một vài luận án mà người công kích đã khai thác sự riêng tư trọng yếu của một người như thế nào từ trong số liệu nhìn như an toàn, thậm nữa tóm lược mô hình bảo hộ riêng tư của giới học thuật và giới công nghiệp thường dùng hiện nay, cùng với phạm trù hữu hiệu và tính hạn chế của chúng.”

Quả nhiên là ngành kỹ thuật, vừa là số liệu, vừa là mô hình. Vì Tường không đặc biệt lắm, nhưng lại dùng ánh mắt sùng bái si ngốc nhìn lên Lộ Thượng ở phía trước.

Giọng của anh lúc nào cũng từ tĩnh, Lộ Thượng đứng ở trên bục so với Lộ Thượng lúc bình thường càng có mị lực. Đó là phong độ của học giả bẩm sinh, cũng là học thức có trình độ cao, tất cả đều khiến cho Vi Tường bị mê hoặc.

Hắc hắc, vẫn là ánh mắt của cô tốt.

Tiếp Theo Lộ Thượng chính thức bắt đầu giảng bài

Vi Tường nghiêm túc nghe một lúc, bắt đầu ảo não vì sự khác biệt chuyên môn quá lớn, căn bản cô nghe không hiểu, có quá nhiều thuật ngữ chuyên môn cô chưa từng nghe thấy. Thôi, không nghe nữa, nghe cũng thế.

Cô dút khoát hai tay chống cằm, ánh mắt không hề chớp ngấm nhìn Lộ Thượng ở trên bục.

Sau khi cô cẩn thận quan sát, phát hiện góc cạnh của khuôn mặt anh rõ ràng, gọng kính kim loại để trên sống mũi cao, tỏa ra màu trà bóng loáng rực rỡ. Mà sau cặp kính, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm mang một chút thần bí, làm cho người khác vừa nhìn liền bị thu hút. Ngoài những cái đó, đôi lông mày rậm hình lưỡi kiếm, lông mi dài cong lên đều khiến cho người ta không thể xem nhẹ.

Vi Tường nhìn xuống dưới, liền chú ý đến bên trong tây trang được phối với chiếc áo sơ mi trắng tinh, nhìn kỹ có thể thấy một chút xương quai xanh. Mà trên cánh tay, ống tay áo được là phẳng phiu gọn gàng làm cho người khác cảm thấy anh từ trong ra ngoài đều tỏa ra một loại hơi thở cảm dục lạnh lẽo.

Vi Tường nhìn không được mà nuốt một ngụm nước bọt, bản thân càng thêm quyết tâm thu phục người kia.

Lúc này, cô cũng không thể không thừa nhận đây là thời đại nhìn nhan sắc mà quyết định, trách không được có rất nhiều nữ sinh đều ngưỡng mộ mà đến, mà cô cũng không ngoại lệ.

Advertisement / Quảng cáo

Có thể do động tác của Vi Tường rất ngu ngốc cộng thêm ánh mắt quá rõ ràng, đôi mắt đen nhánh của Lộ Thượng đảo qua hướng này, trong chớp mắt trở nên sâu thẳm.

Không quá mấy giây, anh tiếp tục bình tĩnh giảng bài.

Thấy anh phát hiện ra mình, bỗng nhiên nhịp tim Vi Tường tăng tốc, giống như hươu nhỏ chạy loạn. Không biết anh có kinh ngạc hay không, có bị hành vi của cô làm cho cảm động hay không.

Trong lúc Vi Tường còn đang nghĩ ngợi lung tung, tiết học đầu tiên đã kết thúc. Trình Trình có chút mệt, nằm bò về phía trước nghỉ ngơi, mà Vi Tường thì ngồi cả giờ không yên, cô nhắm chán mà đi ra ngoài lớp.

Bỗng nhiên muốn đi đến phòng nghỉ của giảng viên làm phiền người kia, nhưng lại sợ còn có những người khác ở đó.

Cuối cùng, Vi Tường vẫn quyết định giả vờ như đi ngang qua sau đó vào trong nhìn một cái. Cô cũng đúng là làm như thế thật, vô cùng may mắn phòng nghỉ để cửa mở, thậm nữa chỉ có mình Lộ Thượng đang ngồi trên sofa xem điện thoại.

Thấy Vi Tường thấp thò ở ngoài cửa, Lộ Thượng liền chú ý đến cô.

“Cô đang làm gì đấy?”

Khi Vi Tường còn đang do dự có nên vào quấy rầy anh hay không, thì bị âm thanh lạnh lùng mà quen thuộc cắt đứt, cô dút khoát toét miệng cười ngốc bước vào.

Lộ Thượng hoài nghi hỏi: “Sao cô còn chưa đi, rất rảnh rồi sao? Hơn nữa lại còn bồi Trình Trình lên lớp?”

Vi Tường ánh mắt cong cong nói: “Giáo sư Lộ, anh nói sai rồi, tôi là đặc biệt đến nghe bài giảng của anh.”

“Cô không phải sinh viên của trường tôi, càng không học chuyên môn này, đến nghe cái gì, tôi thấy cô chính là rảnh rồi quá đi.” Ở đây chỉ có hai người bọn họ, Lộ Thượng cũng không cần che giấu cái gì, bèn đề cao thanh âm nói không chút khách khí.

Vi Tường bị giáo huấn, cúi mặt nói: “VẬY LỚP CỦA ANH CÒN CÓ RẤT NHIỀU NỮ SINH CỦA KHOA KHÁC, MỘT NGƯỜI LẠI MỘT NGƯỜI TRANG ĐIỂM XINH ĐẸP ĐẾN NGHE BÀI GIẢNG CỦA ANH, TẠI SAO ANH KHÔNG NÓI.”

Đột nhiên thấy có chút tủi thân, người này lại không nhảy bén như thế, căn bản không hiểu dụng tâm của cô mà chỉ biết trách cô bừa bãi.

Ngừng một lúc, cô lại thương tâm mà bỏ thêm một câu: “Mục đích của tôi đương nhiên không phải đến nghe giảng, chỉ vì muốn nhìn anh nhiều thêm một chút thôi.”

Cô hạ thấp giọng nói như vậy, Lộ Thượng cũng không nhẫn tâm nói thêm cái gì khó nghe, ánh mắt không tự nhiên mà nhìn lên đồng hồ trên tường: “Được rồi, tôi còn phải lên lớp. Thấy gì thì cô cũng thấy rồi, có phải nên đi về rồi hay không. Tôi dạy cả buổi chiều, đến lúc đó chỉ có mình cô chịu đựng, không phải buổi tối còn đi trực sao?”

Thấy anh bắt đầu quan tâm đến mình, tâm tình Vi Tường lại bắt đầu chuyển tốt, cô cười hí hửng nói: “Không cần anh nói, tôi biết rồi.”

Sau khi Lộ Thượng đi, Vi Tường cũng không ngoan ngoãn nghe lời như thế, anh chân trước vừa đi, cô chân sau lại bước vào lớp học trở lại chỗ ngồi cũ.

Lúc này trên bục đã được hai nữ sinh đặt một chai nước lọc và một chai nước giải khát, Vi Tường đoán có thể là nữ sinh thích anh ấy phát hiện anh lên lớp không mang đồ uống, chủ động lấy lòng.

Xem ra mình phải nhanh chóng bắt lấy anh ấy, nếu không xung quanh lúc nào cũng bị bao bởi một nhóm tiểu mã nữ, cô thật không yên tâm.

Vừa ngồi đúng lúc chuông vào lớp reo lên.

Trình Trình cũng tỉnh dậy, cô liếc mắt sang Vi Tường lười nhác nói: “Đừng có nói với mình cậu đi nhà vệ sinh, mình không tin đâu đấy.”

Vi Tường toét miệng cười nói, ánh mắt cong thành mảnh trăng non: Hi hi, chính là đi quấy rầy người kia chút.”

Mặt Trình Trình liền mang biểu tình mình biết ngay, sau đó cười đáng khinh nói: “VẬY BOSS CỦA MÌNH NÓI GÌ VỚI CẬU, SẼ KHÔNG PHẢI LẠI MẮNG CẬU CHỨ?”

“Ài, đúng vậy. Làm bạn tốt, cậu không an ủi người ta lại còn cười mình, chiếc thuyền nhỏ hữu nghị lật rồi.” Vi Tường có chút hậm hực.

Trình Trình biết có đang nói đùa, không cho là đúng nói: “Mình đây không phải đang quan tâm an ủi cậu sao. Vậy cậu nói thấy ấy nói cái gì, mình giúp cậu phân tích sau đó đưa ra kế sách.”

“Chính là giáo huấn mình một lúc, sau đó nói giờ học còn lại, mình là đang tự chịu tội, lại nói buổi tối mình còn có ca trực, muốn mình quay về nghỉ ngơi.”

Advertisement / Quảng cáo

Trình Trình hí híp nói: “Tại sao mình lại cảm thấy nồng đậm hơi thở mờ ám nhì. Không phải là boss của bọn mình động tâm với cậu chứ, trời ơi.”

“Không phải đâu, mình không cảm thấy vậy. Nhưng câu quan tâm cuối cùng của anh ấy vẫn làm cho mình kích động, ít nhất anh ấy không chán ghét mình đúng không. Nếu như tiếp tục kiên trì, tin tưởng chị đây cách thắng lợi không xa nữa.”

“Đúng, vậy tiếp tục cố gắng, quân sư đắc lực là mình đây cũng phải tạo nhiều cơ hội giúp cậu một tay.” Trình Trình tỉnh ngịch nói.

Vi Tường quảng cho có một ánh mắt khen ngợi, sau đó lại bắt đầu đem lực chú ý lên người kia.

Dù Lộ Thượng giảng cái gì cô cũng không hiểu, nhưng sau khi nghe một tiết học, cô có thể nhìn ra lớp học của anh giống buổi đàm tọa sôi nổi, mà trên bục giảng anh chính là sự tồn tại như một vị thần.

Ông chủ nhà cô thật là quá ưu tú, lúc này trong lòng Vi Tường cảm thấy đầy cảm giác tự hào.

Nhưng chuyện cô vui nhất là, trong tiết học ánh mắt Lộ Thượng nhìn đến chỗ này rất nhiều lần.

Cái gì cũng không nói, cô cảm thấy bản thân làm những chuyện này trong mắt người khác nhất định là đặc biệt ngu ngốc, nhưng với cô lại coi là việc đáng giá, không thể nói là có phí công hay không, hiện tại cô chính là luyện tiết việc lớp học kết thúc.

Kết thúc tiết học thứ hai, Lộ Thượng vừa ra khỏi lớp, Vi Tường liền lon ton chạy theo, không gõ cửa liền gõ mạnh vào phòng nghỉ giáo viên.

Chẳng qua vừa vào liền tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đại thúc khi yêu có chút kì lạ (3)

Editor: Từ Phương Team

Vi Tường hấp tấp xông vào, phát hiện lần này phòng nghỉ của giảng viên không chỉ có một mình Lộ Thượng, mà còn có thêm một giảng viên nữ trẻ, cô nhất thời có chút lúng túng.

Chẳng qua nhìn kỹ lại, đây không phải là cô gái lần trước đi cùng với Lộ Thượng đến quán cà phê hay sao, hình như tên là Tiểu Mẫn Tuyết.

Cô ấy đến đây làm cái gì, không phải lại theo đuổi giáo sư Lộ đấy chứ?

Vi Tường nghiêm mặt nói: “Xin chào, cô cũng ở đây à.”

“Xin chào, là Hứa tiểu thư phải không, cô là đến tìm sư huynh Lộ?” Tiểu Mẫn Tuyết tự nhiên phóng khoáng nói.

“Đúng vậy, hôm nay tôi không có việc nên qua đây thăm, vừa nãy còn đi nghe bài giảng của anh ấy.” Vi Tường cố ý nói mờ ám.

“Không phải báo cô về rồi à, sao còn chưa đi.” Lộ Thượng nhướn mày nhìn Vi Tường.

“Người ta không nhớ đi mà.” Vi Tường nói đến là thần mặt, thế nhưng trong thâm tâm đã bị bản thân làm cho buồn nôn chết.

Trên mặt Tiểu Mẫn Tuyết có chút không giữ nổi bình tĩnh, không nói thêm câu nào rồi cầm cốc đi rót nước.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy Vi Tường nói chuyện không đúng đắn, Lộ Thượng lập tức đen mặt đứng dậy, kéo cánh tay cô dắt ra ngoài.

Cô biết anh muốn đuổi cô ra ngoài, vì không muốn mất mặt trước Tiểu Mẫn Tuyết, cô hốt hoảng nói: “Đừng kéo, đừng kéo, tôi nghe anh, lần này thực sự đi về.”

Lộ Thượng lúc này mới thả lỏng tay, Vi Tường xoa cánh tay bị đau, trong lòng mắng: Người đàn ông này đúng là một chút cũng không thương hương tiếc ngọc, anh không biết sức lực của bản thân rất mạnh à, đau chết rồi.

Nhưng mà cũng không thể nhếch nhác bị đuổi ra ngoài như vậy. Trước khi ra, cô dùng âm thanh mà ba người đều nghe được mờ ám, nũng nịu nói: “Đúng rồi, cái áo khoác của anh tối đó vẫn ở chỗ tôi.”

Nói xong Vi Tường không nhìn Lộ Thượng nữa, dương dương tự đắc đi ra ngoài.

Trong lòng thật thoải mái.

Đúng, cô chính là có ý muốn cho Tiểu Mẫn Tuyết hiểu lầm, chẳng qua chuyện này đúng thực là như thế. Tối đó xem phim, cái áo mà Lộ Thượng khoác cho cô vẫn còn ở nhà cô, chỉ là cô nói khoa trương mờ ám một chút mà thôi.

Vi Tường nói xong, mặt Lộ Thượng hoàn toàn thành đen, cô có thể nói chuyện bình thường được không, không cần phải khiến cho người khác hiểu lầm như thế.

Tiểu Mẫn Tuyết quả thực đã hiểu lầm, cô rất tức giận, nhìn Vi Tường đi xa rồi, hình tượng rộng lượng âm áp ngay trước biến thành khẩu khí sắc bén nói: “Lộ sư huynh, đây chính là lý do anh không tiếp nhận em à. Em thật sự không rõ anh nghĩ như thế nào, cái khác không nói, lần trước anh cũng nhìn thấy rồi, cô ta cùng với người đàn ông đó thân mật ôm ấp anh quên rồi à. Người ta chỉ tùy tiện chơi đùa với anh thôi, anh hiểu không.”

Mặc dù Lộ Thượng không có ý gì với Vi Tường, nhưng không biết tại sao nghe Tiểu Mẫn Tuyết nói cô như vậy, trong lòng anh lại có chút không vui.

“Chuyện của anh không cần em nhọc lòng, em cũng đừng phí thời gian với anh nữa.” Nói xong liền sai bước ra ngoài.

Cứ đề cho Tiểu Mẫn Tuyết hiểu lầm đi, bằng không một cô gái tốt mà có chấp như thế đến lúc nào mới từ bỏ được, Lộ Thượng nghĩ.

Không qua mấy ngày, buổi tối trước khi ngủ Vi Tường lại nhìn lịch học, phát hiện thứ hai Lộ Thượng có tiết nhưng mà cô còn phải đi làm nên không có biện pháp lên lớp, nghĩ một chút cô dứt khoát quyết đặt chuông thật sớm.

Cô dự định làm cơm hộp cho anh, đợi Trình Trình dậy đúng lúc cầm đi là được.

Ngày hôm sau quả nhiên đồng hồ vừa kêu cô liền nhanh chóng rời giường rửa mặt chải đầu sau đó đi làm cơm.

Nói thực, đến cô còn bị bản thân làm cho cảm động. Đồng hồ sinh học của cô xưa nay đều rất quy luật, có lúc nào mà cô dậy sớm như vậy, nhưng hiện tại vì muốn theo đuổi ông chủ nhà cô mà biến thành người hiền lành hiền chuyện, đoán chừng ba cô nếu như biết được nhất định sẽ tức đến dậm chân.

Vi Tường nhớ lần trước khi mà cô và Trình Trình gặp Lộ Thượng ở quán ăn của đại học C, lúc đó thấy anh ấy chọn cơm thịt bò khoai tây. Nghĩ chắc anh thích ăn món đó nên cô liền dựa theo công thức trên app nấu ăn để làm, ngoài cái đó ra còn làm cả rôt xào súp lơ. Mặc dù gần đây cô cũng thỉnh thoảng nấu cơm luyện tay, nhưng lần này làm cho nam thần, Vi Tường vẫn không tránh được có chút căng thẳng. Chẳng qua đợi tất cả đồ ra đĩa rồi, cô thử một chút, phát hiện mùi vị cũng không đến nỗi nào liền yên tâm, dù không có trình độ của đầu bếp, nhưng cũng không có chỗ nào khó ăn. Chỉ là súp lơ có chút nhạt, nhưng mà không sao, nhạt còn hơn mặn.

Tự cô cảm thấy hài lòng rồi chia đều chỗ thức ăn làm hai phần cho vào hộp gấu nhỏ đáng yêu đã chuẩn bị từ trước. Đường nhiên một phần là chuẩn bị cho Lộ Thượng, phần còn lại chính là của Trình Trình.

Làm xong những thứ này, cô mới đi gõ cửa phòng Trình Trình.

“Dậy đi, nhanh dậy ăn sáng.” Vi Tường kêu to, được sự đồng ý liền đẩy cửa bước vào.

Trình Trình không tỉnh táo ngồi dậy, lẩm bẩm nói: “Sớm như thế, mặt trời mọc đằng tây rồi, vậy mà cậu thực sự làm bữa sáng. Bình thường không phải ngủ đến gần giờ đi làm mới dậy à.”

Vi Tường một bên kéo rèm cửa cho có ánh, một bên cười nói: “Trước khác bây giờ khác, hôm nay mình chính là muốn làm cơm hộp cho nam thần.”

“Quả nhiên là vì đàn ông, làm sao có chuyện đặc biệt làm vì mình chứ.”

“Đừng, không cần được tiện nghi còn khỏe mẽ, đương nhiên một phần cũng là vì cậu rồi. Bạn yêu, cậu vĩnh viễn là người mình yêu nhất.”

“Tránh ra, đồ bạn xấu, bản cô nương phải thay đồ.”

Vĩ Tường vui vẻ nói: “Hi hi, cậu nói cậu còn chỗ nào mà chưa bị bản cô nương nhìn qua, lại nói bản tiểu thư không có hứng thú với con gái đâu.”

Advertisement / Quảng cáo

Trình Trình ha ha cười: “Đúng, cậu chỉ có hứng thú với boss của bọn mình thôi.”

Hừ, biết vậy thì tốt. Vĩ Tường không tranh chấp với cô ấy nữa, quay người chuẩn bị đi ra, bỗng nhiên nhớ đến chuyện com hộp liền không quên dặn dò: “Đúng rồi, mình đã để sẵn hộp ở bếp, cậu với nam thân của mình mỗi người một phần, nhớ lúc lên trường thì mang theo, đừng quên đó. Ở trong nôi vẫn còn ít đồ ăn, nhân lúc còn nóng cậu lấy làm bữa sáng mà ăn, mình đi làm đây.”

“Được, biết rồi, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

.....

Vĩ Tường vừa ăn com trưa xong lập tức gọi điện thoại cho Trình Trình.

Sau khi máy thông, cô đi thẳng vào vấn đề: “Bạn yêu à, thế nào rồi, cậu đưa com chưa, giáo sư Lộ nói như thế nào?”

Nhắc đến cái này Trình Trình liền bực mình, chỉ thấy cô không vui nói: “Dù thế nào thì mình cũng bị vứt hết mặt mũi rồi, cậu thực sự hại chết mình rồi. Mọi người đều cho rằng mình yêu thầm thầy ấy nên mới lấy lòng như thế, đều nhìn mình bằng ánh mắt khinh bỉ, thật là quá mất mặt. Cuối cùng hại mình giải thích với từng người cả nửa ngày trời.”

“Aiya, xin lỗi cậu mà, cậu cũng biết mình chỉ có thể dựa vào cậu. Hại cậu bị oan ức, sau này mình sẽ làm nhiều đồ ăn bồi thường cho cậu, nha.”

“Thực ra mình cũng rất nguyện ý làm những việc này, chỉ là lúc đó bị mọi người nghi ngờ nhất thời lúng túng thôi, qua rồi liền tốt. Đúng rồi, cậu biết không, mình đặt hộp com giấu nhỏ trước mặt boss, thấy ấy vừa nhìn lông mày liền nhăn lại, thấy mình úp úp mở mở nói là cậu đặc biệt làm, kết quả mặt thầy ấy ngày càng xấu. Sau đó chị đẩy liền bị phê bình, hơn nữa còn không cho mình mặt mũi cảnh cáo nếu còn có lần sau thì không cần đến nữa. Vậy nên mới nói cậu hại chết mình rồi.”

Hừm, không cho mặt mũi như thế.

“Sau đó?”

Vậy rồi cuộc là ăn hay không ăn, Vĩ Tường có chút mông lung. Hiện tại cái cô quan tâm nhất chỉ có cái này.

“Sau đó, không có sau đó.” Trình Trình oan ức nói.

“Rốt cuộc anh ấy ăn hay chưa, tỷ tỷ cậu nói trọng điểm đi, làm mình gấp chết mất.”

“Thôi, nói cho cậu vậy, mình đoán là thầy ấy ăn rồi.”

Một câu liền làm cho Vĩ Tường căng thẳng trở lại, cái gì gọi là đoán anh ấy ăn rồi, lẽ nào còn có khả năng bị người khác ăn mất?

Vốn dĩ sau khi đem hộp com đặt trên bàn, Trình Trình còn lặng lẽ lưu ý cho Lộ Thượng, cô phát hiện thầy không nhìn cũng không động đến, sau đó khi ra ngoài cũng không cầm đi. Ngay cả đến giờ com trưa, Trình Trình cùng bạn học khác đi ăn com vẫn thấy hộp com còn nguyên xi đặt trên bàn. Nhưng lúc cô ăn xong quay lại, lại phát hiện hộp com không thấy nữa.

Nghe xong Hứa Trình Trình giải thích, lông mày Vĩ Tường nhăn càng chặt, này là tình huống gì.

Thấy vậy Trình Trình cười nói: “Đừng lo lắng, nhất định boss của mình cầm đi rồi, người khác không có gan dấy đầu. Ha ha, boss đúng là người ngoài lạnh trong nóng mà.”

Nhận được đáp án xác định, Vĩ Tường cuối cùng cũng thở ra một hơi, nhưng trong lòng vẫn nhịn không được nghĩ người đàn ông này đúng là làm người ta khó mà đoán được.

Thấy Vĩ Tường không nói chuyện, Trình Trình tiếp tục nói: “Nếu như chuyện đúng là như vậy, mình cảm thấy boss cũng có chút cảm giác với cậu rồi. Xem ra ngày mà cậu làm sư mẫu của mình cũng không xa nữa, mình phải nịnh cậu cho tốt, khiến cậu ở trước mặt boss thoải gió bên tai nhiều chút, ha ha.”

Vĩ Tường hắc hắc cười, không biết ngược nói: “Tiểu Hứa tử, cậu rất biết thức thời đấy. Lo phụ tá bàn cung cho tốt, ngày sau nhất định sẽ có thưởng lớn.”

Trình Trình im lặng...

Lộ Thượng không nghĩ rằng Vĩ Tường sẽ đặc biệt nhờ Trình Trình mang com hộp tự làm đến cho anh. Vốn cho rằng cô ấy nói theo đuổi anh chỉ là nhất thời hứng thú, cũng có lẽ cô chỉ là mù quáng yêu thích và sùng bái đối với giáo sư nghiên cứu khoa học, thật sự không ngờ cô sẽ tốn thời gian và công sức đi làm những việc này.

Nói thật không cảm động thì là giả. Mấy năm nay, buổi trưa anh đều tùy tiện ăn chút gì đó ở ngoài trường học, bình thường cũng là mẹ anh, bảo mẫu hoặc là tự mình làm ra, còn lại không có người khác làm cho.

Kể cả Dịch Tuệ.

Advertisement / Quảng cáo

Mặc dù anh không muốn nhớ lại mấy chuyện không vui này, nhưng mà những chuyện đó đều là quá khứ của anh, ký ức là vĩnh viễn không thể xóa bỏ đi được.

Nghĩ đến việc này, Lộ Thượng một hồi nhắm mắt xoa chân này. Sau đó ra khỏi phòng nghiên cứu vào góc cầu thang, bật lửa hút thuốc liên tục một điếu lại một điếu.

Khi quay lại phòng nghiên cứu đã bị khoá rồi, thời gian này đoán chừng bọn họ cũng là đi ăn com, Lộ Thượng quay người xuống lầu.

Vừa nhắc chân chợt nhớ tới hộp com đó, bỗng anh như bị ma xui quỷ khiến mà quay lại cầm chìa khoá dự bị mở cửa, sau đó mang hộp com đi.

.....

Buổi tối, Vĩ Tường có thói quen trước khi ngủ là mở Wechat làm phiền Lộ Thượng.

Vĩ Tường xinh đẹp không vướng bụi: Giáo sư Lộ nghe rõ trả lời (lè lưỡi).

Ông chú nhà tôi?

Thấy Lộ Thượng trả lời, Vĩ Tường lập tức nhấn lại một câu ngọt ngào: “Giáo sư Lộ yêu quý, hộp com tình yêu mà tôi mất công làm, anh đã ăn hay chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đại thúc khi yêu có chút kỳ lạ (4)

Editor: Tứ Phương Team.

Thấy câu hỏi của Vĩ Tường trên wechat, Lộ Thượng không chút do dự đánh hai chữ: Chưa ăn.

Vĩ Tường xinh đẹp không vương bụi: “Mùi vị rất ngon.”

“Thật khó ăn.”

Thấy anh nói như vậy, mặt mày Vĩ Tường tươi cười rạng rỡ: “Ha ha! Giáo sư Lộ, anh chưa ăn mà đã biết rất khó ăn rồi sao, mạnh miệng thật đấy. Nhưng mà yên tâm, lần sau người ta sẽ làm tiếp, nhất định có tiến bộ hơn so với lần này. Bởi vì hôm nay là lần đầu tiên tôi làm, cho nên không thể yêu cầu quá cao.”

Thấy Vĩ Tường nói bán thân là lần đầu tiên làm những chuyện này, Lộ Thượng cũng không nghĩ ngợi, anh cong cong khóe miệng, tâm tình tốt hơn đánh vài chữ: “Com của người ta đòi tiền, com của cô đòi mạng.”

Những lời này thành công chọc Vĩ Tường thờ hồn hển, thậm chí còn gửi hai biểu cảm tức giận.

Thấy cô nhanh như vậy đã bị chọc đến dựng lông, trên mặt Lộ Thượng dần dần nở nụ cười.

Quả nhiên là một cô bé không dễ trêu chọc.

Hôm nay tan làm, Vĩ Tường cùng Trình Trình hẹn đi ăn đồ nướng. Vừa ngồi lên xe, điện thoại cô liền vang lên.

Advertisement / Quảng cáo

Là Lâm Duyệt, trời ạ, gần đây cô bận việc theo đuổi Lộ Thượng, quên mất anh ta.

Vĩ Tường nhanh chóng bắt máy, có chút xấu hổ: “Hắc, xin chào đồng chí tiểu Lâm.”

“Bạn rộn cái gì mà gần đây cũng không thấy liên lạc với tôi. Cô đừng quên tôi đã giúp cô rất nhiều, cô đã nói sẽ mời tôi đi ăn một bữa lớn. Không phải là đại tiểu thư qua cầu rút ván chứ?” Lâm Duyệt ở bên kia nói đùa.

Vĩ Tường cười đùa cợt nhả nói: “Nào có chứ, tôi vẫn còn nhớ mà. Anh cứ chọn thời gian đi.”

Lâm Duyệt cười cười: “Vậy tôi sẽ không khách khí nữa, chỉ bằng hôm nay cũng được. Tôi lái xe đến tìm cô.”

“Hả, tôi nay tôi có hẹn với Trình Trình đi ăn đồ nướng rồi.” Vĩ Tường do dự.

Nghe cô nói như vậy, Lâm Duyệt càng hứng thú: “Có người đẹp ở đây không phải là càng tốt sao, hơn nữa tôi cũng thích ăn đồ nướng. Có nói địa điểm đi, tôi trực tiếp qua đó tìm hai người.”

Thời khắc kẻ, nếu anh ta muốn thì cứ theo anh ta vậy. Mặc dù anh ta và Trình Trình là không thể nhưng biết đâu còn có thể làm bạn, vì vậy Vĩ Tường dứt khoát nói địa chỉ cho Lâm Duyệt.

Hôm nay Hứa Trình Trình không có tiết nên lúc cô tới thì đã thấy cô nàng rồi.

Nhìn thấy Trình Trình, Vĩ Tường trêu chọc nói: “Hôm nay sao lại không mang theo tiểu học đệ nhà cậu đến, sợ bị mình cướp đi sao?”

“Mình không muốn hai cô gái chúng ta đang hẹn hò mà cậu ấy còn ở đó làm bóng đèn. Hơn nữa, cậu ấy còn phải tụ tập cùng với đám bạn bè xấu của cậu ta rồi.” Trình Trình mất hứng nói.

“Cứ ngỡ hôm nay tại sao cậu lại tốt như vậy hẹn mình đi ăn, thì ra là bị người đàn ông của cậu bỏ rơi.”

Trình Trình lúng túng le lưỡi, đúng lúc người phục vụ đi tới, cô nàng nhanh chóng nói: “Ăn gì đây, cậu chọn đi.”

Vĩ Tường khẽ lắc đầu, hỏi hột nói: “Chờ một lát sẽ có một anh chàng đẹp trai muốn qua đây.”

Trình Trình hứng thú trợn to mắt: “Không thể nào, cậu đừng đùa rằng đó là boss của mình chứ?”

“Ha ha, dĩ nhiên là không phải rồi. Nếu là anh ấy thì mình sao có thể bình tĩnh nói chuyện với cậu như vậy.”

“Vậy là ai, mình có biết không?”

Vĩ Tường nháy mắt nói: “Biết chứ, là Lâm Duyệt. Mới vừa rồi anh ấy có gọi điện cho mình báo là muốn tới ăn đồ nướng. Nếu anh ấy đã muốn tới, mình liền nói địa chỉ cho anh ấy nghe.”

“À, vậy thì chờ một lát rồi gọi thêm.”

Hai người trò chuyện vài câu, Vĩ Tường liền thấy bóng dáng Lâm Duyệt. Cô đứng lên vẫy tay với anh ta.

“Thật xin lỗi, đã để hai người đẹp đợi lâu.” Lâm Duyệt mỉm cười nói.

Trình Trình nhìn anh ta cười nói: “Chúng tôi cũng mới đến thôi, mau ngồi đi.”

Lâm Duyệt ngồi xuống nhìn một vòng, sau đó nói: “Hai người muốn ăn gì nữa, gọi nhiều một chút, hôm nay tôi mời.”

“Không được, không phải đã nói là tôi sẽ mời anh sao? Chuyện lần trước còn chưa kịp cảm ơn.”

“Cô hai ơi, nào có đạo lý để phải nữ mời khách chứ. Ở trước mặt bạn học Hứa cho tôi chút mặt mũi có được không? Muốn mời khách, sau này còn có cơ hội. Lần này đừng giành với tôi.” Lâm Duyệt nói xong, nhìn cô và Trình Trình chớp mắt một cái.

Vĩ Tường liếc mắt nhìn anh ta. Cô có thể thấy được người này là muốn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Trình Trình. Đàn ông chính là sĩ diện háo như vậy.

Thuận theo anh ta vậy.

Mặc dù nhìn Trình Trình có chút quê mùa nhưng đáng người quá thật là rất được. Lần trước, Lâm Duyệt tạm thời không có quá nhiều cảm xúc nhưng bây giờ tiếp xúc nhiều một chút, anh liền phát hiện cô gái này rất tốt, là loại anh ta thích nên anh ta càng ngày càng để ý.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện. Chưa đầy một lúc, Lâm Duyệt đã dùng kỹ thuật giao tiếp của mình nói chuyện hòa hợp với Hứa Trình Trình. Hai người họ còn thêm wechat của nhau.

Đối với Lâm Duyệt tương đối quen thuộc, Vĩ Tường biết con người này thật ra trước nay đều như vậy, cũng không có lòng xấu gì. Nhưng mà nhìn thấy đáng về lấy hết bản lĩnh ra để nịnh nọt lấy lòng người khác, khiến cho Vĩ Tường bội phục sắt đá.

Advertisement / Quảng cáo

Nhìn hai người đối diện trò chuyện vui vẻ, Vĩ Tường không khỏi buồn bực việc bán thân không có số đào hoa, ngược lại chỉ có số bị bỏ rơi còn không thì là theo đuổi người khác.

Nhất thời nổi giận, cô cũng uống nhiều hơn mấy ly.

Qua thật lâu, hai người đối diện mới phát hiện Vĩ Tường đã im lặng một thời gian dài. Cần thận xem xét một chút, hai người liền không hẹn mà bật cười. Hóa ra là Vĩ Tường tham lam, tự mình uống say. Chỉ thấy hiện tại cô đang ngáy ngủ ôm chai rượu, ánh mắt dờ dẩn nhìn chằm chằm vào bàn không nhúc nhích.

“Cậu ấy say rồi, chúng ta trở về thôi.” Trình Trình đề nghị.

“Được, đợi một lát tôi đi thanh toán xong sẽ đưa hai người về.” Sau khi nói xong không đợi Trình Trình trả lời, Lâm Duyệt lập tức đi tính tiền.

Nửa giờ sau, cuối cùng bọn họ cũng đỡ Vĩ Tường leo đèo nghiêng ngã về đến nhà. Sắp xếp cho cô xong, Lâm Duyệt cũng không ở lại mà rời đi ngay.

...

Ngủ nửa ngày, Vi Tường mơ màng tỉnh lại.

Nhìn thấy căn phòng tối om, cô lao đảo đứng lên mở đèn, tìm điện thoại đi động xem thư, chỉ mới mười giờ. Đầu lại có chút đau, cô lấy tay vỗ hai cái cho tỉnh rượu, sau đó lại nghiêng ngả đi rửa mặt.

Nước chảy rào rào vào lòng bàn tay, sau đó Vi Tường lấy nước vỗ lên mặt. Trong phút chốc, gò má nóng ran của cô chạm vào nước lạnh, cả người hoàn toàn tỉnh táo.

Cô ngẩng đầu lên nhìn đáng vẻ say rượu của mình trong gương, cảm thấy vô cùng xấu xí. Nếu Lộ Thượng nhìn thấy bộ dáng giống quỷ này của cô, khẳng định là không có cảm giác.

Xem ra sau này cũng không thể uống nhiều rượu như vậy nữa, Vi Tường dùng lực nhéo gương mặt mình một cái, kéo mái tóc rối bời thề thốt.

Sau khi trở về phòng nằm xuống lại cảm thấy không còn buồn ngủ nữa, Vi Tường cầm điện thoại lướt một vòng trên weibo. Toàn là những quảng cáo nhảm chán, vì vậy liền không có hứng thú lướt nữa.

Hay là hỏi xem ông chú nhà cô đang làm gì.

Như thường lệ, Vi Tường bắt đầu sử dụng các mảnh khốc cũ trên wechat để gửi các biểu cảm để thương thu hút sự chú ý của Lộ Thượng.

...

Buổi tối, Lộ Thượng và Phạm Minh Hạo đi uống rượu ở chỗ họ thường xuyên lui tới.

Phạm Minh Hạo lắc ly rượu trong tay rồi cười nói: “Lão Lộ, gần đây có chuyện gì hay không?”

Lộ Thượng nhìn đáng vẻ của Phạm Minh Hạo liền biết cậu ta muốn nói gì đó, vì vậy nhàn nhạt đáp một câu: “Không có, cậu lại muốn làm gì?”

Không biết tại sao, sau khi nghe những lời nói của Phạm Minh Hạo, trong đầu anh lại hiện lên khuôn mặt của Vi Tường lúc thì ủy khuất lúc thì cười khinh bỉ.

“Không thể nào, tôi thấy gần đây hình như cậu có tâm sự mà. Tên nhóc này không thành thật. Lần trước tôi còn nghe người ta nói có một sư muội bên học viện theo đuổi cậu. Nghe nói người phụ nữ đó có tri thức, hiểu lễ nghĩa. Hơn nữa, đáng vẻ cũng xinh đẹp. Lễ nào giáo sư Lộ của chúng ta không có ý gì hết sao? Tôi thấy chi bằng cậu theo người ta đi, tính chất công việc của hai người cũng giống nhau, người ta cũng không ngại cậu có thêm đứa bé. Cũng khá thích hợp đấy chứ.” Phạm Minh Hạo phân tích rõ ràng mạch lạc.

Lộ Thượng cảm ly rượu lên nhấp một ngụm, vẻ mặt không cảm xúc: “Tôi không lừa dối cậu. Đúng thật là có chuyện như vậy nhưng cách đây không lâu tôi đã từ chối rồi.”

“Không phải chứ, em gái kia chắc chắn là đau lòng muốn chết rồi. Cậu quả thật là cầm dao đâm vào tim người ta, thật ác độc.” Sau khi nói xong, Phạm Minh Hạo bắt đầu không đứng đắn: “Chẳng qua là sau này cậu không suy nghĩ một chút chứ, nếu như cậu không thích thì cũng có thể giới thiệu cho tôi. Anh đây vẫn còn thiếu bạn gái.”

“Được rồi, cậu coi như thôi đi. Cậu mà còn thiếu bạn gái sao? Người ta là con gái nhà danh hoàng, cậu đừng có làm hại người ta.” Lộ Thượng khinh bỉ nói.

Phạm Minh Hạo hét lên: “Tôi thế nào? Bây giờ tôi đang nằm trong tình trạng vườn không nhà trống. Hơn nữa, người anh em của tôi cùng với người yêu cũ của tôi đã sớm bên nhau rồi. Làm sao cậu lại có thể nói chuyện khó nghe như vậy.”

Lộ Thượng lười phản ứng với cậu ta, đứng dậy đi vệ sinh.

Phạm Minh Hạo đang buồn rầu, liền thấy điện thoại đề trên bàn của Lộ Thượng rung lên. Ban đầu Phạm Minh Hạo cũng không để ý, nhưng mà không bao lâu sau điện thoại của Lộ Thượng lại rung lên lần nữa. Đôi mắt cậu ta khẽ chuyển động một cái rồi mỉm cười.

Vào lúc này, ai mà lại nhảm chán gửi cho cậu ta nhiều tin nhắn như vậy chứ. Nhất định là có gian tình.

Không suy nghĩ nhiều, Phạm Minh Hạo lên lút cầm điện thoại lên mở khóa. Điện thoại của Lộ Thượng chưa bao giờ cài mật khẩu. Cậu ta biết điều này, vì vậy khi mở nó, cậu ta liền nhìn thấy thông báo wechat ở phía trên.

Kéo xuống, nhìn vào nội dung wechat. Phạm Minh Hạo mỉm cười, tay không tự chủ tiếp tục kéo lên nhìn lịch sử trò chuyện.

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường xinh đẹp không vương bụi, cô gái này thật thú vị.

Cậu vô cùng tò mò nhấn vào trang cá nhân của cô, rất nhanh liền nhìn thấy những bức ảnh ngày thường cô đăng lên.

Chắc chắn, cô em này đáng vẻ không tệ. Nhưng mà hình như hơi nhỏ tuổi, khuôn mặt trẻ con này...

Hay thật, thì ra bình thường trong cuộc sống nhảm chán của Lộ Thượng còn có một nhân vật như vậy.

Gần đây, Phạm Minh Hạo luôn cảm giác Lộ Thượng có chuyện gì đó. Bây giờ rốt cuộc cậu ta cũng nắm được đuôi, để xem Lộ Thượng giải thích thế nào đây. Nghĩ đến đây, ngón tay Phạm Minh Hạo mân mê môi dưới, đắc ý mỉm cười.

Vài phút sau, Lộ Thượng quay trở về liền thấy đáng vẻ Phạm Minh Hạo không có ý tốt cười với anh.

Lộ Thượng đưa mắt nhìn cậu ta: “Sao vậy, cậu không biết bộ dạng cười như vậy rất thiếu đòn sao?”

“Hừ, người bị đánh phải là cậu. Còn tưởng rằng cậu không gần nữ sắc. Không ngờ cậu lại giấu kỹ như vậy.”

Lộ Thượng không hiểu nên cau mày lại.

Đoán rằng Lộ Thượng còn giả ngu, Phạm Minh Hạo cũng không tính bỏ qua cho anh, cười cười chỉ vào điện thoại đi động của Lộ Thượng: “Cô gái này chắc là còn vị thành niên đấy, không ngờ khẩu vị của cậu lại tốt như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Đại thúc khi yêu có chút kỳ lạ(5)

Editor: Từ Phương Team.

Lộ Thượng cầm điện thoại đi động lên nhìn thoáng qua, sắc mặt ngay lập tức trở sầm xuống: “Cậu không biết rằng chưa có sự cho phép thì không thể động lung tung vào điện thoại của người khác sao?”

“Chẳng phải là do tớ hiểu kỳ sao. Nhìn lên điện thoại của cậu là tớ không đúng, tớ xin lỗi, nhưng cậu cũng không thể lừa dối tớ chứ. Nếu tớ không nhìn trộm thì cũng không biết cô gái chưa thành niên kia bị cậu dụ dỗ, tên nhóc cậu đúng là không đứng đắn.”

“Cô ấy đã trưởng thành rồi, tớ không vô vị giống như cậu.” Lộ Thượng tiếp tục lạnh mặt.

Khoan đã, cậu ta không phải nói chuyện này, vấn đề là cô gái đó đã trưởng thành rồi.

Xem ra thật sự có chuyện như vậy, Phạm Minh Hạo tươi cười càng rực rỡ. Cậu ta rất chắc chắn búng tay một cái, vẻ mặt như hiểu hết mọi chuyện: “Nhất định là một trong những sinh viên của cậu chứ gì. Không ngờ đường đường là Lộ giáo sư, ngoài mặt tỏ vẻ phong độ nhưng bên trong lại không bằng cảm thụ. Ngay cả sinh viên của mình cũng không buông tha, tố phục cậu rồi.”

Lộ Thượng có chút tức giận: “Cô ấy đã đi làm rồi, căn bản không phải là sinh viên của tớ. Cậu có thể im miệng lại ngồi uống rượu được không, đừng có ăn nói bậy bạ.”

“Ha ha! Người anh em, đừng thẹn quá hóa giận chứ, bình tĩnh bình tĩnh đã. Chẳng qua là cô gái này thật xinh đẹp, bao nhiêu tuổi rồi?” Phạm Minh Hạo kinh ngạc nói.

“Câu hỏi chuyện này làm gì? Tôi không nhớ rõ, không biết là 22 hay 23 tuổi.”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe vậy, Phạm Minh Hạo gian ác nhìn chăm chăm vào anh: “À, chẳng trách nhìn rất non nớt... Lão Lô, nói tôi nghe một chút xem mùi vị thiếu nữ như thế nào?”

Lần này khuôn mặt Lô Thượng hoàn toàn tối sầm xuống, ánh mắt nguy hiểm bắn tới khiến Phạm Minh Hạo có chút chột dạ. Chốc lát sau, nghe anh cắn răng nghiền lợi nói: “Tôi không giống cậu xấu xa như vậy.”

Phạm Minh Hạo cười hắc hắc một tiếng, nhếch nhếch nói: “Đúng vậy, tin tưởng cậu là chính nhân quân tử. Ha ha, tôi chỉ đùa một chút mà.”

Thấy Lô Thượng vẫn còn trung bộ mặt lạnh lùng không thêm để ý mình, cậu ta mặt dày tiếp tục truy hỏi: “Lão Lô, chắc cậu sẽ không cự tuyệt người ta chứ, tôi thấy cô gái này thật lớn mật. Cậu có thể dừng ngậm miệng như vậy được không, cùng tôi nói chuyện một chút, không chừng tôi có thể giúp được cậu.”

Ngoài dự liệu, lần này Lô Thượng lại không hề cự tuyệt, nói hết ngọn nguồn câu chuyện cho cậu ta nghe.

Sau khi nghe xong, Phạm Minh Hạo thật không biết nên nói cái gì, đáng vẻ giống như hoàn toàn bị đánh bại.

“Tên nhóc cậu đang là ở trong phúc không biết hưởng. Cô gái người ta yêu cậu biết bao nhiêu, có thể chịu được tính tình vô vị của cậu, lấy hết dũng khí ném xuống dè dặt theo đuổi cậu. Nếu tôi là cậu, đã sớm mang cô ấy cắt vào túi đem đi, còn cậu thì ngược lại... Trời ạ, sao ông đây lại không có phúc khí này chứ, gặp được một cô gái một mực chung tình với tôi.” Nói xong, cậu ta bắt đầu than thở vận khí mình không tốt.

Lô Thượng chỉ nhàn nhạt uống rượu.

...

Buổi tối về đến nhà, trong đầu Lô Thượng vẫn vang vọng câu nói cuối cùng của Phạm Minh Hạo: “Lão Lô, là anh em tôi cảm thấy những năm này cậu ở một mình cũng không dễ dàng gì. Nói thật lòng, hy vọng cậu quý trọng thật tốt, đừng để sau này cô gái đó bị người khác theo đuổi thì hối hận không kịp.”

Bởi vì hôm qua uống say, hôm sau Vi Tường rời giường hơi trễ nhưng may mắn là hôm nay cô được nghỉ không cần phải đi làm.

Cầm điện thoại lên xem một chút, phát hiện tối qua lại không tắt máy. Lúc này Vi Tường chợt nhớ tới tối hôm qua sau khi cô gửi tin nhắn cho Lô Thượng thì ồm ồm điện thoại chờ hồi âm, không ngờ lại vô tình ngủ thiếp đi. Cười cười tự giễu sau đó cô mở wechat ra, thấy Lô Thượng còn chưa trả lời. Được rồi, không thể đặt quá nhiều kỳ vọng cho anh.

Sau đó nhún vào lịch trình giảng dạy của Lô Thượng do Trình Trình gửi tới lần trước, phát hiện sáng sớm hôm nay anh có cuộc họp thường lệ ở trường học, buổi chiều cũng có giờ học.

Xem ra buổi trưa anh chắc là ăn cơm ở trường rồi.

Vi Tường nhất thời vui mừng, cô quyết định hôm nay phải làm bữa trưa yêu cầu cho nam thần nhà cô. Nhưng chẳng qua là lần này cô muốn đích thân mang qua, như vậy không chỉ có thể khiến anh ăn được bữa trưa dinh dưỡng mà còn có thể tuyên bố với các chị em nữ thần mến anh rằng cô chính là bạn gái của anh, làm các cô ấy lui xa chín mười dặm.

Dùng tốc độ nhanh nhất để đánh răng rửa mặt, sau đó cô liền ngậm nga ca hát đi vào phòng bếp nấu cơm.

Quá trình này thật sự rất tuyệt vời, cô bỗng nhiên lại yêu quý việc nấu cơm.

Sau khi tắt cả thức ăn được bỏ vào hộp, Vi Tường bên ăn chút ít còn dư lại bên ngoài để lót bụng. Kể đó nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới mười một giờ, cô từ từ thay quần áo rồi tự tộ cho mình một lớp son màu hồng.

Đi nhiên trước khi ra cửa cô vẫn không quên gọi điện thoại thông báo trước với Trình Trình.

...

Đến đại học C, Hứa Trình Trình đã đứng dưới lầu đợi cô từ trước.

“Bạn học à, bạn là người từ bên ngoài đến có phải không, mau báo cáo số đuôi cơ mật.” Vi Tường nhìn Hứa Trình Trình lắc lư bữa trưa trong tay liền nói đùa.

“Số đuôi của tôi là 8888, xin hỏi bạn có hẹn với anh trai nào bên ngoài sao?”

Trình Trình nói xong, hai người liền bật cười.

“Phần này của tôi thì sẽ cầm trước, còn phần của boss thì phải đưa đến phòng làm việc bởi vì sáng sớm hôm nay mở cuộc họp thường lệ của học viện, phòng họp cách phòng làm việc của thầy ấy không xa cho nên thầy ấy nhất định sẽ đến phòng làm việc.”

Advertisement / Quảng cáo

“Phòng làm việc của anh ấy tôi không biết, cậu dẫn mình đi đi.” Vi Tường nói.

“Mình xuống lầu chính là muốn dẫn cậu đi qua đó, chỉ là bên kia thầy giáo rất nhiều.” Trình Trình nhàu nhàu chân mày nói.

Vi Tường le lưỡi khẽ nói: “Không sao, chúng ta không phải hai người lặn sao, mình không sợ cậu sợ gì chứ?”

Trình Trình bắt đầu đi bừa bãi, yên lặng dẫn đường.

Tòa nhà văn phòng của học viện Khoa học và Kỹ thuật nằm ở bên trái thư viện, cách các cô không xa lắm. Không bao lâu sau hai người đã đứng bên ngoài phòng làm việc của Lô Thượng. Cánh cửa văn phòng đóng chặt, Vi Tường khẽ gõ cửa cũng không thấy ai phản ứng.

“Chắc còn đang họp, chúng ta ở đây chờ một lát đi. Đến thời gian ăn trưa chắc hẳn cũng phải tan họp.”

Trình Trình vừa dứt lời đã nhìn thấy cánh cửa phòng họp cách đó không xa được mở ra, các thầy cô giáo lục đục đi ra.

Một số giảng viên đi ngang qua phòng làm việc của Lô Thượng nhìn thấy hai cô sinh viên đang cầm hộp cơm trong tay đứng trước cửa phòng của Lô Thượng, cũng không hẹn mà nở nụ cười rồi nhìn về phía Lô Thượng.

Lô Thượng cảm thấy những ánh mắt này hơi khó hiểu, ngay lập tức liền nhìn thấy hai đáng người ở phía trước, nhất thời ngẩn cả người ra.

Cô gái này thật sự là khắc tinh của anh mà.

Tiểu Mẫn Tuyết đương nhiên cũng thấy cảnh này, nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ của Vi Tường, cô ta hờ hững nhếch khóe miệng sau đó bước theo giảng viên trước mặt.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến Vi Tường chú ý đến ánh mắt của Tiểu Mẫn Tuyết. Cô cố ý cười cười khẽ gật đầu với cô ta, nhìn Tiểu Mẫn Tuyết mất hứng rồi đi, trong lòng Vi Tường âm thầm vui vẻ.

Bên ngoài có rất nhiều thầy cô giáo, Lô Thượng cũng không tiện đứng đây nói chuyện với các cô bên trực tiếp cầm chìa khóa mở cửa phòng làm việc, sau đó ngồi trên ghế nhìn ra phía cửa nói: “Vào đi.”

Hai người chậm chậm đóng cửa đi vào.

Lô Thượng không nói chuyện với các cô nữa, bắt đầu bận rộn việc của mình. Vi Tường nhìn đáng vẻ anh gạt cô ra một bên, cô chỉ có thể đứng ở cửa ngượng ngùng nói: “Lô giáo sư, chắc là anh vẫn chưa ăn cơm trưa phải không. Em có mang bữa trưa tự mình làm cho anh.” Nói xong, cô liền đem phần cơm trong tay đặt trên bàn làm việc trước mặt Lô Thượng.

Lô Thượng vẫn như cũ không phản ứng, tiếp tục in tài liệu trong tay.

Trình Trình trầm suy nghĩ một chút, sau đó khẽ hô lên: “Á! Lộ giáo sư, bỗng nhiên em nhớ còn chút việc phải làm, em về trước.” Nói xong, cô ấy liền bỏ mặc Vi Tường, vội vàng ra khỏi phòng làm việc.

Một mình đứng ở đó làm kỷ hà cân mũi có chút kỳ quái, quá lúng túng.

Vì vậy Trình Trình sáng suốt tìm lý do chạy trốn, muốn để bọn họ có nhiều cơ hội ở cùng với nhau hơn.

Thấy Trình Trình bỏ chạy, cánh cửa vừa đóng sầm lại. Khóe miệng Vi Tường liền không tự chủ khẽ nhếch lên, sau đó nịnh nọt nhắc nhở Lộ Thượng: “Lộ giáo sư, nếu không thì nhân lúc còn nóng anh mau ăn đi.”

Lúc này Lộ Thượng mới từ từ buông đồ trong tay xuống, chậm rãi ngẩng đầu lên: “Lá gan của cô càng ngày càng lớn rồi, dám đuổi đến cả phòng làm việc của tôi.”

Không thể nhìn ra anh đang vui vẻ ngay khó chịu, Vi Tường chỉ có thể ‘hắc hắc’ cười ngầy ngớ.

Lộ Thượng nói tiếp: “Da mặt ngày càng dày.”

“À, chỉ là em ở trước mặt anh thì da mặt mới dày một chút thôi. Bình thường người ta rất thực nữ.” Vi Tường hết sức nghiêm túc cãi lại.

Nghe cô không biết xấu hổ tự khen mình, Lộ Thượng im lặng nhủ mảy: “Vậy sao, sao tôi nhìn không ra vậy.”

“Thật mà, em không lừa gạt anh đâu, sau này anh sẽ phát hiện.”

Advertisement / Quảng cáo

“Lời cô nói hình như cũng không quá đáng tin. Tôi nhớ trước đó cô từng nói sẽ bảo đảm không quay lại đây, thế nào lại không giữ lời rồi.”

Mắt Vi Tường khẽ đảo một vòng, con ngươi đánh qua lại: “Đúng vậy, vốn là em không muốn tới nhưng mà đôi chân này không nghe sai bảo, không thể ngăn cản được nó, em cũng không còn cách nào khác. Nếu anh sợ các thầy cô khác đồn đãi, chỉ bằng chúng ta ở bên nhau đi. Như vậy sẽ danh chính ngôn thuận, người khác cũng không thể nói tung lung được.”

Lộ Thượng bị cô đổi trắng thay đen nói bậy bạ đánh bại, đầu đầy vạch đen. Cũng không biết tại sao hết lần này đến lần khác anh lại không cách nào mở miệng nói những lời khó nghe với cô.

“Phục cô rồi. Được, tôi sẽ ăn, không làm lãng phí tâm ý của cô. Còn nữa, nếu cô muốn trách thì tôi cũng phải nói, tôi có một yêu cầu. Nếu cô không làm được thì tôi cảm thấy sau này chúng ta không cần phải gặp mặt nữa.”

“Không thành vấn đề, anh cứ nói đi.”

“Sau này khi đến đây, đừng ăn mặc như vậy nữa.”

Nói thật, vừa rồi thấy các thầy cô khác nhìn anh cười mập mờ như vậy. Đến khi liếc sang cô thì thấy mái tóc đuôi ngựa, phía trên là áo màu hồng búp bê dịu dàng phối với chiếc váy trắng nhỏ, cộng thêm khuôn mặt non nớt trời sanh của cô. Đứng đó như một học sinh cấp ba, anh thực sự có cảm giác muốn chết.

Người không biết còn tưởng phẩm hạnh của anh không đứng đắn, dự dồ thiếu nữ vị thành niên. Còn lần thứ hai nữa, đoán chắc anh có nhây xuống sông Hoàng Hà cũng vừa không sạch tội.

Nghe thấy yêu cầu của Lộ Thượng, Vi Tường ngẩn người. Sau đó cười cười không sợ chết nói: “Lộ giáo sư, chẳng lẽ là sợ người khác nói anh có bệnh yêu trẻ con sao?”

Vừa dứt lời liền bị Lộ Thượng trợn mắt nhìn một cái.

Chẳng qua là lời nói vừa rồi của anh đã khiến cho Vi Tường vui mừng khôn xiết. Sau khi kịp phản ứng, hai mắt cô kích động đến phát sáng: “O! Lộ giáo sư, em không hiểu lắm ý của anh chứ? Anh cho phép em theo đuổi anh, đúng không? Đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Đại thúc khi yêu có chút kỳ lạ(6)

Editor: Từ Phương Team.

“Tôi lại không có nói như thế.” Lạnh lùng nói xong, Lộ Thượng chỉ hộp com tình yêu trong tay hỏi, “Cô ăn không?”

“Tôi đã ăn ở nhà, nhân lúc còn nóng anh ăn đi đừng lo cho tôi.” Sau khi nói xong, Vi Tường đi lại ghế sofa dài bằng da màu đen, ngồi xuống nghịch điện thoại giết thời gian.

Thấy cô vẫn ngồi đó nhàn nhã không có ý định rời đi Lộ Thượng chỉ đơn giản là bỏ đi.

Kệ cô, dù sao cô da mặt dày cũng không phải là chuyện lần một lần hai.

Mở hộp tiện lợi ra, Lộ Thượng chậm rãi ăn, ăn nấy ngum khóe miệng của anh không tự chủ cong một chút. Tái nấu nướng của tiểu cô nương tiến bộ không ít, xem ra cô cũng không tồi.

Ăn một nửa, anh đứng lên rót một chén nước, cũng thuận tay rót cho Vi Tường một chén.

Vi Tường có chút thụ sủng nhược kinh nói cảm ơn, “Cảm ơn giáo sư Lộ.”

Lộ Thượng gạt đầu không đáp lời lại tiếp tục ăn com.

Rất nhanh đã ăn xong, chờ Vi Tường kịp phản ứng thì thấy Lộ Thượng cầm hộp tiện lợi đi ra ngoài, không bao lâu lại trở về, thì ra là đi rửa. Vi Tường cười ngầy ngớ nói: “Thật ra để tôi đi rửa là được rồi.”

Advertisement / Quảng cáo

“Không cần. Tôi sẽ không tiễn cô, buổi chiều tôi còn có giờ lên lớp.” Nói xong liền đưa cho Vi Tường chiếc hộp đang cầm trên tay, ý tứ rất rõ ràng, chính là muốn tiễn khách.

Nghe anh nói như vậy, lông mày Vi Tường liền nhíu lại, “Hôm nay tôi được nghỉ, về nhà cũng nhàm chán không có chuyện làm. Cho nên tôi làm bữa com tình yêu cho anh, anh cũng đừng đuổi tôi về mà, tôi ở đây đợi và sẽ không làm gì ảnh hưởng đến anh. Buổi chiều anh lên lớp tôi cũng có thể nghe giảng bài, rồi khi hết giờ học tôi chờ anh cùng đi ăn com trưa.”

Lộ Thượng thờ dãi, anh biết việc này không đơn giản như vậy.

Quả nhiên bây giờ người tay ngắn nắm đồ của người tay mềm, vừa rồi anh không nên trong lúc mềm lòng mà đưa cô đi ăn.

Không có cách nào qua cầu rút ván, anh chỉ có thể vịn cái trán đau đầu nói: “Vậy tôi kiểm tra tài liệu, cô ngồi ở kia chờ đi, buổi chiều có tiết cô không muốn nghe có thể ra ngoài đi dạo.”

“Không cần không cần...”

“Yên tâm, hết giờ học tôi sẽ điện thoại cho cô”. Lộ Thượng sớm đã nhìn ra tâm tư của cô.

“Ha ha. Vậy anh tranh thủ thời gian làm việc đi không cần phải để ý đến tôi.” Hiếm khi anh dễ nói chuyện như thế, trong nháy mắt Vi Tường liền biến thành một bộ dáng ngoan ngoãn thấu tình đạt lý.

Lộ Thượng bật máy tính lên bắt đầu chăm chỉ làm việc.

Bình thường Vi Tường có thói quen nghỉ trưa, lúc này lại nghiêng trên ghế salon lướt Weibo một hồi, mí trên mí dưới bắt đầu đánh nhau, không bao lâu liền bắt tri bắt giác tuột xuống nửa nằm trên ghế sofa ngủ thiếp đi.

Chờ Lộ Thượng kiểm tra tài liệu xong, ngẩng đầu lên lơ đãng nhìn qua, liền phát hiện Vi Tường có một loại tư thế ngủ kì quái.

Lộ Thượng bắt đầu đi lắc đầu, rồi mới đứng dậy cầm chiếc áo khoác của mình đi qua, bước chân nhẹ nhàng đi tới nhấc chân cô lên ghế, rồi mới lại đem áo khoác đắp lên trên người cô.

Lần đầu có khoảng cách gần như thế, Lộ Thượng nhận không được quan sát tỉ mỉ Vi Tường ngủ.

Dáng vẻ cô ngủ rất ngoan ngoãn, Lộ Thượng không khỏi thấp giọng khẽ cười một cái, xem ra cũng chỉ có khi cô ngủ thiếp đi mới có thể im lặng như thế, không ồn ào giống bình thường. Ánh mắt lưu chuyển, phát hiện có một đám tóc không an phận trên mặt của cô, nổi bật lên khuôn mặt vốn nhẹ nhàng khoan khoái không chút phấn son làn da càng thêm trắng. Mà nhìn kỹ, trên gò má phải của cô còn có những đốm tàn nhang đen nhỏ, trông có giống như đứa nhỏ nghịch ngợm, để anh tùy tiện liên tưởng tới Vi Tường có linh tính quái.

Nhìn xuống, đó là đôi môi hồng dụ dàng của cô, đôi môi đỏ giống như những cánh hoa sắp mở ra, giống như chờ đợi người âu yếm.

Lộ Thượng gian nan dời ánh mắt, lắc đầu xa tan những suy nghĩ linh tính trong đầu, rồi mới đứng lên trở lại bàn làm việc, cầm lấy chén nước uống mấy miệng lớn.

.....

Thời điểm Vi Tường thức dậy, trong phòng chỉ còn lại một mình cô. Thì ra cô ngủ lúc nào không hay, thấy Lộ Thượng thân mật đắp áo khoác, trong lòng cô cảm thấy ấm áp.

Ngồi xuống, cô ôm áo khoác dùng sức ngửi ngửi, phát hiện áo khoác trên có mùi thuốc lá nhân nhạ sau liền ngáy ngốc cười.

Nhìn đồng hồ, lúc này đã là 3 giờ hơn, đoán chừng bây giờ Lộ Thượng đã bắt đầu tiết 2.

Lộ giáo sư nhất định là muốn cho cô ngủ thêm một lát mới không có quấy rầy đánh thức cô, con người này hôm nay cũng quá quan tâm đi.

Làm sao bây giờ, càng ngày càng không bỏ được.

Cuối cùng, Vi Tường vẫn là hấp tấp chạy tới nghe giảng bài, mặc dù chuẩn xác hơn nói hẳn là chơi điện thoại trong 2 tiết.

Sau khi tan học, trông thấy có mấy cô gái vây quanh Lộ Thượng lâu lo không ngừng hỏi vấn đề lồi lõm làm quen, cô chỉ có thể làm chờ ở ngoài cửa càng không ngừng dậm chân.

Thật lâu sau mấy cô gái kia mới rời đi, cô lập tức chạy vào thờ phỉ phò nói: “Lộ giáo sư thật sự có sức hút vô biên, đến nơi nào cũng có một đám nữ sinh theo đuổi.”

Lộ Thượng buồn cười nói: “Cô không phải một trong số đó sao?”

“Hừ, tôi mới không giống các cô gái đó, ít nhất tôi sẽ không có ý đồ xấu với giáo sư của mình.”

“Tốt, muốn ăn cái gì, hôm nay tôi mời cô.”

“Lộ giáo sư, đây là anh sao, anh hôm nay bỗng nhiên không chối bỏ tôi cũng không có không để ý đến tôi, còn đối xử tốt với tôi. Thật sự là một cú sốc cho một cô bé như tôi, tôi cũng không dám tin tưởng. “Anh chủ động mời cô ăn cơm, Vi Tường lập tức quên chuyện không vui vừa rồi, vui vẻ trên tức.

Advertisement / Quảng cáo

Lộ Thượng tiện tay đóng cửa phòng học lại, quay người ra về lãnh đạm nói: “Sao lại nói nhiều như vậy, không ăn cũng không sao.”

“Hi hi, ăn đương nhiên ăn chứ, khó có một cơ hội như vậy đương nhiên không thể bỏ qua.”

“Vậy thì im lặng, đi nhanh lên”.

Thấy anh đi nhanh quá cô không thể nào theo kịp, Vi Tường nhếch miệng, “Lộ giáo sư, anh cũng quá không thương hương tiếc ngọc, anh suy nghĩ một chút chân anh dài, chân tôi ngắn, thế nào cũng không thể đi nhanh được như anh a.”

Lộ Thượng bắt đầu đi lắc đầu, bước đi cũng chậm dần.

Nữ nhân này thật là phiền phức.

Cơm nước xong xuôi, Lộ Thượng đưa Vi Tường về nhà.

Ở dưới lầu, anh nhân nhạ nói: “Đã đến nơi, cô lên lầu đi.” Nói xong anh liền xoay người dự định trở về.

Nhìn bóng dáng anh rời vào trong màn đêm, Vi Tường lại mang theo một tia cô đơn. Vi Tường nhìn chăm chú một lát rồi sau đó xấu hổ ho khan vài tiếng, Lộ Thượng nghi hoặc quay đầu, thấy mắt Vi Tường sáng ngời, anh không tự chủ được một lần nữa quay trở lại.

“Thế nào? Bị cảm?” Cho rằng Vi Tường bị cảm, Lộ Thượng thuận tay xoa lên cái trán trơn bóng xem thử thế nào.

Không nghĩ tới anh sẽ làm những động tác mập mờ thế này, một trận gió nhẹ thổi tới, Vi Tường không tự chủ run lên một cái, mặt đỏ ửng.

Lúc này chỗ im ắng không tiếng động, cô thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của mình.

Lộ Thượng nhìn mặt Vi Tường đỏ lên, cho rằng cô bị cảm mạo mặt nóng lên chịu không được gió thổi, liền cau mày nói: “Có thể ở trong phòng làm việc của tôi điều hoà không khí mở thấp, cô ngủ ở trên ghế sofa thôi gian dài nên cảm lạnh. Lên xe đi, tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Nói xong anh thu hồi bàn tay đang thăm dò, cời áo khoác ra, cúi đầu xuống không nghe giải thích liền choàng trên thân Vi Tường.

Chưa từng thấy anh ôn nhu và thân mật như vậy, Vi Tường có chút không quen.

Nhìn anh đứng cạnh người mình, trong chốc lát đầu óc cô trống rỗng, vô ý thức đưa tay ôm lấy cổ Lộ Thượng, ngẩng đầu lên môi liền dán vào.

Lộ Thượng hoàn toàn không có phòng bị, trong lúc Vi Tường dán vào, con người của anh không tự chủ mở to, con mắt sâu thẳm.

Khi anh ngờ ngẩn một lúc, mới Vi Tường nhẹ nhàng lướt nhẹ qua chạm một chút liền tách ra. Mà hai tay của Lộ Thượng giống như bị quỷ nhập ôm lấy vai Vi Tường, đem cô dạo qua một vòng rồi hung hăng đặt ở trên cửa xe.

Vi Tường cảm giác thân thể của mình bỗng nhiên bị dùng sức trói buộc chặt, đang muốn giãy dụa mở miệng nói chuyện môi của anh liền che kín, mang theo sự trừng phạt mãnh liệt cùng lửa giận.

Trong nháy mắt, hơi thở nam tính của người đàn ông đánh tới, đầu óc Vi Tường trống rỗng, không kịp phản ứng người kia lạnh lùng dùng đầu lưỡi cạy hàm răng của cô cường thế tiến vào.

Dường như không muốn buông tha một chỗ nào hết, anh dùng sức cướp lấy, hung hăng hút hít đầu lưỡi của cô, dường như muốn trừng phạt cướp đi tất cả hô hấp trong miệng cô.

Cảm giác được một chút râu ria ở cái cằm của anh đâm vào, Vi Tường không tự chủ nhũn mảy, “Ừm... ừm.” Bắt đầu phản kháng.

Phát hiện người dưới thân không chuyên tâm chống lại, Lộ Thượng dứt khoát dùng hai tay cố định đầu của Vi Tường, trừng phạt cắn một cái trên đầu lưỡi của cô, một nháy mắt Vi Tường cảm giác toàn thân bị điện giật, tê dại. Cô quên đi chống cự, thân thể giống như đáp chìm vào trong đó, không tự chủ được nhũn ra, ngực cũng bắt đầu hô hấp lên xuống.

Cô không tự chủ nhắm mắt lại, lạc vào nụ hôn hoang dại của anh.....

Cũng không biết qua bao lâu, đến khi cô cảm giác đầu lưỡi tê dại cả người sắp ngạt thở thì rốt cục Lộ Thượng cũng buông cô ra. Vi Tường cảm thấy mình giống như đã trở lại Địa Cầu, một lần nữa hít được không khí mới mẻ.

Cô mặt đỏ tới mang tai cúi đầu xuống, ngực nâng lên hạ xuống bắt đầu hô hấp.

Mặc dù trước kia cũng đã hôn, nhưng duy nhất hai lần cũng đều là nhẹ nhàng lướt qua, cô còn chưa bao giờ trải qua nụ hôn cuồng nhiệt như thế này.

Tuy nói mới vừa rồi là cô chủ động, nhưng cô cũng không nghĩ tới anh sẽ có phản ứng mãnh liệt như thế. Trong lòng Vi Tường không nhận được mắg một lát, đã mấy trăm năm rồi người này chưa hôn nữ nhân?

Advertisement / Quảng cáo

Bây giờ cô biết mặt của mình rất đỏ nên không muốn ngừng đầu.

“Cô luôn tùy tiện như vậy sao?” Đinh đầu truyền đến giọng nói lạnh lẽo, khàn khàn của Lộ Thượng.

Kỳ thật vừa mới hôn xong anh liền hối hận, sao lại có thể như vậy được, sao lại chủ động hôn nữ nhân này. Thế nhưng khi tại đến đôi môi mềm mại và ngọt ngào của cô, một tia lý trí cuối cùng cũng bị phá hủy, làm cho nụ hôn này càng thêm sâu.

Bây giờ đã kết thúc tất cả, lý trí Lộ Thượng cũng một lần nữa trở về, anh nên không được lừa gạt bên trong mình, nên mới nói với cô như vậy.

“À.....” “Vi Tường tròn tròn mắt, anh ta có ý gì, nói là mình tùy tiện câu dẫn anh ta sao? Sợ anh hiểu lầm mình, Vi Tường nhanh chóng đáp: “Không có không có, tôi cũng không biết tại sao, có thể bởi vì là anh cho nên kim lòng không được.”

Nói xong lời này mặt của cô lại đỏ lên, lời nói bây giờ của cô đã vượt quá mức cho phép.

Nhìn cô càng nói càng mập mờ, Mặt Lộ Thượng trở nên rất thúi “Còn chưa cút đi lên, muốn một lần nữa sao?”

Nghe vậy, Vi Tường vừa thẹn lại quẫn cúi đầu chạy đi.

Nhìn Vi Tường như muốn chạy trốn, Lộ Thượng nhận không được bức bối nói lòng cô ảo.

Chuyện gì đã xảy ra, định lực của bản thân kém như vậy sao? Quá khác thường, nữ nhân này chính là sát tính của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đại thúc thật đáng ghét (1)

Editor: Từ Phương Team

Sau khi Vi Tường chạy về nhà, mất hết sức lực ngồi trên ghế sofa, một bên thờ hồng học một bên bắt đầu nghĩ lại chuyện vừa phát sinh.

Quá mất mặt, một cô gái như cô làm sao có thể chủ động làm ra chuyện như vậy, hơn nữa còn không biết xấu hổ chìm đắm trong đó?

Mặc dù bình thường cô có thể mặt dày trêu đùa người kia trong Wechat, nhưng cũng là cách qua một cái màn hình, hơn nữa cô biết người kia sẽ không coi là thật. Nhưng hôm nay không biết dây thần kinh của mình ở chỗ nào mà lại chủ động hôn anh, thật không dễ đặt gì.

Còn nữa, câu nói kia của anh rõ ràng báo cô là cô gái tùy tiện. Xong rồi xong rồi, mình thật vất vả và tạo hình tượng trước mặt anh mà bây giờ hồng hết rồi.

Nhưng mà việc gì anh phải hôn lại cô, đáng giận là bây giờ cô vẫn cảm thấy đầu lười tê tê, môi nóng hừng hực.

Vì vậy mười mấy phút kể tiếp Vi Tường vẫn đang suy nghĩ một vấn đề: Tại sao Lộ Thượng muốn hôn cô?

Advertisement / Quảng cáo

Nhớ lúc học đại học, bạn cùng phòng nói với cô đàn ông đều giống nhau, thịt đưa đến miệng không ăn mới là lạ. Vi Tường không nhận được đoán Lộ Thượng có thể cũng như vậy hay không, anh cảm thấy cô rất bừa bãi rất tùy tiện, cho nên mới không cự tuyệt hôn lại cô.

Nếu thật là như vậy, sau này thấy anh cô nên làm gì bây giờ? Giả bộ không có gì phát sinh tiếp tục giống trước theo đuổi anh hay là mượn việc này tra hỏi lý do anh hôn cô, hỏi anh có ý với cô hay không?

...

Trình Trình đi từ phòng ra thấy Vi Tường ngồi một chỗ ngơ ngác không nói lời nào, bộ mặt đầy vẻ lo lắng, cô tò mò đưa tay ra quơ quơ nói: “Hoàn hồn chưa, nghĩ gì mà tập trung như vậy?”

Thấy Trình Trình hỏi, gương mặt Vi Tường hơi ửng đỏ.

“Không phải là lúc mình ra ngoài, hai người đã làm chuyện gì rồi đấy chứ?” Trình Trình không nhận được suy nghĩ bậy bạ.

“Khư” Vi Tường không nhận được hắng giọng nói: “Không có, không có, cậu nghĩ nhiều rồi. Bọn mình chỉ đi ăn cơm mà thôi.”

“Vậy tại sao cậu vẻ trẻ như vậy, thành thật khai báo đi,hôm nay hai người bọn cậu làm cái gì?”

“Thật sự không làm gì mà, chỉ là buổi trưa ăn cơm xong anh ấy định đưa mình về. Nhưng mình thật vất vả và theo đến nơi đó sao có thể tùy tiện nói đi là đi, dĩ nhiên cuối cùng mình vừa kiên quyết vừa quấy rầy khiến giáo sư Lộ đồng ý cho mình ngồi một lúc ở phòng làm việc, nhưng mà sau đó mình lại bất tri bất giác ngủ mất.”

“Ngủ.” Trình Trình không tự chủ tròn to mắt, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh ấy sợ quấy rầy mình nghỉ ngơi, từ lúc đấy đến lúc lên lớp cũng không đánh thức mình. Lúc mình tỉnh lại đã là tiết thứ hai, mấu chốt là sau khi tỉnh lại mình phát hiện trên người còn nhiều thêm một cái áo khoác.” Nói đến đây, trên mặt Vi Tường mang theo một tia ngọt ngào.

“Trời, boss của bọn mình quả nhiên là loại người ngoài lạnh trong nóng. Việc này không phải càng nói rõ thấy ấy có chút cảm giác với cậu à.”

Vi Tường ngơ ngác nói: “Thật không?”

“Ít nhất theo mình thấy thì là vậy. Sau đó thì sao, nói tiếp đi?”

“Sau đó cũng không có gì, mình lại đi nghe giờ học của anh ấy. Tan học bọn mình cùng ăn cơm, rồi anh ấy đưa mình về.”

Trình Trình thất vọng nói: “Chỉ có những việc này à, thật nhàm chán. Lấy cái loại tốc độ không mặn không nhạt của hai người, lúc nào mới có thể có chuyện vui, mình cũng sốt ruột thay cậu và boss?”

Nghe Trình Trình nói như vậy, Vi Tường khề thờ dài, cắn răng nói: “Còn nữa, vừa này... vừa này... mình mới cường hôn anh ấy.”

Lời vừa dứt, cây quạt trong tayTrình Trình liền rơi xuống đất, cả người cả mặt cũng sắp rơi trên sàn nhà.

“Cái gì, lời cậu nói là thật à?”

Vi Tường vô lực cắn môi khẽ gật đầu một cái, chỉ chờ bị Trình Trình phi báng. Nhưng không nghĩ tới Trình Trình lại hưng phấn nâng cao thanh âm nói: “Oa, tỷ tỷ à, cậu cũng quá mạnh mẽ, thật là trâu. Mình bắt đầu sùng bái cậu rồi đây, cậu lại có lá gan làm chuyện đó với boss của bọn mình. Ha ha, nếu thấy ấy bị những sinh viên khác nhìn thấy hình ảnh này phỏng chừng phải cười đến vỡ bụng.”

Advertisement / Quảng cáo

“Cậu không cảm thấy mình rất phóng đảng sao, không có chút dè dặt sao?” Vi Tường đẩy hồi hận nói.

Trình Trình gãi đầu, nói từ từ: “Hình như là có chút, nếu như đối lại là mình, mình khẳng định không có can đảm như cậu.”

Nghe cô ấy nói như vậy, Vi Tường càng suy sụp. Xem ra cô trong mắt anh nhất định càng không chịu nổi, chẳng lẽ cô chỉ có thể buông tha như vậy sao?

“Bất quá cũng không phải tuyệt đối như vậy, phải phân tình huống mà nói. Mình hỏi cậu trước, vừa rồi lúc cường hôn boss, thầy ấy có phản ứng gì?”

Nghe đến vấn đề này Lộ Thượng bá đạo hôn cô, mặt Vi Tường lại có chút nóng. Cô có chút ngượng ngùng nói: “Vốn là mình định hôn nhẹ một cái rồi rời đi, nhưng không ngờ anh ấy đòi khách thành chủ hôn lại mình.”

Trình Trình giống như phát hiện ra bí mật động trời vậy, cô ấy lấy tay che miệng mở to hai mắt, một bộ không dám tin. Sau rốt cuộc tin đây là sự thật, cô hít mắt cười đùa: “Trời ạ, đây cũng quá mãnh liệt đi. Đùng rồi, không phải vừa này bị mình cắt đứt dây chứ?”

Vi Tường ảo não nói: “Nào cô, mình là đang tự trách bản thân quá chủ động.”

“Mình thấy cậu không cần tự trách như vậy, không cường hôn làm sao được boss hôn lại, cho nên cậu phải cảm thấy may mắn. Cậu suy nghĩ một chút đi, loại người gỗ mục như boss muốn thầy ấy chủ động thì phải đợi đầy ngày tháng năm nào.” Dừng lại, Trình Trình nói tiếp, “Hon nữa, nếu thấy ấy hôn lại cũng có thể nói rõ thầy ấy cũng thích cậu, chẳng qua là tính tình boss bọn mình lạnh lùng nên sẽ không biểu hiện rõ ràng thôi.”

“Như vậy sao, mình chỉ sợ nhất anh ấy là nhân cơ hội chiếm tiện nghi, thậm chí còn xem thường mình?” Vi Tường có chút tiêu cực.

Trình Trình đẩy gọng kính to màu đen, suy nghĩ rồi đề nghị: “Việc này càng đơn giản, nếu hôn cũng hôn rồi thì cậu liền đánh cược đi hỏi thầy ấy, hỏi rằng rốt cuộc thầy ấy có ý gì với cậu. Nếu có cảm giác thì là tốt còn nếu không phản ứng gì, vậy mình coi như một trò đùa, thừa dịp còn sớm buông tha đừng để lãng phí thời gian nữa.”

Trình Trình chân thành nói xong, thấy Vi Tường gật đầu hiểu rõ, cô mới khích lệ vỗ bả vai Vi Tường một cái, sau đó ôm mấy cuốn sách mượn ở thư viện trở về phòng.

...

Buổi tối trước khi ngủ Vi Tường suy nghĩ rất lâu, cảm thấy đề nghị của Trình Trình rất có đạo lý, quả thật cô cần ở thời khắc mấu chốt này hỏi anh một câu. Dù có bị cự tuyệt cũng sẽ không hối hận. Dù sao cô đã theo đuổi một thời gian dài rồi, nếu thật là như vậy ít nhất cô cũng biết ngọn núi này mình không có hy vọng leo tiếp. Cho nên cô không cần phải dằn dụa tiếp, bởi vì cô tiếp tục với mình cũng không chỗ gì tốt.

Không chậm trễ cô liền mở Wechat nhắn cho Lộ Thượng. Nhưng điểm khác biệt với ngày trước chính là lần này cô không có đùa cợt nữa, mà lời ít ý nhiều hỏi: Có ở đây không?

Ngay sau đó lại gửi thêm “Tại sao hôm nay lại hôn tôi? Giáo sư Lộ, anh thích tôi đúng không?”

Đợi rất lâu, điện thoại vẫn không thấy động tĩnh. Cô không biết mình nhìn cuộc nói chuyện này bao nhiêu lần, cũng không biết bản thân nhìn ảnh đại diện của Lộ Thượng mấy lần, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thờ dài.

“Đồ đàn ông thói, đi chết đi.” Cuối cùng cô bực mình lấy con tinh tinh ở mép giường ném tới sàn nhà, nhưng vẫn chưa hết giận, sau đó cô lại đem nó thành Lộ Thượng, dùng chân hung hăng đá mấy lần rồi vứt vào thùng rác mới ngủ.

Lúc này tâm trạng của Vi Tường mới dễ chịu hơn một chút, cô cảm hai bịch bím bím và thật bỏ khổ nằm trên giường xem bộ phim Hàn hot nhất dạo này. Sau khi xem bộ phim khiến tâm xuân rạo rực, cô liền quên mất vấn đề không vui.

Lúc xem xong hai tập mắt Vi Tường đã có chút mệt mỏi, cô quyết định tắt máy đi ngủ. Nhưng vừa nằm xuống, cô bỗng nhiên nhớ tới đại tinh tinh bị mình vứt bỏ, thờ dài, cô đau lòng xuống giường nhặt đại tinh tinh từ thùng rác thả lại chỗ cũ.

Tha thứ cho anh trước, coi như vì hôm nay lúc hôn tôi có chút ngượng ngùng cho nên nhất thời xấu hổ chưa có hỏi phục.

Advertisement / Quảng cáo

Thật ra buổi tối lúc tin nhắn của Vi Tường gửi đến thì Lộ Thượng đã chú ý. Thà nói đúng lúc anh thấy còn hơn nói anh theo thói quen đợi Wechat của cô. Nhưng vừa mở ra nhìn, anh lại không biết nên trả lời câu hỏi của cô như thế nào.

Hôm nay cô hôn quá đột ngột, hoàn toàn ngoài dự liệu của anh. Hon nữa lúc sau anh cũng không biết vì sao lại làm ra hành động như vậy.

Cả đêm nay anh đang cười nhạo bản thân lần đầu tiên không chịu nổi dụ hoặc. Tiểu cô nương người ta mới chủ động một chút anh liền không chịu được, thật giống như tiểu tử hai mươi tuổi chân ướt chân ráo.

Xem ra lâu rồi anh không gần phụ nữ...

Tối nay trong lòng vốn đã rất loạn, Vi Tường lại nhắn tới hỏi như vậy, giờ phút này Lộ Thượng lại càng thấy rối. Cuối cùng anh dứt khoát mặc kệ không để ý tới, không ngờ chuyện này lại không phải ý hay.

Buổi sáng hôm sau, bệnh viện mở hội nghị công bố danh sách y tá phải đến thành phố B tham gia bổ túc học tập.

Vừa vặn Vi Tường lại có tên trong danh sách.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Nay Không Dễ Theo Dõi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đại thúc này thật đáng ghét (2)

Editor: Từ Phương Team

Nghe được thông tin này, Vi Tường thật sự nửa vui nửa buồn.

Rất rõ ràng, cơ hội này đối với cô mà nói thật ra khó mà có được, cho nên vừa mới nghe được trong danh sách có mình thì cô cực kỳ kích động. Nhưng lại nghĩ đến việc đi thành phố B học một tháng, vậy thì một tháng sẽ không được thấy Lộ Thượng, cô lại có chút không nỡ, trước mắt quan hệ của bọn họ đã tiến thêm được một bước, ngộ nhỡ cô vừa đi quan hệ của bọn họ lại lần nữa trở về điểm xuất phát, đây không phải uống phở sức lực sao!

Cho nên nghĩ đến mấy vấn đề này, cô lại rất không an tâm, cuối cùng là đi hay không đi?

...

Ngày mai liền xuất phát, hôm nay vẫn còn giải quyết một số thủ tục, thời gian có vẻ khẩn trương, do dự mãi Vi Tường mới quyết định nghe theo sắp xếp của bệnh viện.

Buổi tối về đến nhà, cô gọi điện thoại nói việc này cho cha mẹ. Bình thường lúc này bố cô đang tán bộ dưới lầu, còn mẹ cô lại ra ngoài cùng các dì nhảy múa ở quảng trường. Cũng may hôm nay có vẻ đúng lúc hai người họ đều không ra ngoài. Hai người nghe Vi Tường nói muốn đi Bắc Kinh huấn luyện, Đỗ Tiểu Văn còn vì cô cảm thấy tự hào, ra sức dặn dò cô nên mang hành lý nào, sợ cô vứt bữa bãi rồi quên một số đồ dùng thiết yếu. Làm một người mẹ phải có dáng vẻ tinh tế, Đỗ Tiểu Văn còn đang ở đầu điện thoại bên kia dặn dò Vi Tường, lần này ra ngoài với thời gian dài, phải nhớ giữ liên lạc với Tiểu Lâm, đừng vì học tập bận rộn mà đem người bỏ qua rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường xấu hổ một hồi, bây giờ cũng chỉ có thể chột dạ gật đầu đáp ứng.

Mà bố Vi vẫn luôn coi cô giống như một cô bé nhỏ, đối với việc cô ra ngoài học tập dù các loại lo lắng, cuối cùng Vi Tường dỗ rất lâu ông mới không phản đối. Ý con gái đã quyết, làm cha chỉ có thể nói Vi Tường chăm sóc tốt bản thân, kiểm tiền không đủ dùng gọi điện thoại cho ông.

Đơn giản lại uất ức nói, khiến cho Vi Tường vừa hạnh phúc lại vừa hổ thẹn. Hạnh phúc tự nhiên không cần nhiều lời, hổ thẹn bởi vì chính mình gài dây bạn về việc.. công việc và tình cảm mà xem nhẹ gia đình không quan tâm với cha mẹ. Mặc dù thường xuyên ở trong nhà gọi một cuộc điện thoại, cùng ba mẹ tâm sự hằng ngày, nhưng do tính tình cẩn thận đã lâu không về nhà, cộng thêm bây giờ còn ra ngoài một tháng nữa, thật là có điểm kỷ cục. Vi Tường âm thầm hạ quyết tâm từ Bắc Kinh trở về nhất định phải xin nghỉ hai ngày về nhà một chuyến để bồi cha mẹ.

Cúp điện thoại, nhớ tới mẹ nói về chuyện Lâm Duyệt. Vi Tường nghĩ có lẽ bản thân lần ra ngoài trở về này nên nói rõ với cha mẹ chuyện này, nếu tháng này có chuyển biến lớn với Lộ Thượng, cô thực sự sẽ giới thiệu anh cho cha mẹ. Nếu giữa hai người vẫn không có hi vọng thì cũng nên buông bỏ, đương nhiên nếu là loại tình huống thứ hai, cô cũng sẽ thành thành thật thật thẳng thắn với cha mẹ, cho dù bị buộc xem mặt ngay lập tức cô cũng đồng ý.

Dựa trên tình bạn suy xét, Vi Tường vẫn gọi điện thoại cho Lâm Duyệt, Lâm Duyệt biết được ngày mai cô muốn đi Bắc Kinh học tập, không nói hai lời liền quyết định ngày mai đưa cô ra sân bay. Đối với sự kiên trì của anh, Vi Tường thật sự đỡ khốc đỡ cười, hơn nữa trong lòng còn đặc biệt vui vẻ, cảm giác người này thật là nghĩa khí.

Chờ cô thu dọn xong tất cả hành lý lại đi tắm rửa cũng đã hơi mệt rồi, nhưng mà trước khi ngủ cô vẫn theo thói quen mở tin nhắn ra.

Vi Tiểu Tường Ưu Nhã Bất Ô: Đang làm gì? Nói cho em một chuyện đối với em mà nói là một tin tức cực kì tốt. (‘___‘)

Vi Tiểu Tường Ưu Nhã Bất Ô: Ngày mai em cùng với các đồng nghiệp đi Bắc Kinh học tập bồi dưỡng, ước chừng cần một tháng. Một tháng cũng không thấy được anh, làm sao bây giờ thật sự không nở, anh nhớ em chứ?

Một lát sau, nhìn thấy bên kia đang nhập tin, cô bắt đầu chờ mong hồi âm của Lộ Thượng.

Nam thần nhà ta: Đây là chuyện tốt, em học tập thật tốt.

Để tránh nặng tìm nhẹ, Vi Tường tiếp tục nói: Mười giờ ngày mai em bay, anh có thể đến tiễn em không?

Nam thần nhà ta: Ở bên kia chăm sóc bản thân cho tốt, có cần cái gì có thể gọi điện thoại cho anh.

Thấy hồi âm của anh, Vi Tường liền không có tâm tình rồi. Anh sẽ không nói những điều mà cô thích nghe đâu, luôn tránh nặng tìm nhẹ, mà giọng điệu nói chuyện so với ba cô cũng không khác biệt là mấy, sẽ lại coi cô là một đứa trẻ. Phấn chết rồi, bản thân sẽ không để ý đến anh nữa, mắt không thấy tâm không phiền.

Vi thể Vi tức giận gửi về mặt nổi giận, sau đó không quan tâm tất mấy đi ngủ.

Ngày hôm sau, là Lâm Duyệt đưa cô ra sân bay.

Lộ Thượng quả nhiên chưa tới, cô dù là đăng ký tiễn Vi Tường cũng ti mi nhìn đại sảnh sân bay, cũng không thấy bóng dáng của anh, từ đầu đến cuối anh cũng không xuất hiện. Mặc dù trong dự đoán, nhưng là thật sự đến giờ phút này, trong lòng Vi Tường vẫn còn khó chịu.

Người đàn ông của cô vừa cho cô hi vọng, lại vừa cho cô thất vọng.

Dù mắt mắt vẫn đi đăng ký, tâm trạng cô không tốt nên ở trên máy bay ngủ một giấc. Chờ khi máy bay sắp đáp xuống đất, Vi Tường mới tỉnh táo lại.

Bệnh viện sắp xếp cho hai người ở chung một phòng, hoàn cảnh đãi ngộ của khách sạn cũng không tệ lắm. May mắn chính là cô và Tiểu Hà được phân đến một phòng. Tiểu Hà này là một cô gái tính cách vô cùng tốt, cô cũng là bạn thân nhất của Vi Tường khi ở bệnh viện, hai người cực kì quen thuộc.

Từ nay về sau, vài ngày học tập cùng thời gian ăn cơm, hai người cơ hồ như hình với bóng, quan hệ còn mật thiết hơn so với trước.

Advertisement / Quảng cáo

Buổi tối ngày đầu tiên, Vi Tường vẫn trước sau như một gửi tin nhắn ân cần thăm hỏi Lộ Thượng, nhưng mà đợi thật lâu vẫn không thấy hồi âm của anh, trong bối rối Vi Tường chiếm trong giấc ngủ.

Mấy ngày kế tiếp đều là đi học, huấn luyện kiểu học tập này quả thực so với đi làm vẫn mệt khổ, rất nhiều đồng nghiệp cũng âm thầm than phiền. Vi Tường cũng vậy, cũng là một đến mức nửa sống nửa chết, buổi tối trở lại khách sạn, ngay cả chuyển động cũng không muốn, cô chỉ muốn đi ngủ.

Vội thức dậy vì quên nhắn tin cho Lộ Thượng vào buổi tối, chờ cô nhớ tới đã ba ngày không có liên lạc với Lộ Thượng rồi, mà buổi tối ngày đầu tiên gửi tin nhắn cho anh đến bây giờ vẫn chưa có hồi âm. Vất vả vài ngày, cô phần nhớ anh, cho dù là phần lớn thời gian anh luôn dùng về mặt lạnh lùng kia cùng gương mặt thờ ơ.

Tự ngược như cô, Vi Tường lại không tự giác soạn chữ gửi đi: Đi học một mỏi quá a, Lộ giáo sư.

Vi Tiểu Tường Ưu Nhã Bất Ô: Vài ngày không gặp, bắt đầu nhớ anh, anh có muốn giúp em hồi phục một chút không.

Thật sự rất may mắn, thời điểm cô sắp đi vào giấc ngủ, rốt cục nhận được hồi âm của Lộ Thượng.

Nam thần nhà ta: Có nỗ lực mới có báo đáp.

Sau khi xem xong, Vi Tường lập tức tỉnh táo: Lộ giáo sư, còn chưa ngủ hả?

Nam thần nhà ta: Đang muốn ngủ, em cũng nghỉ ngơi sớm một chút.

Vi Tường gửi biểu tình mặt mày, Lộ Thượng còn chưa có hồi âm. Xem ra anh đã đi ngủ, Vi Tường bắt đầu đi đầu mối, chỉ có thể rời khỏi tin nhắn.

Lần huấn luyện này cũng có rất nhiều y tá bệnh viện khác, cho nên người tương đối nhiều, chỗ trống căn tin hội có vẻ ít ỏi. Giữa trưa hôm nay, xong giờ học tới bệnh viện ăn cơm, Vi Tường và Tiểu Hà phát hiện bệnh viện chỉ có chỗ ngồi duy nhất bên cạnh nam hộ lí kia, vì thế chỉ có thể qua gài đầu hữu nghị rồi mới ngồi xuống ăn cơm.

Không nghĩ tới chính là mấy ngày nay từ đầu đến cuối giờ học, nam hộ lý đối với các cô cũng có ấn tượng. Vi Tường và Tiểu Hà vừa ngồi xuống, anh liền tự quen thuộc bắt đầu cùng các cô chào hỏi.

Thì ra anh là Chu Tân Khang, là y tá khoa mắt, trách không được trước kia Vi Tường chưa từng thấy qua.

Thật sự rất trùng hợp, giờ học ngày hôm sau, vị trí của Vi Tường và Tiểu Hà vừa vặn kề Chu Tân Khang, vì thế ba người càng thêm quen thuộc.

Một ngày nữa lại qua đi, Vi Tường và Tiểu Hà còn trên ghẹo Chu Tân Khang, gọi hẳn Tiểu Trư. Mà Chu Tân Khang còn không hề gì cười cười bày tỏ không sao cả. Từ nay về sau, ba người này thuận tiện thường xuyên cùng nhau ăn cơm, cùng nhau lên lớp huấn luyện. Thứ vị nhất là nhà Chu Tân Khang cũng ở thành phố B. Cho nên thỉnh thoảng tan học sớm một chút, Tiểu Trư còn có thể là chủ nhà tận tình đưa các cô tới chợ đêm lần cận nổi tiếng với chuỗi đồ nướng, cùng ăn uống no đủ lại cùng hai cô gái ra ngoài đi dạo một số cửa tiệm nhỏ đặc sắc.

...

Hơn mười ngày lên lớp, cuối cùng cả đoàn cũng có thời gian nghỉ ngơi một ngày. Vi Tường vốn định nghỉ ngơi thật tốt, nhưng tiếc rằng Tiểu Trư và Tiểu Hà ba tác không rời miệng lưỡi quá lợi hại, cô chỉ có thể đồng ý để Tiểu Trư dẫn ba người đến thành phố B.

Ba người đi chơi, Tiểu Trư tự nhiên thành nhiếp ảnh gia của hai mỹ nữ. Dọc theo đường đi, anh để cho Vi Tường và Tiểu Hà chỉ thị, vì các cô chụp không ít ảnh xinh đẹp.

...

Advertisement / Quảng cáo

Mỹ nữ chơi một ngày, buổi tối trở về mặc dù mệt chết đi, nhưng Vi Tường vẫn tỉ mỉ chọn lựa hai tấm ảnh được chụp đẹp nhất gửi cho Lộ Thượng.

Vài ngày gần đây, mỗi ngày cô vẫn gửi tin nhắn cho Lộ Thượng, cho dù chỉ là một biểu cảm.

Nhưng không biết tại sao hồi âm của anh lại ít ỏi lác đác. Rõ ràng trước kia anh đối với cô tốt như vậy, thế nào trong nháy mắt anh mà lại trở về về lạnh lùng ban đầu thế kia.

Mặc kệ như thế nào, vẫn là hi vọng vừa gửi ảnh chụp anh có thể nhìn thấy, rồi bị cô mê hoặc, cho dù chỉ là một chút.

Thế nhưng hiện thực và kỳ vọng lại thường trái ngược. Ngày hôm sau vẫn như cũ không nhận được hồi âm của Lộ Thượng.

Thêm vài lần trước nữa, sau khi Vi Tường đến thành phố B này, đây là lần thứ năm Lộ Thượng không trả lời tin nhắn của cô, nói cách khác cộng lại anh mới trả lời mình hai lần, mà hai lần ấy cũng chỉ là đòi câu vài lời, thậm chí mang theo ý nhân nhạt xa cách.

Cứ việc cô đêm qua ưỡn nghiêng mặt cực kỳ tâm cơ gửi ảnh đẹp của mình, nhưng anh vẫn không động.

Lại một lần nữa tâm của Vi Tường dần dần chìm vào đáy biển.

Nếu nói mỗi ngày huấn luyện cực khổ mệt chết đi được, thì như vậy cũng đủ để lòng cô vô lực và bắt đầu mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Nay Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đại thúc này thật đáng ghét (3)

Editor: Từ Phương Team.

Hôm nay tinh thần Vi Tường vô cùng sa sút, đi học thì thường xuyên ngán người, ăn cơm cũng lười ăn, liên tục mấy ngày trên mặt cũng không hề xuất hiện nụ cười.

Đến thần kinh thô như tiểu Trư và tiểu Như cũng phát hiện ra có điểm kỳ lạ. Trọng bộ dạng của Vi Tường như vậy hai người cũng không dám cùng cô nói chuyện vui vẻ như thường ngày, chỉ có thể lẳng lặng bên cạnh cô.

Thấy có mấy ngày liền ăn cơm không ngon miệng, tri kỷ tiểu Trư đặc biệt đợi đến chiều bảo tiểu Như tìm một tiệm cháo thật ngon mua món cháo hải sản mà cô thích nhất, còn cô ấy thì đi mua một túi lớn hoa quả mà cô thích mang đến khách sạn cho cô.

Bị sự quan tâm của hai người họ làm cảm động, Vi Tường cuối cùng cũng lộ ra nụ cười ảm áp.

Đây là tình cảm chân thành mà mọi người luôn tìm kiếm sao? Không thể phụ lòng tốt của họ, Vi Tường biến bi thương thành thành thức ăn rồi ăn thật no mới dừng.

Ăn uống no đủ cô mới phát hiện bây giờ cô không có gì để làm cũng không biết phải làm gì. Sau khi quăng chuyện kia ra sau đầu, bây giờ cái gì cô cũng không hứng thú.

Xem đi động đến nhắm chán, Vi Tường mở radio tìm chương trình âm nhạc, âm nhạc vừa vang lên cũng khiến suy nghĩ cô trôi theo nó ...

“... Em viết thư cho anh, anh vẫn không một lần hồi âm, cứ như vậy sao?” Bài hát kết thúc nước mắt cô cũng ướt nhòa khuôn mặt.

Advertisement / Quảng cáo

Tại sao cô lại khờ khạo, tự làm thì tự chịu thôi. Vi Tường biết cô không có lý do cũng không có tư cách gì oán trách Lộ Thượng, từ đầu đến cuối anh đều tỏ rõ thái độ không chấp nhận chuyện tình cảm này, muốn trách thì trách cô cô chấp, rõ ràng đã hiểu nhưng vẫn tự lừa mình dối người.

Bây giờ phải thẳng thắn đối mặt với sự thật mới đành chấp nhận, cô nở nụ cười chua chát.

.....

Lau nước mắt, cô hạ quyết tâm không đi quấy rầy Lộ Thượng nữa.

Vốn nên như vậy lâu rồi.

.....

Ngày mười bốn tháng mười là ngày lễ Tình nhân, ngày này các cặp đôi phương tây thường cùng nhau uống rượu vang bên ánh nến lung linh để chúc mừng cho một đoạn tình yêu đẹp của họ.

Tiểu Trư là một chàng trai lãng mạn, nhìn thấy hai vị mỹ nữ bên cạnh mình vẫn vui đùa vào bài tập huấn khô khan, gần đây Vi Tường lại tâm tình không tốt anh quyết định tối nay sẽ cho hai cô một bất ngờ.

Buổi học kết thúc thì sắc trời cũng ngả về chiều, tiểu Trư cười hi hi nói với Vi Tường cùng tiểu Như: “Hai vị mỹ nhân, có thể cho tạ hạ hân hạnh được mời hai vị một bữa bít-tết thịnh soạn không?”

“Có dịp gì quan trọng à, khi không lại mời bọn mình ăn cơm thế?” Vi Tường cười khê hỏi.

“Đúng vậy, vô sự hiến ân cần. Cậu chắc chắn không có ý gì tốt với bọn mình, hay là cậu muốn theo đuổi bọn mình?” Tiểu Như trùng to mắt hỏi.

Chu Tân Khang tròn trĩnh, bộ dạng như bị đánh bại: “Chị gái à, cậu suy nghĩ quá nhiều rồi, mình không phải bụng đói cái gì cũng quơ.”

‘Má, Vi Tường, cậu xem cậu ta nói kia, trong mắt cậu ấy hình tượng của chúng ta lại xuống dốc thảm hại như thế.’ Tiểu Như nhin không được liền gào lên.

Vi Tường cup mi mắt, cố ý trả lời: “Đã như vậy thì nên tuyệt giao đi.”

“Không được, hai vị nữ nữ à, là tại hạ hạ sai lầm rồi, chỉ là nói đùa thôi mà. Nói thật với hai người hôm nay không phải lễ Tình nhân sao, mình thấy hai cậu một thân là loi hủi quạnh nên muốn mời một bữa tối để an ủi tâm hồn hai vị đây, thế mà hai người lại nghĩ xấu cho mình như vậy, thật sự đau lòng quá đi mà.”

Tiểu Như nghe thế lại trừng mắt với Chu Tân Khang: “Nói như chỉ có hai bọn mình ế còn cậu không ế chắc. Xem cậu có thành ý như vậy các chị đây đành đồng ý vậy, Vi Tường cậu thấy sao?”

“Ok, xem như chúng ta cũng đi đón lễ Tình nhân vậy.”

Vì thế tối nay tiểu Trư làm chủ mời hai cô đến nhà hàng Tây mà anh thường đến. Chọn món xong còn không quên gọi thêm một chai rượu nho.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí ảm áp vui vẻ, lúc năng ly còn rất sáng khoái.

.....

Hưởng thụ một bữa mỹ thực, vừa lúc bên ngoài có người bán hoa, Tiểu Trư bắt ngờ chạy ra mua hai bó hoa hồng, hào phóng tặng cho Vi Tường cùng tiểu Như.

“Quào, tiểu Trư hôm nay thật hào phóng nha. Nhưng bó hoa này có phải tùy tiện đưa loạn không, nếu vậy bọn mình cũng không tùy tiện nhận đâu.” Tiểu Như cầu mày nói.

Vi Tường cũng gạt đầu tán đồng.

“Các cậu nghĩ đi đâu vậy, nhìn đây này, 13 bông là 13 bóng đó. Nó tượng trưng cho tình bạn vĩnh viễn đây, bọn cậu cứ yên tâm mà nhận đi.” Chu Tân Khang buồn cười nói rồi lại làm mặt nghiêm túc: “Nói thật mấy hôm nay ở cùng với bọn cậu mình rất thoải mái, thật vui khi được làm bạn với hai vị mỹ nữ. Sau này còn mong hai người chiều cổ mình nhiều hơn.”

“Nếu là vậy thì mình sẽ nhận, chúc tình bạn của chúng ta sẽ kéo dài mãi mãi.” Vi Tường mỉm cười nói.

Tiểu Như cũng vui vẻ tiếp lời: “Tiểu Trư, tình bạn mãi mãi nhé.”

Advertisement / Quảng cáo

Không có phụ nữ nào không thích hoa, nhận được hoa hai người đã tươi cười đầy mặt rồi.

Thành phố B vào ban đêm không có trăng cũng chẳng có sao, nhưng ánh đèn lấp lánh của thành phố như pháo hoa rực rỡ giữa bầu trời khiến người ta hoa cả mắt khi ngược nhìn.

Có thể bị khung cảnh đêm lệ này làm động lòng, tiểu Như bỗng đề nghị: “Vi Tường, hai chúng ta cầm hoa chụp cùng Tiểu Trư một tấm đi, vẫn là Tiểu Trư buồn bán có lời, được hai vị mỹ nữ tiếp đãi trong lễ Tình nhân.”

“Đứng đúng, là vinh hạnh của mình.”

Nói xong liền chụp một tấm ba người cùng cười thật tươi, lại chụp thêm hai tấm mới dừng. Mà làm nền cho họ là thành phố rực rỡ ánh đèn, khiến nhân vật chính là họ như tỏa sáng hơn.

.....

Trở về khách sạn tám nửa xong, Vi Tường đứng bên cửa sổ nhìn trời đêm, cảm giác cô đã từ từ bình tâm lại.

Đã mấy ngày rồi cô không liên lạc Lộ Thượng, sau này cũng như thế. Quả thật vài ngày đầu cô có chút không dễ chịu, trong lòng luôn rầu rĩ không vui nhưng mấy hôm nay đã đỡ hơn rất nhiều.

Quen rồi cũng tốt, cũng như lúc trước Tôn Gia Tề rồi đi vậy. Vi Tường thấy cũng không sao, giờ tay kéo lại tấm rèm, khép lại khung cảnh đêm tối ngoài kia.

Lúc này điện thoại bỗng rung lên, là Chu Tân Khang gửi đến mấy tấm hình chụp hôm nay, xem ảnh cô nhìn không được cong cong khóe miệng. Hôm nay chưa chia sẻ vài tấm ảnh với bạn bè vì thế cô chọn một tấm chụp bàn ăn hôm nay, tấm còn lại là hai người cùng chụp với đồng trạng thái “Thời gian tuyệt vời, cảm ơn Tiểu Trư.”

.....

Mấy hôm nay Lộ Thượng bận tối mắt tối mũi vì chuyện công ty, liên tục không ngủ vài ngày rồi.

Lần trước anh thấy Vi Tường đăng một vài tấm ảnh, không tự giác lại nhìn thật lâu, xem xong còn không nhận được nở nụ cười. Ý thức được hành động của mình thật ấu trĩ trong lòng anh bỗng nhiên căng thẳng, nhưng dù biết như vậy anh vẫn không nhận được nhìn anh có thêm vài lần nữa, nhìn xong còn khen ngợi một phen.

Chẳng lẽ mình bị một cô nhóc mê hoặc rồi? Nhớ đến nụ hôn lần trước anh liền dẹp ngay cái suy nghĩ này.

Trong lòng phiền loạn, Lộ Thượng quyết định gần đây không thể liên hệ với Vi Tường, cho dù mỗi ngày có đều đăng bài anh cũng không thay đổi ý định. Hi vọng bản thân có thể bình tĩnh một thời gian, điều chỉnh suy nghĩ cho thật tốt.

Mấy ngày kế tiếp Vi Tường đều đăng bài viết mới anh cũng không nhìn đến một lần. Sau đó anh cũng không mở Wechat nữa, dù sao trước đây anh cũng không muốn dùng nó rồi bây giờ không dùng cũng không sao.

Không quá hai ngày, không may công ty Lộ Thượng lại xảy ra một vài vấn đề, anh chỉ hận không thể vùi mặt vào đồng rắc rồi để xù lì. Cả công ty gần đây cũng đồng loạt tăng ca suốt đêm.

Công việc vô cùng bận rộn cho nên không có thời gian suy nghĩ linh tinh, rất nhanh anh đã quên những phiền muộn đó ra sau đầu.

Cuối cùng công việc cũng giải quyết xong, nhớ đến việc liên quan đến Vi Tường nay cũng đã qua hơn nửa tháng.

Thời gian vậy mà trôi qua rất nhanh, bất quá cô nhóc dạo gần đây rất yên phận, cũng không gọi điện thoại làm phiền anh. Nghĩ đến đây trong lòng anh liền kêu một tiếng, nhanh chóng mở điện thoại.

Vừa mở Wechat, trừ vài tin tức linh tinh cũng không thấy Vi Tường đăng bất tin tức nào.

Kỳ lạ, chuyện này không có khả năng xảy ra, không phải mỗi ngày cô đều đăng một tin tức mới sao. Lộ Thượng cảm thấy thật khó tin, nhìn đi nhìn lại trang cá nhân của cô vài lần, anh bắt đầu hoài nghi điện thoại có phải bị hư hay mạng internet lại bị lỗi. Vì thế anh thoát ra, đăng nhập lại tài khoản một lần nữa vẫn như vậy, trừ bài đăng hai tấm hình lần trước anh thấy ra thì tới nay vẫn không có bất cứ bài nào. Rốt cuộc anh cũng chấp nhận sự thật này.

Chẳng lẽ lần trước anh không trả lời lại nên cô bị đã kích sao. Không có khả năng, trước kia anh thường xuyên từ chối nhưng không lâu sau cô vẫn trở lại bình thường, hơn nữa còn mặt dày bám theo quấy rối anh sao. Đối với cô anh cũng hiểu chút ít, tuyệt đối không có chuyện này.

Có lẽ gần đây cô thực tập quá bận nên không có thời gian sử dụng điện thoại. Đúng, khẳng định là vì điều này rồi, Lộ Thượng không tự giác thờ phào nhẹ nhõm. Nhìn ảnh đại diện nhỏ nhỏ đáng yêu, Lộ Thượng không tự giác vào danh sách bạn bè tìm Vi Tường.

Kết quả đập vào mắt anh đầu tiên là dòng chữ trên cùng “Không nhận ra mới đó đã gầy xuống ba cân rồi, đáng mừng nha.” Phía dưới là một tấm hình cô đứng hơi nghiêng để lộ bóng lưng.

Trong hình cô kẹp một chiếc kẹp tóc tròn tròn đáng yêu. Cô mặc áo trắng bó sát người, bên hông tùy ý buộc một cái áo sơ mi màu hồng, bên dưới phối cùng quần bò màu đen, dưới chân vẫn đi đôi giày vải trắng. Quả thật cô đã gầy đi một chút, góc chụp trong hình càng khiến cô nhỏ hơn, bây giờ cô thêm một chút thướt tha mềm mại, đầy vẻ tươi mát của tuổi thanh xuân.

Advertisement / Quảng cáo

Tuy rằng Lộ Thượng không muốn cô mặc trẻ con như vậy như vậy, nhưng anh phải công nhận một điều làn da cô trắng nõn, mặt mày thanh tú vô cùng hợp với màu hồng.

Cứ nhìn chăm chăm bức ảnh một lúc anh không tự giác nở nụ cười.

Lại kéo xuống phía dưới, nụ cười trên mặt liền cứng lại, sắc mặt đột ngột chuyển biến xấu, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm người trong ảnh, trán nổi đầy gân xanh liền quăng ngay điện thoại đi.

Xem anh vừa thấy cái gì kia!

Người tính ý nhìn vào tấm ảnh liền biết là một đôi tình nhân cùng nhau đi ăn nhà hàng lãng mạn, hướng chỉ đối diện còn có cánh tay của một chàng trai. Tấm thứ hai càng khoa trương hơn, Vi Tường cùng một người đàn ông thân mật quàng vai nhau, cô còn ngọt ngào ôm hoa hồng mỉm cười.

Hơn nữa còn ghi “Thời gian tuyệt vời, cảm ơn Tiểu Trư.” Nhìn đi nhìn lại anh vẫn cảm thấy tấm hình này, dòng chữ này chói mắt vô cùng.

Một giây trước anh còn vì cô tìm li do, cho là cô rất bận rộn không thể liên lạc với anh, cũng vì thế mà lo lắng cô không chăm sóc tốt bản thân. Ai ngờ một giây sau anh biết mình đang ảo tưởng rồi.

Cô quả thật rất bận, là bận cùng chàng trai khác đi hẹn hò nên không có thời gian để liên lạc với anh. Đã tìm được tình yêu, giảm cân để xinh đẹp là đương nhiên rồi.

Chính anh lại không hay biết gì, vẫn luôn cho rằng cô là ngoại lệ, là đặc biệt. Thậm chí anh còn suy xét thật kĩ tình cảm của mình, nếu thật sự yêu cô thì anh sẽ bày tỏ rõ ràng với cô.

Nhưng với tình hình hiện giờ xem ra tất cả suy nghĩ của anh chỉ là chuyện cười mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Nay Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đại thúc này thật đáng ghét(4)

Editor: Tứ Phương Team.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã kết thúc một tháng học tập ở thành phố B.

Vi Tường ra sân bay, liền trông thấy Lâm Duyệt và Hứa Trình Trình đợi ở bên ngoài, thấy bọn họ đến đón cô, Vi Tường vô cùng vui vẻ. Bất quá trước lúc rời đi cô vô ý thức quét mắt một vòng, nếu Lộ Thượng có thể tới đón cô thì tốt quá rồi. Nghĩ tới đây, trong lòng Vi Tường lại là tràn đầy thất vọng.

Hơn một tháng không gặp, Lâm Duyệt đề nghị làm bữa tiệc tẩy trần cho Vi Tường, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm. Nhưng mà nghĩ lại ở nhà mình ăn càng tự do hơn, Hứa Trình Trình đề nghị bọn họ thuê phòng ăn lẩu, mà bọn họ chỉ cần đi ngang qua siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn cùng bia cốc là tốt rồi.

Đề nghị này không tệ, thế là bữa ăn tối hôm nay liền đổi thành ở nhà ăn lẩu, náo nhiệt tung bừng.

Hai người Lâm Duyệt và Hứa Trình Trình đều là không cay không vui, cho nên nồi lẩu tề cay tận đáy nôi. Nhìn xem phía trên tràn đầy tương ớt cùng quả ớt, trong lòng Vi Tường có chút sợ, bởi vì cô bình thường không ăn cay.

Nhưng dù sao cũng ở nhà ăn lẩu, điều kiện không đủ nên không có nồi lẩu uyên ương, đề Lâm Duyệt và Trình Trình tận hưởng, Vi Tường cũng là không thèm đếm xia.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, bầu không khí rất vui vẻ.

Bị cay, Vi Tường liền uống từng ngụm lớn mấy ngụm bia lạnh, loại cảm giác này thật sự là quá kích thích. Dừng lại việc ăn lẩu, mấy lon bia đã được rót hết vào bụng cô, kết quả trực tiếp chính là một đêm đi vệ sinh nhiều lần.

.....

Advertisement / Quảng cáo

Có lẽ là gần nhất ăn uống không đúng quy luật, tối hôm qua ăn cay xong lại uống bia nên dạ dày bị kích thích, ngày thứ hai dạ dày của Vi Tường liền sụp đổ.

Buổi sáng vì trong bụng khó chịu nên Vi Tường tỉnh dậy sớm, dạ dày càng ngày càng khó chịu, uống mấy chén nước nóng không chỉ không có một tia tác dụng, ngược lại bụng càng ngày càng đau thậm chí không thể đứng dậy.

Cô chỉ có thể nhịn đau gọi điện thoại cho bệnh viện xin nghỉ, rồi mới khó chịu ôm bụng một lần nữa nằm lại giường.

.....

Thời điểm sinh bệnh, bộ dáng rất yếu ớt. Đau bụng kèm từng đợt nóng trên cơ thể, khó chịu như vậy khiến Vi Tường không nhận được mà rơi nước mắt.

Cô nhịn không được suy nghĩ cái này gọi là tự làm tự chịu? Chính mình không đúng, trách không được Lộ Thượng còn chương mất cô. Cho nên cho tới bây giờ đều là cô tự biến tự diễn, có lẽ trong mắt anh từ đầu đến cuối cô chỉ là một thằng hề mà thôi.

Thương tâm gần chết cùng với sự chán ghét bản thân mình, chính là dứt quãng mộng mà lúm đồng tiền.

Mơ mơ màng màng trong mộng, dường như Vi Tường nhớ lại thời gian học đại học, trong mộng có cô và Tôn Gia đủ ngọt ngào hẹn hò, còn có chuyện hân vò tình chia tay.

Những giọt nước mắt chảy từ hai con mắt đang nhắm chặt chậm rãi chảy xuống...

Khi Vi Tường tỉnh lại mới phát hiện chỉ là mơ, ngay cả mình cũng nhận không được ghét bỏ mình. Cô thật là không có tiền đồ, sao có thể nằm mơ về quá khứ rồi nhớ lại người kia chứ.

*

Công chuyện của công ty đã được giải quyết, Lộ Thượng gần đây bỗng nhiên thanh nhàn rất nhiều. Thế nhưng là một rảnh rồi anh bỗng nhiên có chút không thích ứng, nhất là mấy ngày gần đây nhất, anh mỗi ngày đều sẽ không tự chủ được xem xét điện thoại rất nhiều lần, mấy ngày trôi qua Wechat vẫn không có động tĩnh gì mới, anh liền không bình tĩnh.

Mặc dù biết Vi Tường sẽ nhấn tin cho anh, thế nhưng là quen thuộc trước đó mỗi lúc trời tối cô chào hỏi cùng làm cơm đưa gối với anh trên Wechat, hiện tại điện thoại như một mảng trời yên tĩnh, anh lại đáng chết không quen.

Lộ Thượng ở phòng khách bức bối đi vài vòng, trước khi ngủ lại thói quen đi nhìn qua phòng của con. Lộ Tử Việt càng lúc này đã ngủ say, đứng ở trước giường con, anh bỗng nhiên linh quang lóe lên tìm được lý do nhấn tin Wechat cho Vi Tường, mặc dù khả năng không phải quá chính đáng.

Wechat được gửi đi, chỉ bất quá đợi đến ngày thứ hai đều không đợi được Vi Tường trả lời.

Thế nào, đây coi như là qua cầu rút ván sao?

Anh liền khinh thường hồi phục Wechat, xem ra chính mình là lớp xe dự phòng xem như triệt để vô dụng đúng không!

Càng nghĩ, trong lòng càng là khó chịu, anh dứt khoát trực tiếp gọi điện thoại cho Vi Tường, làm sao điện thoại nhắc nhở đối phương tắt máy.

Sẽ không là đem anh kéo vào danh sách đen chứ! Cô thật là có thể làm điều đó.

Thế là toàn bộ buổi chiều lên lớp, Lộ Thượng đều bày ra khuôn mặt như người khác thiếu nợ anh.

.....

Buổi chiều hết giờ học, Hứa Trình Trình trực tiếp đeo cặp sách dự định về nhà, đang đi bỗng nhiên một xe đen dừng lại ngay trước mặt cô.

“Lên xe, hôm nay tiện đường, có thể đưa cô đi một đoạn”.

Cửa sổ xe hạ xuống, mới phát hiện chủ xe lại là Lộ Thượng – giáo sư của cô. Trong lòng Trình Trình vui mừng, vui vẻ nói tiếng cảm ơn giáo sư, rồi mới mừng khấp khởi lên xe.

Mặt Trời mọc ở đằng Tây sao, Boss hôm nay có thể thân thiết như thế.

Vì để sinh động bầu không khí, khi lên xe bạn học Trình Trình liền bắt đầu nói chuyện, nói một hồi liền nói chuyện đến Vi Tường.

“Đúng rồi, ngắm lại hôm qua cô ấy trở về từ Thành phố B nhưng trông rất gầy, thật sự là ghen tị. Có.....”

Đương nhiên bởi vì nghĩ Vi Tường chưa kịp nói cho Trình Trình mình đã từ bỏ theo đuổi Lộ Thượng, không phải đánh chết Trình Trình cô cũng không dám lăm miệng nói những này.

Lộ Thượng tại phía trước nghe hứa Trình Trình ở phía sau bala bala nói sự tình về Vi Tường, biểu cảm lạnh hơn. Thế nhưng là nghe nửa ngày sau gặp cô nói đều là chút không có dinh dưỡng, hần liền trả lời một câu: “Vi Tường đối sở?”

Advertisement / Quảng cáo

“Không có nha, thế nào.”

“Chỉ là buổi chiều có chút việc gọi cho cô ấy đều không được.”

Đúng lúc này, xe đến Trình Trình thuê lại cư xá, Trình Trình vừa lái xe môn một bên nói: Có thể điện thoại hết pin, giáo sư tìm có cô ấy có việc gấp sao? Không thì anh lên lầu ngồi một chút, chắc giờ này cũng đã tan tầm về.”

“Cũng được.” Lộ Thượng hơi ngại ra một lúc, rồi mới không mặn không nhạt nói xong, mở đôi chân dài bước xuống xe.

Anh ngược lại là muốn nhìn xem Vi Tường có ý gì, sao lại không nhận điện thoại.

Ra thang máy, Trình Trình ấn chuông cửa lại không người mở cửa, bên trong cũng không có động tĩnh, cô liền dùng chìa khoá mang theo bên người mở cửa.

Trong nhà không có người, thế nhưng là đi vài bước, dường như nghe tiếng rên yếu ớt trên giường. Cô vội vàng tiến đến phòng Vi Tường, mở cửa phát hiện Vi Tường cuộn tròn trên giường cả người hừ hừ khó chịu.

“Này, cậu sao vậy, đừng dọa tớ?” Trình Trình giật nảy mình, tranh thủ thời gian la lớn.

Lộ Thượng nghe được tiếng của Hứa Trình Trình, cũng bước nhanh đi đến. Nhìn thấy người trên giường, anh bình tĩnh thân thể một cái, rồi mới lập tức tiến lên ôm lấy Vi Tường vội vàng chạy ra ngoài, “Tôi đưa cô ấy đi bệnh viện.”

“Giáo sư, tôi cũng đi.” Trình Trình bối rối theo sau.

Xuống dưới lầu, Lộ Thượng đem Vi Tường ôm đến ghế sofa sau nhẹ nhàng buông ra, nhìn xem cô khó chịu nhúu mặt, trán cũng lấm tấm một chút mồ hôi, anh lại có chút đau lòng thay cô xoa xoa.

Đem cô giao cho Hứa Trình Trình, Lộ Thượng trở lại ghế lái dùng tốc độ nhanh nhất lái xe đến bệnh viện.

Trải qua một hệ liệt kiểm tra, bác sĩ chẩn bệnh Vi Tường bị viêm dạ dày cấp tính nên gây triệu chứng phát sốt. Cần truyền nước, mà phải ở lại viện quan sát.

Sau khi thuốc có tác dụng, Vi Tường cũng dần dần tỉnh lại.

Nhìn thấy mình ở phòng bện của bệnh viện, Vi Tường có chút kinh ngạc, phát hiện phòng bệnh ngoại trừ Trình Trình lại còn có Lộ Thượng, cô hơi ngây ra một lúc, rồi mới chậm rãi khách khí nói: Lộ giáo sư cũng ở đây a, thật ngại quá..... Đã trở như vậy, sao lại làm phiền anh?

“Không phiền.”

Nhìn anh đối với mình vẫn lạnh băng như vậy, Vi Tường thất vọng cup mi mắt xuống rồi nói: “Đã trễ rồi, Lộ giáo sư về sớm một chút nghỉ ngơi đi. Trình Trình, bây giờ tốt hơn nhiều rồi, cậu đi tiễn Lộ giáo sư đi.”

Lộ Thượng nhìn Vi Tường kỳ quái, nhìn thấy anh liền muốn đuổi, sắc mặt lạnh đi. Nhìn cô hẳn không có vấn đề gì lớn, anh liền đi ra khỏi bệnh viện.

Mặc dù trong lòng có chút khó chịu, có mấy lời rất muốn làm mất hơi rõ ràng. Nhưng mà nhìn bộ dáng yếu ớt của cô hiện giờ, lời đến khóe miệng anh không thể nói ra, vẫn là quên đi, ngày mai rồi nói sau.

.....

Ngày thứ hai Lộ Thượng tương đối rảnh rỗi, anh liền lái xe đi bệnh viện.

Hôm nay Vi Tường đã tốt hơn nhiều, sáng sớm cô đã nói Trình Trình về lớp.

Thật ra hôm nay cô muốn xuất viện đi làm, thế nhưng bị Trình Trình nghiêm khắc ngăn lại, nói cô thân thể còn chưa khỏi, chờ hai ngày truyền nước xong thân thể hoàn toàn khỏi rồi, dưỡng đủ tinh thần lại trở về đi làm. Vi Tường chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng Trình Trình đi một hồi, cô liền cảm thấy người có chút nhảm chán, thế là dứt khoát gọi điện thoại cho tiểu Hà và bé heo nói chuyện. Từ ngày trở về, hai ngày rồi cô không gặp họ, cũng không biết hai ngày này bệnh viện bận bịu thông thả.

Lộ Thượng đi đến ngoài cửa phòng bệnh Vi Tường, gõ hai tiếng không ai ứng, anh liền đẩy cửa đi vào.

Vừa tiến đến liền thấy Vi Tường nằm trên giường tay ôm điện thoại nói chuyện ôn nhu lại lấy lòng nói: “Tốt tốt, biết, cảm ơn soái ca, người đối ta tốt nhất rồi. Chờ người ta khỏi bệnh rồi, chắc chắn hào hào báo đáp anh”.

Nghe thấy lời này, Lộ Thượng mặt lạnh xuống.

Nhìn thấy Vi Tường cúp điện thoại, anh châm chọc nói: “Thế nào, nhanh khỏe như vậy.”

Không biết tại sao, vốn chỉ là nghĩ đến nhìn cô một cái xem thân thể khỏe chưa, làm sao vừa tiến đến trông thấy cô đối điện thoại bên kia có dáng vẻ cười yêu kiều, anh đã cảm thấy phi thường chóng mặt, nói ra khóe miệng liền đối lời thành như bây giờ.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy Lộ Thượng đến, Vi Tường có chút giật mình không nghĩ anh tới nơi này, nghĩ như vậy cô không tự chủ được xem nhẹ ngữ khí của anh: “Lộ giáo sư, sao anh lại tới đây.”

“Đến bệnh viện thăm bạn, ngưng ngưng, đi nhầm cửa.” Lộ Thượng lạnh lùng nói.

Vi Tường nghe xong liền biết là anh nói dối, sao có thể khéo như vậy được, nhưng mà cô cũng không vạch trần anh, “Vậy thật sự khéo quá rồi.”

Lộ Thượng một bộ dáng vẻ từ chối cho ý kiến.

“Sao lại chỉ có một mình cô, sao bạn trai của cô lại không đến thăm?”

Về mặt Vi Tường thay đổi, trên mặt nhàn nhạt cười biến mất theo. Cô lúc nào thì có bạn trai, người này nhiều ngày không gặp, thế nào hiện tại vừa thấy mặt liền lên cơn, nói ra một câu so một câu âm dương quái khí.

Nếu đã không còn hi vọng gì với anh, cô dứt khoát tức giận nói: “Chuyện này cũng không liên quan gì đến Lộ giáo sư.”

“Đúng nh, cô liền thích đi bám lấy người khác.” Lộ Thượng hùng hổ dọa người tiếp tục châm chọc.

“Vâng, anh nói đúng. Xin hỏi Lộ giáo sư còn có việc sao, không có việc gì thì tôi muốn nghỉ ngơi, anh vẫn là đi thăm bạn của anh đi, thật có lỗi không tiễn.”

Trái tim lạnh hơn sự im lặng.

Thì ra anh vẫn nhìn mình như vậy, trong lúc nhất thời Vi Tường không nghĩ nói thêm gì nữa, đương nhiên càng không muốn nhìn thấy Lộ Thượng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Để Theo Đuổi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 36: Đại thúc rất chu đáo (1)

Editor: Tử Phương Team

Nhận được lệnh tiễn khách của Vi Tường, Lộ Thượng cố sức dè xuống sự không vui trong lòng: “Đi thì dĩ nhiên sẽ đi, chỉ là trước khi đi, tôi còn một vấn đề muốn hỏi Vi tiểu thư.”

“Anh muốn hỏi gì?” Mặt Vi Tường không cảm xúc nói.

Lộ Thượng phớt lờ sự tương phản lớn của Vi Tường bây giờ cùng trước kia, mắt nhìn thẳng cô lạnh nhạt nói: “Người đàn ông trên wechat là ai, tôi thật là xem thường em rồi đúng không Vi Tường?”

Người đàn ông trên wechat, Vi Tường nhất thời cũng đang tự hỏi bản thân. Đây là tình huống gì chứ?

Đến khi cô hiểu ra có thể anh đã hiểu lầm bức ảnh chụp chung của cô với Tiểu Trư liền không kìm được kinh ngạc. Hóa ra người này u ám nửa ngày bởi vì chuyện này?

Không ngờ anh vậy mà sẽ chủ động tìm danh sách bạn bè của cô.

Mặc dù cảm thấy không cần thiết phải giải thích với anh, nhưng Vi Tường không muốn người khác tùy tiện hiểu lầm mình, nhất là nghi ngờ nhân phẩm của cô. Cho nên cô vẫn giải thích đơn giản với Lộ Thượng một chút.

Nghe xong lời giải thích của Vi Tường, trên mặt Lộ Thượng gần như không nén được giận, thì ra là anh hiểu lầm cô. Đang lúc anh không biết nên nói cái gì cho tốt, bên tai lại truyền đến âm thanh nhàn nhạt của Vi Tường.

Advertisement / Quảng cáo

“Lộ giáo sư, chuyện nên hỏi cũng hỏi rồi, hơn nữa tôi cũng đã trả lời. Bây giờ anh có thể đi.”

Lộ Thượng thấy cô đuổi anh lần nữa, trong lòng có chút bất hoảng. Khẽ mở miệng nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ có thể buồn rầu xoay người đi ra.

Xem ra là mình nói chuyện quá nặng lời, lần này cô gái kia nổi giận thật rồi. Nhưng mà trước kia nếu có tức giận cũng sẽ không trực tiếp đuổi anh đi, lần này chắc sẽ không như vậy mà trở mặt, không để ý đến anh nữa chứ. Nghĩ

đến đây, trong lòng anh rối rắm, bước chân đang đi ra cửa bỗng nhiên dừng lại.

Một lát sau, Lộ Thượng hơi xoay người, chậm rãi nói: “Xin lỗi, có thể vừa rồi tôi nói chuyện không được tốt lắm, hy vọng em đừng để ý. Em cũng biết tính tình tôi không tốt, cho nên đừng để trong lòng.”

“Tôi không tức giận, hơn nữa cũng không có gì để tức giận.” Vì Tường vẫn không mặn không nhạt trả lời.

Thấy cô vẫn còn điệu bộ kia, Lộ Thượng có chút không quen: “Vậy thì tốt... Em nghỉ ngơi cho khỏe, lúc nào xuất viện thì nói với tôi, tôi qua đón em.”

“Cảm ơn ý tốt của giáo sư Lộ, không dám làm phiền.”

Bị từ chối khéo léo, Lộ Thượng khẽ nhuỷ mày. Cuối cùng cũng không nói thêm gì xoay người ra khỏi bệnh viện.

Sau khi lên xe, anh ngồi ở ghế lái tìm một điều thuốc đốt lên, dốc sức hút.

Đến ngày thứ ba, buổi sáng Lộ Thượng vừa thức dậy liền cố ý dặn dò người giúp việc dùng những nguyên liệu nấu ăn thật ngon nấu cháo. Sau đó anh lái xe mang đến bệnh viện.

Phòng bệnh vẫn chỉ có một mình Vi Tường, anh gõ cửa đi vào. Sau đó dưới con mắt kinh ngạc của Vi Tường, đưa hộp cháo giữ ấm cho cô, ý tứ rất rõ ràng: *Tôi đặc biệt mang cháo tới cho em đó, ăn đi.*

Vi Tường không nhận lấy, nhướn mi hỏi: “Giáo sư Lộ sao lại đến đây nữa, chắc không phải đi nhầm cửa chứ. Hơn nữa, tôi cũng không nhờ anh mang cái này đến.”

Lộ Thượng chọn cách bỏ qua nửa câu đầu, chỉ nghe thấy câu cuối cùng. Chẳng qua anh không thể không biết xấu hổ bảo là mình đặc biệt kêu người giúp việc làm, liền qua loa lấy lệ nói: “Vừa rồi đi ngang qua tiệm ăn sáng nên thuận tiện mua luôn.”

Vi Tường cố gắng nhịn cười, sao bây giờ người này có thể nói dối như vậy. Tiệm ăn sáng còn đặc biệt đưa thêm hộp giữ ấm à, huống chi đây là loại hộp giữ ấm mắc tiền. Mặc dù trong lòng có chút vui mừng nho nhỏ, nhưng trên mặt cô vẫn lạnh nhạt: “Cảm ơn ý tốt của giáo sư Lộ! Chẳng qua là tôi đã ăn sáng rồi, không ăn được nữa.”

Nhìn Vi Tường vẫn bất động như cũ, đáng vẻ không được tự nhiên. Lúc này tính tình tốt mà Lộ Thượng cố gắng rèn giữa cũng mất sạch, chỉ thấy sắc mặt anh trầm xuống, lạnh lùng nói: “Ngày hôm qua tôi đã xin lỗi em rồi, không biết em còn tức giận cái gì, nếu không muốn ăn thì đồ đi.”

Nói xong anh liền cầm hộp giữ nhiệt lên xoay người muốn đi ra ngoài ném. Vi Tường thấy vậy vội vàng kêu lên: “Em ăn, em ăn, đừng đồ.”

Mục đích đã đạt được, Lộ Thượng không tự chủ nhíech môi. Sau đó mới xoay người lại tức giận đưa cháo cho Vi Tường, nhưng cũng không quên dạy dỗ: “Sau này đừng dùng tính khí trẻ con đùa giỡn với tôi nữa, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.”

Vi Tường không dám phản bác nữa, ngoan ngoãn bụng cháo lên bắt đầu húp từng muỗng.

Haiz, anh mà tức giận một chút cô liền lập tức ịu xù. Minh chứng là hết thuốc chữa, lại thích bị ngược đãi. Chỉ là cháo này thật sự rất ngon, nếu đã ngon như vậy không thể nào lại tiện mua ở tiệm ăn sáng. Đoán chắc là anh đặc biệt chuẩn bị cháo cho mình, trong lòng Vi Tường lập tức ấm áp hẳn lên, những mất mát và buồn rầu kéo dài trong nửa tháng qua cũng biến mất.

Cô vừa uống vừa xấu xa nghĩ thầm: *Nếu như uống ngon như vậy, anh còn nói là đi mua, vậy thì để anh tiếp tục mua cho cô. Hừ.*

Sau đó Vi Tường ngây ngốc ngẩn đầu nói: “Ha ha, thật ngon. Cảm ơn giáo sư Lộ, à...sau này anh còn có thể đến chỗ bọn họ mua cháo giúp em được không?”

Nhìn đôi mắt to tròn đầy khát vọng thỉnh cầu của Vi Tường, Lộ Thượng rút cuộc cũng biết cái gì gọi là lấy đá tự đập lên chân mình. Chẳng qua vì thế diện, anh cố bình tĩnh gật đầu: “Đĩ nhiên có thể.”

“Giáo sư Lộ, anh thật tốt, em yêu anh quá.” Vi Tường nhất thời hưng phấn quên hết tất cả.

Nhìn thấy Vi Tường trước sau khác biệt lớn như vậy, khỏe miệng Lộ Thượng khẽ co rút. Nhưng mà cô vẫn nên trở về đáng vẻ như trước kia, bộ dạng đó dễ thương hơn.

Nếu không thì anh sẽ không quen.

Advertisement / Quảng cáo

Ăn xong cháo, Vi Tường dùng khăn giấy lau miệng rồi ngẩng đầu lên cười với Lộ Thượng: “Giáo sư Lộ, hôm nay công ty không bận sao, cũng không cần phải đến trường à?”

“Ừ, hôm nay tương đối rảnh.” Đương nhiên anh sẽ không nói cho cô biết tối hôm qua đã tăng ca làm xong công việc của ngày hôm nay, còn ban ngày là vì muốn đến bệnh viện nên đặc biệt đổi giờ với đồng nghiệp.

“À.” Thì ra không phải cố ý xin nghỉ đến thăm cô, Vi Tường có chút mất mát.

Nét mặt của cô bị Lộ Thượng ở đối diện xem hết vào trong mắt, anh buồn cười nằng khỏe miệng. Như nghĩ tới cái gì, anh lập tức nói: “Hôm nay có cần truyền nước không, bác sĩ nói khi nào thì có thể xuất viện?”

“Sáng sớm ngày mai có thể xuất viện rồi, chỉ là buổi sáng và buổi chiều hôm nay vẫn cần phải truyền nước biển. Không muốn tiêm chút nào, thật đáng sợ.” Mặc dù chính cô cũng là y tá, nhưng đổi lại thành cô bị tiêm thì vẫn rất sợ.

Lộ Thượng buồn cười trêu ghẹo: “Có gì đáng sợ chứ, lớn thế này rồi, ngay cả trẻ con cũng không bằng. Nói nghe xem, sao tự nhiên em lại bị viêm dạ dày cấp tính?”

Vi Tường nghe xong, không có mặt mũi tiếp tục nũng nịu, chỉ có thể lè lưỡi nói: “Gần đây em ăn rất ít, hôm qua trở về có cùng với Trình Trình và đám bạn cùng nhau ăn lẩu, uống nước đá.”

Lộ Thượng tức giận cười nhạo: “Đáng đời, đúng là tự làm tự chịu, lần sau xem em còn dám hay không.”

Mặc dù biết không tránh không bị phê bình, nhưng đến khi nghe anh mắng thật thì Vi Tường lại mất hứng, cô nói một tràng: “Cũng không biết tại ai. Không phải là bởi vì gần đây anh đều không để ý đến em sao, cho nên tâm trạng em không tốt. Mà tâm trạng không tốt thì em sẽ không thèm ăn, đương nhiên cũng sẽ không ăn cơm. Dù sao đều là tại anh, cho nên anh rất phiền đó có biết không?”

Lộ Thượng không ngờ nguyên nhân cuối cùng là bởi vì chuyện này, anh khó tin nhìn Vi Tường. Thấy đáng vẻ tức giận của cô gái nhỏ, anh tốt bụng nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi, tôi không biết việc mình không trả lời sẽ mang đến cho em nhiều phiền phức như vậy. Xin lỗi, sau này sẽ không thế nữa.” Sau khi nói xong, anh bắt đầu giải thích nguyên nhân: “Trước đó vài ngày công ty có chút vấn đề. Cả ngày tôi đều vì những chuyện kia bận rộn nên hoàn toàn không có thời gian lên wechat.”

Thì ra là như vậy, tảng đá trong lòng Vi Tường cuối cùng cũng được buông xuống, niềm hy vọng nhỏ nhoi còn chưa kịp tàn nay lại bị đốt lên.

“Không sao, nếu anh cảm thấy áy náy thì ngày khác mời em xem phim, em sẽ tha thứ cho anh.”

“Không thành vấn đề.”

Anh đồng ý nhanh như vậy, Vi Tường có chút không dám tin. Trước kia chưa từng thấy anh có đáng vẻ giống như hôm nay, cô thậm chí còn có cảm giác mình đang nằm mơ.

“Giáo sư Lộ, hôm nay anh thật tốt, em cũng không dám tin. Chắc không phải em nằm mơ chứ.”

“Thế nào, chẳng lẽ bình thường trong lòng em, tôi xấu xa đến không chịu nổi sao?” Lộ Thượng nâng khóe mắt.

Vi Tường vội vàng cười cười nịnh nọt: “Làm sao có thể chứ, anh ở trong lòng em luôn luôn là một người đàn ông cao lớn đẹp trai, thành thực có triển vọng.”

Lộ Thượng không nhịn được cười: “Miệng ngọt như vậy.”

“Ai nha, em đang nói thật mà. Nhất định không lừa gạt anh, ai lừa anh thì người đó là chó con.”

“Được rồi được rồi, tôi biết rồi.”

Nghĩ đến chuyện công ty anh vừa mới nói, đột nhiên Vi Tường lại có chút lo lắng: “Chuyện công ty của anh còn chưa giải quyết, hôm nay lại đến bệnh viện có phải sẽ làm chậm trễ công việc không?”

“Vấn đề của công ty hai ngày trước đã giải quyết xong rồi, không cần lo lắng.”

Vi Tường thấy hai người cứ ngồi nói chuyện mãi, bèn nói với Lộ Thượng: “Em đi rửa trái cây cho anh ăn.”

Lộ Thượng sợ thân thể Vi Tường chưa hồi phục lại một nhọc, vội vàng tiến lên: “Để tôi đi cho, em nằm xuống nghỉ ngơi là được rồi.”

Vi Tường ngơ ngác nhìn bóng lưng anh rời đi, trong lòng có chút ngọt ngào.

Không lâu sau, y tá đẩy xe y tế đến thăm cho Vi Tường. Thấy Vi Tường nhũn mảy, Lộ Thượng thấp giọng khích lệ: “Không sao đâu, cố gắng lên.”

Advertisement / Quảng cáo

Bị nụ cười của anh mê hoặc, rốt cuộc Vi Tường chẳng sợ hãi nữa. Nghe giọng nói khích lệ của anh, từ từ đưa cánh tay ra.

Có thể là đối với cô không quá yên tâm, bây giờ còn cộng thêm việc truyền dịch, Lộ Thượng cũng không đi về mà ở một bên dùng điện thoại xem tin tức. Chốc chốc lại hỏi Vi Tường có muốn uống nước không, có muốn ăn trái cây không.

Bỗng nhiên anh trở nên chu đáo như vậy, Vi Tường ngoài việc cảm thấy không chân thật ra thì toàn bộ đều là cảm động. Nhìn anh vậy mà lại là một người biết chăm sóc người khác, mình thật là được lời.

Chất dịch vừa truyền hết thì vừa vận đến giờ ăn cơm, Lộ Thượng đứng lên hỏi Vi Tường xem muốn ăn gì để anh đi mua.

Vi Tường thật thà nói muốn ăn cánh gà mật ong, tôm sú chiên giòn,...

Còn chưa nói hết, chán nản Lộ Thượng liền nhướn lên, trợn mắt nhìn cô: “Tôi thấy em chớp mắt đã quên mất vết thương rồi. Dạ đây còn chưa hoàn toàn khỏe lại, chỉ có thể ăn một ít thức ăn thanh đạm thôi.”

Vi Tường điềm đạm đáp yêu nời: “Nhưng mà người ta đã ăn cháo với bánh bao hai ngày rồi, cảm giác bản thân cũng sắp trở thành bánh bao luôn. Hơn nữa, em cảm thấy bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi, thật sự rất muốn rất muốn ăn thịt, làm thế nào đây?”

Lộ Thượng thờ dãi: “Thật không chịu nổi em, nhưng cũng chỉ có thể ăn như vậy thôi. Chờ khi nào dạ dày em tốt lại rồi hôm khác tôi mời em ăn thịt.”

Đối với Vi Tường “không thịt không vui” mà nói, lời này thật quá xuôi tai. Hai tay cô che miệng, ánh mắt vui sướng nói: “Cảm ơn chú Lộ đáng yêu nhất.”

Làm thế nào mình lại biến thành ông chú rồi, anh có già như vậy sao.

Lộ Thượng buồn buồn không vui mở cửa đi ra ngoài mua cơm.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đại thúc rất chu đáo (2)

Editor: Tứ Phương Team.

Ngày hôm sau.

Vi Tường vừa tan ca đã thấy Lộ Thượng mang cháo đến cho cô. Thấy anh nói được làm được Vi Tường cười tươi như đứa trẻ được kẹo.

Hôm nay Hứa Trình Trình cũng đến bệnh viện, thấy boss của mình chu đáo như vậy không nhận được há mồm kinh ngạc, nhưng rất nhanh cô đã phản ứng kịp nhìn Vi Tường giờ ngón tay cái về phía cô.

Vi Tường biết cô hiểu lầm, cũng không giải thích với cô.

Vài ngày sau.

Hôm nay Vi Tường tan ca về đến nhà cũng giữa trưa, Trình Trình mở cửa cho cô nhìn cô cười hi hi: “Dạo này thế nào, có tiến triển chút nào với boss của chúng tớ không?”

Vi tường cười cười trả lời: “So với trước kia thì tốt hơn một chút, ít nhất bây giờ anh ấy không còn tránh né mình như lúc trước.”

Trình Trình bộ dáng hiểu rõ ràng nói: “Dù sao như vậy cũng tốt hơn rồi, hay để chị đây giúp cậu một tay nhé, sau này có thành công đừng quên mình.”

“Điều đó đương nhiên rồi, sẽ không quên phần cậu đâu, có cách gì mau nói nha.”

Trình Trình bộ dáng mười phần khẳng định nói: “Là một cơ hội đáng quý.”

“Cơ hội gì, chị em tốt nói nhanh đi, cậu đừng có úp úp mở mở nữa.”

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Trình Trình lúc này mới cười vui vẻ giải thích với cô.

Thì ra chủ nhật trường của Hứa Trình Trình và phòng nghiên cứu phát triển cùng nhau tổ chức buổi dã ngoại leo núi ở ngoại ô thành phố, lại biết được chắc chắn sẽ có Lộ Thượng tham gia. Vi Tường lại mới vừa bệnh không lâu, Trình Trình muốn dắt cô đi cùng để cô có cơ hội ngắm cảnh sông núi vừa vận hít thở không khí trong lành, tốt cho sức khỏe. Mặt khác lợi dụng cơ hội này kéo gần quan hệ của Vi Tường và Lộ Thượng hơn, xem như vện cả đôi đường.

Nghe xong đề nghị của Trình Trình, Vi Tường đặc biệt vui sướng thỏa mãn, cô nhất định không thể bỏ qua cơ hội này.

.....

Thiên Sơn, một ngọn núi nổi tiếng ở ngoại ô thành phố, phong cảnh bốn mùa đều đẹp, rất thu hút khách du lịch.

Trình Trình cùng nhóm người của phòng nghiên cứu rất muốn chinh phục ngọn núi này. Phụ trách hoạt động lần này là một người cực kì ưu tú của phòng nghiên cứu, Đoàn Lập Dương. Một ngày trước anh còn đặc biệt tìm xe để mọi người tiện đường di chuyển đến đây hơn.

Sáng chủ nhật.

Mọi người tập hợp ở phía tây trường học để cùng nhau xuất phát. Đương nhiên trong đó không có Lộ Thượng, anh tự mình lái xe nhà đi.

Sau khi xuất phát Đoàn Lập Dương liền điểm danh chỗ ngồi xem đông đủ cả chưa, khi thấy khuôn mặt xa lạ của Vi Tường anh ta lại thấy vui vẻ, không nhận được tò mò hỏi Hứa Trình Trình: “Đây là...?”

“Bạn cùng phòng của tôi, khó có dịp được đi leo núi nên muốn có ấy đi cùng, không có việc gì chứ?”

Đoàn Lập Dương nở một nụ cười điển trai: “Có người đẹp tham gia tất nhiên không thành vấn đề, chúng tôi hoan nghênh còn không kịp a. Đúng rồi, bạn có tên gì?” Một cô gái xinh đẹp xinh thế này, anh không thể bỏ qua cơ hội tìm hiểu được.

“Vi Tường.” Hứa trình Trình đáp.

“Tôi tên Vi Tường.” Vi Tường mỉm cười lễ phép đáp lại.

“Ai ôi, đúng là người đẹp tên cũng đặc biệt dễ nghe. Vì Tường phải không, chúc cô hôm nay có một ngày đi chơi vui vẻ, có vấn đề gì cứ việc tìm tôi, tôi tên Đoàn Lật Dương.” Đoàn Lật Dương nhẹ nhàng nói.

“Cảm ơn.”

Đoàn Lật Dương vừa đi Trình trình liền nở nụ cười: “Thật không ngờ nha, Tiểu Vi nhà ta thật có mị lực mà, cậu vừa đến đã hấp hồn anh chàng ưu tú nhất phòng phát triển của tụi mình rồi.”

Vi Tường Ngưng ngừng che miệng Trình trình: “Nói nhỏ một chút, người ta chỉ khách sáo vài câu thôi.”

“Ha ha, không cần xấu hổ, người sáng suốt đều nhìn ra được rồi.” Kết quả vừa nói xong, Trình Trình hai mắt phát sáng hỏi Vi Tường: “Không biết chủ nhiệm thấy cậu cũng đến không biết sẽ phản ứng như thế nào ha? Thật mong chờ mà haha.”

“Mình cũng chờ mong, chỉ sợ anh ấy coi như không thấy hoặc nói lời khó nghe thì sao?” Nói đến đây Vi tường liền cau mày lo lắng.

“Dù sao có phản ứng như thế nào thì cậu cũng làm lơ đi, không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào để tiếp cận anh ấy, nhớ kỹ chưa...”

Vi Tường cảm thấy đúng găt đầu: “Tất nhiên phải vậy rồi.”

.....

Hai người chop mặt một chút, vừa tỉnh lại thì xe cũng vừa đến nơi.

Hon mười người lục tục xuống xe liền nhìn thấy Lộ Thượng đứng phía trước xe đội, không hẹn mà cùng đi tới.

Lộ Thượng chào hỏi mọi người rồi hắng giọng nói: “Mọi người đến đông đủ hết chưa, nếu đủ rồi thì xuất phát từ từ là vừa.”

Lúc này Đoàn Lật Dương đi đến, hướng phía Trình Trình cùng Vi Tường đang ở cuối xe đi đến: “Giáo sư Lộ, còn hai người nữa, chúng ta chờ một chút.”

Nhìn theo ngón tay anh ta, thấy Vi Tường xuất hiện nơi này Lộ Thượng ngó ra một phen, trên mặt đầy kinh ngạc. Sợ học sinh nghĩ loạn, anh không mện không nhặt găt đầu với Vi Tường rồi dòi mắt về đoàn người: “Xuất phát thôi các bạn.”

Chỉ như vậy thôi sao, Vi Tường có chút thất vọng, nhưng cô cũng đoán được ngay từ đầu rồi.

Đứng lúc này, Đoàn Lật Dương phía trước đi đến: “Trông balo cô cũng khá nặng đấy đưa đây tôi giúp cô một tay.”

“Không nặng, tôi mang được rồi, cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo, sức của nữ không bằng nam, mang một lúc sẽ mệt ngay, hay là để tôi giúp cô nhé.” Nói xong anh ta liền đoạt balo trên lưng cô liền quay đi.

Người ta đã có lòng tốt cô cũng không thể cứ không biết xấu hổ mà từ chối mãi, đành không ngừng cảm ơn thôi.

Hiện tại cô không mang balo, tay chỉ cầm một chai nước, cảm giác vô cùng thoải mái, đúng thật là không tệ.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc này nấy anh chàng đi cùng Đoàn lật Dương nháo lên trêu ghẹo: “Lật Dương a, tốc độ cũng thật quá nhanh rồi đó.”

Mấy người khác cũng phụ họa: “Đúng vậy, balo của tôi cũng nặng lắm nè, mang dùm tôi với nha haha.”

“Đi đi đi, cậu trước tiên biến mình thành phụ nữ đi rồi lại nói chuyện với tôi.” Đoàn Lật Dương không chút khách khí đáp lại.

Vi Tường đi đằng sau nghe vậy cũng không nhịn được nở nụ cười.

Lộ Thượng đi đằng trước thấy một màn như vậy, không hồn không giận mà nhủ này mang sắc mặt không tốt tiếp tục đi lên phía trước.

Vi Tường và Hứa Trình trình đi đằng sau, nhìn bóng lưng của Lộ Thượng, phát hiện hôm nay anh mặc đồ thể thao lộ ra dáng người thon gầy cao ngất.

Là Lộ Thượng thì cô nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

Có lẽ là anh mang sắc mặt nghiêm túc, một nhóm người tụm năm tụm ba cũng không dám đi đến gần anh.

Tiếp nhận ánh mắt của Trình Trình, cô biết rõ cô ấy muốn mình đi nhanh một chút để tới gần anh. Vượt lên phía trước, Vi tường đi bên phải Lộ thượng cười hi hi nói: “Giáo sư Lộ, tôi đến leo núi, không phiền anh chứ.”

“Cô trước giờ vẫn phiền tôi như vậy mà.” Anh không khách khí trả lời.

“Nào có, không phải như thế đâu. Đứng rồi, giáo sư Lộ anh có thường xuyên leo núi không?”

Lộ Thượng có hứng thú với vấn đề liền trả lời: “Không hẳn thường xuyên nhưng có thời gian sẽ đi cùng với vài người bạn.”

“Tôi cũng vậy, cũng rất vui khi đi leo núi, lần sau chúng ta cùng đi được không...”

Lộ Thượng dừng cước bộ, nhìn chằm chằm Vi Tường một hồi rồi lại tiếp tục đi.

Vi Tường bị nhìn chăm chú như vậy thập phần không được tự nhiên, bất quá cô cũng không nghĩ nhiều tiếp tục đi cùng anh.

Ở Thiên Sơn thông thường đi lên đỉnh núi có hai con đường, con đường thứ nhất là nhân tạo, được làm hoàn toàn bằng xi-năng, dọc theo đường đi rất sạch sẽ thông thoáng, cũng nhìn được rất nhiều cảnh đẹp trên đường. Mà một con đường khác là một con đường nhỏ khúc khuỷu, dọc theo đường đi là một cánh rừng nguyên thủy.

Vi muốn cảm nhận không khí trong lành của thiên nhiên đoàn người thống nhất sẽ đi con đường nhỏ.

Bấy giờ thời tiết nóng bức, đi được một đoạn mọi người liền dừng lại nghỉ ngơi, Vi Tường thấy Lộ thượng không mang theo nước vì thế liền đưa anh một chai nước: “Giáo sư Lộ uống chút nước đi.”

“Cảm ơn.”

Chỉ thấy Lộ Thượng cảm ơn rồi lại nhận thêm chai nước của một nữ sinh khác đưa liền mở ra uống.

Rõ ràng cô đưa trước vậy mà anh lại uống nước của người khác, trong lòng Vi Tường it nhiều có chút mất mát.

Cô xấu hổ bĩu môi, lại thấy Đoàn Lật dương ở phía sau lau mồ hôi liền đi qua nói cảm ơn rồi đưa anh một chai nước: “Uống nước nhé, vất vả rồi.”

“Cám ơn người đẹp.” Thấy Vi Tường đưa nước cho mình, anh hết sức kích động: “Đứng rồi, hôm nay tôi mang theo rất nhiều đồ ăn, cô xem thích ăn món gì thì lấy tự nhiên nhé.” Nói xong không nghĩ ngợi liền đưa túi đồ ăn cho cô.

Thật nhiều đồ ăn vặt, cô nhìn chúng đến ngây ngời, cô định nói một câu thì thấy Lộ Thượng đứng lên hướng mọi người hô: “Tiếp tục xuất phát.” Rồi quay lưng dẫn đầu đi trước.

Vi Tường khẩn trương đem đồ ăn vặt trả lại cho Đoàn Lật Dương rồi nhanh chân chạy đến đi cùng Lộ Thượng.

Bất quá đi được một lúc cô cũng không theo kịp bị anh bỏ lại đằng sau.

.....

Đi đường nhỏ cũng có chỗ tốt của đường nhỏ, dọc đường đi cánh rừng nguyên sơ như một bức tranh thủy mặc. Dọc đường đi Vi Tường thấy rất nhiều cây cối có hình thù kỳ quái hoặc trái cây rừng cô không biết tên, gắp được cái

mới lạ liền nhìn không được đến gần để quan sát.

Nhưng Lộ Thượng lại không có ý đi chậm lại chờ cô, Vì Tường đành tiếc nuối tang tốc đi lên phía trước. Đứng lúc gặp được một cây xoài đại cô nhìn không được dừng lại nhìn ngó quan sát.

Nhìn Lộ Thượng đã đi xa, cô liền đuổi theo, nghĩ nghĩ lại muốn dùng điện thoại chụp lại, trước giờ cô chưa thấy trái cây đại bao giờ.

Đoàn Lật Dương thấy cô hứng thú như vậy nhìn không được đi đến bên cô cười cười nói: “Đừng hái, tôi có thể hái cho cô vài quả, cô muốn lấy không?”

“Anh hái sao?” Vì Tường mở to mắt ngạc nhiên.

“Đừng rồi, đây đều là trái cây dại, hái một vài quả cũng không sao.” Đoàn Lật Dương nói xong liền đưa túi cho Vì Tường giữ liền lợi dụng thân mình cao ráo bám lên thân cây, thoát cái đã trèo lên được nhánh của cây xoài, hái vài quả chín mọng rồi lưu loát nhai xuống đưa cho Vì Tường.

Advertisement / Quảng cáo

“Cám ơn anh nha Lật Dương.”

“Không cần khách sao, chỉ là việc nhỏ thôi mà.” Đoàn Lật Dương cười cười lấy lại túi trong tay Vì Tường.

Lộ Thượng đi được một đoạn liền phát hiện Vì Tường không có đi theo bên cạnh, anh cau mày nhìn xung quanh tìm bóng dáng cô. Liền nhìn thấy cô cùng Đoàn Lật Dương đứng dưới gốc xoài vui vẻ cười nói nhất thời anh thấy nụ cười của cô hôm nay đặc biệt chói mắt.

Cô gái này không thể yên phận leo núi được sao...

Bất trí bất giác liền đi được đến giữa sườn núi, phong cảnh nơi này rất đẹp, rất nhiều người thấy thế liền lấy điện thoại ra chụp hình.

Vì Tường vừa mới đi đến Đoàn Lật Dương liền đề nghị: “Phong cảnh nơi đây rất đẹp, tôi chụp cho cô vài tấm sau đó cùng Trình Trình chụp vài tấm nhé.”

Đối với phong cảnh đẹp thế này cô dĩ nhiên muốn chụp, còn có người tự nguyện hỗ trợ không còn gì tốt hơn rồi. Vì thế Đoàn Lật Dương chụp cho cô vài tấm làm dáng khác nhau, lại cùng Hứa Trình trình chụp thêm vài tấm thân mật.

Nhìn mấy tấm hình vừa chụp xong Vì Tường không tiếc lời khen ngợi Đoàn Lật dương: “Kỹ thuật chụp ảnh của anh thật tốt, cảm ơn nhé.”

“Được người đẹp khen thật vinh hạnh, tôi có thể có một yêu cầu không?”

“Được. Anh cứ nói.”

“Chúng ta chụp chung một tấm được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đại thúc rất chu đáo (3)

Editor: Tứ Phương Team

Không đoán được Đoàn Lật Dương có yêu cầu như thế. Vì Tường sửng sốt một lúc. Cô quay đầu lại nhìn bộ dáng thờ ơ không quan tâm của Lộ Thượng ở phía trước, sau đó ma xui quỷ khiến mà gật đầu đồng ý: “Có thể, dùng điện thoại của tôi mà chụp.”

Vì vậy cô mở camera trước lên, chụp chung một kiểu ảnh với Đoàn Lật Dương.

Lộ Thượng nhìn Đoàn Lật Dương ân cần niềm nở vây quanh Vì Tường chụp ảnh cho cô, nhìn thế nào cũng thấy không vui. Nhìn đến buồn bực anh liền coi như không nhìn thấy, mà nhìn về dãy núi phía xa xa.

Không nghĩ đến vừa quay đầu lại nhìn thấy Vì Tường thân mật kể sớ sớ với Đoàn Lật Dương, khuôn mặt đầy tươi cười mà chụp ảnh chung. Nhất thời anh cảm thấy cảnh tượng này gai mắt không gì sánh được, trong lòng có ngọn lửa vô danh bùng lên.

Sau khi Vì Tường chụp xong, đột nhiên có ý nghĩ kỳ quái muốn chụp ảnh chung với Lộ Thượng. Lại nói hình như trước đây bọn họ cùng Tứ Việt ba người cũng có một tấm ảnh chụp chung, tuy nhiên cô lại không có tấm ảnh đó. Lần này chụp chung một tấm có cả cô và anh thì thật quá tốt rồi.

Nghĩ đến đây, Vì Tường liền vẫy tay về phía Lộ Thượng nói: “Giáo sư Lộ, chúng ta chụp ảnh chung nhé.”

Nghe được đề nghị của cô, Lộ Thượng liền lộ bộ dáng người lạ chờ lại gần lạnh mặt nói: “Xin lỗi, tôi không thích chụp ảnh.”

Trước mặt nhiều người như vậy, Lộ Thượng lại dùng giọng điệu lạnh lẽo cự tuyệt. Vì Tường hoàn toàn không có phòng bị, nhất thời nụ cười của cô đông cứng, bối rối muốn dõn thổ cho xong.

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng có chút chua xót, nước mắt cũng suýt chút nữa trào ra. Cô đánh cổ hết sức giả bộ như không để ý, ngẩng cao đầu ngăn nước mắt lại.

....

Sau đó cô liền ngoan ngoãn đi cuối cùng, không lại gần Lộ Thượng nữa bước chân nữa.

Lộ Thượng cũng phát giác giọng điệu của bản thân không đúng, lại nhìn thấy dáng vẻ suy sụp của Vì Tường, anh liền hối hận rồi. Nhưng lúc này anh nhìn thấy cô thân mật với Đoàn Lật Dương, anh liền thấy đặc biệt chướng mắt, trong lòng rất không vui.

Không nghĩ nhiều nữa, anh tiếp tục đi đường của mình, cũng không quay lại đằng sau nhìn, mặc kệ bọn họ có oán giận như thế nào. Mắt không nhìn, tâm không phiền.

Đi đường mòn có rất nhiều lợi ích, nhưng cũng có một chút phiền phức. Vì như mặt đường gồ ghề lồi lõm, bên đường sẽ có rất nhiều bụi gai tràn ra, cành cây xen kẽ đan với nhau.

Vì Tường tinh thần sa sút bước ở phía sau, trong đầu nghĩ đến việc Lộ Thượng đáng ghét, nhất thời không chú ý mặt đường liền vấp vào hòn đá ở dưới chân ngã xuống, không may là lúc cô ngã xuống bị một cành cây ở trước mặt đâm vào chân.

“A...”

Nghe thấy tiếng cô kêu, Đoàn Lật Dương cách cô gần nhất liền nhanh chóng quay người qua đỡ: “Vì Tường, cậu không sao chứ?”

Lộ Thượng cũng nghe thấy quay người lại, thấy Vì Tường cả mặt đau đớn bộ dáng đứng không vững, anh bước lớn chạy qua kéo Đoàn Lật Dương ra thanh âm gấp gáp hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bị vấp ngã, cành cây...đâm vào chân rồi.” Vì Tường hít ngậm khí nói, chân đau đến mức nước mắt chỉ trực trào ra.

Nhìn thấy cành cây ở bên chân, lại nhìn Vì Tường đang nhăn đau. Lộ Thượng lập tức ngồi xổm xuống nhẹ nhàng xắn ống quần Vì Tường lên, phát hiện phía trước chân của cô đã chảy rất nhiều máu, miệng vết thương khá nghiêm trọng, da thịt cũng lộ ra. Thấy vậy, anh nhanh chóng lấy ra khăn giấy lau vết thương cho cô, sau đó dùng khăn lụa nhẹ nhàng quấn quanh miệng vết thương, dùng để cầm máu tạm thời.

Làm xong những động tác này, Lộ Thượng cong lưng ôm Vì Tường lên nói với mọi người: “Mọi người tiếp tục leo, chơi vui vẻ. Tôi đưa cô ấy đi bệnh viện trước, vết thương khá nghiêm trọng.”

Đoàn Lật Dương thấy vậy cũng nói: “Thầy, hay để để em đi đi. Em đưa cô ấy đi bệnh viện, thầy cùng mọi người tiếp tục.”

“Tôi có xe, thuận tiện hơn.” Nói xong Lộ Thượng không cho cậu ta cơ hội nói tiếp, bước nhanh xuống núi.

Mà Trình Trình thì cùng phần lớn người trong nhóm đi ở đằng trước, đã rẽ sang đường khác rồi, không phát hiện Vi Tường bị thương.

Chân Vi Tường đau âm ỉ, cô bị dọa không nhẹ.

Cảm giác Lộ Thượng ôm cô đi đã xa, xác định sinh viên của anh không nhìn thấy, cô liền sợ hãi trốn vào trong ngực Lộ Thượng, dùng hai tay ôm chặt cổ anh.

Lộ Thượng ngăn ra rồi tiếp tục đi xuống núi, chỉ là bước được mấy bước liền nghĩ đến việc cô khiến bản thân bị thương, anh liền có chút tức giận: “Em đi không nhìn đường à, cũng không biết đi đường núi này cần phải chú ý sao? Cả ngày hấp tấp bộp chộp làm cái gì, có phải chỉ quan tâm đến việc cùng người khác liếc mắt đưa tình đứng không?”

Vi Tường chân vốn đã đau, trong lòng cũng không dễ chịu, hiện tại bị anh hét lên như vậy càng thấy tủi thân, “Em cùng người khác liếc mắt đưa tình chỗ nào. Còn không phải anh lạnh nhạt, đối với em không nhân nại, em nhất thời đau lòng nên tâm tình không tốt mới đi đường không chú ý bị vấp ngã.”

“Em vẫn còn cãi à.” Lộ Thượng vẫn tức giận như cũ.

“Đúng, là bản thân em tự mình đã tình, là bản thân em tự chuốc họa vào thân, tự làm tự chịu được chưa.” Tim hoàn toàn nguội lạnh, nói xong cô liền buông tay đẩy Lộ Thượng vùng vẫy muốn xuống.

“Em an phận chút, muốn làm gì?”

“Việc của em không cần anh quan tâm, thả em xuống.” Vi Tường bắt đầu vùng vẫy mãnh liệt.

Advertisement / Quảng cáo

“Chân em đều thành như vậy rồi, em muốn xuống núi thế nào, có còn suy nghĩ không?”

“Em xấu hay tốt cũng không cần anh quan tâm. Anh quay lại tiếp tục leo núi của anh đi, em chán ghét anh.”

Thấy Vi Tường tự làm theo ý mình, Lộ Thượng cũng bắt đầu bức mình, anh thả cô xuống đất, đặt cô xuống đất, “Được thôi, tôi ngược lại muốn xem em xuống núi như thế nào.”

Vi Tường vừa được hạ xuống đất, sau khi đứng vững đau đớn lại càng tăng, cô cắn chặt môi, nhấc chân bị thương lên, một chân đứng vững, sau đó quật cường nhảy một chân xuống núi. Chỉ là không đi được mấy bước, liền mất thăng bằng ngã mạnh xuống.

Cô hổ đồ mà ngồi ở trên mặt đất, sau đó không có cách nào kiềm chế liền bắt đầu khóc.

Lộ Thượng mở to mắt nhìn Vi Tường đang nhịn đau mà nhai đằng trước, thấy cô ngã xuống lần nữa, anh cũng nhẫn nhịn không tiến lên. Nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy cô đau đớn mà ngồi trên mặt đất, giống như đứa trẻ thương tâm mà khóc, tim anh liền đau.

“Shit” Thấp giọng chửi một tiếng, anh bước nhanh đến rồi cúi người nhẹ nhàng ôm Vi Tường vào lòng, sau đó vỗ lưng cô bắt đầu nhận sai, “Được rồi, xin lỗi, đều là lỗi của tôi, đừng khóc nữa.”

Vi Tường nước mắt đầy mặt, muốn đẩy anh ra: “Tránh ra, chán ghét chết anh.”

Lộ Thượng vẫn như cũ dùng lực ôm chặt cô, một bên dùng tay lau nước mắt cho cô, một bên nhẹ giọng dỗ dành: “Là tôi không tốt, sẽ không có lần sau nữa. Nghe lời, không khóc nữa, em có biết em khóc rất xấu không?”

Người này rốt cuộc có biết an ủi người khác hay không.

Lộ Thượng nói như thế, Vi Tường khóc càng lợi hại, “Khốn nạn, em xấu hay không liên quan gì đến anh.”

Thấy Vi Tường vẫn khóc hơn nữa so với lúc này còn lớn hơn, thấy nước mắt cô từng hạt từng hạt mạnh mẽ rơi xuống, Lộ Thượng nhất thời không biết nên làm như thế nào. Trừ đau lòng, anh cũng chỉ có thể nghiêng người hôn lên đôi mắt cô, hi vọng hôn khô đi những giọt nước mắt không nghe lời.

Môi anh lạnh lạnh dán lên, Vi Tường liền giống như được ấn chốt tạm dừng, cô quên cả khóc, cả người đều ngẩn ngơ.

Chỉ thấy anh bắt đầu hôn từ khoe mắt cô, sau đó chậm chậm hôn xuống dưới. Hôn nước mắt vòng quanh khoe mắt, hôn giọt nước mắt rơi xuống mũi, còn có gương mặt đầy vết nước mắt, cuối cùng hôn lên giọt nước mắt đang lăn ra trên khoe miệng.

Trong nụ hôn dịu dàng của anh có chút cẩn thận nghiêm túc, còn có một phần thương xót không thể nói rõ.

Vi Tường trong nụ hôn đầy bất ngờ của anh, không kim lòng được mà nhắm mắt lại, nhịn không được thút thít hai tiếng.

Cuối cùng, nụ hôn của Lộ Thượng quay lại trên mắt cô, nhẹ nhàng chạm vào nước mắt đang vương trên mí mắt.

“Tốt hơn chưa, nghe lời, chúng ta nhanh chóng xuống núi, để lỡ thời gian vết thương nhiễm trùng thì không tốt.”

“Làm cái gì... không được sự đồng ý của người ta mà hôn người ta.”

Vi Tường có chút không tự nhiên, tiếp tục thút thít.

“Nếu không thể không biết em còn khóc đến lúc nào, thật sự giống như một đứa trẻ vậy.”

Vi Tường dẫu miệng, lần này ngược lại cũng không khóc nữa.

Lộ Thượng đỡ cô đứng dậy định tiếp tục ôm cô, nhưng Vi Tường liền ngăn tay anh đang vươn ra.

“Làm sao?” Lộ Thượng nhướn mày.

Advertisement / Quảng cáo

“Anh ôm như vậy sẽ nặng lắm, tay không chịu được, không bằng anh công em đi.” Vi Tường xấu hổ nói, chỉ là trong lòng lại rất mong đợi.

“Được.” Nói xong, Lộ Thượng đi lên trước mặt cô ngồi xổm xuống. “Lên đi”

Trên mặt Vi Tường liền vui vẻ, cô hạ thấp người sau đó thân thể nghiêng về phía trước, đôi tay tự nhiên mà ôm cổ Lộ Thượng nằm sấp trên lưng anh.

Lộ Thượng công cô tiếp tục xuống núi, chẳng qua đi được mấy bước lưng mày anh lại nhả lại. Cô gái này bình thường ăn cũng không ít, nhưng những thứ mà cô ăn đều đi đâu rồi, làm sao lại nhẹ như thế.

Vi Tường nằm sấp trên lưng rộng của Lộ Thượng, ngửi mùi khói thuốc nhân nhật trên người anh cùng với mùi dầu gội, cô nhịn không được nhẹ nhàng đặt đầu lên vai anh, tay không tự giác mà ôm anh càng chặt.

Cảm nhận được động tác trên cổ, khoe miệng Lộ Thượng cong cong, tiếp tục xuống núi.

Có lẽ là nhận ra nụ cười của anh, Vi Tường không nhịn được vui vẻ mà dùng khoe miệng chạm nhẹ vào cổ anh. Lập tức toàn thân Lộ Thượng run lên, anh lạnh lùng nói: “Em ở đằng sau thành thật một chút cho tôi.”

Vi Tường ha ha cười, không làm động tác nhỏ nữa.

Hoá ra anh miễn cảm như vậy.

Đối với phát hiện nho nhỏ này, Vi Tường đặc biệt vui vẻ, nhất thời quên đi đau đớn ở chân.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đại thúc rất chu đáo(4)

Editor: Từ Phương Team.

Không lâu sau liền đến chân núi, Lộ Thượng đem Vi Tường đỡ lên xe, sau đó bản thân vòng qua đầu xe, trên đường anh lái rất nhanh, chỉ chốc lát đã đến bệnh viện nội thành.

Vết thương của Vi Tường dài khoảng hơn 3cm, bác sĩ cẩn thận xử lý miệng vết thương, khâu lại, tiếp đó là bôi nước tiêu viêm.

Truyền hết chai dịch này là có thể xuất viện rồi, bởi vì Vi Tường là y tá, vậy nên mỗi ngày cô chỉ cần tự bôi thuốc, sau 10 ngày cắt chỉ là được.

Ra khỏi viện, Lộ Thượng ôm cô đi ra quay về xe liền nhện không được mà tán gẫu cười nói: “Gần đây em thế nào mà luôn gặp vận xui phải vào bệnh viện, đây là lần thứ 2 rồi, ngốc chết mất.”

“Em cũng không muốn a.” Vi Tường trừng mắt.

Lộ Thượng thấp giọng cười cười, sau đó bắt đầu khởi động xe.

“Đứng rồi, gần đây Từ Việt thế nào rồi, lâu không gặp nó, thật nhớ nó.”

“Cánh tay của tiểu gia khóa phục hồi tốt hơn rồi, luôn muốn đi chơi khắp nơi, bị anh giáo huấn không ít lần, chẳng qua anh dự định tháng sau đưa nó đi nhà trẻ.”

“Ừm, cánh tay khỏi rồi thì nên tiếp tục lên lớp, vẫn là học tập quan trọng. Nhưng mà cũng có thể thoải thích chơi đùa, anh đừng nghiêm khắc quá, trẻ con có đứa nào là không thích đi chơi đâu chứ. Thế này đi, đợi khi nào em ra viện, thời gian rảnh rỗi sẽ mang nó ra ngoài chơi.”

“Cũng được, gia khoa này một lòng muốn cùng em thân cận.” Lộ Thượng gật gù đầu không có phản đối, thấy đã là buổi chiều rồi, anh quay đầu hỏi: “Đợi lát nữa muốn ăn cái gì?”

Advertisement / Quảng cáo

“Không muốn ăn, hơn nữa không muốn ăn ở ngoài.” Vi Tường cá mặt là đáng về không tình nguyện.

“Không ăn ở ngoài lẽ nào tự mình làm, em xác định em hiện tại như thế này có thể làm cơm sao?” Lộ Thượng chăm chọc nói.

“Em muốn ăn cơm Lộ giáo sư nấu? Em nghe Tiểu Việt nói anh biết làm cơm a.” Vi Tường cá mặt mong đợi, không quên làm nũng, “Được không, được không, em muốn ăn cơm anh nấu. Nhìn em bị thương, anh liền rộng lượng cho em thử tay nghề của anh, thế nào?”

Lộ Thượng nhìn có một cái, “Hoá ra là em có chủ ý như thế, được thôi, vậy liền đến nhà anh, đợi lát rẽ qua siêu thị trước mặt anh đi mua ít nguyên liệu.”

Mang cô ấy đến nhà anh ăn cơm cũng tốt, một mặt chân cô không thuận tiện, anh có thể chăm sóc cô, mặt khác Lộ Từ Việt gia khoa này cũng lâu không gặp Vi Tường rồi, đợi lúc nữa thấy cô nhất định sẽ rất vui vẻ.

Mục đích đạt được, Vi Tường vui đến cho anh 1 nụ cười rục rờ.

Đụng phải một cô gái khó ứng phó như thế này, Lộ Thượng cũng không có cách nào bắt đầu dĩ lặc lặc đầu. Nghĩ đến cái gì, anh bắt đầu hỏi thăm: “Quay về làm cơm, đoán chừng ăn cũng có chút muộn, một lát nữa muốn ăn cái gì?”

“Món sở trường của anh là được rồi, em không kén chọn, rất dễ nuôi.” Vi Tường quay đầu chớp chớp mắt nhìn người bên cạnh.

“Anh nhớ người nào đó lần trước ở bệnh viện nói muốn ăn thịt thì, vậy lát nữa chúng ta sẽ mua thịt.”

Thấy vậy, Vi Tường kìm không được trong lòng vui vẻ.

Anh ấy vậy mà đem chuyện mình nói qua ghi nhớ ở trong lòng, nam nhân này vừa muộn tao vừa tri kỷ thế nào lại đáng yêu như thế. Thế là, cô không chút chần chừ liền tiến lên “Bep” một tiếng hôn một ngụm lên mặt Lộ Thượng, “Lộ giáo sư, em lại yêu anh nhiều hơn nữa rồi.”

Không chút chuẩn bị mà bị hôn một cái, Lộ Thượng ngoài chút không tự nhiên ra, lập tức không nhìn được mặt trách mắng: “Ngồi tốt cho anh, an phận một chút.”

Vi Tường tập kích thành công, giương miệng he he cười.

Lộ Thượng quét mắt nhìn có một cái, sau đó lạnh mặt như cũ mà lái xe, chỉ là khoe miệng lộ ra ý cười không dễ nhận ra.

Mua xong nguyên liệu, xe đi đến tiểu khu không xa ở phía trước liền giảm tốc.

“Đến rồi.”

“Ngư Cảnh Viên, Lộ giáo sư, hoá ra anh ở đây à.” Vi Tường nhìn xung quanh, tất cả đều là toà nhà cao vút tầng mây.

Đỗ xe xong, Lộ Thượng rất tự nhiên mà từ phía sau cốp xe lấy ra nguyên liệu làm cơm đưa cho Vi Tường bảo cô ôm lấy, mà anh thì thành thực công cô lên lầu.

Án chuông cửa, mở cửa là bà Trần bảo mẫu ở nhà, bà Trần thấy Lộ Thượng công một cô gái về, không kìm được nghi hoặc hỏi:

“Lộ tiên sinh không phải đi leo núi sao, thế nào bây giờ đã về rồi? Vị này là?”

“Xây ra chút chuyện. Bà Trần, đây là Vi Tường.”

“Nhanh công Vi tiểu thư vào nhà, đây là thế nào?”

“Leo núi đâm bị thương, không phải chuyện gì lớn. Không cần lo lắng.”

Bà Trần lúc này mới yên tâm, nghĩ đến cái gì bà lại tiếp tục hỏi: “Hai người ăn cơm chưa, chưa ăn tôi hiện tại đi nấu.”

Lộ Thượng đem Vi Tường đặt xuống sofa, sau đó ngăn cản hành động của bà Trần, “Không sao, tôi làm là được rồi, bà không cần lo lắng.” Nói xong anh hướng phòng Từ Việt gọi một tiếng.

Lộ Từ Việt ở trong phòng xem hoạt hình, nghe thấy ba gọi, cậu thả ipad trong tay xuống lập tức chạy ra.

Ở phòng khách, vừa thấy Vi Tường, anh ban nhớ Lộ Từ Việt kinh ngạc, sau đó là một bộ dáng nước mắt lưng tròng sắp rơi xuống, “Di tiểu Vi, Từ việt đã rất lâu không gặp đi rồi, rất nhớ di, di đến là xem Từ Việt phải không?”

Vi Tường cúi tay ôm lấy thân thể Từ Việt, hôn hôn mặt nó,

“Đúng vậy, di cũng rất nhớ con.”

Lộ Thượng ở một bên nhìn đáng về thân mật của bọn họ, cười cười nói: “Em ngồi một lát, anh trước đi làm cơm.”

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường gật gật đầu.

Thế là thời gian tiếp theo, bà Trần giúp rửa rau, Lộ Thượng thì phụ trách là đầu bếp nấu cơm. Mà Vi Tường thì có Lộ Thượng đáng yêu bên cạnh, cô cũng không cảm thấy nhàm chán.

Lộ Thượng hiệu suất rất cao, không đến 1 tiếng, món ăn đều đã được sắp xếp xong đầu vào đó.

Lộ Từ Việt đã ăn cơm mà bà Trần làm, nhưng thấy ba bà lại làm cơm, nó cũng nhin không được mà đi qua, “Con cũng muốn ăn.”

“Àn, chỉ là con không sợ ăn thành tiểu bần tử (béo), không sợ khi đó các bạn ở mẫu giáo không thích con, con liền ăn.” Lộ Thượng chế giễu nó.

Lộ Từ Việt không cao hứng mà đầu đầu miệng không để ý đến anh ta, mà là theo Vi Tường ngồi ở bên cạnh cô. Vi Tường cười tròng mắt Lộ Thượng: “Chính là ăn bữa cơm, anh cũng có thể dọa nó như thế, anh cũng thật là.”

Lộ Thượng không có đáp lời, chỉ là quay người hỏi bà Trần: “Bà Trần, có muốn ăn thêm một chút.”

Bà Trần một bên lấy cơm cho bọn họ một bên lắc đầu: “Đã ăn rồi, tiền sinh cùng với tiểu Vi nhanh ăn đi, không cần quan tâm đến tôi.” Nói xong liền đem bát cơm đặt trước mặt Vi Tường.

Vi Tường cười với bà, bày tỏ lòng biết ơn.

Thấy Vi Tường chưa đụng đĩa, Lộ Thượng nói: “Ăn đi, đừng khách khí.”

Vi Tường nhìn trên bàn có bốn mẹt một canh, trong mẹt đều là kinh ngạc, bọn họ chỉ có hai lớn một nhỏ, trong thời gian ngắn như vậy mà anh đã làm được nhiều món như thế. Chỉ thấy trên bàn có Đậu bắp rang tôm, cá sủ hấp tỏi, canh gà om đầu lâu, đậu cô vè xào còn có canh đậu phụ.

Cô nhin không được chắc lời khen ngợi: “Lộ giáo sư, nhìn không ra anh còn là nhân tài toàn năng a, vậy mà có thể làm nhiều món như thế. Em còn cho rằng anh nhiều nhất chỉ làm 2 món ăn gia đình, anh làm cho em phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi.”

Thực ra trong lòng đã nghĩ, nếu sau này Lộ Thượng là chồng tương lai của cô, vậy thì cô có lộc ăn rồi.

“Không thích ăn ở ngoài, thỉnh thoảng nghiên cứu một chút, thử xem như thế nào.”

Trước tiên Vi Tường gấp cánh gà cho Từ Việt, sau đó cũng tự mình thử từng món, ăn xong không nhin được dựng thẳng ngón cái tăng bốc: “Lộ giáo sư thật hoàn hảo, mùi vị rất ngon, hôm nay em phải ăn hết.”

Lộ Thượng bị cô khen ngợi như thế, không nhin được cười: “Được, ăn nhiều chút, đừng khách khí.”

....

Ăn cơm xong, Lộ Thượng đi thư phòng xử lý tài liệu, mà Vi Tường cùng Lộ Từ Việt ở phòng khách xem TV.

Không lâu, chuông cửa reo, Lộ Từ Việt mở cửa, Vi Tường phát hiện người đi vào không phải ai khác mà chính là dì Tần. Nhìn thấy bà, Vi Tường có chút xấu hổ, nhưng mà rất nhanh cười chào hỏi: “Dì Tần, đi đến rồi.”

Người đến là Tần Uyển Thu, hơn nữa hiểu con không ai bằng mẹ, bà vừa nhìn Vi Tường ở đây, rất nhanh liền hiểu đây là tình huống gì. Xem ra con trai cuối cùng cũng thông suốt rồi, quá hợp ý bà.

Vừa thấy Vi Tường ngồi không thể động, Tần Uyển Thu cả mặt lo lắng nhanh chóng thân thiết hỏi đây là làm sao. Biết là chân bị thương, Tần Uyển Thu cả mặt tràn đầy đau lòng, nhin không được cầm tay cô dặn dò cô chú ý nhiều 1 chút, đừng không cẩn thận đụng đến vết thương.

Tần Uyển Thu hiện tại đã hoàn toàn đem Vi Tường là con dâu tương lai của mình, dù sao thì bà cũng cảm thấy là 80-90% rồi, cô con dâu này bị thương một chút mà bà thế nào cũng thấy đau lòng.

Lại trò chuyện một lúc, Tần Uyển Thu và Vi Tường nói bản thân hôm sau cùng với lão đầu đi du lịch nước ngoài, hỏi cô thích quà gì lúc về sẽ mang về cho cô.

Vi Tường muốn bày tỏ cảm ơn, sau đó thì ngại ngừng uyển chuyển từ chối.

Tần Uyển Thu chỉ cho là Vi Tường đang xấu hổ ngại mở miệng, liền cười cười biểu thị bà tự mình xem rồi mua.

Không lâu Lộ Thượng từ phòng sách đi ra, thấy Tần Uyển Thu, anh cười bước qua chào hỏi, “Mẹ, sao hôm nay mẹ lại có thời gian rảnh mà đến đây.”

Tần Uyển Thu nghiêm túc ngắt mặt giáo huấn anh, “Hai ngày nữa mẹ và ba con sẽ đi du lịch cho nên đến đây xem Từ Việt một chút, kết quả vừa đến người đầu tiên ta nhìn thấy lại là Vi Tường, anh ngược lại đem người ta bỏ ở đây, bản thân đi bận việc của mình, đây giống cái gì.”

“Dì, không sao, con cùng Từ Việt ở phòng khách xem TV cũng rất tốt.” Vi Tường ở một bên thay Lộ Thượng giải thích.

Lộ Thượng vô tội nhún nhún vai.

Thấy Vi Tường thay con trai nói chuyện, Tần Uyển Thu trong lòng âm thầm cười, giọng nói lại vẫn như cũ không vui: “Lộ Thượng, con xem chân tiểu Vi bị thương nghiêm trọng như vậy, về nhà nấu cơm hay đi đứng làm cái gì cũng không thuận tiện, hay là để tiểu Vi ở đây thêm mấy hôm, ở đây có bà Trần chăm sóc, mẹ cũng an tâm một chút.”

Advertisement / Quảng cáo

“Dì, không cần đâu.”

Tần Uyển Thu kéo tay Vi Tường, cắt ngang lời cô nói: “Nghe lời dì, dì cũng là vì tốt cho con, con về đi cũng không yên tâm.”

Tần Uyển Thu quan tâm cô như thế, Vi Tường ngoài cảm động thì cũng là từ sau trong lòng cũng rất thích dì Tần.

Lộ Thượng cảm thấy đề nghị của mẹ rất tốt, ra vẻ đồng ý.

Thấy Lộ Thượng đồng ý rồi, Vi Tường đã sớm quên cái gì là dè dặt, trong lòng kích động.

Trời ơi, ở nhà nam thân hai ngày. Sao lại tuyệt vời như thế.

....

Không qua bao lâu Tần Uyển Thu nhận được một cuộc điện thoại, có chuyện phải đi.

Lúc ăn cơm tối, Vi Tường không ngừng chăm sóc Lộ Từ Việt ăn cơm, gấp thức ăn cho nó, anh bạn nhỏ thấy dì Tiểu Vi lúc nào đối với mình cũng tốt như thế, nhin không được giương mắt chờ mong: “Dì tiểu Vi, dì có thể làm mẹ con được không?”

Nghe Từ Việt nói chuyện, Lộ Thượng không nhin được ở đối diện ho lên vài tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Đại thúc rất chu đáo (5)

Editor: *Tứ Phương Team*

Thấy Lộ Thượng ho khan phản ứng, Vi Tường hung ác trừng anh một cái, sau đó híp mắt cười nói với Lộ Từ Việt: “Dì tiểu Vi là nguyện ý, nhưng ba bà cháu không thích, dì nên làm như thế nào bây giờ?”

Vừa dứt lời, liền nhận lấy ánh mắt giận giữ của Lộ Thượng, Vi Tường hé miệng cười trộm.

Vì vậy tình hình tiếp theo biến thành Lộ Từ Việt cả mặt buồn rầu chất vấn Lộ Thượng: “Ba ba, tại sao ba không thích đi tiểu Vi?”

“Đi tiểu Vi rất xinh đẹp, đi ấy đối với con cũng rất tốt, con thích đi ấy làm mẹ của con. Nếu như ba lấy đi tiểu Vi, đi ấy sẽ có thể là mẹ của tiểu Việt rồi.”

“Ba ba, ba có thể lấy đi tiểu Vi hay không?”

Càng nói Lộ Thượng càng không được tự nhiên. Anh lúng túng không biết nên giải thích vấn đề này với con trai như thế nào, chỉ có thể đầu đầy hắc tuyến mà xoa kính mắt, sau đó lạnh nhạt chuyển chủ đề: “Ngoan ngoan ăn cơm của con đi, làm gì mà nói nhiều chuyện linh tinh như thế.”

Bị giáo huấn, anh bạn nhỏ Lộ Từ Việt đáng thương cả mặt không vui vẻ, giận dỗi quay về phòng.

Sau đó, Vi Tường chỉ có thể một bên an ủi bé một bên quở trách Lộ Thượng không phải.

Ăn xong cơm, mẹ Trần thu thập phòng khách cho Vi Tường xong liền quay về phòng.

Bình thường Lộ Thượng bận việc thường xuyên không ở nhà, ban ngày mẹ Trần qua chăm Lộ Từ Việt, làm cơm cho cháu mình rồi dọn dẹp vệ sinh. Nhưng nếu như có ngày nghỉ hoặc những dịp đặc thù thì Lộ Thượng sẽ ở nhà nghỉ ngơi cả ngày, bà cũng không cần phải đến.

Advertisement / Quảng cáo

Thực ra buổi tối vết thương ở chân Vi Tường đã không đau như thế, có thể xuống đất đi lại, nhưng cô thấy khó có dịp Lộ Thượng sẵn sóc dịu dàng như hôm nay, vì vậy muốn tranh thủ sự đau lòng của anh, liền dự tính sẽ tiếp tục giả vờ đáng thương.

Chẳng qua nghĩ đến buổi tối có khả năng vì vết thương này mà không thể tắm rửa, cô liền thấy cả người có chút không thoải mái.

Lộ Thượng từ phòng sách đi ra nhìn thấy chính là bộ dạng Vi Tường nhũn nhũn buồn rầu, còn cho rằng vết thương của cô bắt đầu lên cơn đau, bèn nhanh chóng bước lên quan tâm hỏi: “Thế nào rồi, vết thương lại đau à.”

Vi Tường lắc đầu, sau đó nghĩ nghĩ rồi lại gật đầu.

Lộ Thượng thấy thế, nhìn không được lo âu hỏi: “Có phải em không cẩn thận đụng đến vết thương rồi không? Đau lắm không, không ổn thì chúng ta đi bệnh viện một chuyến.”

Vi Tường nhanh chóng xua tay ngăn cản động tác tiếp theo của anh, “Không sao, không sao, so với lúc sáng thì tốt hơn nhiều rồi. Em là y tá mà, anh cứ yên tâm không có việc gì thì chính là không có việc gì.”

“Nếu đã như vậy thì thôi bỏ đi, không đi bệnh viện thì em nghỉ ngơi sớm một chút. Nói không chừng ngủ một giấc sáng mai dậy vết thương không đau nữa.”

Nói thì như thế, nhưng Vi Tường nghĩ hay là.... do dự chốc lát, cuối cùng cô dứt khoát thẳng thắn nói: “Giáo sư Lộ, em muốn đi tắm. Cái đó....sáng leo núi ra mồ hôi, không tắm sẽ có mùi.”

Lộ Thượng thấy cô như vậy mà còn nghĩ đến việc tắm thì có chút không vui, “Em muốn vết thương bị nhiễm trùng sao. Một ngày không tắm cũng không chết được, huống hồ em ở lại nhà tôi, tôi cũng không ghét bỏ em có mùi.”

Vi Tường vẫn nhăn mặt tiếp tục dấy dục: “Nhưng nếu không tắm buổi tối em không thoải mái, không ngủ được.”

Thật ra làm gì cô chuyện không ngủ được, bình thường ở nhà cô lười biếng cũng sẽ không tắm mà trực tiếp lên giường nằm. Hiện tại như thế này chẳng qua là muốn có nhiều cơ hội quấy rầy ông chủ nhàn chán nhà cô mà thôi.

Mà ông chủ này lại không hiểu phong tình, kiên quyết cự tuyệt cô.

Ài, thiên thời địa lợi mà nhân không hoà.

“Anh ôm em qua là được rồi, em dùng khăn lau một chút cũng được. Yên tâm, em đảm bảo cái chân này tuyệt không dính nước.” Vi Tường vỗ ngực thề.

Lộ Thượng không có cách nào thờ ra một hơi, sau đó ôm cô đi đến phòng tắm, rồi lại lấy cho cô bàn chải đánh răng, khăn mặt mới, “Những thứ này đều đặt ở đây, em cẩn thận đừng để đụng vào vết thương.” Nói xong anh quay người đi ra.

Vi Tường trước tiên đánh răng rửa mặt, xong rồi cẩn thận chậm rãi cởi quần áo ra, cô dùng khăn ướt thông thả lau người. Làm xong những việc này, nhìn quần áo coi ra để ở một bên, cô ghét bỏ nhũn nhũn, sau đó quyết định giặt quần áo đem phơi.

Cô cũng xác thực làm như thế, nhưng giặt xong nhìn lại trên cơ thể chỉ có đồ nội y, cô liền nhìn không được mà đỏ mặt, thật không tự nhiên.

Không quan tâm nữa, không phải mình chính là nghĩ giặt xong không có đồ mặc sau đó chỉ có thể mặc đồ của đại thúc trêu ghẹo anh ấy sao, thế nào hiện tại lại xấu hổ. Không biết anh ấy nhìn thấy mình mặc đồ của anh ấy sẽ có phản ứng gì, nghĩ đến liền kích động.

Chẳng qua hôm nay cũng quá sơ suất rồi, tại sao lại chọn một bộ nội y màu hồng, tại sao không dự đoán trước mà chọn một bộ ren gợi cảm.

Bỏ đi, không chừng ông chủ nhà cô còn thích loại hình đáng yêu thì sao.

Nghĩ đến đây, Vi Tường nhẹ nhàng bước đến cửa phòng tắm mở hé ra một khe nhỏ kêu tên Lộ Thượng. Dù sao thì Lộ Từ Việt đã ngủ rồi, âm thanh không thể quá to đánh thức bạn nhỏ.

Lúc nghe được tiếng của Vi Tường, Lộ Thượng cũng vừa gọi xong một cuộc điện thoại ngồi trên sofa ngoài phòng khách, nghe thấy vậy liền đi qua.

Thấy cửa phòng tắm đang mở, anh hỏi Vi Tường, “Xong rồi phải không?”

“Vâng...cái đó”

Nhận được sự khẳng định, Lộ Thượng liền vươn tay đẩy cửa dự định ôm cô về phòng. Cửa vừa mở, anh liền mất thăng sò.

Chỉ thấy Vi Tường trần trụi lân da trắng nõn, cả người trên dưới chỉ có bộ nội y.

Đáng chết, vậy mà cô gái này chỉ mặc một bộ nội y hoạt hình màu hồng, hiện tại nhìn như thế nào anh cũng cảm thấy bản thân giống như một tên biến thái.

Con người Lộ Thượng tối lại, sắc mặt không tốt nói: “Em làm sao vậy, không mặc đồ gọi anh làm gì.”

Vi Tường đỏ mặt, “Làm sao người ta biết anh sẽ đột nhiên đi vào.”

Lộ Thượng hơi ngần ra, lập tức rời mắt sau đó tỉnh bơ nói: “Anh cho rằng em xong rồi, em chưa xong gọi anh làm gì? Bỏ đi, trước mặc đồ xong rồi nói.” Nói xong, anh liền xoay người định ra ngoài.

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường rút cuộc vẫn có chút xấu hổ, cô ngại ngùng mở miệng nói: “Giáo sư Lộ, đồ của em dính nhiều mồ hôi. Cái đó... anh có đồ mà không mặc thì cho em mượn một bộ.”

Nghe vậy Lộ Thượng vút lại một câu: “Đội một lát”, rồi ra khỏi phòng tắm đi về phòng của anh.

Anh tìm một cái áo sơ mi mới nhất còn chưa bóc nhãn mác, chẳng qua lần này không có trực tiếp đẩy cửa đi vào, mà thông qua khe cửa đưa vào, “Em mặc cái này trước đi, là đồ mới. Ngày mai anh bảo mẹ Trần đi mua cho em mấy bộ để thay.”

Vi Tường lẻ lười nhận lấy rồi chậm chạp ở nhà tắm mặc vào.

Áo sơ mi của Lộ Thượng đối với cô mà nói xác thực to hơn không ít. Cánh tay dài được cô xắn lên đến cẳng tay, vạt dưới của áo độ dài hoàn hảo, vừa vịn che đi phần mông. Cô xoay một vòng nhìn vào gương, phát hiện như thế này cũng tốt, sẽ không quá lộ, nhưng cũng có chút gợi cảm trên người nhỏ nhắn.

“Hắc hắc” Ví Tường nhin không được nhìn bộ dáng gọi cảm của bản thân trong gương thấp giọng cười, sau đó hướng ra ngoài cửa gọi, “Giáo sư Lộ, em thay xong rồi.”

Nghe thấy âm thanh của cô, Lộ Thượng mới thờ nhệ một hơi đẩy cửa bước vào, thấy Ví Tường mặc đồ của mình có chút rộng, tay áo bị cô xắn lên, để lộ ra ánh tay nhò nhần, mà vạt dưới vừa vụn không qua đùi, lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp.

Ánh mắt không tự giác mà sâu thêm vài phần.

Chị thấy anh ho nhẹ một tiếng, trầm thấp nói: “Đề tôi đưa em về phòng khách.” Nói xong duỗi cánh tay cong người bế Ví Tường lên đi ra ngoài cửa.

Ể, chỉ như vậy thôi à!

Xem ra không có hiệu quả mấy, Ví Tường nhỏ giọng thì thầm.

.....

Nằm trên giường gần hai tiếng, Ví Tường vẫn không ngủ được. Cô cảm điện thoải lên nhìn, đã mười một rưỡi rồi.

Ai-ai-ai, là tiết tấu muốn mất ngủ à?

Mở tắt cả các ứng dụng nhìn lướt qua một lần, lại trở mình mấy lần, sau đó cô thờ một tiếng bật đèn đầu giường, chậm rãi xuống giường, sau đó đi dép nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Đến cửa phòng ngủ của Lộ Thượng, Ví Tường lấy dừng khi nhấc tay gõ cửa.

Lộ Thượng có thói quen đọc sách trước khi ngủ, cho nên giờ này anh chưa hề ngủ. Nghe thấy tiếng gõ cửa, anh dừng một lát rồi đứng dậy ra mở cửa.

Nhìn thấy Ví Tường đứng ngoài cửa, anh nghi hoặc hỏi: “Làm sao lại đến đây, chân đỡ đau hơn rồi? Không ngủ được há?”

Thấy Lộ thượng mặc bộ đồ ngủ màu xám, trước ngực lộ ra làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, Ví Tường nhin không được nuốt ngụm nước bọt, thậm chí cô còn nhin không được nghĩ muốn tiến lên sờ thử một cái ...

“Hửm?”

Nghe thấy tiếng của Lộ Thượng lần nữa, Ví Tường mới hồi phục lại tinh thần.

“A, có thể là bị chỗ nên ngủ không quen. Giáo sư Lộ còn chưa ngủ à, em có thể đi vào xem một chút không?” Nói xong Ví Tường nhin không được duỗi đầu đánh giá phòng ngủ của Lộ Thượng.

Lộ Thượng mở cửa cho cô vào. Thấy bóng lưng của cô, ánh mắt anh không tự giác đặt trên chân cô, yên lặng nhìn mấy giây, lúc Ví Tường quay đầu lại thì thần không biết quỷ không hay dờn ánh mắt.

“Giáo sư Lộ, phòng của anh rộng quá, nhưng mà quá đơn điệu. Ngoài giường và tủ quần áo cái gì cũng không có.”

“Tôi thích phong cách đơn giản.”

“Ồ, được rồi.” Nói anh nhàm chán vô vị anh còn một bộ giải thích, Ví Tường có chút cảm lạnh.

Sau khi nhìn một vòng, cô híp mắt, giảo hoạt quay đầu: “Giáo sư Lộ, anh bỗng nhiên nói như thế này, em cũng bắt đầu thích phòng ngủ phong cách tối giản của anh rồi. Em ở phòng khách không ngủ được, muốn ngủ ở đây, lại nói ở đây có hơi thờ của anh, em ngủ lại càng ngon.”

Lộ Thượng khoé miệng co rút, nhưng hôm nay cô bị thương nên cô lớn nhất, liền nhân nhượng nói: “Được, vậy chúng ta đổi. Tối nay em cứ ngủ ở đây cho tốt.”

Thấy anh không nói hai lời mà đồng ý rồi quay người đi, Ví Tường nhin không được ám thị: “Giáo sư Lộ, ban đêm chỉ có một mình không thấy cô đơn sao? Thật ra người ta có thể cùng anh nói chuyện, chính là cái loại mà đắp chăn nói chuyện trong sáng đó.....chẳng qua.....nếu như anh có yêu cầu khác, người ta cũng sẽ không cự tuyệt đâu.”

Thấy bộ dạng Ví Tường không đoan chính, Lộ Thượng nghiêm mặt lạnh nhạt quay đầu: “Nếu em còn nói linh tinh không từ tế, tôi liền vứt em ra ngoài đường.”

Advertisement / Quảng cáo

Vì biết sẽ bị giáo huấn, nhưng nhìn Lộ Thượng tức giận, trong lòng Ví Tường cũng sáng khoái. Cô không nhin được hoài nghi bản thân mình như thế này có phải biến thái hay không.

Ha ha, không để ý anh ấy nữa, cô xem nhẹ uy hiếp của Lộ Thượng sau đó làm bộ mặt quý với anh rồi quay người nằm dạng chân hình chữ đại trên giường.

Thấy cô làm ra động tác không có chút hình tượng, nhưng theo động tác của cô, áo sơ mi bị cuộn lên, lộ ra cặp đùi thon dài, Lộ Thượng càng không vui nhủ mảy.

“Một cô gái như em nên chú ý chút hình tượng cho tôi. Nghe thấy không, em không biết trong phòng này còn có đàn ông sao.”

Ví Tường không nhin được ngẩng đầu tròn trắng mắt, lại lè lưỡi làm bộ mặt quý với Lộ Thượng “Em nói ông chú này, em còn không sợ, anh sợ cái gì? Ha ha, anh không cần quá bảo thủ đâu.”

Lộ Thượng nghiêm mặt, “Em có biết cái gì là dè dặt không? Không biết thì phiền em đi tra lại từ điển, tuy nhiên anh cũng không để ý thay giáo viên tiểu học dạy lại em.”

Lần này đến lượt Ví Tường đầu đầy hắc tuyến, vừa xấu hổ vừa tức giận. Nhưng cô chính là loại người không dễ dàng bỏ qua, vẫn phải chiếm tiện nghi mới thôi.

“Em chỉ biết em ở trước mặt anh không biết hai từ này.”

“Em...” Lộ Thượng không nói lại được cô, chẳng nói chẳng rằng đóng cửa đi ra ngoài.

Chẳng qua về đến phòng nghĩ lại câu cuối cùng mà Ví Tường nói, anh khó có được mà mất ngủ. Trần trọc, lại nghĩ đến câu Lộ Từ Việt nói lúc tối, thế là một đêm không ngủ.

Mà trái lại Ví Tường trêu trọc Lộ Thượng xong, tâm tình cô lại rất tốt. Thêm việc bây giờ đang ngủ trên giường của nam thần, xung quanh đều là hơi thở của anh, cô không nhin được mà ở trên giường lòn lẩn tới lần lui, ôm bụng cười ngáy ngổ.

Kết quả, cuối cùng không cẩn thận đụng vào vết thương, nhin không được hít một ngụm khí. Sau đó cuối cùng cũng không vui sướng khi người khác gặp họa nữa, dứt khoát thành thật đi ngủ, chẳng qua lần này liền ngủ đến trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 41: Đại thúc này quá bảo thủ (1)

Editor: Từ Phương Team.

Buổi sáng tinh lịch, Ví Tường từ phòng ngủ đi ra, ngửi thấy mùi thơm, cô không nhin được nhìn về phía nhà bếp.

Thì ra Lộ Thượng đang làm điểm tâm, nhìn từ xa thấy anh mặc chiếc tạp dề đứng trong nhà bếp bận rộn. Trong đầu Ví Tường bỗng nhiên nhảy ra một câu nói: “Có chồng như vậy, còn cầu gì hơn.”

Nghĩ như vậy, cô liền nhẹ nhàng đi về phía Lộ Thượng. Sau đó đưa tay ra ôm anh từ phía sau, đem toàn bộ cơ thể dán vào tấm lưng ấy.

“Em làm gì vậy, phát bệnh sao?” Lộ Thượng đang nấu ăn, động tác đột nhiên dừng lại.

Cũng biết người này sẽ có phản ứng như vậy, anh luôn luôn không biết thứ vị là gì. Vì Tường khẽ bấu môi rồi ôm chặt hơn.

“Để em ôm một lát, một lát thôi là được.”

Lộ Thượng nhẹ nhàng thờ dài, sau đó thả cái muống trên tay xuống rồi từ từ xoay người lại.

Anh cúi xuống nhìn đỉnh đầu Vì Tường một lát, nhẹ giọng nói: “Vì Tường.”

Advertisement / Quảng cáo

“Vâng.” Vì Tường ngẩng đầu lên đối mặt với Lộ Thượng.

“Tuổi chúng ta chênh lệch nhiều như vậy. Anh hỏi em một lần nữa, em có thật sự chắc chắn không?”

Rất nhanh liền hiểu ý Lộ Thượng, nhất thời trong lòng Vì Tường vô cùng kích động. Không cần nghĩ ngợi, cô vội vàng gặt đầu mấy lần như gà mổ thóc.

Nhìn phản ứng này của cô, Lộ Thượng bật cười một tiếng, sau đó ôm cô vào trong ngực.

Thái độ của anh như vậy khiến đôi mắt Vì Tường đột nhiên mờ to. Cô ngầy ngốc run sợ nửa giây, sau đó nhút nhát nói: “Lộ giáo sư, trước giờ em có nói là em yêu anh chưa?”

“Không biết.”

“Vậy bây giờ em muốn nói, em yêu anh.”

“Được, anh biết rồi.”

Về mặt Vì Tường gần như sụp đổ, nhưng mà đối với người ngoan cố như anh thì cũng không thể yêu cầu quá cao. Hôm nay anh chịu ôm mình đã là tiến bộ rất lớn rồi. Những thứ khác cứ từ từ đi, cô sẽ từ từ dạy.

Hắc hắc, làm sao cô lại có thể vừa mất ông lão nhảm chán này cơ chứ.

Chưa đến một phút, cô lại nghĩ đến vấn đề khác, vì vậy dùng bàn tay nhỏ bé ở trên lưng Lộ Thượng gãi gãi, cào cào.

Vốn là Lộ Thượng muốn yên tĩnh ôm cô một lát, thế nhưng cô gái nhỏ trong ngực không an phận, bàn tay ở trên lưng anh cào loạn không ngừng. Anh tức giận tóm lấy hai bàn tay đang tác quái của Vì Tường, không vui trừng mắt: “Em làm gì? Không phải em muốn ôm sao?”

“Ha ha, à...Lộ giáo sư, anh như vậy có phải đã thừa nhận quan hệ của chúng ta rồi không?” Vì Tường ngẩng đầu lên cười hi hi đặt câu hỏi.

“Em cảm thấy thế nào?”

“Em cảm thấy là phải, nhưng mà người ta muốn nghe chính miệng anh nói.”

Lộ Thượng buồn cười nheo mắt Vì Tường: “Em cảm thấy phải thì chính là phải, cảm thấy không phải thì là không phải.” Nói xong liền buông cô ra, tiếp tục nấu ăn: “Được rồi, bây giờ có thể đi ra ngoài. Nếu như còn muốn ăn điểm tâm thì đừng quên gọi anh nữa.”

Vì Tường nhìn Lộ Thượng bấu môi, sau đó lại xấu xa giờ giờ quả đấm nhỏ rồi mới quyến luyến rời khỏi nhà bếp.

Hừ, muốn người đàn ông nhà cô nói lời tỏ tình sao lại khó khăn như vậy.

Nhưng mà xem ra khoảng cách đến đích càng ngày càng gần, kiểu này thì một thời gian nữa cô sẽ thành công tóm gọn được anh.

Nếu đúng như vậy thì cô phải mở tiệc chúc mừng một phen mới được.

Cho nên hai ngày tiếp theo cô phải lợi dụng thật tốt, tuyệt đối không thể phụ lòng tốt do ông trời an bài.

Ăn sáng xong, người bạn nhỏ Lộ Tử Việt trở về phòng của mình xem phim hoạt hình. Vì Tường ăn không ngồi rồi lại bắt đầu ngồi trên ghế salon cười ngây ngô một mình.

Trời ạ, cô không phải đang nằm mơ chứ?

Loại cảm giác này quả không chân thật, cực khổ theo đuổi nam thần lâu như vậy, bây giờ lại có thể ‘công thành chiếm đất’, hình như cô được lời rồi.

Rốt cuộc ngồi không yên, cô từ phòng khách tung tăng chạy vào thư phòng.

Advertisement / Quảng cáo

Giờ này, Lộ Thượng đang ở trong thư phòng đọc sách, nhìn bóng lưng thẳng tắp yên lặng của anh, Vì Tường không nhận được rón rén đi tới từ phía sau ôm lấy anh.

“Làm sao đây, Lộ giáo sư, em cảm thấy mình giống như đang nằm mơ vậy. Bây giờ cả người em khi thì giống như đang gằm trên bông vải, khi thì giống như đám mây đang trôi lơ lửng giữa không trung. Anh yêu à, anh mau nói cho em biết đây không phải nằm mơ đi.”

Nghe thấy cô gái nhỏ hoạt bát trước kia nói ra những từ ngữ văn chương như vậy, Lộ Thượng có chút không quen, cả lòng to cũng muốn dựng đứng lên. Anh thờ dài để sách trong tay xuống, cố ý làm vẻ mặt tức giận nói: “Em không thể yên lặng ngồi đó tự chơi một lát sao, không biết anh đang đọc sách à?”

Vì Tường ủy khuất khịt mũi: “Người ta thật là đáng thương, mới vừa trở thành bạn gái anh ngày thứ nhất, liền bị anh lạnh nhạt. Có phải thứ gì lấy được rồi đều không cần quý trọng nữa đúng không? Đàn ông các anh đều không tốt lành gì.

Nghe vậy, Lộ Thượng buồn cười nâng nâng khóe miệng: “Sao trong đầu em ngày nào cũng toàn những thứ xấu xa này vậy? Anh coi như sự em rồi.”

“Hừ, chẳng phải người ta không có cảm giác an toàn sao?” Vì Tường tiếp tục gắt gao ôm chặt lấy anh.

Nghe được câu trả lời này của Vì Tường, Lộ Thượng quay đầu lại đem cô kéo đến đối diện mình, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vì Tường, nói thật lòng, anh không hiểu suy nghĩ của những người trẻ tuổi bọn em, cho nên có thể rất nhiều chuyện chúng ta sẽ không trải qua, anh nói như vậy em hiểu không? Nhưng mà anh sẽ cố gắng để ý đến cảm nhận của em nhiều hơn.”

Vì Tường tròn to mắt, cái hiểu cái không khẽ gặt đầu.

“Chẳng lẽ em có kế hoạch gì sao?” Nói xong, Lộ Thượng nhìn đồng hồ trên cánh tay một chút: “Hôm nay còn rất nhiều thời gian.”

“Vậy chúng ta đi hẹn hò đi. Lần đầu tiên hẹn hò, chúng ta đi xem phim được không? Mang theo Tiểu Việt cùng nhau đi xem phim.” Vì Tường kéo tay Lộ Thượng đề nghị.

“Không thành vấn đề, nhưng mà Lộ Tử Việt không cần đi theo. Để anh gọi mẹ Trần qua chăm sóc nó.”

Vì Tường khẽ nhủ mảy: “Làm gì có người ba nào như anh, chẳng biết có phải ruột thịt không.”

Lộ Thượng nhìn cô chăm chú, nhân dịp nói: “Lần đầu tiên hẹn hò, anh chỉ không muốn em tủi thân thôi. Cứ làm như anh nói đi, lần sau chúng ta sẽ mang nó theo.”

Vì Tường há hốc miệng, nước mắt chỉ thiếu chút nữa là rơi xuống. Quá cảm động, thật muốn khóc...

“Đi sửa soạn một chút đi.” Thấy Vì Tường còn đang mặc đồ ngủ của anh, Lộ Thượng ho nhẹ một tiếng: “Quần áo của em khô chưa, khô rồi thì thay lại đi. Đợi một lát chúng ta đi ra ngoài mua thêm hai bộ nữa.”

“Không cần mua đâu, một lát anh đưa em trở về, em vào nhà lấy mấy bộ quần áo là được rồi.”

Nghe vậy, mí mắt Lộ Thượng khẽ nheo mắt, khóe miệng cong lên trêu chọc nói: “Thế nào? Nhanh như vậy liền muốn ở chung với anh?”

“Không phải, em không có ý đó.” Bị Lộ Thượng cười nhạo, Vi Tường xấu hổ đỏ mặt.

Bàn thân đúng là kỳ lạ, mỗi lần đều đưa người ta cũng không chút cố kỵ nào. Đến phiên cô bị chế giễu thì lại không tự chủ đỏ mặt tới mang tai.

“Đùa chút thôi, nhưng mà anh cũng không biết da mặt em dày như vậy cũng biết đó, thật là hiếm thấy.”

Người phụ nữ nào đó then quá hóa giận dùng nắm đấm đánh thẳng Lộ Thượng: “Anh thật đáng ghét, làm gì có bạn trai nào nói bạn gái mình như vậy. Nếu không chi bằng tối nay em sẽ đi về, tránh để cho anh giễu cợt người ta.”

“Được rồi, không nói giỡn nữa. Như vậy đi, ở thêm hai người nữa, sau đó sẽ đưa em trở về đi làm.”

“Hừ, đây là anh nói đó, không phải người ta mặt dày mày dạn muốn ở lại đâu.” Vi Tường mặt đầy kiêu ngạo.

Lộ Thượng bị giọng điệu cô chọc cười, không nhịn được lấy tay捏o mũi Vi Tường một cái: “Được, là anh nói. Anh cầu xin em được chưa, tiểu công chúa.”

Vi Tường cười hắc hắc kéo tay anh bắt đầu không đứng đắn: “Lộ giáo sư anh nói xem, anh không sợ nửa đêm bị em cướp sắc sao?”

Lộ Thượng ngược mặt khinh thường nhìn cô một cái: “Một cô gái như em, cả ngày trong đầu lại không có chút bổ ích nào.”

Advertisement / Quảng cáo

“Có sắc thơm trước mặt là anh đây, em làm gì còn thời gian để nghĩ về chuyện khác, chỉ nghĩ mỗi...” Thấy ánh mắt sắc bén của Lộ Thượng, lời nói phía sau Vi Tường không dám nói, trực tiếp im miệng. Chẳng qua cô ngược lại sẽ nói sang chuyện khác: “Lộ giáo sư, em có một vấn đề muốn hỏi anh.”

Nghe cô cứ một câu Lộ giáo sư, hai câu cũng Lộ giáo sư, sắc mặt Lộ Thượng âm trầm: “Làm sao vẫn còn gọi Lộ giáo sư? Em là bạn gái anh, chẳng lẽ không nên kêu tên anh sao?”

“Hắc hắc, người ta quen rồi. Nói xem không phải ban đầu anh định sẽ không gặp em sao? Tại sao bây giờ lại đợi gặp em, thậm chí còn đồng ý ở bên em?”

“Đến bây giờ vẫn không có dự định gặp em.” Lộ Thượng không khách khí trả lời.

Thấy Vi Tường bĩu môi rất hóm, Lộ Thượng không nhịn được cười: “Nhưng mà cũng không nở lòng cự tuyệt em nữa, sợ em đau lòng.”

Câu này còn tạm được.

Đang muốn hỏi tiếp, bên tai cô lại truyền đến từng câu từng chữ mà Lộ Thượng bỏ sung.

“Vi Tường, em đã đi 99 bước rồi, phần còn lại cứ để anh đi là được.”

Nhìn ánh mắt kiên định của anh, Vi Tường vừa cảm động vừa ngọt ngào nhào vào trong ngực Lộ Thượng.

Giờ khắc này, trong lòng cô vô cùng ấm áp.

Tại sao hôm nay người đàn ông nhà cô lại bỗng nhiên mờ mịt trí tuệ vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Đại thúc này quá bảo thủ (2)

Editor: Từ Phương Team

Hai người đi ra ngoài sau đó Lộ Thượng đưa Vi Tường đi mua quần áo trước.

Trong phòng thử đồ, Vi Tường mở mắt nhìn giá, nhìn không được tặc lưỡi, này cũng quá đắt rồi. Một bộ quần áo sẽ tiêu hết một tháng tiền lương của cô.

Từ phòng thử đồ đi ra, cô liền cau mày.

Nhìn Vi Tường mặc váy dài trắng đi tới, ánh mắt Lộ Thượng hơi sáng lên. Cô gái này mặc cái gì cũng đẹp, nhưng mà bộ này khiến cô càng thanh thuần, sạch sẽ. Thấy Vi Tường hình như không vui lắm, anh nhìn không được hỏi: “Làm sao vậy, không thích à hay không đẹp?”

“Nhưng mà có hơi đắt, chúng ta đổi cửa hàng khác đi.” Vi Tường nhỏ giọng nói đủ để hai người có thể nghe được.

“Không sao, cái này mới bao nhiêu tiền. Em thay ra đi, bộ này và bộ vừa thử kia đều lấy.”

Vi Tường còn muốn phản bác nhưng thấy bộ đáng Lộ Thượng không dễ thương lượng liền thôi.

Chờ cô trở lại từ phòng thay đồ, Lộ Thượng đã thanh toán hóa đơn rồi. Khi rời khỏi, cô nhìn không được nói: “Lộ giáo sư, tỷ nữa trở về em chuyển tiền quần áo cho anh.”

Lộ Thượng vừa cầm túi đồ, vừa vỗ vào đầu Vi Tường, “Nói rồi, kêu tên của anh thôi. Ngoan, tiền của em thì em tiêu, chỉ cần em dành thời gian cho anh là được.”

“Vậy sao được chứ?”

“Em là bạn gái của anh, tiền của anh không cho em dùng chẳng lẽ lại hi vọng cho cô gái khác tiêu.” Lộ Thượng có chút hóm hỉnh.

Đây xem như anh đang tỏ tình sao? (๖๐๖) Vi Tường không nhịn được ngọt ngào thề lười.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi lên xe, bọn họ trực tiếp tới rạp chiếu phim rồi chọn bộ phim tình cảm sắp chiếu gần nhất. Vi Tường đề nghị mua bỏng ngô và Coca, cô vừa dứt lời Lộ Thượng liền lấy bóp tiền đưa cho cô.

“Chút tiền hôm này bạn cô nương vẫn có, anh chờ chút là được.” Nói xong Vi Tường bỏ chạy đi xếp hàng.

Nhìn bóng lưng vui vẻ của cô, Lộ Thượng cũng cong khóe miệng.

...

Phim bắt đầu, Lộ Thượng liền yên lặng xem phim, còn Vi Tường cứ một lúc thì ăn bỏng ngô, lúc thì xem phim, sau lại xoay người dứt cho Lộ Thượng mấy hạt.

Bỗng trên màn lớn xuất hiện cảnh một cặp nam nữ đang hôn trần truồng. Nhìn đến đây, Vi Tường âm thầm quan sát Lộ Thượng, thấy biểu cảm của anh vẫn bình thường như cũ, cô nhìn không được mím môi, thần nhiên luồn tay mình vào trong tay anh rồi ác ý gãi gãi.

Lộ Thượng đang nhìn, vốn là tò mò về trần tình tiếp tục xem, kết quả lại bị nhả đầu bên cạnh làm cho loạn nhịp tim.

Vì vậy không vui quay đầu.

Trong bóng tối không cần nhìn rõ Ví Tường cũng biết hiện tại anh nhất định đang tức giận nhìn cô, miệng cười cười cô từ từ dịch chuyển cơ thể chủ động tới hôn anh.

Lộ Thượng sững sốt một giây, sau đó nắm quyền chủ động bắt đầu không chế hôn sâu.

Anh ngậm đôi môi non mềm của Ví Tường, đầu lưỡi khẽ liếm ở bên ngoài. Có thể nếm được vị ngọt của coca và vị bơ của bông ngô, anh nhìn không được trần trọc hồi lâu...

Sau khi cướp lấy vị ngọt ngào trên miệng cô, anh thừa cơ cắn nhẹ môi cô một cái, rồi môi lưỡi một tác lại một tác xâm nhập...

Rất lâu sau, nụ hôn này cuối cùng cũng kết thúc, Ví Tường sớm bị động tác của anh làm cho đờ mặt, vì thế ngoan ngoãn tiếp tục ngồi xem phim, không dám làm bừa nữa. Chỉ có điều trong chốc lát lại bắt đầu ngửi ngửi lung tung.

Xin hỏi người đàn ông nhà cô kỹ thuật hôn quá tốt, cô là nên vui vẻ hay nên không vui?

...

Từ rạp chiếu phim đi ra, hai người quyết định đến nhà hàng Tây Âu. Cơm nước xong thấy thời gian còn sớm, Ví Tường đề nghị cùng đi uống cà phê. Kết quả Lộ Thượng không nể mặt từ chối, anh lo dạ dày cô không tốt nên không cho cô uống, hơn nữa còn cho rằng hiện tại uống cà phê buổi tối sẽ mất ngủ.

Nhưng cuối cùng vì Ví Tường làm nũng, anh đành bằng lòng đưa cô đi. Cô rất thích quán cà phê tên là Hồng Bội Phường bởi vì trong quán có đủ loại bánh ngọt điểm tâm, mà Ví Tường ham ăn lắm sao có thể bỏ qua.

Thấy thế, Lộ Thượng bắt đầu đi lắt đầu: “Em là heo hả, không phải chúng ta vừa mới ăn xong sao?”

“Thế nhưng người ta hoàn toàn không có sức chống cự đối với những thứ này, vẫn còn có thể ăn một chút mà. Hơn nữa nếu em không ăn còn có thể mua về cho Tiểu Việt ăn không phải sao. Ha ha, nhiều món ngon như này sao có thể bỏ qua được, anh nói có phải hay không?”

Được rồi, vậy thì tùy cô.

Chỉ là trong chốc lát Lộ Thượng liền trợn mắt há mồm, chỉ thấy Ví Tường đứng là không khách khí chọn một đồng món cô muốn ăn. Cái gì mà cheese cake vị sầu riêng, cái gì mà tiramisu vị socola, đương nhiên còn có một số món anh không biết tên, thật sự là một món cũng không thiếu.

Vì vậy lúc tính tiền anh thực sự hoài nghi sao cô có thể ăn hết được.

...

Buổi tối khi về đến nhà, Ví Tường chia một nửa đồng đồ ngọt cho Lộ Từ Việt rồi trở lại phòng khách. Cô lười biếng cuộn mình trên ghế sofa vừa ăn vừa xem phim Hàn.

Lộ Thượng từ phòng thay đồ đi ra thấy cô không có chút hình tượng nằm ở đó, không khỏi khinh thường nói: “Em không thể ngồi từ té sao, cả ngày chỉ biết xem mấy bộ phim nhảm chán này. Sao anh cảm thấy ở cùng với em so với việc nuôi một cô con gái còn mệt hơn, hiện tại hỏi hận còn kịp không?”

Nghe vậy, Ví Tường nhanh chóng cầm miếng bánh ngọt cuối cùng nhét vào miệng Lộ Thượng, “Không còn kịp rồi, hàng một khi đã bán ra thì không thể trả lại.”

Lộ Thượng khó khăn nuốt bánh ngọt xuống, rồi mới đau đầu nói: “Thật sự muốn tìm một biện pháp gây khó dễ cho em cũng không có.”

Nghe vậy, Ví Tường cười ha ha không ngừng.

Nghĩ đến ngày kia sẽ phải đi làm, Ví Tường bỗng nhiên chau mày ủ rũ, cô cong môi nói: “Lộ giáo sư, ngày kia em phải đi làm rồi. Chỉ còn nốt ngày mai thôi, cho nên bây giờ chúng ta phải lập kế hoạch thật tốt.”

“Như vậy đi, ngày mai đưa em tới chỗ này.”

“Chỗ nào? Mau nói cho em biết.”

“Ngày mai tự nhiên em sẽ biết.”

Ồ... người này thật là, còn vòng vo làm gì.

Ngày hôm sau đến tận khi xe đi trên đường cao tốc, Ví Tường cũng không hiểu đây là tình huống gì?

“Hả, sao lại ra khỏi thành phố rồi?”

Advertisement / Quảng cáo

“Lộ giáo sư, chúng ta sẽ đi đâu đây?”

Lộ Thượng không chớp mắt nhìn phía trước, “Đến nơi tự nhiên em sẽ biết.”

“Sao lại vẫn thần bí thế, không nói thì thôi vậy.”

Thôi, nếu Lộ Thượng không định nói trước, cô cũng không mặt dày liều chết hỏi, dứt khoát tựa ghế bắt đầu đi ngủ.

Lộ Thượng lái xe được một lúc, chợt nhận ra bên tai không còn tiếng Ví Tường riu rít nữa, không tự chủ đưa mắt qua nhìn. Quay sang liền thấy Ví Tường lác lư ngủ gật, nhìn không được nở nụ cười.

Cô gái này cuối cùng cũng nghỉ một lúc rồi.

Sau khoảng một giờ, xe bắt đầu từ từ giảm tốc độ, lúc này Ví Tường cũng thức dậy.

Nhìn xung quanh ban đầu là các tòa nhà cao tầng nay lại chuyển thành các ngôi nhà hai tầng, mặt Ví Tường đầy mờ mịt.

Xe ước chừng chạy tiếp hơn ba mươi phút, Lộ Thượng mới dừng lại ở chỗ đậu xe phía trước.

“Xuống xe đi, đến nơi rồi.”

“Không phải chứ, nơi này hoang vắng như thế, cái gì cũng không có?”

“Cần phải đi bộ rồi rẽ vào đường phía trước.”

“A..., lại còn như vậy nữa.”

Đi được một đoạn Lộ Thượng mới từ từ giải thích: “Đây là làng dân tộc nổi tiếng nhất toàn thành phố A, cách thành phố hơn một trăm km, hẳn là em chưa từng tới đúng không?”

Ví Tường kinh ngạc, “Chưa từng, em ở đây mấy năm rồi vậy mà cũng không biết.”

“Chứng minh cho thấy hiểu biết của em quá nông cạn, do cả ngày em chỉ xem phim Hàn đấy.”

“Phim Hàn cũng có nhiều ý nghĩa mà, có oppa chân dài đẹp trai.”

Lộ Thượng lạnh lùng liếc cô một cái, “Vậy em tìm oppa nào cùng em đi dạo đi, anh cũng không cần đi cùng nữa.” Nói xong anh liền bước nhanh lên phía trước.

Ví Tường tròn tròn mắt, ông chủ này là ghen sao, hũ dấm này có chút bất ngờ không kịp phòng ngư.

Chỉ thấy cô cười ha ha, vội vàng bước nhỏ đuổi theo Lộ Thượng, sau đó ôm cánh tay phải của anh nói: “Àiya, ở trong mắt em một vạn oppa cộng lại cũng không bằng một mình anh, người ta chỉ yêu anh thôi~~~~~...”

Lộ Thượng không nở kẻo ra, chỉ có thể gãi đầu nói: “Lần sau phải suy nghĩ trước khi nói..., hiện tại anh cũng không biết lời của em lời nào là thực, lời nào là giả?”

“Em nào có, nếu không người ta móc tim cho anh xem thử. Nói thật anh cũng không tin, vậy không bao giờ nói nữa.” Ví Tường bĩu môi.

Lộ Thượng hoàn toàn bị cô mặt dày đánh bại rồi, chỉ có thể bất đắc dĩ cười không nói. Nếu càng nói cô gái nhỏ này xác định lại càng xù lông.

Đi thêm một đoạn nữa liền đến thôn chính.

Diện tích thôn này không lớn, cửa hàng lớn nhỏ – một cái lại kế tiếp một cái. Mỗi cửa hàng đều được trang trí theo phong cách ngày xưa. Ví Tường vừa nhìn qua thì chiếu vào tầm mắt chính là một vài bức tranh gần giống với nhà nông thời sơ khai.

Cô không khỏi tán phục, “Thì ra cách không xa thành phố A lại còn có một trấn nhỏ ý nghĩa như vậy.”

Lộ Thượng cười nói: “Cái em không biết còn rất nhiều.”

“Ha ha, em không ngại việc Lộ giáo sư đưa em đi chơi nhiều đâu.”

“Xem biểu hiện của em nữa.”

Ví Tường bĩu môi nói, “Được rồi, tiểu nhân nhất định biểu hiện tốt.”

Thời gian kế tiếp hai người cũng chỉ tùy ý đi dạo quanh thôn.

Sau khi quan sát tỉ mỉ một lúc, Ví Tường phát hiện trong thôn có rất nhiều món ăn đặc sắc, còn có một số cửa hàng vài rất đẹp, đương nhiên không thể thiếu khu thủ công mỹ nghệ, đặc biệt là có một nền văn hóa độc đáo là trà lâu hí kịch

Đi trên con đường lát đá nhỏ, ngửi mùi rượu gạo, đậu hũ ngâm nước muối, dấm ngũ vị... Từng hương thơm như có như không vương vấn trong mũi, Ví Tường có cảm giác vượt qua cả không gian và thời gian, giống như việc trở về những năm sáu mươi mà mấy người già hay nói.

Vì bị kích động, Ví Tường kéo Lộ Thượng ném thử đủ loại đồ ăn ở đây, còn mua một chút đặc sản và sản phẩm thủ công mỹ nghệ.

Tất nhiên dưới sự yêu cầu của cô, Lộ Thượng một đường phụ trách chụp ảnh cho cô mà điện thoại của cô thì phụ trách việc chụp các món ăn ngon, ngoài ra còn thỉnh thoảng chụp lên Lộ Thượng.

Vui chơi giải trí, thong thả đi dạo, đến lúc điện thoại của hai người đều hết pin thì sắc trời cũng bắt đầu tối. Ví Tường bị Lộ Thượng kéo rời khỏi thì mới lưu luyến không nỡ đi về.

Advertisement / Quảng cáo

Trên đường quay về, sau khi đi qua mấy thôn xóm bỗng nhiên xe bị tắt máy. Lộ Thượng thử nhiều lần cũng không thể khởi động một lần nữa, vì thế anh đành xuống xe kiểm tra. Sau khi kiểm tra cẩn thận cũng không nhìn ra vấn đề, anh chỉ có thể gõ vào cửa kính để cho Ví Tường xuống xe.

Bởi vì điện thoại hai người đều hết pin, hơn nữa hiện tại cũng không có cách nào gọi cho người ta tới sửa chữa. Cộng thêm trời đã tối, xe buýt trở về thành phố A cũng ngừng hoạt động. Anh chỉ có thể nói: “Xem ra tối nay không trở về được rồi, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ ngồi xe buýt vậy, em còn phải đi làm nữa.”

Về mặt Ví Tường lo lắng, “Vậy tối nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đâu?”

“Đi tiếp thôi, trên đường chắc là có nhà trọ chứ.”

“Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy.”

May mắn chính là đi không bao xa liền nhìn thấy phía trước có một nhà trọ. Bác gái nhìn thấy hai người bọn họ liền lập tức nhiệt tình ra đón.

“Hai vị chồng là muốn tìm phòng sao?”

Lộ Thượng không được tự nhiên khụ một tiếng rồi mới gãi đầu. Mà Ví Tường nghe bác gái nói, còn ở sau Lộ Thượng cười trộm một cái.

“Vậy thật đúng lúc vừa nãy có một vị khách mới trả phòng.”

Nghe chỉ có một gian phòng, Lộ Thượng liền nhủ máy, xoay người nói với Ví Tường: “Nếu không chúng ta tìm tiếp ở phía trước xem.”

Nghe anh nói như thế, bác gái lập tức nhìn với ánh mắt nghi ngờ.

Nhìn ánh mắt tò mò của bác gái, Ví Tường nhắm mắt lờ góc áo Lộ Thượng khẽ giọng nói: “Hôm nay người ta đi bộ nhiều lắm rồi, chân đau quá, thật sự không còn sức lực đi tiếp, hay ở nơi này đi.”

Thấy cô quả thật có chút mệt mỏi, Lộ Thượng mới đau lòng gãi đầu đồng ý.

Bác gái kia nghe xong liền tỏ vẻ hiểu rõ nói: “Vây là được rồi nha, đầu giường cái nậu cuối giường hòa. Ngày mai báo đảm vợ chồng hai người thân thiết ăn ái như lúc đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 43: Đại thúc này quá bảo thủ(3)

Editor: Tú Phương Team.

Vào phòng, nghe bác gái giới thiệu đơn giản các thứ: “Chỉ còn lại một phòng này thôi, đừng nhìn diện tích không lớn mà nhầm, TV, giường, ngăn tủ móc áo đều không thiếu gì cả, bên trong là một nhà vệ sinh độc lập có cả máy nước nóng. Hai người tạm thời ở một đêm như vậy là ổn rồi. Khăn trải giường và chăn đi mới đổi bộ mới đấy, hai người cứ yên tâm mà ngủ.”

Ví Tường thấy phòng ở mặc dù có hơi đơn sơ nhưng gọn gàng sạch sẽ liền nhìn bác gái cho thuê phòng mỉm cười nói: “Tốt lắm, con cảm ơn đi nhé.”

Bác gái thấy cô bé này dịu dàng đáng yêu nhìn không được lại hỏi thêm một câu: “Hai người các cháu mới kết hôn không lâu à?”

“À.. haha đúng thế ả.” Sợ nói thật lại bị gièm pha cô đành gãi đầu cho qua.

Lộ Thượng đứng kế bên thấy chỉ có một chiếc giường đôi cũng tạm đủ cho hai người nhưng chỉ có một chiếc chăn liền định mở miệng xin thêm một chiếc, nghe Ví Tường trả lời xong thì lời nói cứ mắc kẹt trong cổ họng không tài nào thốt ra.

“Được, vậy không làm phiền hai cháu nữa, nên đi nghỉ sớm rồi, nếu còn cần cái gì cứ gọi đi.” Nói xong bác gái liền rời khỏi phòng.

Ví Tường vừa đi tham quan căn phòng vừa cười xấu xa nhìn Lộ Thượng nói: “Lộ giáo sư, sao em cứ cảm giác chúng ta đang đi hưởng tuần trăng mật nhỉ?”

Lộ Thượng liền cho cô một cái liếc mắt: “Anh lại không nhớ rõ mình có nói muốn kết hôn với em lúc nào?”

Ví Tường tức giận đến mặt đỏ bừng, thờ phỉ phò nói: “Như vậy cũng tốt, em cũng không nói đồng ý gì cho anh.”

Advertisement / Quảng cáo

Lúc này đến phiên Lộ Thượng ngồi ở kia đen mặt hờn dỗi.

Thấy anh ngồi đó, Ví Tường liền để túi xách xuống tâm tình vui vẻ mà đi thẳng vào phòng tắm.

Chỉ chờ tắm rửa xong đi ra đã quên chuyện vừa rồi không còn một mảnh, thấy Lộ Thượng ngồi ngơ ngẩn trên giường bèn thúc giục: “Em tắm xong rồi, anh có phải cũng nên đi tắm không trễ thế này rồi?”

Lộ Thượng hoàn hồn, gạt đầu với cô, cởi áo khoác rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Ví Tường thấy anh quăng áo khoác như vậy liền bước đến mang áo treo lên giá.

.....

Có thể vì một ngày vui chơi mệt mỏi mà vừa kéo tấm rèm lại cô đã ngã ngay xuống giường. Nhưng chưa đến mười phút cô đã bắt đầu kích động không thể nằm yên.

Nói đúng hơn là cô vừa kích động vừa khấn nguyện.

Lần đầu tiên cùng người tình trong mộng chung chăn gối có thể phát sinh chuyện gì không? Nhịn không được cô liền đem mọi khả năng có thể xảy ra trong lòng phân tích một phen. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy lo lắng.

Nghे thấy tiếng mở cửa nhà vệ sinh cô liền bắt an nhấm mắt giả vờ ngủ.

Lộ Thượng vừa tắm ra chỉ thấy Ví Tường đáng người nhỏ nhỏ cuộn trong chăn ngủ thiếp đi.

Xem ra quả thật hôm nay cô đã rất mệt mỏi, anh cười cười đem đèn ngủ ở đầu giường chỉnh xuống tối một chút, ngồi bên giường cởi ra chiếc quần dài nhẹ nhàng kéo chăn lên nằm sát bên mép giường.

Nghе thấy tiếng soạt soạt Ví Tường liền đỏ mặt.

Cảm giác bên giường lún xuống sau đó lại yên tĩnh Ví Tường nhịn không được hơi hé mắt quay đầu nhìn trộm.

Chỉ thấy anh quay lưng về phía cô an tĩnh ngủ.

Ví Tường há hốc mồm, người này cũng là quá thành thật rồi.

Bây giờ đã là thời đại nào rồi, lại có người đẹp kể bên mà anh lại bày ra bộ dáng Lão Đồ Cổ như thế chứ.

Thôi, nếu anh đã không thông suốt như vậy cô đành trêu ghẹo xem anh có phản ứng gì không, nếu như vậy mà anh vẫn không có bất kì phản ứng nào thì cô cũng thua rồi.

Anh có phải là đàn ông không chứ?

Nghĩ như thế, cô liền di chuyển thân thể từ từ đi qua, nhìn bóng lưng Lộ Thượng rồi ôm chầm lấy anh.

Bị thân thể cô dán lên từ phía sau, lại thêm bộ ngực mềm mại ép sát lên lưng Lộ Thượng liền ngẩng ra một lúc rồi cất tiếng: “Sao còn chưa ngủ?”

“Người ta đang đợi anh đấy.” Ví Tường thôi một hơi nhẹ bên tai Lộ Thượng giọng nói nhẹ nhàng mềm mại.

Bên tai Lộ thượng cảm nhận được dòng khí ấm áp thân thể liền rung lên, tận lực hạ giọng nói: “Vậy bây giờ ngủ đi, an phận một chút.”

Ví Tường mới không thêm nghe lời anh, tay tiến ra phía trước vuốt từ ngực anh một đường đi xuống.

Tay truyền đến cảm xúc cơ bắp săn chắc, Ví tường liền biết đại thúc nhà cô là người đàn ông mặc gì cũng đẹp, điều này làm cô vô cùng tự hào. Tay cô tiếp tục đi xuống đến phần eo lại mò mẫm đến thắt lưng làm mặt cô hơi đỏ. Bất quá đây không phải điểm chính, tay cô tiếp tục đi xuống, cô muốn nhìn xem người đàn ông của cô tâm có loạn hay không.

Vì thế lần này cô liền lớn mật vuốt tay về phía thắt lưng giả vờ muốn cởi nó ra.

Lúc này Lộ Thượng cũng không nhịn được nữa bắt lấy bàn tay không an phận của cô, trong con ngươi lộ rõ vẻ tức giận, lạnh lùng nói: “Đủ rồi, còn động một lần nữa anh sẽ cho em ngủ một mình trên xe.”

Thấy vậy Ví tường thật sự không còn lời gì để nói nữa rồi. Cô đã chủ động như vậy mà anh ấy vẫn thờ ơ được như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Trong nháy mắt cô vô cùng xấu hổ. Thu tay lại, trở lại vị trí nằm như cũ, quay lưng lại với Lộ Thượng.

Bất quá trong lòng cô vẫn là không thoải mái, ngủ cũng không được, cứ miên man suy nghĩ.

Anh ấy thật sự không phải đàn ông sao?

Chẳng lẽ trong mắt Lộ Thượng cô một chút cũng không có hương vị phụ nữ sao? Hoàn toàn không khơi dậy được hứng thú của anh ấy, là chê cô đáng người không đẹp hay chê ngực cô nhỏ?

Hay là anh thật sự có bệnh không tiện nói ra?

Nghĩ đến mấy vấn đề này cô liền quay lại phía Lộ Thượng mà oán giận: “Lộ giáo sư, có phải anh ghét bỏ bộ ngực nhỏ của em, hay không có hương vị phụ nữ, đối với em không có cảm giác? Anh đối với em không có cảm giác sao không nói sớm, Ví Tường em không phải không có anh là không được. Hay là anh có vấn đề gì khó nói, chúng ta cùng đi bệnh viện được không?”

Nghе được Ví Tường ở phía sau chất vấn mình anh kinh ngạc mở to mắt, anh cự tuyệt làm cô có mấy cái suy nghĩ này sao, đúng là vô cùng vỡ vụn.

Thật là ngày xui xẻo mà.

Anh khó thở nhấc chăn lên ôm chầm lấy Ví Tường.

“Xem ra cô muốn bị thu thập mà.” Hung tợn nói xong liền đồ ập người xuống hôn lên tiếp.

Ví Tường bị phản ứng của anh làm cho hoảng sợ, đang muốn mở miệng thì đã bị người nọ dùng lực siết chặt eo cô, môi lười xâm nhập.

Cô hoảng sợ mở to mắt, chỉ thấy Lộ Thượng cường thế đè nặng lên cô hung hăng mà hôn, dùng lực mút lấy môi lưỡi cô. Đôi môi lạnh lẽo, cái lưỡi linh hoạt hoành hoành trong miệng cô, phảng phất như muốn nuốt cô vào bụng mà ăn sạch sẽ.

Ví Tường kêu đau một tiếng, liền vùng vẫy đẩy anh ra.

Nhưng khí lực anh rất lớn, cô chẳng lay được anh tí nào. Lại tiếp là anh chẳng những không dừng mà còn đưa tay vào trong áo cô vuốt ve vòng eo mềm mại, bàn tay thô ráp như có mang theo lửa vuốt dọc theo thân thể cô, khiến cô cảm thấy nóng rất mà kích thích.

Thân thể cô nhịn không được mà nóng lên.

Nhưng người ở trên dường như cảm thấy chưa đủ, một bên hôn một bên mò xuống hàng cúc áo của cô. Trong nháy mắt áo của cô đã bị mở toang ra, một bên ngực đã bị anh nắm trong tay hung hăng xoa nắn dầy vò. Mà cánh tay kia của anh cũng không rời khỏi, mò nắn ra sau dừng ngay móc khóa áo ngực, chỉ nghe xoạc một tiếng, áo ngực đã bị anh tháo ra.

Kéo Ví Tường lại, quăng áo ngực qua một bên, giờ phút này cô gái dưới thân không còn một mảnh vải, hai trái đào không lớn không nhỏ rất vừa vặn cùng hai hạt đậu hồng nhạt nhỏ nhắn yêu kiều, mà nụ hoa ở bên dưới lại càng

diễn lệ.

Lộ Thượng hô hấp căng thẳng, chỉ thấy anh mở hai tay ra liền nhắm ngay hai khóa trước ngực mà xoa bóp dầy xéo thành đủ hình dạng, cứ lặp đi lặp lại như yêu thích không thôi như là không biết mệt vậy.

Tới cùng chỉ là một cô gái mới lớn, bị người ta nhìn thấy toàn bộ như vậy làm cô triệt để xấu hổ rồi, cô cảm giác thân thể mình khẽ run, vừa thẹn vừa nóng lại muốn lấy tay che ở trước ngực né tránh bàn tay ma quỷ của anh.

Lộ Thượng cũng không định bỏ qua cho cô, anh dùng lực cổ định hai ta cô lên đỉnh đầu, mà tư thế như vậy càng làm cho hai khóa trước ngực phóng đại trước mặt anh. Con người Lộ Thượng bỗng tối sầm, không do dự há miệng ngậm lấy một bên ngực Vi Tường.

“A..” Vi Tường bỗng kêu lên một tiếng sợ hãi tay Lộ Thượng đã đưa lên che kín miệng cô ngăn lại tiếng rên rỉ.

Cái miệng của anh cũng không ngừng liếm mút ngực cô. Tại đó liếm một vòng lại mút, một lúc lại cắn nhẹ hạt đậu phía trước, dùng đầu lưỡi đùa bốn chúng nó cứ như vậy hết bên này lại đến bên kia...

Toàn bộ hơi thở của anh đều phun lên ngực cô, ngực cô đã bị anh làm cho ướt át một mảnh, thân thể hồng nhuận mềm mại, cô xấu hổ nhắm hai mắt lại gất gao ngậm chặt miệng để không ngấm thành tiếng.

Thật lâu sau Lộ Thượng mới buông cô ra, vừa định thở ra một hơi lại thấy anh vươn tay xuống phía dưới định vén váy cô lên.

“Không được.” Vi Tường thân thể cứng đờ hô.

Nghe tiếng cô tay Lộ Thượng liền dừng động tác, đem người chen đến giữa hai chân cô, chỉ thấy anh dùng phía dưới đã sớm cứng rắn cọ xát quần lót của cô, giọng nói lạnh lạnh van lên: “Bây giờ mới biết sợ, lúc này em có biết mình đã làm cái gì không?”

Thấy Vi Tường xấu hổ đỏ mặt, nói không ra lời, anh lạnh lùng nói tiếp: “Lần này là cảnh cáo, anh không có bệnh em cũng đừng mù quáng mà trêu chọc anh. Sợ đi không có cảm giác với em là sợ em chưa chuẩn bị sẵn sàng, nếu không vừa rồi em cũng không khấn trương, thân thể cứng nhắc rồi lại cự tuyệt.”

“Hỏi kĩ lại xem trong lòng em đã chuẩn bị tốt chưa?”

Advertisement / Quảng cáo

“Anh không muốn em chưa nghĩ kĩ mà tổn thương em. Cho nên đừng có suy nghĩ bậy bạ, đi ngủ đi.”

Nói xong anh liền xoay người nằm xuống ôm chặt lấy cô, kéo chăn đắp cho hai người.

Nghe anh một hơi nói xong quá thật đã nói đúng tâm trạng cô rồi. Trong nháy mắt cô thật bối rối cũng thật cảm động. Thấy anh một mực suy nghĩ cho cô như vậy lại khiến hốc mắt cô ẩm ướt.

Sự thật cũng không phải anh không muốn, luôn kiềm chế bản thân là vì lo nghĩ cho cô, không muốn vội vàng mà tổn thương cô.

Nhìn hai người ôm nhau như vậy Vi Tường trong lòng than nhẹ: “Đúng là người đàn ông khiến người ta vừa yêu vừa hận mà.”

Nhớ tới vừa rồi anh vì động tình mà cứng rắn Vi Tường có chút không đành lòng, nghĩ Nghĩ lại vươn tay đến phía dưới thắt lưng anh thấp giọng nói: “Lộ giáo sư anh rất khó chịu phải không?”

Lộ Thượng hung dữ trợn mắt, khàn giọng nói: “Đã nói đừng quyến rũ anh.”

“Không có, em sợ anh khó chịu, hay là em dùng tay giúp anh nhé.”

Trong mắt Lộ Thượng lóe giận càng thêm lớn: “Ai dạy em những chuyện này, lại đi học từ ai đấy?”

Vi Tường rụt cổ trả lời: “Không phải là trong tiểu thuyết đều viết như vậy sao?”

Lộ Thượng đau đầu nhủ mày, giữ chặt tay Vi Tường mặt lạnh lùng nói: “Ngoan ngoan ngủ đi, sau này đừng xem mấy loại tiểu thuyết bậy bạ này nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Đại thúc này quá bảo thủ (4)

Editor: Tứ Phương Team

Sáng ngày thứ hai, điện thoại vừa dậy pin Lộ Thượng liền gọi điện cho lái xe tiểu Trình đến, báo anh ta hoàn tất thủ tục sửa xe, còn anh thì ngồi tàu du lịch cùng Vi Tường quay lại thành phố A.

Mấy ngày không đi làm, hôm nay vừa đến, Vi Tường nhận được rất nhiều quan tâm và hỏi thăm của đồng nghiệp. Tiểu Trư biết hôm nay cô quay lại cũng đặc biệt dành thời gian đến hỏi han.

Đến giờ cơm trưa, dù mới chia tay Lộ Thượng nửa ngày cô đã muốn biết bây giờ anh đang làm gì? Ăn cơm hay chưa? Không nhận được tò mò, cô liền mở Wechat quấy rầy anh.

Vi Tường xinh đẹp không vướng bụi: Anh yêu à, có ở đó không? Đẳng sau còn gửi thêm một biểu tình chu môi đáng yêu.

Không lâu sau bên kia biểu thị đang nhập.

Nam thần nhà tôi: Ừm

Vi Tường xinh đẹp không vướng bụi: Anh ăn cơm chưa?

Nam thần nhà tôi: Đang ăn.

Vi Tường xinh đẹp không vướng bụi: Chia tay nửa ngày, có nhớ người ta hay không?

Advertisement / Quảng cáo

Nam thần nhà tôi: Không có.

Vi Tường xinh đẹp không vướng bụi: Đáng ghét, thật là không biết dỗ dành người ta. Nhưng người ta lại rất nhớ anh nha, nhớ đến nỗi cơm ăn không được, thế mà anh lại ăn thật ngon.

Lộ Thượng ở bên kia điện thoại nhìn thấy câu trả lời của Vi Tường, cười khẽ một tiếng. Anh tâm tình tốt mà cúi đầu gõ chữ: Đi làm cho tốt, tối anh qua đón em, mời em ăn thịt.

Vừa nhìn thấy Lộ Thượng bảo tan làm đến đón cô, còn mời cô ăn thịt, Vi Tường vui đến mức gửi cho anh một biểu tình hôn hôn.

Mặc dù người đàn ông nhà cô ăn nói có chút vụng về, sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng anh lại dùng hành động thực tế đối tốt với cô.

Ha ha, người đàn ông ngoài lạnh trong nóng này.

...

Không nghĩ vừa đến hai giờ chiều, Vi Tường liền nhận được điện thoại của Trình Kế Hồng, bạn hỏi đại học của cô.

Trình Kế Hồng là người đẹp trai nhất trong khoa của Vi Tường, nhân phẩm không có gì để nói, làm người đặc biệt ngay thẳng hoà đồng. Cậu cùng với bạn học nam nữ trong lớp có quan hệ rất tốt. Mục đích gọi điện thoại lần này

bởi vì hôm nay cậu vừa lúc đến công tác ở thành phố A, muốn tối nay hẹn các bạn học ở đây ăn bữa cơm.

Là một bạn nam trong số người bạn ít ỏi của Vi Tường hồi đại học, anh quay lại thành phố A mời cơm đương nhiên Vi Tường sẽ thẳng thắn đồng ý. Lại nói sau khi tốt nghiệp mọi người cũng chưa có tụ họp, ngay cả những bạn làm việc cùng thành phố cũng đều bận việc riêng, rất ít gặp mặt.

Khó có dịp được bạn học Trình tổ chức, Vi Tường càng phải tham gia.

Thời gian hẹn là bảy giờ tối, lúc đó mọi người cũng tan làm rồi, đến vừa kịp lúc.

Cúp điện thoại, Vi Tường liền gửi một tin nhắn cho Lộ Thượng nói mình tối nay phải cùng bạn học tụ tập, bảo anh không cần đến đón cô.

Lộ Thượng nhận được tin nhắn, sắc mặt có chút đen lại.

Cô gái này quả nhiên không thể quá nuông chiều.

Đồng ý là cô, không đồng ý cũng là cô.

Thời gian tan làm còn sớm, Vi Tường nhìn quần áo hôm nay mình mặc là bộ cũ từ hôm qua, cô liền quay về tắm rồi đổi bộ váy liền hồ vai mà hôm đi dạo phố cùng Trình Trình mua được. Sau đó trang điểm, đi đôi giày cao gót mà bình thường ít dùng đến cẩn thận ra khỏi cửa.

Địa điểm mà mọi người hẹn là ở Nhất Phẩm Chi Tôn.

Vi Tường tìm thấy gian phòng đầy cửa vào, trong phòng đã có năm người đến rồi. Ba nam hai nữ, nam là Trình Kế Hồng, Trương Tiểu Phi cùng với Lý Phàm, nữ là Phương Mẫn và Xa Tĩnh Tĩnh.

Thấy Vi Tường bước vào, Trình Kế Hồng mắt sáng lên, trêu chọc nói “Ài yo, vẫn là con gái ở thành phố A của chúng ta mặc đẹp. Một người rồi một người đều gọi cảm xinh đẹp như vậy, tiểu Phi cậu nói đúng không?”

“Đúng vậy, các bạn học nữ từ lúc đi làm thay đổi rất nhiều, Vi Tường cũng càng ngày càng xinh đẹp rồi.” Trương Tiểu Phi cười híp mắt hùa theo.

“Cảm ơn đã khen ngợi, ha ha.” Vi Tường cười cười, sau đó tự nhiên ngồi xuống cạnh một bạn nữ.

Đợi hai người khác đến đủ mọi người liền gọi phục vụ bắt đầu đưa thức ăn lên, mà bọn họ thì vừa ăn vừa nói chuyện.

Ăn được một nửa, không biết là ai dẫn đầu, mọi người bắt đầu mời rượu lẫn nhau. Không từ chối được, Vi Tường liền uống mấy cốc.

Ăn uống no say xong, Trình Kế Hồng nhìn thời gian vẫn còn sớm, vì muốn chơi thoải thích, cậu liền yêu cầu mọi người đến phòng KTV sát vách.

Thế là một đoàn nam nữ lại kéo nhau đi hát. Tuy Vi Tường hát không hay, nhưng cô rất thích bầu không khí náo nhiệt ở cùng mọi người, vậy nên cũng không cự tuyệt.

Hơn chín rưỡi, Lộ Thượng gửi tin nhắn cho Vi Tường hỏi cô đã về nhà hay chưa? Kết quả nha đầu này lại không có trả lời.

Advertisement / Quảng cáo

Đợi hơn nửa tiếng vẫn không nhận được trả lời, Lộ Thượng ngồi không yên, anh trực tiếp gọi điện cho Vi Tường. Điện thoại reo nửa giây mới có người nhận, Lộ Thượng áp lại phần nộ trong lòng, hỏi đầu bên kia điện thoại: “Tại sao anh gọi gần nửa ngày mà em không bắt máy, gửi tin nhắn cũng không trả lời?”

“Em đang hát, âm thanh trong phòng to quá không nghe được, điện thoại lại để trong túi.” Vi Tường thấy là điện thoại của Lộ Thượng, vui vẻ đáp.

Nghe âm thanh đình tai nhức óc trong điện thoại, Lộ Thượng ngữ khí không tốt nói: “Em có biết bây giờ là mấy giờ hay không, muộn như thế vẫn còn đi lung tung ở bên ngoài?”

Vi Tường không vui nhưn mây, người này như thế nào rồi đổi mặt liên đổi mặt, thật đúng là khó đoán, nhìn thời gian ở điện thoại, cô vận lại nói: “Bây giờ mới có mười giờ, giờ này chưa về nhà không phải rất bình thường hay sao, cuộc sống về đêm mới chỉ bắt đầu mà? Càng hướng chi em còn ở cùng bạn bè.” Nói xong cô còn không để ý mà bêu môi.

Lộ Thượng nghe cô nói như vậy, càng tức giận: “Em ra cửa không mang theo nào phải không? Nếu về nhà quá muộn gặp người xấu thì thế nào?”

Vi Tường không nghĩ đến Lộ Thượng lại tức giận như thế, hôm nay cô có chọc tức đến anh đâu, làm gì mà anh tức giận đến vậy. Thế là cô không hiểu nói: “Tại sao nói em không mang nào, nhà em cách đây có mấy trạm, càng hướng chi mọi người đều rất quen thuộc, làm sao có thể phát sinh chuyện mà anh nói?”

Lộ Thượng ở bên này nóng nảy, anh cũng lười nghe Vi Tường giải thích, liền lạnh lùng hỏi: “Em ở chỗ nào, nói địa chỉ đi?”

Vi Tường vốn cho rằng không cần thiết phải nói cho anh, nhưng nghĩ đến hai người vừa mới bên nhau, không muốn vì chuyện này mà làm anh tức giận liền nói địa chỉ cụ thể còn có số phòng.

Còn cho rằng anh chỉ tùy tiện hỏi, Vi Tường không nghĩ nhiều cúp điện thoại sau đó tiếp tục cùng mọi người nói chuyện hát hò.

Qua một lúc mọi người bắt đầu tậm tậm tụm ba chụp ảnh. Khó có được ngày náo nhiệt tụ tập một lần, Vi Tường cũng rất vui vẻ ra chụp ảnh chung. Mỗi lần tụ tập đều chụp ảnh một lần vậy mới có ý nghĩa.

Lúc Lộ Thượng đẩy cửa vào liền thấy Vi Tường ngồi giữa sofa, hơn nữa đang cùng một người đàn ông khác khoác vai, hai người còn cười chụp ảnh.

Nhìn thấy một màn này, anh liền sững sờ một lúc. Sau khi phản ứng lại, anh lạnh lùng nói vào trong phòng: “Tôi tìm Vi Tường.”

Nhìn thấy Lộ Thượng xuất hiện ở đây, Vi Tường rất kinh ngạc, nghĩ đến anh nhất định là đến đón mình, cô nhanh chóng cầm lấy túi nói với mọi người một câu liền theo anh ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, Lộ Thượng mạnh mẽ lui cánh tay Vi Tường ra ngoài. Bỗng nhiên bị kéo mạnh như thế, Vi Tường nhận đau hỏi: “Giáo sư Lộ, anh làm sao vậy? Tại sao lại đến đây?”

Thấy Lộ Thượng không nói chuyện, sau khi Vi Tường quan sát sắc mặt anh phát hiện mặt anh lạnh như băng, trên trán nổi gân xanh. Thấy vậy, cô hơi có chút dự cảm, ý thức sợ hãi mà muốn rút tay lại.

Lộ Thượng lại càng nắm chặt. Anh một đường kéo cô ra, lại mãnh mẽ nhét cô vào trong xe.

“Anh phát bệnh cái gì, không nói chuyện lại còn kiên quyết kéo em ra ngoài.”

Lộ Thượng từ bên kia lên xe, nhìn nửa vai Vi Tường đều bị lộ ra ngoài, vậy chỉ đến đùi, chân còn đi một đôi giày 10cm, sắc mặt anh càng khó coi.

Bình thường cũng không thấy cô mặc như vậy, không phải là giày thể thao thì cũng là giày bệt. Hôm nay còn đặc biệt về nhà đổi một bộ gọi cảm như thế, càng nghĩ anh càng tức giận.

“Thế nào, quấy rầy đến chuyện tốt của em phải không? Làm phiền em thân mật ôm ấp với người khác?”

“Em nào có, lúc anh vào bọn em chỉ đang chụp ảnh chung thôi.”

“Chụp ảnh có cần phải ôm vai không? Hơn nữa em tụ tập ăn cơm làm gì đến nỗi phải về nhà đổi một bộ không kín đáo như thế?”

Thấy anh vẫn nói chuyện kỳ quái, Vi Tường cũng không vui vẻ nữa, “Em mặc thế nào mà hở hang. Không hở ngực, không lộ eo, bộ này là bộ thịnh hành nhất năm nay, anh không biết thì đừng có nói vớ vẩn, hở hang chỗ nào?”

“Em tốt nhất cái gì cũng đừng mặc.”

Vi Tường tức nói, “Anh chính là không nói lý.”

“Đúng vậy, anh chính là không nói lý. Nếu em còn dự định muốn ở cùng anh thì hãy chú ý một chút đi.”

Thấy anh nói như vậy, nào Vi Tường chuyển một cái mới phản ứng lại, người này tối nay làm to chuyện như thế hoá ra là ăn giấm rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Ai, cười chết cô mắt.

Người đàn ông nhà cô cuối cùng cũng biết ghen rồi, bỗng nhiên cô có cảm giác đạt được thành tựu.

Suy nghĩ rõ ràng, cô quay mặt cười hí hửng nói: “Giáo sư Lộ, anh đang ghen đấy à?”

“Đây là vấn đề nguyên tắc.” Lộ Thượng mặt không biểu tình nói.

“Được rồi được rồi, nghĩ đến chuyện anh vì người ta ăn giảm, sau này khi ra đường người ta cũng không mặc như vậy nữa được chưa. Còn có lúc này đúng thật chỉ là bạn bè có quan hệ tốt nào nhiệt chụp ảnh mà thôi, bị anh làm xáo trộn, mọi người đều không vui mà giải tán rồi. Vậy nên, em không tức giận anh, anh cũng đừng giận em.”

“Hừ” Lộ Thượng lạnh lùng hừ một tiếng.

Vi Tường đầu miệng cười trộm làm ra vẻ muốn hôn anh.

Cô vừa tiến lại gần, nhưng vì người thấy mùi rượu trên người cô, Lộ Thượng nhàu mày, chán ghét mà đẩy cô ra, “Em lợi hại nhỉ, còn uống rượu. Đi qua một bên, thổi chết rồi.” Nói xong anh không để ý đến người phụ nữ khiến người khác đau đầu ở bên cạnh này.

“Không, em chính là muốn hôn.”

Nhân lúc Lộ Thượng không để ý, Vi Tường kiên quyết ôm chặt anh hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đại thúc này quá bảo thủ (5)

Editor: Tứ Phương Team.

Tối hôm đó, sau khi Lộ Thượng đưa Vi Tường đến nhà, liền không nhiều lời thêm, lạnh lùng lái xe đi.

Vi Tường đứng tại chỗ dậm chân, tức giận lắm bầm: “Đồ đàn ông nhỏ mọn. Cô cũng đã nói xin lỗi rồi, còn không tha thứ cho cô.”

Huống chi mình không có làm gì sai, sao số cô lại khổ như thế chứ.

Cô một bên phản nài, một bên đi lên lầu.

Giờ này, Trình Trình đang nằm trên ghế sa lon chơi điện thoại, nhìn thấy Vi Tường mở cửa bước vào, cô ấy lặc cộc đứng lên, nhanh chóng đuổi theo Vi Tường hỏi: “Lại đây nói một chút, hai ngày ở nhà boss của bọn mình thế nào? Ha ha, các người có nam quả nữ ã làm cái gì?”

“Cậu nói xem, chuyện nên làm không nên làm trong tình yêu đều làm hết rồi.” Vi Tường cố ý đùa cô ấy.

“Hừ, không phải chứ. Các người cũng nhanh quá đấy, không ngờ hiệu suất làm việc của boss bọn mình lại cao như thế!” Trình Trình vừa sợ hãi thần phục, vừa không có ý tốt nói: “Ha ha ha, nói một chút xem một đêm mấy lần, cảm giác gì?”

“Mau cứ đi, bọn mình rất thuần khiết được chưa, đừng nói tới hôn, ngay cả tay còn chưa có nắm đâu.” Nghĩ đến vấn đề này, Vi Tường đã cảm thấy đáng tiếc không chịu được.

Làm sao mà ngay cả bàn tay thon dài, các khớp xương rõ ràng của Lộ giáo sư cũng không nắm được, người bạn gái như cô cũng quá thất bại rồi.

Hừ, không được, hôm nào phải bù lại hết.

Advertisement / Quảng cáo

Hứa Trình Trình vô lực trợn trắng mắt: “Vậy sao, thật không thú vị. Xem ra sức hút của Vi đại tiểu thư chẳng qua cũng chỉ có thế.”

“Hừ, bọn mình chính là cao thượng, lấy kết hôn làm mục đích yêu đương, không phải giống như kiểu yêu đương đùa giỡn lưu manh của các cậu.”

“Cậu mơ đi, ai đùa giỡn lưu manh chứ?”

“Ha ha, không nói cậu, đừng tự nhận.”

Trình Trình nhếch miệng rồi mới nói: “Theo như chuyện này, tuy rằng boss đối với cậu như vậy nhưng lại là chân tình.”

Vi Tường kiêu ngạo nhướng mày về phía Hứa Trình Trình: “Đương nhiên rồi, bản cô nương xuất thủ, chiến vô bất thắng!”

“Ha ha, cậu vui là được rồi. Mình sẽ không ý kiến.” Mặt mũi Trình Trình tràn đầy khinh bỉ nói.

Như nghĩ đến cái gì, cô ấy tiếp tục bổ sung: “Chẳng qua là hiện tại các người ở bên nhau, nhưng cậu cũng biết boss của bọn mình ở trường học được hoan nghênh thế nào rồi đấy, cho nên phải buộc chặt không được dễ lỏng. Đương nhiên chỉ đây ở trường học cũng sẽ thay cậu chú ý nhiều hơn, vừa có động tĩnh gì, lập tức báo cáo với sư nương là cậu.”

Lần này lại từ miệng Trình Trình nghe được hai chữ “sư nương”, Vi Tường có chút ngượng ngùng: “Hắc hắc.”

...

Hôm sau Vi Tường trực ca đêm.

Xét thấy tối hôm qua mình làm Lộ Thượng tức giận, cho đến giữa trưa hôm nay người kia cũng không để ý đến cô.

Vi Tường liền biết anh vẫn chưa hết giận.

Thế là, giữa trưa cô làm một bữa cơm thật ngon rồi đem đến đưa cho Lộ Thượng. Hy vọng sẽ cho anh một bất ngờ lớn, để anh sớm tha thứ cho cô.

Bởi vì muốn ngạc nhiên, nên Vi Tường không nói trước cho Lộ Thượng mà trực tiếp đến phòng làm việc của anh.

Cánh cửa văn phòng đóng chặt, Vi Tường gõ cửa.

Hiện tại, Lộ Thượng còn đang ở trong phòng cùng với mấy giảng viên trẻ tuổi hợp. Nghe thấy tiếng gõ cửa, tưởng rằng giảng viên nào đến, anh liền mở miệng: “Mời vào.”

Nghe được âm thanh mạnh mẽ của Lộ Thượng, Vi Tường đẩy cửa ngọt ngào hô: “Lộ giáo sư, người nhà của anh đến đưa...”

Cô vốn muốn nói “Người nhà của anh đến đưa cơm cho anh”, kết quả sau khi cửa lớn mở ra, nhìn thấy sau cánh cửa là ba bốn giảng viên xa lạ. Cô giật nảy mình, liền bỏ sót chữ “cơm” phía sau.

Trong văn phòng, mấy giảng viên cũng bị tình trạng hiện tại làm ngơ ngác. Đợi kịp phản ứng, bọn họ hiểu rõ cười cười, rồi mới nói với Lộ Thượng: “Lộ giáo sư, chúc mừng nhé.”

“Chúc mừng chúc mừng, Lộ giáo sư có lộc ăn.”

Lộ Thượng không biểu hiện gì, gật đầu.

Mấy giảng viên cũng thức thối, nói xong thì đứng lên chào tạm biệt.

Đương nhiên cũng còn mấy người có quan hệ không tệ với Lộ Thượng không sợ chết, trước khi ra cửa cười ha hả với Vi Tường nói: “Người nhà của Lộ giáo sư, sau này phải đến nhiều nha.”

“Sao em lại đến đây?” Lộ Thượng nhìn cô vẫn đứng ở cửa ra vào, nghiêm mặt nói

Thấy anh chủ động nói chuyện với mình, Vi Tường tranh thủ thời gian cười hi hi tiến lên đưa hộp cơm: “Người ta đặc biệt làm đồ ăn cho anh, mau ăn đi.”

Lộ Thượng hừ lạnh: “Sao hôm nay không mang giày cao gót với váy ngắn lộ vai?”

Trong lòng Vi Tường xấu hổ một trận, nhưng mà trên mặt rất lấy lòng nói: “Hắc hắc, sau này không mặc nữa. Anh đại nhân không trách cứ tiểu nhân, tha thứ cho em lần này đi.”

Lộ Thượng tiếp tục hừ lạnh: “Thấy em vi phạm lần đầu, không truy cứu nữa. Nếu như có lần sau, xem anh trừng phạt em thế nào.”

“Không dám nữa, không dám. Anh mau ăn cơm đi, đừng để lát lại nguội.”

Lộ Thượng nhìn thức ăn Vi Tường vất vả làm, sắc mặt từ từ hòa hoãn: “Lần sau không cần vất vả như thế, chúng ta trực tiếp ăn bên ngoài là được rồi. Còn nữa, buổi tối sẽ đưa em đi làm.”

Advertisement / Quảng cáo

Thấy anh lại biến trở về làm Lộ giáo sư thân thiết, trong lòng Vi Tường bỗng chốc cười ngây ngô.

Lộ Thượng và Vi Tường không biết rằng sau khi những giảng viên kia rời khỏi chưa được mấy tiếng, chuyện liên quan đến đối tượng của Lộ Thượng đã lan truyền bay lá tả trong sân trường. Có nhiều người biết chuyện liền nói đối tượng của Lộ giáo sư là một y tá, một y tá thích Lộ Thượng nên dấy đưa đến cùng, kháng kháng một mực, rốt cuộc đã cảm động được Lộ giáo sư. Đương nhiên cũng có sinh viên nữ yêu thích Lộ giáo sư ước ao ghen tị, rồi đi khắp nơi tuyên bố Lộ giáo sư tuyệt đối là nhất thời bị tiêu hồ ly này dụ dỗ nên bị quý ám, chắc chắn cuối cùng Lộ giáo sư sẽ tỉnh ngộ.

Một buổi tối mấy ngày sau, đang nằm trên giường kết thúc cuộc điện thoại với Lộ Thượng, wechat của Vi Tường liền có thêm một người xa lạ yêu cầu kết bạn.

Sau khi ấn vào nhìn thấy tên của đối phương, cô liền ngây ngẩn cả người.

Cô làm sao không biết cái tên này chứ, cái tên tiếng Anh quen thuộc nhất này là tên tiếng Anh của Tôn Gia Tề.

Hai năm không có liên lạc, tại sao anh ta bỗng nhiên thêm bạn wechat của mình?

Nhịp tim Vi Tường bắt đầu loạn, cô không nhận được suy nghĩ lung tung.

Từ sau khi Tôn Gia Tề xuất ngoại rồi bọn họ chia tay thì không liên lạc nữa. Hiện tại anh ta bỗng nhiên thêm wechat cô, chẳng lẽ là anh ta trở về nước?

Chắc do quá khẩn trương, Vi Tường bị thần xui quý khiến nhẩn động ý.

Vừa kết bạn thành công, bên kia liền gửi tới một tin: “Tiểu Tường, gần đây có tốt không?”

Mới vừa đồng ý, điều này thể hiện mình chắc chắn có online. Tránh không khỏi, Vi Tường chỉ có thể hít một hơi thật sâu, bắt đầu trả lời. Gõ gõ nhẩn nhẩn, sửa tới sửa lui, cô trả lời một tin: “Vẫn tốt.”

Đối phương không có lập tức trả lời, trong lòng Vi Tường treo lơ lửng. Chẳng lẽ mình trả lời cứng rắn quá, hay là anh ta không còn lời nào để nói?

Qua tám mươi phút, bên kia hồi âm lại: “Tiểu Tường, đã lâu không gặp, em trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều. Chỉ là gầy hơn so với lúc trước, nhìn rất đau lòng, sao lại không tự chăm sóc tốt cho bản thân?”

Vi Tường dừng một chút, mới phản ứng được, vừa rồi người kia có thể là đi xem hoạt động vòng bạn bè của cô, bằng không thì cũng không biết nói cái gì. Nhưng hiện tại cô cũng không biết trả lời anh ta thế nào.

Một người yêu chia tay đã hai năm, bỗng nhiên thân thiết quan tâm có như thế, cô thật không biết mình nên làm thế nào.

Chẳng qua là nhìn thấy anh ta thân thiết giống như trước kia, nước mắt Vi Tường bắt đầu đảo quanh hốc mắt. Mỗi tình đầu của cô, người đàn ông có yêu sâu sắc nhưng lại là người tổn thương cô nhiều nhất. Vì sao tự nhiên lại quan tâm đến cô, không phải đã quyết định cả đời không qua lại với nhau sao?

“Tiểu Tường, còn đó không?”

Vi Tường lau nước mắt, bắt đầu trả lời: “Ừ, còn.”

“Anh trở về rồi, ngày mai cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

Vi Tiểu Tường Ưu Nhã Bất Ổ: Em không có thời gian, phải đi làm.

“Sẽ không chậm trễ quá lâu đâu, ngày mai em tan làm anh sẽ đến đón.”

Thấy anh ta nhiều lần kiên trì, Vi Tường cảm thấy nếu mình lại không đồng ý sẽ thể hiện mình còn canh cánh trong lòng, đối với quá khứ nhớ mãi không quên. Vì muốn thể hiện thái độ rõ ràng với anh ta, Vi Tường dứt khoát trả lời lại một biểu tượng cười rồi rồi tặng thêm hai chữ “Có thể.”

“Vậy chúng ta ngày mai gặp, em nghỉ ngơi sớm một chút. Ngủ ngon.”

Vi Tiểu Tường Ưu Nhã Bất Ổ: Được.

Đến lúc này, Vi Tường mới nhẹ nhàng thở ra. Cô cũng không biết bản thân tại sao lại khẩn trương như vậy, dù sao chính mình cũng đâu có hăng hái gì.

Chỉ là anh ta không hỏi cô mấy giờ tan làm. Xem ra anh ta đối với chuyện của cô hiểu rất rõ. Thế nhưng là tại sao, tại sao anh ta còn chú ý chuyện của cô?

Nghĩ mãi không ra, Vi Tường khề thờ dài, lại nện không được bắt đầu suy nghĩ đến mục đích Tôn Gia Tề hẹn cô.

Hắn là đơn giản ôn chuyện, người đến người đi rốt cuộc phát hiện cuối cùng người anh ta thích vẫn là cô cho nên muốn gặp cô?

Về phần chính cô, cũng rất mâu thuẫn. Cô không muốn đi, không muốn nhìn thấy người thường xuyên làm ảnh hưởng đến tâm tình của cô. Nhưng lại không nhận được muốn nhìn xem anh ta hiện tại ra sao, thay đổi lớn không.

Thế là, trăm mình trong mâu thuẫn, Vi Tường nhớ đến bọn họ hội đại học, nhớ đến đoạn thời gian gia nhập đoàn uy.

Advertisement / Quảng cáo

Ngay từ đầu cô chỉ là thích Tôn Gia Tề chói lọi như ánh mặt trời, thế nhưng lâu ngày cùng nhau trong văn phòng đoàn uy, dưới sự chăm sóc quan tâm của anh ta, lòng cô chậm rãi bị ăn mòn. Cô bắt đầu chờ mong mỗi một lần gặp anh ta.

Khi đó trong mắt cô, anh ta là đặc biệt nhất.

Anh ta rất biết chăm sóc cô.

Khi đoàn uy liên hoan, anh ta vì cô đỡ rượu; trời mưa, anh ta đưa cho cô dù; sau buổi tối tự học, mỗi ngày anh ta sẽ đưa cô về ký túc xá; đến mùa đông lạnh lẽo, anh ta thường xuyên đưa cô trà sữa nóng...

Ví Tường thậm chí nhớ rõ buổi tối anh ta thổ lộ với cô, cô vẫn luôn cười, còn anh ta thì vẫn dùng ánh mắt ôn nhu yêu thương mà nhìn cô.

Cô nhớ rõ đêm hôm đó giấc mơ của bản thân nằm toàn là ngọt ngào.

Đương nhiên cô còn nhớ rõ rất nhiều, cô nhớ rõ lần đầu tiên bọn họ nắm tay, nhớ rõ lần đầu tiên ôm, nhớ rõ lần đầu tiên hôn.

Tất cả những chuyện quá khứ này, đều rõ mồn một trước mắt. Bởi vì ký ức quá sâu sắc, đến mức hai năm này cô luôn muốn thoát khỏi hồi ức nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thành công.

Cho nên cô thường xuyên buồn phiền và đau khổ.

Cũng may sau đó gặp Lộ Thượng, tìm được liều thuốc có thể giúp cô thoát khỏi đau khổ.

Nhưng mà, hiện tại là thế nào? Bây giờ cô nên làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đại thúc này thật dễ kích động (1)

Editor: Tứ Phương Team

Chiều ngày hôm sau khi Ví Tường vừa tan ca liền nhận được điện thoại của Tôn Gia Tề, sau khi thờ dài cô cảm túi xuống lầu.

Đến sảnh bệnh viện, cô liền thấy bóng dáng Tôn Gia Tề đứng chờ ở phía xa lối vào đại sảnh.

Thấy cô xuất hiện, anh bật cười, giờ tay vẫn vậy.

Hai năm không gặp, ngoài việc tóc anh ngắn đi khiến vẻ ngoài thêm chín chắn thì cái khác cũng không thay đổi. Đôi mắt kia vẫn như vậy, vẫn trong trẻo như xưa, nụ cười của anh vẫn cực kỳ ám áp, ngữ quan vẫn góc cạnh như vậy.

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc trong quá khứ, không biết vì sao trong lòng Ví Tường bỗng nhiên bỏ xuống. Giờ khắc này, cô tha thứ cho sự ích kỷ của anh, cũng tha thứ cho bản thân thời trẻ vô tri đã quá thật lòng.

Thấy Tôn Gia Tề đi tới, Ví Tường mỉm cười đưa tay ra, “Tôn Gia Tề, đã lâu không gặp, hoan nghênh về nước.”

Tôn Gia Tề nhìn Ví Tường muốn bắt tay với mình, anh sửng sốt vài giây, mới nhẹ nhàng nở nụ cười chia tay ra, “Tiểu Tường, đã lâu không gặp.”

“Lần này trở về dự định ở lại bao lâu?”

Tôn Gia Tề thăm sâu liếc mắt nhìn Ví Tường một cái, “Không định đi nữa, sau này sẽ ở lại thành phố A.”

“A..., vậy cũng rất tốt.”

Advertisement / Quảng cáo

Hai người vừa đi vừa nói, chốc lát liền đến bãi đỗ xe.

Sau khi Ví Tường ngồi trên xe, nhất thời trăm mối cảm xúc ngồn ngang.

Đã từng, cô đã từng không chỉ một lần tưởng tượng cảnh hai người gặp lại nhau. Cô cảm thấy nếu bọn họ còn gặp lại, cô hẳn sẽ hận anh, ít nhất sẽ không cho anh sắc mặt tốt gì hết. Có thể cô lại khần trương đến hít thở không thông, đau lòng đến không nói nên lời. Nhưng lại không nghĩ đến sự việc như bây giờ: cô vậy mà có thể đối đãi với anh như một người bạn cũ rất lâu không gặp, tự nhiên chào hỏi với anh, mỉm cười với anh.

Thì ra sau khi canh cánh cùng lo sợ bất an cả ngày, không biết từ lúc nào bản thân đã bình thường rồi. Vốn dĩ cô đã sớm từ bỏ hi vọng giữa hai người, chỉ là cô vẫn chưa hiểu rõ bản thân, vẫn tưởng rằng mình sẽ không chịu được.

Đại khái đây chính là cái gọi là không có cái gì không thể trải qua, chỉ có bản thân mình không muốn mà thôi.

Thời gian thật sự là một thứ tốt đẹp.

...

Tôn Gia Tề đưa Ví Tường tới một nhà hàng cao cấp.

Gọi một bữa ngon xong anh liền si ngốc nhìn chăm chăm Ví Tường vài phút, Ví Tường sau khi bị nhìn không được tự nhiên ho khan một tiếng, anh mới lấy lại tỉnh thần.

Há miệng định nói, cuối cùng anh vẫn dè dặt mở miệng hỏi: “Tiểu Tường, hai năm qua em có khỏe không?”

“Rất tốt, cảm ơn anh quan tâm.”

Nghe thấy Ví Tường trả lời lạnh nhạt, Tôn Gia Tề hơi ngăn người rồi mới vẻ ưu sầu nói: “Tiểu Tường, anh biết em đang dối, em nhất định vẫn còn giận anh phải không?”

Không biết hiện tại Tôn Gia Tề nói những lời này có ý tứ gì, Ví Tường không rõ trả lời:

“Không có, em không tức giận, thực ra anh cũng không làm gì sai, có lẽ lúc ấy chúng ta còn quá trẻ thôi.”

“Thực ra anh rất hối hận, anh cảm thấy bản thân đã quá sai. Tiểu Tường, em biết không, ra nước ngoài không bao lâu anh liền hối hận, anh phát hiện bản thân không có ngày nào không nhớ tới em. Em có biết anh rất muốn bắt chấp tất cả trở về tìm em không, nhưng... anh lại không thể?” Biểu tình Tôn Gia Tề trong thông khổ xem lẫn mất tị bất đắc dĩ.

Nghe xong lời của anh, Ví Tường có chút kinh ngạc.

Thì ra anh cũng không có buông bỏ cô, anh cũng từng giống như cô có một khoảng thời gian dài đau đớn, thống khổ. Chỉ là...

Nghĩ tới đây, Ví Tường nhẹ nhàng thở dài, “Bây giờ anh nói những điều này còn có ý nghĩa gì? Những thứ này cũng không thể phủ nhận anh đã từng vì tiền đồ của mình mà buông bỏ em.”

“Tiểu Tường, anh biết anh sai rồi, hơn nữa lúc ấy anh cũng đấu tranh vô cùng quyết liệt, anh không muốn chia tay với em, nhưng anh lại không nở khiến em chờ đợi không có hi vọng. Anh không thể ích kỷ để em chờ anh như vậy, anh không làm được. Bởi vì lúc ấy, bản thân anh cũng không có biện pháp xác định chính mình sau mấy năm sẽ trở về nước.”

Những lời này của Tôn Gia Tề khiến cho Ví Tường cảm thấy một chút vui mừng, thì ra anh cũng không ích kỷ như vậy, giờ khắc này cô chợt phát hiện khi còn trẻ mình cũng không có yêu sai. Cô cũng không có chút hối hận nào với tình cảm kia, đó là quãng thời gian yêu đương chân thành nhất, thuần khiết nhất.

Chỉ là, gặp được đúng người nhưng lại sai thời điểm.

Rốt cuộc cũng không trở về quá khứ được rồi.

“Gia Tề, đều đã qua rồi, chúng ta cũng tiến về phía trước đi.”

Nghe vậy, sắc mặt Tôn Gia Tề hơi tái, anh dứt khoát đưa tay ra nắm lấy tay Ví Tường, một tay khác đặt ở trên bàn, “Tiểu Tường, cho anh một cơ hội nữa đi, chúng ta bắt đầu lại nữa được không? Bây giờ anh nhất định sẽ không buông tay nữa, anh sẽ yêu thương em trọn đời trọn kiếp, tin tưởng anh.”

Ví Tường vội vàng rút tay về, “Anh đừng như vậy, chúng ta không có khả năng rồi. Bò lờ chính là đánh mắt, không thể quay về được.”

Tôn Gia Tề không thể tiếp nhận, ánh mắt của anh có một chút ửng đỏ: “Tại sao không quay lại được, anh biết em vẫn còn yêu anh. Chúng ta là đôi bên cùng thích nhau, có cái gì có thể ngăn cản?”

Ví Tường khẽ cắn môi, nói: “Thực xin lỗi, em có bạn trai rồi.”

“Cái gì, rõ ràng khoảng thời gian trước anh còn nghe thấy bạn cùng phòng đại học của em nói em chưa có người yêu? Chắc không phải em muốn từ chối anh nên dùng lý do này chứ? Không cần thiết, em không cần ở trước mặt anh làm như vậy.”

“Không lừa anh, em thật sự có.”

Lần này, Tôn Gia Tề thực sự trầm mặt. Không quá nửa buổi, anh liền ngắt đầu ánh mắt kiên định nói: “Tiểu Tường, anh sẽ không buông tay, chỉ cần em chưa gả, anh nhất định sẽ không buông tay. Anh hi vọng người ở bên cạnh em đến cuối cùng vẫn chính là anh, anh vẫn sẽ chờ em”

...

Advertisement / Quảng cáo

Sau bữa cơm này, ngày hôm sau Tôn Gia Tề bắt đầu kế hoạch theo đuổi Ví Tường một lần nữa.

Anh mỗi ngày đều kiên trì gọi điện thoại cho Ví Tường, hoặc là mời Ví Tường ăn cơm, nhưng Ví Tường đều cự tuyệt toàn bộ. Hơn nữa cô từ chối vô cùng trực tiếp rõ ràng, nhưng mà Tôn Gia Tề cũng không để ở trong lòng.

Hai ngày nay Lộ Thượng có chút bận, Ví Tường đã hai ngày không gặp anh rồi. Cô nhìn không được ở trong điện thoại oán giận nhiều lần. Lộ Thượng mỗi lần đều cười hề hề nói, để cho cô đi học hoặc là tới công ty với anh. Hoặc là xong việc hai ngày này, anh tới tìm cô, ngoan ngoãn theo cô.

Kỳ thật Ví Tường cũng muốn đến đại học C tìm anh, nhưng mà cô vừa trở về đi làm không lâu, mỗi ngày gần đây đều cực kỳ vất vả, hoàn toàn không cơ hội.

Thời, nếu không chủ nhật đi, chủ nhật ngày đó cô được nghỉ, vừa vận thứ bảy, chủ nhật Lộ Thượng cũng được nghỉ, bọn họ chẳng phải lại có thể hẹn hò rồi.

Không đúng, hôm nay là ngày mấy.

Ý thức được điều gì đó, Ví Tường khẩn trương nhìn điện thoại. Trời ạ, ngày mai thực ra là sinh nhật của cô, cô bận đến nỗi thiếu chút nữa đã quên rồi. Aizz... nhưng mà ngày mai vẫn phải đi làm.

Có điều là làm ca sáng nhưng tối hôm đó có thể tổ chức cùng ông chú nhà cô rồi, đây chính là sinh nhật đầu tiên của cô sau khi bọn họ ở cùng một chỗ nhà.

Nghĩ như vậy cô liền nhìn không được gọi điện thoại yêu cầu Lộ Thượng tối ngày mai nhất định không làm cái gì, chỉ có thể dành thời gian dành cho cô, ngoan ngoãn theo cô.

Đương nhiên cô cũng không nói cho anh ngày mai là sinh nhật của cô, đến lúc đó liền biết anh có tâm hay không. Nếu là ngày mai anh hoàn toàn không biết, vậy cô liền trừng phạt anh thật tốt, cô sẽ yêu cầu nhiều điều kiện bắt anh đáp ứng toàn bộ. Ngược lại, nếu ngày mai anh có chuẩn bị, cho cô ngạc nhiên mừng rỡ, vậy thì lại là chuyện khác rồi.

Cúp điện thoại không lâu sau, thì Hứa Trình Trình từ trường học trở về.

Nhìn thấy Ví Tường, sắc mặt cô do dự nói:

“Tường Tường, nói cho cậu một việc, nhưng mà mình không xác định có phải sự thật hay không?”

“Chuyện gì cơ?”

“Hôm nay mình nghe bạn học ở phòng nghiên cứu phát triển nói cậu ta nhìn thấy có một cô gái trẻ khí chất siêu cấp, lái xe hiệu tới trường học bọn mình tìm Boss. Nghe nói giáo sư còn cùng cô đi ra ngoài, bọn họ đi rất gần, trên đường có gái kia còn kéo tay của Boss.”

Ví Tường nhủ mảy, điều này có khả năng sao, thật hoang đường nha. Vừa rồi cô vẫn còn cùng ông chú nhà cô gọi điện thoại, hai người vẫn như mọi ngày còn hàn huyên một hồi lâu.

“Cậu chắc chắn sẽ không nhìn lầm người chứ?”

“Chỉ là nghe nói, cậu cũng đừng vội vã đi chứng thực với giáo sư Lộ, nói không chừng là nhầm lẫn người, hoặc chỉ là em họ Đường gì đó. Nếu bây giờ cậu đi chất vấn ngược lại đối với quan hệ của hai người không có lợi.”

Ví Tường có vẻ đâm chiều, gật gật đầu.

...

Buổi chiều ngày hôm sau, khi Ví Tường đang làm việc liền nhận được một cuộc gọi lạ, trong điện thoại người đó nói anh ta giúp một vị tiền sinh tới tặng hoa cho cô.

Ví Tường vừa nghe, lập tức một ngày mơ hồ bắt an liên tiêu tan. Nhất định là nam thần nhà cô biết hôm nay sinh nhật của cô, đặc biệt tặng cho cô một bó hoa tươi.

Xem ra lo lắng của cô và Trình Trình đều là dư thừa, nam thần nhà cô trong lòng chỉ có cô, anh vậy mà nhớ rõ sinh nhật như vậy.

Có điều hôm na anh y lãng mạn như thế quả thực cũng khiến cho cô ngạc nhiên.

Ví Tường vội vàng xuống lầu, nhìn thấy cửa bệnh viện có một anh chàng cầm bó hoa hồng lớn, cô mỉm cười tiến lên.

“Là cô sao, làm phiền ký một chữ.” Chàng trai giao hoa nói.

“Chắc chắn là tôi chứ?” Ví Tường hỏi.

“Cô là Ví Tường đúng không?”

“Ừ.”

“Vậy thì không sai.”

Advertisement / Quảng cáo

Ký xong, Ví Tường tiếp nhận hoa, nhìn đến tám thiệp phía trên, cô cầm lên xem liền ngẩn người ra.

Sao là anh ta.

Mình đã cự tuyệt anh ta triệt để như vậy, tại sao Tôn Gia Tề vẫn gửi hoa tới. Người này từ khi nào trở nên cố chấp như thế.

Nhưng mà không phải ông chú nhà cô tặng, cô có chút mất mát. Thời, đối với anh quả nhiên không thể có hy vọng quá lớn.

Đã nói anh sao có thể bỗng nhiên lãng mạn như vậy.

Mặc kệ, Ví Tường thuận tay ném bó hoa trên bàn ở phòng hành chính, vẫn tiếp tục bận rộn.

Nhưng trước giờ tan ca, bỗng nhiên cô nhận được điện thoại của Lộ Thượng, trong điện thoại anh nói hôm nay công ty tạm thời có chút việc cần xử lý, buổi tối sẽ không đi cùng cô được. Anh nói cô tan ca về nhà sớm một chút, buổi tối đi ngủ sớm một chút. Buổi trưa ngày mai anh sẽ tới bệnh viện tìm cô, cùng đi ăn cơm với cô.

Vì Tường nghe anh nói công ty có việc, cũng biết lúc này không nên tùy hứng, không nên có tình gây sự, vì thế chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo lời anh. Cô thậm chí còn nhịn không được quan tâm Lộ Thượng để cho anh xử lý xong chuyện công ty sớm một chút về nhà nghỉ ngơi, chú ý thân thể.

Nhưng mà khi cúp điện thoại, cả người Vì Tường liền có chút mệt mỏi. Nói không mất mát, đó là giả, dù sao đây là sinh nhật đầu tiên của cô sau khi bọn họ ở cùng nhau, cô đứng là hy vọng quá nhiều rồi.

Thờ dài, cô tự cười cười. Không sao, không phải anh nói buổi trưa ngày mai đến ăn cơm với cô sao, vậy ngày mai đón cũng không muộn, dù sao cũng là sinh nhật, chẳng qua cũng không có gì ghê gớm.

Nghĩ tới đây, lòng của cô có dễ chịu hơn một chút, vì vậy liền đứng lên đi giao ca, dự định trở về nhà.

Nhưng mà vừa mới xuống lầu, điện thoại của cô liền vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Nay Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đại thúc này thật dễ kích động(2)

Editor: Từ Phương Team.

Tôn Gia Tề tỉnh tường nhớ rõ rằng hôm nay là sinh nhật Vì Tường. Anh trước tiên là kêu người gửi một bó hoa, sau đó buổi tối trực tiếp đến bệnh viện đón cô, tổ chức sinh nhật cho cô. Chẳng qua thấy rằng mấy lần trước hẹn cô đều bị từ chối, lần này anh không báo trước cho Vì Tường, mà đợi lúc Vì Tường tan làm sẽ trực tiếp đến bệnh viện chặn cô.

Vì Tường nhìn thấy điện thoại của Tôn Gia Tề gọi đến, không tự giác mà nhăn mày, “A lô, có chuyện gì?”

“Chúc em sinh nhật vui vẻ, Vì Tường. Buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm nhé?”

“Cảm ơn, nhưng ăn cơm thì không cần đâu.”

“Em đi ra đi, anh đã ở bên ngoài bệnh viện của em rồi.”

Vì Tường vô lực mà lắc đầu sau đó cắt điện thoại, không đi được mấy bước, quả nhiên nhìn thấy Tôn Gia Tề đang ở ngoài cổng đợi cô.

Cô đi qua, im lặng nói “Sao anh không nói tiếng nào mà đã đến đây rồi?”

Tôn Gia Tề sùng nịnh mà vò vò đầu Vì Tường, cười nói: “Nếu nói trước, khẳng định em sẽ chạy mất, anh sao có thể tóm được em a.”

Vì Tường tránh ra, “Anh biết vậy còn đến, còn nữa lần sau đừng gửi hoa cho em nữa.”

Tôn Gia Tề vẫn mỉm cười như cũ, “Cái này, hôm nay không phải là sinh nhật em hay sao? Được rồi, đừng tức giận, cùng ăn bữa cơm, coi như là bạn bè cũ cùng em trải qua sinh nhật, như thế chắc được đi.”

“Mong là trong lòng anh cũng nghĩ như thế.”

Người ta cũng đuổi đến bệnh viện rồi, Vì Tường cũng không thể không cho người ta mặt mũi. Huống chi tối nay cô bị Lộ Thượng cho leo cây, cho dù hôm nay về nhà nhất định cũng là nhàm chán, buồn bực, không bằng đáp ứng lời đề nghị của Tôn Gia Tề.

Chỉ là không nghĩ đến hôm nay Tôn Gia Tề mang cô đến chính là Văn Cẩm Hương Khẩu.

Advertisement / Quảng cáo

Đứng bên ngoài Văn Cẩm Hương Khẩu, Vì Tường đứng sờ một lúc lâu.

Cô nhớ rõ lần đầu tiên Lộ Thượng mời cô ăn cơm ở ở chỗ này, không nghĩ đến lần thứ hai vậy mà lại cùng Tôn Gia Tề. Nếu như là tối nay có Lộ Thượng, rất có khả năng là bọn họ sẽ ở cùng nhau.

Ài...

Hoàn cảnh quen thuộc, mùi vị quen thuộc, nhưng lần này Vì Tường ăn lại cảm thấy tẻ nhạt. Xem ra nếu không phải là cùng anh ở một chỗ, cho dù là mỹ vị cũng không có ý nghĩa gì.

Ý thức được vấn đề này, trong lòng Vì Tường lập bộp một tiếng. Hoá ra bản thân trong vô thức đã rơi vào rồi, có thể cô đã yêu Lộ Thượng rồi, mà không phải là tư tâm ép buộc như trước nữa.

Lúc này, trong lòng cô bỗng nhiên nhẹ nhõm không gì sánh được. Cô không nhận được ngay bây giờ muốn nghe giọng nói của Lộ Thượng, muốn lập tức thấy anh.

Chẳng qua dựa vào lễ phép và tu dưỡng, cô đương nhiên không thể ăn một nửa rồi vứt Tôn Gia Tề ở lại mà bản thân đi mất. Nghĩ nghĩ, Vì Tường nói với Tôn Gia Tề, rồi cầm điện thoại đi vào phòng vệ sinh, cô dự định gọi điện hỏi thăm bác nam nhân nhà cô giờ này đang tăng ca.

Ra khỏi gian phòng, bước thẳng một đường, đang muốn rẽ trái vào phòng vệ sinh, cô nghe thấy sau lưng truyền đến âm thanh quen thuộc của một bé trai.

Vì Tường hiếu kỳ nghiêng người quay đầu nhìn một cái, cô liền sững sờ.

Hoá ra không phải cô nghe nhầm, đứa trẻ nói chuyện đúng là Lộ Tử Việt. Nó thể mà lại ở đây, ai mang nó đến, Vì Tường đang định bước qua đó chào hỏi Lộ Tử Việt, liền nhìn thấy theo sát Lộ Tử Việt đi ra hai người một nam một nữ.

Nhìn rõ mặt người đàn ông, cả người Vì Tường như bị hắt một chậu nước lạnh.

Thế nào sẽ là Lộ Thượng, anh không phải nói ở công ty tăng ca sao, thế nào bây giờ lại ở đây cùng nữ nhân khác ăn cơm.

Vì Tường nhận không được gắt gao nhìn chăm chăm người phụ nữ lạ mặt đó.

Người phụ nữ đó đáng người đặc biệt cao gầy, cả người mặc một bộ áo len quần trắng được cắt xén một cách khéo léo và đẳng cấp, bộ đồ giản lược tinh tế được phối với mái tóc gọn dài không mất đi sự ưu nhã, hiện rõ cô là nữ nhân đặc biệt khí chất. Chỉ nhìn cái này, Vì Tường liền bắt đầu tự ti, cô cảm giác bản thân mình thấp bé như hạt bụi.

Cô không cao, chân cũng không đủ dài, cái loại quần ống rộng liền thân này cô trước nay đều không dám thử. Nếu so sánh thì mặc kệ là quần áo, trang điểm hay là khí chất diện mạo bên ngoài, bản thân cùng với người ta thật đúng là cách biệt một trời một vực.

Chỉ thấy nữ nhân đó sau khi đi ra, hạ thấp người hôn hôn mặt Lộ Tử Việt, sao đó vươn tay ôm đứa trẻ lên, quay lưng về phía Vì Tường bước đi. Không đi được hai bước, cô liền quay người nhìn người đàn ông bên cạnh nói: “Thật lâu không đến đây rồi, cảm ơn anh hôm nay lại dẫn em đến, em thật sự rất vui.”

“Không có gì.” Lộ Thượng vừa bước vừa nói.

Mãi đến khi không nhìn thấy bóng lưng của bọn họ nữa, Vì Tường vẫn như cũ si ngốc mà nhìn chăm chăm phía trước.

Không biết tại sao, nước mắt cứ như thế một giọt lại một giọt rơi xuống.

Giờ phút này trong lòng cô giống như bị dao cắt, thật sự rất khó chịu.

Hoá ra đây chính là tăng ca mà anh ta nói, hôm nay sinh nhật của bạn gái mình mà anh ta cũng không có thời gian, ngược lại anh ta lại có thời gian cùng nữ nhân khác ở đây ăn cơm. Hơn nữa nghe ngữ khí của cô, lúc trước bọn họ cũng thường xuyên đến đây ăn cơm. Trách không được anh đối với nơi này thật quen thuộc, trách không được anh lại dẫn mình đến đây.

Hoá ra là như vậy...

Một màn vừa nãy, Vi Tường cảm thấy vô cùng chói mắt. Thấy ba người bọn họ giống như một nhà ba người, cô đứng ở trong góc lại giống như đang làm trò hề, dường như đang nhìn trộm hạnh phúc của gia đình người khác.

Thiệt cho cô còn thấy phần khởi vui mừng muốn gọi điện cho Lộ Thượng, bây giờ nghĩ lại thật đúng là mìa mai.

Cũng có lẽ là không cam tâm, không đành lòng nhiều Vi Tường chạy theo cách xa xa đằng sau bọn họ, cô dự định trộm theo bọn họ nhìn kết cục là như thế nào.

Ngồi lên taxi, cô liền kêu lái xe đi theo chiếc xe trước mặt. Mặc dù cô biết làm như thế này là không đúng, nhưng cô không khống chế được xung động bây giờ của bản thân.

Không lâu, nhìn thấy điện thoại Tôn Gia Tề gọi đến, cô mới phản ứng lại cô vậy mà chỉ đi theo bọn họ ra ngoài, lại quên mất Tôn Gia Tề.

Bên kia điện thoại Tôn Gia Tề suốt ruột mà hỏi cô thế nào mà nửa ngày còn không quay lại, xảy ra chuyện gì rồi?

Vi Tường xin lỗi anh nói bản thân nhất thời có chuyện nên đi trước rồi, sau đó áy náy cô biểu thị lần tới nhất định mời anh.

Cúp điện thoại, Vi Tường không yên lòng mà khẩn trương như cũ không chớp mắt nhìn chăm chăm xe của Lộ Thượng.

Bọn họ muốn đi đâu, trong não Vi Tường nhin không được bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Đúng lúc này, lái xe nói: “Cô gái, còn đuổi theo há? Chiếc xe đó rẽ phải rồi.”

“Tiếp tục đuổi, làm phiền bác rồi, đợi lát nữa cháu sẽ tặng tiền cho bác.”

Lái xe bừa bãi không nói chuyện.

Không lâu sau, Vi Tường nhìn thấy xe của Lộ Thượng dừng ở bên ngoài tiểu khu đằng trước mặt.

Bởi vì khoảng cách tương đối gần, Vi Tường báo lái xe dừng xe ở ven đường, cô không có vội xuống xe, mà thông qua cửa sổ xe nhìn bọn họ muốn làm cái gì.

Chỉ thấy nữ nhân đó sau khi xuống xe thì Lộ Thượng cũng nhanh chóng theo xuống. Anh bước lên phía trước mặt nữ nhân đó nói vài câu, sau đó nữ nhân đó tự nhiên phóng khoáng cười gạt đầu rồi tiến lên phía trước ôm lấy Lộ Thượng.

Con người Vi Tường trọn trĩnh, bọn họ vậy mà lại ôm nhau. Vi Tường không nhìn được gất gao cắn chặt môi, nhìn chăm chăm phản ứng của Lộ Thượng.

Chỉ thấy anh cúi đầu thâm tình mà nhìn nữ nhân trong ngực, sau đó từ từ gột tay lên ôm lấy cô.

Advertisement / Quảng cáo

Anh vậy mà lại ôm nữ nhân đó.

Giờ khắc này, Vi Tường cuối cùng cũng nở nụ cười. Cô tình nguyện bây giờ bản thân là người mù, cô tình nguyện cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhưng một màn trước mặt xác thực rõ ràng như thế, cô cuối cùng cũng vô lực mà nhắm mắt.

Cô hiểu rồi.

“Cô gái, muốn xuống xe không?” Tài xế lái xe nói bên tai.

Vi Tường chết lặng mà lắc lắc đầu, không chút tức giận nói: “Bác tài, quay lại đi, đi đường Thanh Niên, tiểu khu Nha Cư.”

...

Sau khi xuống xe, sức lực cả người Vi Tường giống như là bị rút cạn, như cái xác không hồn mà quay về nhà.

Sau khi đến nhà, Trình Trình không ở nhà, cô đổi dép lê, không kịp thay quần áo, liền vô lực mà ngã xuống giường, đem mặt chôn vào trong gối.

Tại sao lại như vậy?

Lẽ nào là vì mục đích ban đầu của cô không đơn thuần, vậy nên bây giờ đã định trước là phải chịu trừng phạt có phải không?

Nếu là như vậy, cô cam nguyện chịu phạt. Ai bảo ban đầu cô ích kỷ như thế, cô xứng đáng gánh chịu hậu quả bây giờ. Tất cả đều là gieo gió gặt bão.

Có lẽ, đã đến lúc phải dừng lại rồi.

Chẳng qua nếu Lộ Thượng đã lừa cô, cô cũng không giữ lại mặt mũi cho anh nữa. Trước khi anh ta mở miệng trước cô phải đá anh ta trước. Nhắm lúc cô còn chưa có triệt để bị hãm sâu vào, cô cần phải tiêu sái mà quay người.

Nghĩ thông rồi, trong lòng cô dễ chịu hơn rồi.

Khoảng 9 rưỡi, Lộ Thượng gọi điện thoại đến, Vi Tường lạnh lùng nhìn dòng chữ “Nam thần nhà tôi” mà cô đặc biệt vì anh mà chú thích trên màn hình, tự giễu cợt cười cười, sau đó tắt điện thoại.

Sau đó, Lộ Thượng lại gọi lại, cô dứt khoát tắt nguồn.

Cô chính là muốn như vậy, cô cũng muốn cho anh ta cảm nhận một chút hương vị mà lúc cô theo đuổi anh một lần lại một lần bị anh từ chối.

...

Ngày hôm sau Lộ Thượng lại gọi điện thoại cho Vi Tường, không gọi được, anh nhủ nhủ mảy, suốt nửa thì đem điện thoại quăng đi. Nữ nhân này làm cái gì, gọi mấy lần đều không nghe điện thoại.

Sẽ không phải là hôm qua không cùng cô ăn cơm, cô tức giận chứ. Nhưng có tức giận thì cũng phải có giới hạn, tuy hứng như thế thì giống cái gì. Có phải là anh gần đây quá dễ tính rồi không, đem cô nuông chiều, bây giờ đã hếch mũi lên mặt dám không nhận điện thoại của anh.

Giữa trưa, Lộ Thượng trực tiếp lái xe đến bệnh viện Vi Tường. Kết quả, đồng nghiệp nói cô đã ra ngoài rồi.

Đợi một lúc lâu, không gặp cô, gọi điện thoại cô vẫn như cũ không nghe, sắc mặt Lộ Thượng đều đổi. Cô gái này có ý gì, rõ ràng là đang trốn tránh anh.

Có chút bức mình anh đi trước, nhưng cũng không đi xa. Khoảng nửa tiếng sau, liền trở về bệnh viện.

Quả nhiên anh đoán không sai, cô xác thực là đang trốn tránh anh. Cái này, bây giờ quay lại liền nhìn thấy cô xuống lầu đi ra.

Lộ Thượng vừa muốn tiến lên, liền nhìn thấy Vi Tường đi về cánh cửa bên trái, đi đến trước mặt một nam nhân xa lạ, nhận lấy một bó hoa hồng trên tay anh ta, cười gạt đầu bày tỏ cảm ơn, sau đó ký nhận.

Nhìn thấy một màn này, Lộ Thượng cho rằng mắt anh có vấn đề, anh nhắm mắt rồi mở mắt, chết tiệt, anh vẫn như cũ mà nhìn thấy nữ nhân đó ôm một bó hồng to định quay vào.

Mặt Lộ Thượng triệt để đen rồi, anh ba bước thành hai bước mà tiến lên phía trước, mạnh mẽ cướp lấy bó hoa hồng trong tay Vi Tường.

Cầm được hoa, anh nhìn dòng chữ trên tấm thiệp, gần xanh trên trán đều nổi lên.

Vi Tường không lưu ý cái gì trong tay liền bị người khác đoạt mất, cô tức giận quay đầu, sau khi nhìn rõ là Lộ Thượng sưng sọt một giây, sau đó không vui nói: “Anh làm cái gì? Anh có biết anh làm như vậy rất không lễ phép hay không?”

Lộ Thượng không giận giữ còn cười: “Ha ha, ‘Đây là thời kỳ rất tốt đẹp, luôn nhớ tới chuyện lúc trước của chúng ta.’ Nói một chút, Vincent là ai? Còn tặng hoa hồng cho em”

Bị anh đọc to tẩm thiệp mà Tôn Gia Tề viết, mặt Vi Tường ứng đỏ, xấu hổ và giận giữ nói: “Chuyện không liên quan đến anh.”

Lộ Thượng thấy bộ dạng cô như vậy, trong lòng lạnh lẽo, “Anh là bạn trai của em, em được người đàn ông khác tặng hoa, còn không phải chuyện của anh thì là chuyện của ai?”

“Ngay lập tức liền không phải rồi.”

Nghe vậy, Lộ Thượng liền tóm chặt Vi Tường, mạnh mẽ đem cô dựa vào trên cái cột bên cạnh, sắc mặt tái nhợt hết lớn: “Em có gan lập lại lần nữa.”

Thấy xung quanh có người nhìn qua, sợ ở ngoài cửa bệnh viện ảnh hưởng không tốt, Vi Tường gẩy ra khỏi tay Lộ Thượng, lời anh đến một góc yên tĩnh bên ngoài bệnh viện.

“Nói a, đây thực sự là suy nghĩ của em phải không?” Lộ Thượng gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Vi Tường.

Vi Tường cắn cắn răng, kiên quyết không dợ nói: “Đúng, em muốn chia tay với anh.”

Tay Lộ Thượng nhịn không được mạnh mẽ bóp cằm Vi Tường, “Tại sao, vì Vincent sao? Thế nào, không quên được mối tình đầu?”

Advertisement / Quảng cáo

“Không liên quan đến người khác, là tự bản thân em không muốn tiếp tục nữa.”

Lộ Thượng cười lạnh mĩa mai: “Đúng không, có cái tốt hơn rồi, vậy nên người dợ bị như anh đây có thể vứt bỏ rồi.”

Vi Tường sa sầm mặt, không nói chuyện.

Thấy cô không trả lời, Lộ Thượng càng tức giận, anh không để ý tất cả hỗn loạn xung quanh mà hướng cô hôn lên.

“Không muốn...” Vi Tường không nguyện ý bắt đầu liều mạng trốn tránh.

Nụ hôn của anh quá thô bạo.

Nhưng nghĩ đến tối qua anh cùng nữ nhân khác ăn cơm, dùng đôi tay dợ bản của anh ôm nữ nhân khác, Vi Tường mạnh mẽ dùng lực cắn lười anh.

Đau đớn tập kích, cảm thấy trong miệng đều là vị máu, lý trí của Lộ Thượng quay lại, anh thờ hồn hên hỏi “Vậy anh tính là cái gì, em coi anh là cái gì hả?”

Vi Tường lạnh lùng cười, “Lộ giáo sư, anh nhiều tuổi như vậy rồi, lại không phải là thanh niên lần đầu biết yêu, vậy nên anh sẽ không ngay cả cái này cũng không hiểu đỉ? Chẳng qua chỉ là chơi đùa một chút mà thôi, bây giờ em đã chơi đủ rồi, không muốn tiếp tục nữa.”

Chẳng qua chỉ là chơi đùa một chút mà thôi.

Trong đầu Lộ Thượng toàn bộ đều là câu nói này, đã như vậy rồi, anh có nói cái gì cũng là thừa thãi, hoàn toàn không cần phải níu kéo nữa.

Chỉ thấy anh thu lại tay, vừa gạt đầu vào cửa nói: “Được, nếu đã như vậy, vậy như em mong muốn. Nhưng mà, hi vọng em tự giải quyết cho ổn thoả.”

Nói xong, anh xoay người đầu cũng không quay lại nhanh chóng rời khỏi.

Đợi không còn thấy bóng dáng Lộ Thượng nữa, Vi Tường cuối cùng cũng vô lực mà tê liệt ngồi xuống đất ôm lấy bản thân đau lòng khóc.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 48: Đại thúc này thật dễ kích động (3)

Editor: Từ Phương Team

Hết giờ làm nhưng Lộ Thượng không vội về nhà mà đứng trước cửa sổ, sắc mặt anh ngưng trọng nhìn chăm chú bên ngoài. Không qua bao lâu đã hút hết mấy điều thuốc rồi nhưng trong lòng lại càng thêm buồn bực không vui.

Không vui này giống như một cơn mèo nhỏ mỗi ngày đều dính lấy anh, đều đi chuyển quanh anh bỗng một ngày lại nhận người khác làm chủ, kể từ đó bắt đầu không nhìn đến anh nữa. Lộ Thượng thừa nhận cảm giác này thật sự không tốt, anh vậy mà vì cô gái này tình thần bất ổn đến như vậy.

Nhưng khiến cho anh không hiểu nhất chính là tại sao hôm qua Vi Tường còn đang tốt, tại sao hiện tại bỗng nhiên nói trở mặt liền trở mặt, nói chia tay liền chia tay.

Có phải người phụ nữ nào cũng hay thay đổi như vậy đúng không?

Lúc đầu anh cũng lo lắng cô chỉ là nhất thời xúc động, ba phút nhiệt tình, quả nhiên không ngoài dự đoán. Rõ ràng bnh biết là như thế, rõ ràng biết bọn họ hoàn toàn không có khả năng nhưng cuối cùng vẫn là bị quý ám mới đồng ý với cô ở cùng nhau. Anh rất hoài nghi gần đây nào anh có phải bị co rút rồi không, lại có thể nghe lời cô gái đó nói.

Mấu chốt vẫn là do anh cam tâm tình nguyện.

Bỏ đi, nhân lúc còn sớm mà cắt đứt cũng không phải là chuyện xấu gì. Hi vọng cô ấy sẽ chịu trách nhiệm với hành vi của bản thân, đừng chờ mong anh sẽ ở chỗ cũ mà đợi cô quay đầu.

Lộ Thượng anh sẽ không ngã một chỗ lần thứ hai.

Advertisement / Quảng cáo

....

Vi Tường vừa thất tình cho nên cả ngày hôm nay trạng thái đều không ra làm sao, làm chuyện gì cũng ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Tự ý thức được đáng về này của cô không thể tập trung vào công việc được, thế là cô liền xin bệnh viện nghỉ mấy ngày. Có lẽ mấy ngày nghỉ này cô sẽ phải điều chỉnh tâm tình của bản thân cho thật tốt, đi ra ngoài cho khuây khoả vậy. Hi vọng đi đâu đó có thể khiến bản thân bình tĩnh lại, sau khi quay về sẽ bắt đầu lại một cuộc sống mới.

Xin nghỉ xong ra ngoài bệnh viện, cô bỗng cảm thấy một chút thả lỏng, hít một hơi thật sâu rồi thờ phào nhẹ nhõm, Vi Tường ở trong lòng âm thầm cổ vũ bản thân cố gắng.

Bầu trời có chút âm u, xem ra sắp mưa rồi.

Vi Tường dự định ngồi xe về nhà thì đúng lúc Trình Trình gọi đến.

Điện thoại vừa kết nối, Trình Trình liền ở bên kia điện thoại nói: “Tường Tường, hôm qua sinh nhật trôi qua rất vui đúng không. Mình nghĩ đây là lần đầu tiên sinh nhật mà cậu ở cùng với boss cho nên không có làm phiền, thấy mình đủ lòng thành không?”

Nghe vậy, Vi Tường ngẩn ngơ một lúc, sau đó cố tỏ ra ung dung thoải mái nói: “Thôi đi, mình thấy cậu là vì bản thân một đêm không về nên mượn cớ thì có?”

“Ài, không được vạch trần mình. Nói xem hôm qua sinh nhật như thế nào?”

“Mình chia tay với Lộ Thượng rồi.”

Trình Trình ở bên kia “A” một tiếng, nửa ngày sau mới tiếp tục nói, “Chuyện gì vậy, thế nào mà vừa qua sinh nhật một cái đã chia tay rồi?”

“Hiện tại trong chốc lát không thể giải thích rõ ràng, quay về sẽ nói cho cậu.”

“Cũng được, mình gọi điện là để nói mình đang chuẩn bị tiệc sinh nhật cho cậu. Vẫn là hôm qua định cùng các cậu đón sinh nhật, nhưng thời hôm nay làm bù sau mình đã hẹn Lâm Duyệt rồi. Bây giờ cậu trực tiếp qua Diệu Vi Ốc đi, mình sắp đến rồi, đợi lát nữa ba bọn mình vừa ăn vừa nói chuyện.”

Vi Tường thấp giọng trả lời: “Ừm, mình biết rồi.”

.....

Khi Vi Tường đến Diệu Vi Ốc, Trình Trình Và Lâm Duyệt đã đến trước rồi. Nhìn thấy hai người họ, cô nở nụ cười nhợt nhạt bước đến gần, “Các cậu sao không nói trước với mình, đột nhiên như vậy.”

“Đương nhiên là vì muốn gây ngạc nhiên cho cậu rồi.” Lâm Duyệt cười ha ha nói.

Thấy bánh kem đặt ở trên bàn, Vi Tường cảm động nói: “Ha ha, rất kinh ngạc nha. Cảm ơn hai người.”

“Đối với bọn mình còn khách khí như thế, còn có thể làm bạn tốt nữa không đây.” Lâm Duyệt bắt đầu ồn ào.

“Đừng vậy.” Hứa Trình Trình cũng hòa theo phụ họa.

Vi Tường mỉm cười cũng kéo ghế ở bên cạnh ngồi xuống, giọng ấm áp nói: “Thật ra bữa này nên là mình mời, sinh nhật mình tự nhiên là phải do bản thân mời khách, để hai người mời thật có chút thất lễ. Lại nói các cậu mua cho mình bánh kem mình đã rất vui rồi. Vậy nên bữa này không được tranh với mình đâu đây.”

Hai người đối diện nghe thấy cô nói vậy đều ha ha cười.

“Bánh kem là Lâm Duyệt mua, nếu cậu đã muốn mời, vậy mình có thể tiết kiệm tiền rồi.” Trình Trình cười trêu chọc.

Chọn xong món, thấy Vi Tường vẫn như cũ không có ý định mở miệng giải thích chuyện nói trong điện thoại, Trình Trình không nhịn được nghiêm túc hỏi: “Tường Tường, cậu không sao chứ? Sao các cậu lại chia tay?”

Lâm Duyệt ngồi bên phải nghe thấy vậy cũng một trận kinh ngạc, “Từ lúc nào mà Vi Tường đã nói chuyện yêu đương rồi, đối phương là ai. Sao mình lại không biết?”

Trình Trình nhìn Vi Tường biểu tình không sao cả, thờ ra một hơi nói với Lâm Duyệt: “Cũng là chuyện gần đây thôi, cô ấy có khả năng là chưa kịp nói cho cậu, nhưng bây giờ không phải là đã chia tay rồi sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường gật gật đầu, thấy có lỗi nói: “Mình xin lỗi, đã không nói cho cậu.”

Trình Trình không nhịn được lại bắt đầu hỏi: “Tường Tường rốt cuộc cậu cùng boss của bọn mình đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào thật sự là bởi vì chuyện bát quái lần trước? Đừng nói với mình đó là sự thật.”

“Đừng vậy, rất có khả năng đây là sự thật.”

“Tại sao, như thế nào mà cậu lại biết.”

Dưới sự quan tâm và truy hỏi của Trình Trình, Vi Tường đem chuyện hôm qua cần thận kể lại một lần.

Nghe Vi Tường giải thích xong, Trình Trình liền phản nộ, “Mẹ kiếp, không nghĩ đến boss của bọn mình lại là loại người như vậy, mình thật không còn gì để nói. Bỏ đi, loại người này cậu tốt nhất vẫn là sớm phát hiện sớm chia tay. Mình mà biết anh ta cùng người phụ nữ khác dây dưa mập mờ không rõ, lúc đầu nên mạnh mẽ ngăn cản cậu. Ài, cũng trách mình không chỉ không khuyên cậu còn ở đằng sau thúc đẩy. Hiện tại nghĩ đến, trong lòng mình đúng thật là ngũ vị tạp trần*.”

(* Ngũ vị tạp trần: Trong lòng rối bời.)

“Trình Trình, cậu không có sai. Có thể là bọn mình hữu duyên vô phận đi, hơn nữa cũng là do mình sai trước, chẳng qua hiện tại nói những chuyện này cũng không có ý nghĩa gì nữa. Đã chia tay rồi, bọn mình không thể hoà hợp nữa, vậy nên không cần phải nhắc đến anh ấy.”

Sau khi Lâm Duyệt nghe xong, gật gật đầu nói:

“Đúng, mình tán thành cách nghĩ của cậu.”

“Đúng rồi, mình có xin nghỉ một tuần, muốn ra ngoài thả lỏng tâm tình, quay về lại tiếp tục công việc cho tốt.”

“Như thế cũng được, đi chơi liền đem những chuyện phiền não quên đi. Quay lại chỉ đây giới thiệu cho cậu một người đàn ông chất lượng tốt hơn.” Trình Trình khích lệ nói.

Vi Tường không nhịn được bị cô chọc cười.

Nghe Vi Tường nói muốn ra ngoài giải sầu, Lâm Duyệt bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, “Đúng rồi, gần đây mình nhận được việc cần phải đi Thanh Đảo chụp một tuần, nếu không đem cậu đi theo nhé. Mình khá quen thuộc với Thanh Đảo, không chỉ có thể mang cậu đi chơi, mà còn được thợ chụp ảnh là mình chụp ảnh miễn phí cho cậu mấy tấm ảnh lớn, thế nào, nói thế nào cũng đều là cậu được lợi cả.”

“Tốt như vậy, vừa vặn mình cũng chưa đi Thanh Đảo bao giờ, vậy cùng cậu đi nhé.” Vi Tường cả mặt vui vẻ.

Trình Trình ở một bên hâm mộ ghen tị, “Haiz, nghe cậu nói như thế, mình cũng muốn đi. Nhưng đau thương là mình lại không thể đi, tuần tới còn có bài thi, mấy ngày này đều phải ôn tập.”

Vi Tường trộm cười, “Vậy cậu ôn tập cho tốt, mình quay lại sẽ mang đặc sản Thanh Đảo cho cậu.”

Lâm Duyệt cũng trêu chọc: “Bằng không đừng thi nữa, anh đây mang cậu đi nhìn biển lớn.”

Trình Trình bắt đầu đi nhún vai: “Bỏ đi, mình không muốn phải ở lại khoa đầu.”

Đợi thức ăn được mang hết lên, Trình Trình nhanh nhẹn cầm nền lên bánh kem, bảo Vi Tường ước nguyện. Đợi lúc Vi Tường nhắm mắt ước nguyện, Trình Trình lấy điện thoại ra chụp cho cô một tấm ảnh đẹp nhất, dùng meitu chỉnh lại ánh sáng sau đó gửi vào danh sách bạn bè, lại viết thêm một câu: “Mặc dù bị chặn mất một ngày nhưng vẫn chúc cậu sinh nhật vui vẻ, mỗi ngày đều vui vẻ.”

Chia xong bánh, bọn họ bắt đầu ăn, sau đó câu được câu không nói chuyện.

Ăn được một lúc, điện thoại của bạn học Trình Trình reo, cô ngai ngừng đứng dậy tạm biệt, “ Xin lỗi các cậu, mình đi trước, vị nhà mình có chút chuyện cần tìm ”

Vi Tường ghét bỏ xua xua tay, nói: “Đi đi, đừng là người trọng sắc khinh bạn.”

Lâm Duyệt thấy bản thân đúng thật là không có cơ hội nữa, cũng tỏ vẻ không sao mà cười cười.

....

Mặc dù hai người đã chia tay rồi, nhưng sâu trong ý thức Lộ Thượng vẫn cảm thấy Vi Tường đang nói đùa với anh. Cũng có lẽ trong giây phút tiếp theo cô vẫn như cũ hi hi ha ha mà gọi điện thoại cho anh hoặc gửi tin nhắn làm phiền anh. Thế là cả buổi tối anh đều dán mắt vào tin nhắn điện thoại và Wechat không biết bao lần, nhưng cả hai đều im lặng, không có bất kỳ tin nhắn mới nào.

Advertisement / Quảng cáo

Anh nhìn không được buồn bực ở trong phòng đi tới đi lui, nhìn đi nhìn lại danh sách bạn bè của Vi Tường mấy lượt, cuối cùng đều không có thu hoạch gì. Tin tức mới nhất của cô vẫn là ảnh cô chụp đồ ăn mà hai người cùng ăn com

mấy ngày trước, mấy ngày này cô đều không có post lên nội dung mới gì.

Lần cuối cùng thoát ra danh sách bạn bè của Vi Tường, Lộ Thượng nhủ nhủ mảy, bắt đầu lướt đến trạng thái của bạn anh, ở trên còn có mấy tin bạn bè của anh đăng quảng cáo ở trên Wechat. Vừa định thoát ra, bỗng anh nhìn thấy bốn mươi phút trước Hứa Trinh Trinh đăng dòng trạng thái. Anh quay ngược lại nhìn cẩn thận, sắc mặt liền trắng bệch.

Hoá ra hôm qua là sinh nhật của Vi Tường, trách không được tối hôm trước cô đặc biệt dặn dò anh để rảnh buổi tối cho cô. Nhưng mà anh lại không biết, hơn nữa tối hôm qua còn thất hứa.

Bởi vì buổi chiều hôm qua nhận được điện thoại của Dịch Tuệ, cô ấy nói hôm nay phải về nước, muốn trước khi quay về có thể gặp được con trai, ba người bọn họ cùng ăn một bữa cơm.

Mặc dù cô ấy không xứng làm một người mẹ, nhưng dù sao vẫn là mẹ của Tử Việt. Lộ Thượng không có lý do tuyệt yêu cầu như thế, càng huống chi hôm nay cô phải quay lại Mỹ. Bởi vì thời gian rất gấp, vậy nên anh tạm thời phải nói xin lỗi Vi Tường. Nhưng lại sợ cô suy nghĩ lung tung, anh chỉ đành nói mình phải tăng ca.

Nghĩ đến vậy liền thấy bản thân là một tên khốn nạn, sinh nhật của bạn gái anh vậy mà lại không rõ, hơn nữa lại là sinh nhật đầu tiên mà bọn họ ở cùng nhau. Vi Tường nhất định là vì anh quên sinh nhật cô mà không để ý đến anh, chọc giận đến cô gái nhỏ.

Anh xác thực đã sai, đúng vậy, cô không để ý anh cũng là tất nhiên.

Sau khi tỉnh ngộ, đôi mày Lộ Thượng cuối cùng cũng giãn ra. Chỉ thấy anh nhìn Lộ Tử Việt đang ngủ sâu một cái, sau đó cầm áo khoác xuống lầu.

Lộ Thượng vào cửa hàng bách hóa, anh cố ý dừng xe tự mình vào chuyên tâm chọn cho Vi Tường món quà sinh nhật. Hi vọng lát nữa tự anh đến đưa quà cho cô, cô sẽ vui vẻ.

Sau đó anh thừa cơ dễ dàng, mong cô có thể tha thứ cho anh không giận anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đại thúc này thật dễ kích động(4)

Editor: Tử Phương Team.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài đã bắt đầu mưa, từng giọt từng giọt cứ rơi thẳng lên người Lộ Thượng nhưng anh không chút quan tâm.

Bước nhanh xuống bãi đỗ xe rồi bước lên, xe chạy vút vút như tên bắn trong màn mưa, nồm nóng muống gặp cô gái khiến anh vừa yêu vừa hận kia.

Không bao lâu xe liền đến dưới lầu nhà Vi Tường.

Mới vừa dừng xe, Lộ Thượng nhanh chóng cầm hộp quà bên ghế lái phụ muốn xuống xe, ánh mắt quét tới đằng sau vừa lúc thấy một chiếc xe vừa dừng lại phía sau, trong xe là một đôi nam nữ.

Thấy rõ người con gái trong xe chính là Vi Tường, tay vừa định mở cửa của Lộ Thượng liền dừng lại.

Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn.

Lâm Duyệt đưa Vi Tường về đến nhà, xe vừa dừng lại, nhìn ra bên ngoài liền thấy mưa rơi là tả nói: “Cô đợi một chút, tôi cho cô mượn chiếc ô mà dùng.”

Nói xong bước xuống xe, mở hờ cánh cửa bung ô ra: “Được rồi, xuống đi.”

Vi Tường bước nhanh xuống nép sát vào chiếc ô cười nói: “Hắc hắc, nhìn không ra anh cũng rất ga lăng đấy.”

“Tất nhiên, để cô bị ướt rồi bị cảm tôi thật quá có lỗi rồi.” Lâm Duyệt đóng cửa xe, hai người che cùng một chiếc ô cùng nhau bước lên lầu.

Advertisement / Quảng cáo

“Đúng rồi, anh bảo ngày mai sẽ mang tôi đi Thanh Đảo không phải là nói đùa cho tôi vui đó chứ?”

Lâm Duyệt cười cười xoa đầu Vi Tường: “Nói cái gì vậy, quen tôi lâu như vậy còn chưa tin tưởng được sao?”

Vi Tường nghiêng đầu nhìn Lâm Duyệt lê lưỡi, cười hi hi đáp: “Đáng tin đáng tin mà.”

Hình ảnh này, Lộ Thượng ngồi trong xe thấy hết tất cả, mi mắt che đầy một tầng ý lạnh, cùng lúc một trận lửa giận không thể nào khống chế cứ lan tỏa trong lòng.

Là chàng trai tặng hoa lần trước đây mà, có ý gì? Cùng bạn trai cũ nói lại tình xưa ả?

Cho nên đây mới thực sự là lí do chia tay?

Xem ra thật sự cô chỉ chơi đùa với anh thôi, mà anh lại ngu ngốc bị cô chơi đùa trong tay bấy lâu nay.

Nhìn bóng dáng phía trước anh muốn hung hăng đi đến mà chất vấn Vi Tường hoặc chằm chọc cô vài câu.

Nhưng lí trí nói anh biết không nên như vậy. Không cần thiết nữa rồi.

Lạnh lùng nhìn hai người phía trước, Lộ Thượng nhanh chóng khởi động xe rồi lao đi. Đang cùng Lâm Duyệt nói chuyện, một chiếc xe bỗng nhiên chạy vút qua, nước bùn bắn tung tóe lên người Vi Tường.

Vi Tường hét lên một tiếng “A” rồi phẫn nộ nhìn về chiếc xe không có mắt kia, thấy rõ chiếc xe cô không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Đó không phải là xe của Lộ Thượng sao, anh đến đây làm gì? Bọn họ không phải đã chia tay rồi sao, còn đến đây làm gì?

Nghĩ không ra ý đồ của anh, bất quá nhìn xuống một thân toàn là bùn của mình cô liền hiểu.

Có ý làm cô như vậy hẳn là mục đích của anh rồi. Người này lại phát điên cái gì chứ?

Thôi, dù sao cũng chia tay rồi, anh làm gì cũng không còn liên quan đến cô nữa.

Vi Tường nhện không được thờ dài, chính mình lúc tức thật ngốc mà, bất quá bây giờ cô cũng không dẫm lên vết xe đổ đó một lần nào nữa.

Thang máy đã đến nơi, cô cũng không muốn suy nghĩ vấn đề này nữa, chào tạm biệt Lâm Duyệt rồi đi vào nhà.

...

Sáng thứ hai, Vi Tường đang thu thập hành lí thì chuông cửa vang lên.

Cô nghĩ hoặc nhân mày rồi mới đi mở cửa.

Ngoài cửa là gương mặt của người đàn ông xa lạ: “Xin chào, xin hỏi anh tìm ai?”

“Xin chào, xin hỏi cô có phải Vi tiểu thư không?”

“Là tôi, có vấn đề gì sao?”

“Là như vậy, tôi là trợ lý của Lộ tiên sinh, ngài ấy có thứ muốn đưa cho cô, mong Vi tiểu thư nhận lấy.”

Vi Tường nhìn chiếc hộp tinh xảo trong tay người đàn ông thì đại khái hiểu được một chút, mặt không biểu cảm nói: “Thật xin lỗi, tôi và ông chủ các người đã chia tay, cái này không thể nhận, phiền anh đem về đi, cảm ơn.”

“Vi tiểu thư, ông chủ đã dặn nhất định phải làm cho cô nhận, xin cô hãy nhận nó đi, nếu không tôi cũng không hoàn thành trách nhiệm, trở về nhất định bị quở trách.”

Vi Tường thờ dãi, nghĩ một chút nói: “Được rồi, tôi nhận.”

Người đàn ông nhẹ nhàng thờ ra, vô cùng khách khí nói nói: “Cảm ơn Vi tiểu thư, tôi không làm phiền cô nữa.”

Chờ sau khi người đã đi khuất, Vi Tường hít một hơi thật sâu, nhìn không được từ từ mở chiếc hộp ra.

Chỉ thấy bên trong là một chiếc lắc tay khảm đầy những viên ngọc li ti màu hồng nhạt được chế tác tỉ mỉ tinh xảo.

Cô đúng là thích màu hồng nhạt, còn chiếc lắc tay này vừa nhìn đã biết có giá trị xa xỉ. Không tự giác mà nhúu chặt mày suy nghĩ.

Anh có ý gì, hai nười đã chia tay rồi còn tặng cô món quà này làm gì. Tuy nhiên cô cực kì thích nó, mới nhìn vào thật sự rất đẹp nhưng cuối cùng cô cũng không một chút vui vẻ nào.

Advertisement / Quảng cáo

Đem hộp đóng lại, định lấy điện thoại gọi cho Lộ Thượng nhưng đêm qua cô đã đem số anh xóa rồi, thật ra thì nó vẫn khắc sâu trong trí nhớ cô chưa bao giờ quên.

Vừa nhận được điện thoại của trợ lý, biết Vi Tường đã nhận món quà anh liền thờ dãi một hơi nhẹ nhõm nhưng trong lòng chẳng hề vui vẻ.

Đây là lúc hai người nên kết thúc rồi. Sau này cô vui vẻ hay đau buồn cũng không còn liên quan đến anh.

Lộ Thượng từ từ nhắm mắt lại, chưa bao giờ anh cảm thấy một môi vô lực như bây giờ.

Di động trên bàn bỗng nhiên rung lên, anh đột ngột mở mắt ra. Không biết tại sao, giờ khắc này anh có linh cảm mãnh liệt rằng người gọi đến là Vi Tường.

Quả nhiên, màn hình điện thoại xuất hiện hình cô gái miệng cười tươi như hoa, anh nhớ rõ ngày đó mang cô đi đến thôn của người dân tộc sinh sống, cô xếp hàng để mua được một món đặc sản nơi này liền nhờ anh chụp một tấm. Anh này cũng là cô tự cài đặt vào, lại tự lưu tên mình: bé cưng nhà ta.

Cô vui vẻ nói với anh tên hai người lưu trong điện thoại là một đôi, anh cũng không lưu tâm tên mình lưu trong điện thoại cô là gì.

Anh nhớ rõ lúc đó còn cười cô là như một đứa nhỏ, vẫn chưa trưởng thành.

Chỉ là ai có thể ngờ, chưa được bao lâu hai người đã chia tay rồi.

Ngơ ngác vài giây, Lộ Thượng ấn nút nghe.

“Lộ Thượng, ý anh là gì, sao lại tặng lắc tay cho em, không phải chúng ta đã chia tay rồi sao?”

Vi Tường lần đầu tiên gọi tên anh, nhưng lại là thời điểm này, an him lặng vài giây rồi cười tự giễu: “Thật xin lỗi, sinh nhật vui vẻ. Anh không biết ngày đó là sinh nhật em.”

“Cảm ơn. Nhưng chúng ta đã chia tay rồi, em sẽ đem món quà trả lại cho anh.”

“Anh nhớ rõ sinh nhật em sau một ngày chúng ta chia tay nên ngày sinh nhật đó chúng ta vẫn chưa chia tay đâu, cho nên món quà này em nhất định phải nhận, anh không thích thiếu nợ người khác.”

“Lộ Thượng, anh cảm thấy làm như vậy có ý nghĩa gì sao?”

Điện thoại truyền đến âm thanh lưng lũng của Vi Tường, Lộ Thượng nhớ đến hình ảnh dưới lầu tối qua nhìn không được nữa mai: “Sao vậy, bây giờ quay lại với bạn trai cũ rồi liền xem anh không có ý nghĩa gì sao, vậy lúc trước em trêu chọc anh làm gì?” Nói đến nửa câu sau anh liền rống lên với cô.

Vi Tường bị anh rống mà sững sốt, sau đó kịp phản ứng lại câu anh nói, sắc mặt cô liền trắng, có chút xấu hổ. Im lặng một chút để ổn định cảm xúc, cô gằn từng chữ với anh: “Đúng, là bản thân tôi không biết tự trọng theo đuổi anh, giờ anh đã vừa lòng chưa. Nhưng giờ mới phát hiện là tôi nhìn lầm người, không muốn cùng anh dây dưa nữa.”

“Ha ha” Lộ Thượng lạnh lùng cười: “Nhìn lầm người, cô nói cũng thật hay, cứ cho là vậy đi.”

“Tôi sẽ đem quà trả lại anh, không gọi điện thoại làm phiền anh lần nào nữa, tạm biệt.” Vi Tường sợ anh lại nói cái gì làm mất hình tượng anh trong lòng cô nên nói xong không chút do dự cúp điện thoại.

Nghe âm thanh “Tút..Tút” trong điện thoại Lộ Thượng đỏ mắt nhìn điện thoại kèm dòng chữ “Bé cưng nhà ta” vô cùng châm chọc.

Giây phút này, hơi thở phẫn nộ toàn bộ dồn ở ngực, để phát tiết một chút anh liền đem điện thoại quăng ra ngoài.

Cúp điện thoại Vi Tường ngồi thần thờ một hồi mới đứng dậy tiếp tục thu thập hành lý, đem những thứ cần thiết chuẩn bị thật tốt. Xoay người cầm lấy món quà Lộ Thượng tặng, nhìn chăm chăm một lúc mới lắc đầu ra cửa.

Đúng vậy, cô muốn dùng hình thức chuyển phát nhanh để trả món quà này cho Lộ Thượng.

.....

Xế chiều hôm đó cô cùng Lâm Duyệt lên đường đi Thanh Đảo.

Thành phố A ở Thanh đảo ước chừng mất 3 giờ đi xe, khi đến nơi sắc trời đã tối. Dừng chân ở trạm xe, Vi Tường cảm thấy hình như không khí mình hít vào tràn ngập mùi biển mặn.

Lâm Duyệt đến đường Trung Sơn tìm cho hai người mỗi người một căn phòng ở tạm.

Đến nơi mang hành lý vào phòng Vi Tường cùng Lâm Duyệt nhanh chóng đến Phách Sài viện.

Ở Thanh Đảo nổi tiếng nhất là tram ngõ Phách Sài viện, hàng tram quán lớn nhỏ bán đồ ăn vặt. Vi Tường và Lâm Duyệt đi ngang qua là nếm thử một món, ăn đến cuồng nhiệt, cuối cùng vẫn là chọn một quán com hải sản đặc sản nơi này. Hai người ăn món bún cá bánh chảo, hào tươi, cua biển có mai hình thoi, và đặc sản bánh đúc đậu.

Đối với cái bao tử no căng Vi Tường cũng không nở rời đi. Thấy cô như vậy Lâm Duyệt nhìn không được trêu chọc: “Dù sau ngày mai tôi cũng đi chụp ảnh một ngày, cô có thể ở đây ăn một ngày mà, về thôi trễ rồi.”

Vi Tường phồng má trả lời: “Anh nghĩ tôi là heo sao.”

Rời khỏi Phách Sài viện, vì ăn quá no hai người quyết định tản bộ về khách sạn, thuận tiện thưởng thức cảnh đêm ở Thanh Đảo.

Advertisement / Quảng cáo

....

Hôm nay tâm tình Lộ Thượng rất không ổn.

Buổi chiều công ty có cuộc họp, nhân viên nhìn mặt anh từ đầu tới cuối đều lạnh tanh, vì một vấn đề nhỏ cũng có thể nổi giận mọi người đều không rét mà run. Sau khi tan họp, mọi người không tránh khỏi thảo luận bàn tán, ông chủ hôm nay là xảy ra chuyện gì rồi? Ăn trúng thuốc nổ rồi hả? Càng có người to gan suy đoán là ông chủ bị bạn gái đá!!!

Sau khi tan họp, Lộ Thượng về phòng làm việc hút liền mấy điếu thuốc, vui đầu vào công việc để quên đi phiền muộn trong lòng. Không bao lâu, điện thoại công tác trên bàn làm việc vang lên.

Anh một tay nhấc điện thoại lên nghe liền nghe giọng tiểu tử Phạm Minh Hạo bên kia lớn tiếng nói: “Lão Lộ, sao tôi gọi điện thoại cho cậu không được, gọi điện thoại đến công ty lại nghe, hai hôm nay tôi nghe nói công ty đâu có hạng mục nào gấp đâu, cậu là ông chủ sao lại tăng ca như vậy chứ?”

“Có chuyện thì nói, có rắm mau thả.” Lộ Thượng lạnh lùng nói.

“Ha ha, cậu xem tôi ở Thanh Đảo gặp được ai này?”

“Cậu gặp ai có liên quan gì đến tôi, tiểu tử cậu hôm nay nhằm chán quá à?” Lộ Thượng không mặn không nhạt đáp lời.

“Biết ngay cậu đoán không ra mà. Tôi gặp được cô bé Vi Tường kia đó, sao vậy, cô bé không theo đuổi cậu nữa sao?”

Lộ Thượng sững sốt một phen, không nhịn được hỏi lại: “Cậu nói thật?”

“Tôi rành rồi lắm sao mà đi lừa cậu, cậu trả lời trước đi, có phải hai người không thành rồi không.”

“Sao lại hỏi như vậy?”

“Tôi nói thẳng vậy, đêm qua tôi thấy cô ấy cùng chàng trai trẻ đùa giỡn, người ta nhìn vào liền biết ngay là một đôi tình nhân. Lần trước tôi nói đúng rồi, cậu một lão già khó khăn như vậy, cô bé rất nhanh liền chán cậu ấy mà.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Nay Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đại thúc này thật dễ kích động (5)

Editor: Tử Phương Team

Sau khi cúp điện thoại với Phạm Minh Hạo, sắc mặt Lộ Thượng hết sức âm trầm, nhìn văn kiện trước mắt, anh hận không thể trực tiếp xé nát.

Tuy nói là từ đây về sau bất cứ chuyện gì của Vi Tường cũng không có liên quan gì tới anh nữa. Nhưng rõ ràng khi nghe được có đi du lịch cùng người đàn ông khác, trong lòng anh lại có một đốm lửa thiếu đốt.

Lửa giận trong lòng càng cháy càng mạnh, cuối cùng anh dứt khoát xuống lầu phóng xe tới thẳng quán bar. Nếu không anh sẽ không biết nên trải qua màn đêm khiến con người cảm phần này như thế nào.

Rượu uống một ly tiếp một ly, uống đến cuối cùng, Lộ Thượng nằm gục lên bàn vừa cười vừa lẩm bẩm tự nói.

“Lừa đảo... Kê lừa đảo...”

“Em đang đùa tôi... sao. Em chắc chắn lại đang trêu tôi, em đấy... đồ tồi...”

Cuối cùng tất cả ni non đều hóa thành một câu “Vi Tường... Tường Tường... Tường Tường”.

Lôi Kỳ Khôn bồi rượu bên cạnh, cũng chính là ông chủ của quán rượu, cũng là bạn cũ của Lộ Thượng cũng thay anh than thở không thôi.

Người này sau cứ đụng tới chuyện tình cảm đều chết dở sống dở thế. Còn bánh bao nhỏ nhà cậu ta nữa, thời gian trước cũng phiền lòng muốn chết, còn kém muốn cái mạng già của anh rồi.

Advertisement / Quảng cáo

...

Đêm nay, nhất định say như chết.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Lâm Duyệt tạm biệt Vi Tường liền đi ra ngoài, hôm nay anh phải bận bịu rồi.

Buổi sáng thực dậy, ăn xong bữa sáng, Vi Tường nhìn trên điện thoại rồi chuẩn bị đi ra ngoài, dự định hôm nay của cô là chỉ đi dạo gần đây.

Nghe dân địa phương nói khu Trung Sơn là một quận cũ của Thanh Đảo. Một mình Vi Tường tùy ý đi dọc theo khu Trung Sơn, trên đường cô nhìn thấy rất nhiều gian phòng mới kiểu Đức xây dựa vào núi, cũng nhìn thấy rất nhiều cửa hàng lớn nhỏ. Trên đường không có nhiều người lắm, đi một lúc liền đến giáo đường Thiên Chúa Giáo, lúc này bên ngoài đã có mấy cặp cô dâu chú rể đang chụp hình cưới. Nhìn giáo đường Gothic thiêng liêng chứng kiến hạnh phúc của từng đôi một, Vi Tường xúc động cũng vì bọn họ gửi lời chúc phúc.

Chỉ có điều khi nghĩ đến bản thân, cô lại có một chút cô đơn nói không nên lời. Bản thân khi nào mới có thể tìm được hạnh phúc thực sự thuộc về mình đây?

Rời khỏi giáo đường, Vi Tường đi thẳng tới cầu tàu. Bởi vì lớn lên ở trong thành phố, đi học cũng không có rời xa quê hương, cho nên đây là lần đầu tiên Vi Tường nhìn thấy biển khơi thật sự.

Tháng mười một gió biển hơi lớn, gió thổi lên mặt có chút lạnh, nhưng mà cũng không xua đi được sự nhiệt tình trong lòng Vi Tường. Đi ở trên cầu nhìn biển lớn mênh mông, nghe tiếng sóng biển, cô cảm giác trái tim mình cũng càng ngày càng bình tĩnh hơn.

Hóa ra biển khơi thật sự có thể chữa khỏi bi thương cùng tru sầu.

Trên mặt biển có rất nhiều đàn hải âu bay lượn, cực kỳ xinh đẹp. Vi Tường không nở bỏ đi, vì thế sớm tỉnh mơ cô đã đứng tựa vào lan can, một bên gió biển thổi, một bên nghe hải âu ca xướng, dĩ nhiên thảnh thơi cũng sẽ quay đầu nhìn vào một nơi không xa thấy những hình ảnh của người kia.

Tất cả những thứ này đều là phong cảnh đẹp nhất. Giờ khắc này, cô bắt đầu yêu mến thành phố Thanh Đảo này rồi.

Bữa trưa, Vi Tường thuê xe tới Phách Sài Viện, cô cảm thấy nơi này chắc là nơi tập hợp tất cả cao lương mỹ vị của Thanh Đảo. May mà Phách Sài Viện cách cầu tàu rất gần, chốc lát liền đi đến.

Kỳ thực ăn không được bao nhiêu món liền no rồi, càng về sau càng có rất nhiều món cô muốn ăn, thế nhưng bảo từ đây thôi.

Buổi chiều cùng ngày, Lộ Thượng đứng ở trên lớp từ đầu tới cuối đều nghiêm mặt lắng, vì vậy các sinh viên đều phải chú ý từ ngữ khi nói chuyện với anh, ở trên lớp cũng không dám làm gì mờ ám. Cho nên, cả một buổi chiều bầu không khí trong phòng học vô cùng đề nén.

Nhưng vừa tan học bọn họ liền có lá gan to hơn, sôi nổi bàn tán.

“Mọi người nghe gì chưa, thời gian trước giáo sư Lộ bị một y tá nhỏ quần quít làm phiền.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi cũng nghe nói. Không phải về sau còn có lời đồn bọn họ đã hẹn hò à?”

“Má ơi, giáo sư Lộ thật sự là già trẻ ăn hết.”

“Thầy Lộ rằng miệng không tặc, khẩu vị rất mặn nha... Ha ha, lại còn là y tá nhỏ nữa chứ.”

Lúc này cũng có những người khác chen miệng nói: “Tôi thấy phải đồng cảm cho giáo sư Lộ ấy, nghe nói cô gái kia đã thầy ấy rồi. Cô xem hôm nay thầy ấy như vậy, tôi thấy việc này tám chín phần là sự thực rồi.”

Các sinh viên nữ thích giáo sư Lộ nghe xong lập tức bắt đầu bốc hỏa: “Mẹ kiếp, tôi đã nói là một tiểu hồ ly tinh mà, quả nhiên như thế.

Thật không biết xấu hổ, thật đau lòng cho nam thần của tôi, rất muốn cho anh một cái ôm yêu thương.”

...

Lộ Thượng tối nay mới mua điện thoại di động, anh lắp sim rồi mới lại máy, điện thoại lập tức hiện ra rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ. Nhìn thấy những thứ này, anh nhận không được kinh thường bản thân tối qua kích động làm ra hành vi lỗ mãng.

Nhưng mà trong vài giây xem hết lại không thấy có tên Vi Tường, anh lại nhận không được muốn cầm điện thoại quăng đi. Sau khi trả lời xong mấy tin nhắn anh không trở về phòng mà ra ban công hút thuốc.

Advertisement / Quảng cáo

Chốc lát, Lộ Từ Việt từ trong phòng đi ra, chỉ thấy nhóc ngọt ngào ngây thơ nói: “Ba ba, mấy ngày rồi con không nhìn thấy đi tiểu Vi, ngày mai chúng ta tìm đi đi chơi đi.”

Nghe thấy con trai lại nhắc tới Vi Tường, sắc mặt Lộ Thượng liền đen, giận không được quát: “Không nhìn mấy giờ rồi mà còn chưa đi ngủ. Sau này đừng ở trước mặt ba nhắc đến cái tên này nữa.”

Lộ Từ Việt thấy Lộ Thượng nổi giận với nhóc, nhất thời oa một tiếng khóc rồi đóng sầm cửa phòng, nhót bản thân một mình buồn bực ở trong phòng khóc lóc.

Lộ Thượng phiền lòng đập tắt đèn thuốc, tức giận đẩy cửa phòng Lộ Từ Việt. Đúng lúc này điện thoại anh vang lên, động tác đẩy cửa liền dừng lại, anh xoay người tiếp điện thoại.

Nhìn thấy là điện thoại của Phạm Minh Hạo, mày Lộ Thượng không tự giác nhăn lên, “Có việc gì?”

“Chao ôi, lão Lộ, tôi có nghe ông chủ Lôi nói tối hôm qua cậu ngồi ở quán bar bọn họ uống say như chết hã. Thế nào, sẽ không phải là bị cuộc gọi tối qua của tôi làm ảnh hưởng chứ?”

Lộ Thượng nghe khi không vui nói: “Tiểu tử cậu gọi điện có chuyện gì thì nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng với tôi.”

“Ha ha, tôi đây không phải quan tâm cậu sao? Tiểu tử cậu còn cam chịu không thừa nhận, ha ha, chúng ta là người nhà với nhau cả, đừng xấu hổ.”

“Nếu không có việc gì, tôi tắt máy đây.” Lộ Thượng bắt đầu không kiên nhẫn.

“Đừng nha người anh em, tôi chính là vì đại sự đời cậu mới đặc biệt gọi điện thoại cho cậu đây.”

“Nói chuyện.”

“Hôm nay nghe ông chủ Lôi nói tối qua cậu uống say khướt, tôi đoán là vì chuyện của cô nhóc kia. Thấy vậy trong lòng tôi hồ hển liền đặc biệt nhờ người điều tra một phen, kết quả phát hiện cô nhóc đó và người đàn ông kia căn bản không phải người yêu, hai người ở hai phòng khác nhau. Hơn nữa hôm nay cô nhóc đó còn một mình đi dạo, hoàn toàn không thấy bóng dáng người đàn ông kia. Cho nên, giữa hai người có phải có hiểu lầm gì rồi phải không?”

Lộ Thượng có chút kinh ngạc, trả lời: “Có thể, cảm ơn cậu, Minh Hạo.”

“Chúng ta là người nhà với nhau cả, hồ hết thật tốt đi, hôm nào đưa người tới cho anh gặp mặt cái, đừng có giấu nữa.”

Lộ Thượng nhàn nhạt cười.

Cúp điện thoại, sau khoảng khắc suy tư, sắc mặt Lộ Thượng từ từ dịu đi. Anh cảm thấy có lẽ thật sự là anh hiểu lầm rồi, hoặc là giữa hai người bọn họ có hiểu lầm gì đó.

Nghĩ tới đây, anh bỗng nhiên nhớ tới một người.

Gần đây Hứa Trình Trình vì tức giận thay Vi Tường rất nhiều lần nhìn thấy Lộ Thượng đều tránh đi. Nhưng nếu thật sự không thể tránh, cô cũng là từ đầu tới cuối một bộ mặt lạnh không chút thay đổi.

Cả đời cô ghét nhất chính là loại người ra vẻ đạo mạo ngụy quân tử.

Buổi tối mới tắm rửa xong, lên mạng một hồi đang định ngủ thì điện thoại vang lên.

Nhìn thấy là giáo sư Lộ Thượng gọi điện, trừ cảm thấy kỳ quái còn có một tia khó chịu, cho nên sau khi nghe điện thoại âm thanh của cô cũng lạnh băng: “Thầy Lộ, trẻ như vậy có chuyện gì sao?”

“À, có chút việc. Tôi hỏi cô, có phải Vi Tường vì bạn trai trước trở về cho nên muốn chia tay với tôi đúng không, việc này cô ấy có nói với cô không?”

Nghe anh ta vậy mà nghĩ ngờ Vi Tường vô căn cứ, Hứa Trình Trình cũng không quan tâm anh có phải giáo sư của mình hay không, trực tiếp nói thẳng: “Tôi nói giáo sư Lộ này, anh cũng cùng Tường Tường chia tay rồi còn quan tâm bạn trai trước của người ta làm gì, huống chi cũng là anh có vấn đề trước.”

Lộ Thượng không vui nhui mày, “Tại sao lại nói tôi có vấn đề.”

“Vậy ngày sinh nhật Vi Tường cùng người phụ nữ khác ăn cơm, ôm ôm ấp ấp không phải anh thì là ai. Trí nhớ giáo sư Lộ gần đây không tốt lắm đấy...”

Nghe Hứa Trình Trình nói như vậy, Lộ Thượng bỗng nhiên ý thức được mấu chốt ở chỗ nào, sau khi phản ứng kịp anh hoàn toàn không để ý nghe khi nói chuyện của Hứa Trình Trình, mà là khách khí nói: “Cảm ơn nhắc nhở, tôi biết nguyên nhân thật sự rồi. Được, cô nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nào mời cô ăn cơm.”

Nghe thấy Lộ Thượng bỗng nhiên thay đổi, hỏi một đằng trả lời một nẻo của anh, Trình Trình có chút bối rối. Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ là cô nghi oan anh ta.

Advertisement / Quảng cáo

Nếu như thực là như thế, vậy chẳng phải cô sẽ cực kỳ thất vọng. Nghĩ vậy, Hứa Trình Trình có phản kháng không ra nước mắt.

Mà Lộ Thượng sau khi cúp điện thoại cuối cùng cũng mỉm cười.

Xem ra cô gái này đang ghen rồi, mà còn ghen không ít. Nhưng sao cô không đến hỏi anh chứ, không hỏi rõ ràng liền định tội cho anh, anh đây cũng oan quá rồi.

Nghĩ đến đây, anh đi tới phòng Lộ Từ Việt. Lúc này đèn trong phòng đã tắt, ánh trăng ngoài cửa sổ soi vào, Lộ Thượng thấy cơ thể nhỏ bé nằm trên giường khóc thút thít. Nhất thời trong lòng anh tràn đầy tự trách, anh ngồi xuống bên giường, xoa đầu khẽ nói với Lộ Từ Việt: “Con trai, ba biết con còn chưa ngủ. Ba ba sai rồi, vừa rồi không nên mắng con, tha thứ cho ba có được không?”

Nghe xong lời của anh, Lộ Từ Việt nhận không được chảy càng nhiều nước mắt hơn, cơ thể nhỏ bé nức càng lúc càng to.

Lộ Thượng thay nhóc lau nước mắt, thấp giọng nói: “Ba bảo đảm sau này không nổi nóng với con nữa. Qua hai ngày nữa đưa con đi tìm đi tiểu Vi có được không, còn nữa, nếu đi tiểu Vi làm mẹ con, con có đồng ý hay không?”

Nghe thấy lời của anh, Lộ Từ Việt xoay người một cái, về mặt đầy chờ mong nói: “Thật vậy sao, ba ba?”

“Ừ, nếu là con thích, ba sẽ tận lực, chỉ có điều đến lúc đó con cũng phải giúp ba ba một phen?”

“Không vấn đề, ba ba nói lời giữ lấy lời đấy, chúng ta ngoéo tay.”

“Nhất định giữ lời, ngoéo tay.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Tình cảm của đại thúc là tốt nhất(1)

Editor: *Tứ Phương Team.*

Ngày thứ hai, mới sáng sớm Lâm Duyệt còn có công việc, địa điểm anh đến là một bãi tắm rất đẹp, anh muốn Vi Tường cùng đi đến đó. Cô có thể dạo chơi trên biển, dư một chút thời gian anh cũng có thể chụp giúp cô một bộ ảnh.

Sáng sớm cảnh sắc bãi biển rất đẹp, màu nước trong xanh, nghe nói muốn ngắm mặt trời mọc hay mặt trời lặn thì nơi đây là lựa chọn tuyệt vời nhất, lúc này Lâm Duyệt đang chụp hình cưới cho một đôi trên bãi biển còn Vi Tường thì tùy ý đi dạo xung quanh.

Phía xa có một phiến đá ngầm lớn được rất nhiều vỏ sò bồi đắp nên, dưới chân là cát mịn, đến đó liền nghe được một khúc hòa tấu giữa phiến đá ngầm và biển cả, xem như một loại hưởng thụ cũng không sai. Cách đó không xa có rất nhiều đá cuội muôn vàn hình dáng, Vi Tường bị hấp dẫn liền sảy chân đi về hướng đó.

Đúng lúc này điện thoại trong túi xách liền reo lên. Vừa lấy ra liền nhìn thấy dãy số điện thoại quen thuộc là cô sững sờ.

Tại sao lúc này Lộ Thượng lại gọi đến? Chuyện hai người không phải đã giải quyết xong rồi sao? Nghĩ như vậy cô liền phân vân không biết có nên nhận cuộc điện thoại này không.

Nghĩ một lúc vẫn là ấn nút từ chối.

Sáng sớm Lộ Thương đã đem Lộ Tử Việt gửi cho ba mẹ mình liền chạy sân bay đi chuyển sớm nhất đến Thanh Đảo.

Advertisement / Quảng cáo

Vừa xuống máy bay anh lập tức gọi điện thoại cho Vi Tường, không nghĩ tới cô gái này lại không thèm bắt điện thoại của anh, anh liền bạo phát cơn giận mà gửi tin nhắn cho cô: Nghe máy đi.

Vừa mới tắt điện thoại Vi Tường liền nhận được một tin nhắn. Nhìn tin nhắn chỉ có vồn vện ba chữ liền cau mày. Lúc này Lộ Thượng liền gọi điện tới, cô thờ dãi mặt không đổi sắc nghe máy: “Có chuyện gì sao, không phải chúng ta đã nói sau này không liên lạc nữa à?”

Lộ Thượng xem nhẹ giọng điệu lạnh lùng của Vi Tường, cất giọng hòa hoãn nói: “Nghe lời, nói tôi biết hiện giờ em đang ở đâu, địa chỉ cụ thể nơi nào?”

“Anh hỏi làm gì?” Vi Tường cảm thấy hơi nghi hoặc khó hiểu.

“Anh vừa đến Thanh Đảo, bây giờ còn đang ở sân bay, chúng ta gặp mặt đi.”

Nghe thấy anh nói hiện đang ở Thanh Đảo cô có một chút ngoài ý muốn ngạc nhiên, nhưng chắc anh đến đây đã gọi điện cho cô chắc thật sự có việc, nghĩ nghĩ liền nói địa chỉ cho anh.

“Được, ở yên đó đứng đi lung tung, anh sẽ đến ngay.” Không cho Vi Tường cơ hội từ chối đã vội cúp máy ngay.

Cúp máy, Lộ Thượng vừa nói địa chỉ của Vi Tường cho tài xế đi ngay đến đó.

Bãi biển rất đông đúc đáng người qua lại, nhưng nghe theo miêu tả của Vi Tường, ở rất xa Lộ thượng đã thấy đáng người mặc bộ đồ màu hồng quá quyết tốc tét lại sau lưng là Vi Tường. Thấy cô ngồi xòm nơi đó nhặt vỏ sò Lộ Thượng liền không tự giác nở nụ cười.

Quả nhiên vẫn là đứa trẻ chưa trưởng thành.

Aizz, đứa trẻ thì đứa trẻ, ai bảo trong lòng anh tất cả đều là cô chứ. Không tiếp tục nghĩ nhiều, Lộ Thượng liền bước đến gần cô hơn, từ phía nhẹ nhàng gọi tên cô.

Nghe được âm thanh quen thuộc, người Vi Tường cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại. Lộ Thượng một thân trang phục thường ngày đứng sau lưng cô, nhất thời cô cũng không biết phải nói gì cho thích hợp. Nhiều ngày không gặp, trông anh tiêu tụy hơn trước nhiều, hốc mắt còn thấy được quãng thâm mờ nhạt, râu cũng chưa cạo, tóc cũng dài hơi quá rối. Hần là lúc trước anh thích sạch sẽ như vậy bộ dạng nào giống như bây giờ.

Thấy Vi Tường vẫn còn đứng ngây ngốc đáng yêu như vậy Lộ Thượng lại cảm thấy xinh đẹp vô cùng, nhìn bao lâu cũng không thấy đủ.

Hai người lặng lẽ đứng đối diện, ai cũng không nói câu nào. Một lúc Vi Tường liền phản ứng kịp, cố gắng khắc chế suy nghĩ muốn ôm anh, bình tĩnh hỏi: “Anh đến đây làm gì, có chuyện gì cần gặp mặt nói trực tiếp sao?”

Lộ Thượng mấp máy môi, liền kéo tay Vi Tường lại gần: “Đứng.”

“Có gì thì cứ nói, sau lại động tay động chân chứ.” Vi Tường sắc mặt không đổi rút tay về.

Lộ Thượng tiếp tục lôi kéo nắm lấy tay cô, lần này sức lực rất lớn, nhìn thấy xung quanh có quá nhiều người liền kéo Vi Tường đến phía sau một phiến đá.

“Anh lại giờ trò gì, có gì thì nói kéo em đến đây làm gì?” Vi Tường hơi tức giận, gắt gao rút tay lại lui ra xa quay mặt đi.

Thấy thế Lộ Thượng liền gắt gao kéo cô lại ngã vào lồng ngực anh, từ phía sau ôm lấy cô.

“Anh lại phát điên cái gì chứ, buông em ra.” Anh vậy mà đè tay ngay ngực cô, Vi Tường liền nóng nảy liều mạng vùng vẫy, hai tay quơ loạn xạ đánh đập vào hai cánh tay Lộ Thượng.

Lộ Thượng đem cằm đặt ở đỉnh đầu Vi Tường chậm rãi nhắm mắt thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích, để cho anh ôm một lát.”

Nghe giọng anh đầy một mùi mà âm thanh lại dịu dàng như vậy Vi Tường cũng không vùng vẫy nữa. Trong phút giây đó, cô an tĩnh mặc cho anh ôm mình.

Advertisement / Quảng cáo

Lộ Thượng ôm chặt Vi Tường, ngửi thật sâu mùi hương trên tóc cô, giờ khắc này anh mới cảm thấy chân thực một chút, mới có cảm giác cô đang ở trong lòng mình mà không phải như giấc mơ mỗi ngày anh mơ.

“Thật nhớ em”

Đỉnh đầu truyền đến tiếng nói ầm ập nỉ non, Vi Tường giật mình, cũng tỉnh táo lại một chút, cô vùng khỏi vòng tay anh đến một khoảng cách an toàn mới chăm chọc nói: “Anh nhớ em làm gì, đã có người phụ nữ khác thì đừng đến gần tôi, em không cần.”

Lộ Thượng cười bất đắc dĩ: “Vi Tường, anh giải thích thì em sẽ tin anh chứ?”

“Em tận mắt nhìn thấy, còn có thể giả được sao. Lộ Thượng, em không phải cô bé mười lăm mười sáu tuổi, anh nói ngon ngọt em liền tin tưởng mà chạy đến bên anh. Anh có người phụ nữ khác, tùy ý lừa gạt em vài câu, em còn ngốc nghếch tin tưởng anh, chờ đợi anh. Anh cảm thấy em sẽ tin sao, hay trong mắt anh lúc nào em cũng ngu ngốc như vậy?”

Sóng biển đánh tới, một cơn gió thổi qua. Lộ Thượng liền cởi chiếc áo trên người mình đi đến hoảng lên người cô: “Thật xin lỗi, tôi hôm đó anh không nên nói dối em, đó là vợ trước của anh, sợ em lại suy nghĩ linh tinh anh mới nói mình tăng ca.” Giọng điệu anh nhỏ nhẹ, đặt hai tay lên vai cô: “Hai tui anh đã sớm không còn gì, lần này cô ấy về để thăm Từ Việt, hôm sau lại về nước, cho nên hôm đó chỉ là một cái ôm tình bạn thôi. Nếu hôm đó anh biết là sinh nhật em thì sẽ không đi ăn cơm cùng cô ấy, thật xin lỗi. Tin tưởng anh được không?”

Nghe Lộ Thượng giải thích xong Vi Tường liền há miệng thờ đốc, thật sự không biết nên nói cái gì? Kì thật nghe Lộ Thượng giải thích từng chữ từng chữ với cô có liên tin tất cả anh nói là sự thật. Liền hốt hoảng cứ đứng như thế một lúc, bỗng nhiên nghĩ ra một vấn đề: “Sao anh lại giải thích với em, còn ý nghĩa gì nữa sao?”

Lộ Thượng nghe xong liền có phản tức giận: “Em cho là tại sao anh lại giải thích với em? Nếu không vì em, anh sao lại lo lắng, mỗi ngày ngủ đều mơ thấy em. Sẽ nửa đêm không ngủ để đặt vé máy bay đến nơi này tìm em sao?”

Vi Tường mấp máy khóe miệng cuối cùng vẫn giữ im lặng.

Lộ Thượng một mồi tay dần, lại ôm lấy Vi Tường, gục đầu vào vai cô nhỏ giọng thì thầm: “Tha thứ cho anh, sẽ không có lần sau. Em có thể tùy ý xử phạt, được không?”

Trong lòng Vi tường đã tha thứ cho anh, bên ngoài vẫn bủi môi nói: “Hừ. Ai biết hai người có liên lạc với nhau không. Mà anh lại không nói chuyện của anh, đối với chuyện của anh em không biết gì cả, em không dám khẳng định chúng ta vẫn có thể tiếp tục đi cùng nhau được hay không.”

“Có anh, được không. Anh sẽ đi cùng em đến cuối con đường này. Chỉ cần em không rời xa anh.” Lộ Thượng ngẩng đầu, thâm tình nhìn Vi Tường: “Chúng ta tìm một tiệm cà phê ngồi nói chuyện, anh sẽ kể em nghe tất cả.”

Lộ Thượng dắt Vi Tường đến một tiệm cà phê cạnh bãi biển, ngồi một chiếc bàn hướng ra biển, gọi hai ly cà phê, Lộ Thượng chậm rãi kể cho Vi Tường nghe tất cả sự tình của mình và người vợ trước.

...

Quen Dịch Tuệ tại đại học Stanford ở Mỹ, lúc ấy Lộ Thượng bị Phạm Minh Hạo kéo đi tham gia hội lưu học sinh ở California, cũng lần đó Dịch Tuệ vừa gặp anh đã nhất kiến chung tình.

Cô lẽ từ nhỏ chỉ nhận được sự giáo dục về học tập, về mặt tình cảm anh tương đối chậm chạp hơn các nam sinh khác. Tốt nghiệp đại học cũng chưa từng yêu ai, vì thế mà anh thường xuyên bị bạn bè cười nhạo.

Lần này lại đặc biệt, đối với sự theo đuổi của Dịch Tuệ anh cuối cùng cũng động tâm. Dịch Tuệ nhỏ hơn anh năm tuổi, lúc này đang là thời điểm đẹp nhất của người con gái lại thông minh có ý chí tiến thủ, quả thật phù hợp với mẫu hình bạn gái của anh.

Không lâu sau anh cùng bạn bè đi tán gẫu, uống quá chén mà bị suất huyết bao tử phải nhập viện. Dịch Tuệ hay tin rất nhanh, liền bỏ qua tất cả đến chiều có anh suốt thời gian anh nằm viện. Cũng là thời gian đó, hai người đã xác định tình cảm của mình.

Dịch Tuệ thật sự có rất nhiều khuyết điểm, cô không biết nấu ăn, cô cực kì độc lập, không muốn ý lại vào anh, nhưng Lộ Thượng anh chấp nhận bao dung tất cả. Cũng sau lần bị đau dạ dày đó anh không thích ra ngoài ăn, thậm chí còn quyết định học nấu ăn. Bình thường ở nhà là do anh nấu ăn, thậm chí việc nhà cũng do anh làm.

Dịch Tuệ cũng cực kì hướng thụ sự chu đáo của anh, đến năm hai họ liền đăng kí kết hôn, kết hôn không bao lâu cô liền có thai. Ngày đó cũng là ngày hai người cãi nhau nghiêm trọng nhất kể từ khi quen biết.

Lộ Thượng năm đó đã 29 tuổi, anh cực kì muốn có một đứa con của hai người, cho nên anh muốn có giữ lại cái thai, thử thuyết phục cô sinh ra đứa bé, tất cả đã có anh lo. Nhưng Dịch Tuệ lại không đồng ý, cô nhất quyết muốn bỏ đứa bé.

Cô mạnh mẽ độc lập như vậy, cô không muốn có con lúc này. Cô mới 24 tuổi, vẫn còn quá trẻ, cô không muốn đứa bé làm vướng bận sự nghiệp của mình, mọi sinh hoạt cuộc sống đều phải phụ thuộc vào đứa bé.

Advertisement / Quảng cáo

Hai người mỗi một lý lẽ riêng đi thuyết phục đối phương, cãi nhau là không tránh khỏi, chuyện khác Dịch Tuệ âm ỉ bao nhiêu Lộ Thượng vẫn nhẫn nại bao dung.

Nhưng lần này là lần đầu tiên Lộ Thượng không khống chế được, Dịch Tuệ nổi giận đùng đùng bỏ nhà đi. Lần cãi nhau đó Lộ Thượng bỗng dưng cảm giác mối quan hệ hai người càng trở nên bế tắc, càng ngày càng đi vào ngõ cụt.

Cuối cùng Dịch Tuệ vẫn đồng ý sinh đứa bé, nhưng ngày Lộ Tử Việt tròn một tháng cô liền bỏ lại đứa bé đi theo học trường của mình.

...

Nghe Lộ Thượng giải thích xong, Vi Tường cảm thấy thật tự trách: “Thật xin lỗi, em không nên hỏi anh những chuyện này.”

Lộ Thượng cười cười: “Chuyện qua rồi, giờ anh và cô ấy chỉ là bạn bè, mỗi năm cô ấy về thăm Tử Việt một lần.”

“A... Tử Việt thật đáng thương. Thật muốn trở về ôm ấp thẳng bé ngay bây giờ.” Nghĩ đến Lộ tử Việt bị mẹ bỏ rơi từ nhỏ Vi Tường liền hồng hồng khóc mất.

Lộ Thượng xoa đầu cô: “Anh hiểu được mà.” Nghĩ tới cái gì, anh bỗng thu liễm ý cười, nghiêm túc hỏi cô: “Anh đã giải thích cả rồi, em quyết định như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Đây Không Để Theo Dõi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tình cảm của đại thúc là Tốt nhất (2)

Editor: Tứ Phương Team

Thấy Lộ Thượng bỗng nhiên thay đổi chủ đề, mặt anh vô cảm hỏi ngược lại, Vi Tường liền cứng đờ, tò vò hùng hồn trả lời: “Em làm sao hả, em có làm gì sai đâu?”

Lộ Thượng quay lại nhìn, ánh mắt mang theo ý lạnh nói không rõ, “Phải không?”

Vi bỗng nhiên bị anh nghiêm túc dọa sợ, Vi Tường mở miệng thờ phào, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn giải thích: “Thực xin lỗi, quả thật là em sai.”

Lộ Thượng hờ hững hỏi tiếp: “Sai ở đâu?”

“Sai ở chỗ không ngăn lại hành động gửi hoa tới của Tôn Gia Tề, nhưng việc này cũng không thể trách em. Hôm đó đi ăn em cũng nói rõ ràng rồi, anh ta nhất định muốn theo đuổi em một lần nữa, mà em cũng không biết tại sao em cự tuyệt rồi mà anh ta vẫn như cũ tặng hoa mỗi ngày, thậm chí đến tận bệnh viện bức em.”

Nghe cô nói như vậy, trong mắt Lộ Thượng bắt đầu rực lửa, “Cái gì, thế tại sao em vẫn cùng cậu ta đi ăn cơm, mà còn không chỉ một lần, đầu óc em bị lừa đá à?”

Thấy anh nói chuyện không xuôi tai, Vi Tường cũng không vừa ý, “Em làm sao lại bị lừa đá. Sinh nhật của em bị anh cho leo cây, tâm tình không tốt, bạn cũ mời em đi ăn một bữa thì có sao? Hơn nữa về sau cũng chia tay với anh rồi, dù em có thật sự nhận hoa của anh ta cũng không có liên quan đến anh. Rõ ràng em cũng là bị anh ức hiếp.” có ý

Lộ Thượng vẫn như cũ mặt hờn đen mặt: “Em biết rõ anh ta có ý với em vậy mà em còn đi. Có phải lúc ấy nghĩ chia tay với tôi rồi quay lại với bạn trai cũ phải không?”

Advertisement / Quảng cáo

“Em không có.” Vi Tường theo bản năng phản bác.

“Em bảo tôi tin em như thế nào đây hả Vi Tường? Em có cái gì chính em hiểu rõ, trong lòng em nghĩ cái gì không muốn nói cho tôi biết, chính em cũng hiểu rõ. Chỉ cần em cảm thấy điều này đối với chúng ta là tốt, tôi có thể cả đời không muốn biết.” Lộ Thượng vô lực dùng ngón tay cái xoa thái dương, trong lời nói tràn đầy một cơn thịnh nộ.

Nghe xong lời anh nói, Vi Tường bỗng nhiên có phần sợ hãi. Cô sợ nếu mình không nói rõ ràng, bọn họ thật sự không có khả năng quay lại, hoặc là nói cho dù hai người ở cùng một chỗ, có thể mỗi ngày sẽ lại xích mích, cái nhau như thế này. Mà sau này bản thân cô mỗi ngày cũng bởi vì chuyện trước kia giữ kín trong lòng lo sợ bất an, nhưng trên tất cả cô càng sợ Lộ Thượng từ đây về sau hoàn toàn không có lòng tin với cô.

Cô sợ.

Nghĩ tới đây, nước mắt Vi Tường đã bắt đầu trực rơi, có điều dùng một chút cô vẫn thấp giọng tự nói: “Thực xin lỗi, em... quả thật ngay từ đầu theo đuổi anh là em có ý đồ riêng. Trong lòng em không buông bỏ được quá khứ, hai năm qua thường xuyên bởi vì thất tình mà đau khổ, thậm chí thường xuyên mất ngủ. Sau này biết anh, tiếp xúc nhiều hơn, ở trước mặt anh em tìm thấy em ban đầu, thấy được bản thân mình chân thực nhất, hơn nữa anh trưởng thành chừng chạc còn có bên ngoài đều phù hợp với tiêu chuẩn kén chồng của em, cho nên sau đó em đã bắt đầu theo đuổi anh, hi vọng mượn chuyện này quên đi chuyện trước kia.”

Nghe Vi Tường nói ra lời thật lòng, Lộ Thượng có một chút thất vọng không nói ra được, âm thanh anh không có bất kỳ nhiệt độ nào, “Tôi không biết tâm tư em vậy mà thăm sâu như thế, có phải cảm thấy tôi cực kỳ ngốc cho nên mới lừa gạt tôi.”

Nghe vậy, sắc mặt Vi Tường liền trắng bệch, cô cầm tay Lộ Thượng trên mặt bàn, “Em không có, anh hãy nghe em nói...”

Lộ Thượng lạnh lùng rút tay về, đứng lên muốn đi, anh sợ bản thân ngay sau đó không nhận được nổi câu với Vi Tường. Thấy anh muốn bỏ mình rời khỏi, Vi Tường nhất thời có chút luống cuống. Anh có phải cũng không cần cô nữa hay không, có phải đối với cô hoàn toàn mất niềm tin rồi phải không. Giờ phút này, trái tim cô đang đau nhói, giống như khoan khắc tiếp theo sẽ sắc đến nghẹt thở. Theo bản năng hoảng loạn cô đuổi theo gait gao ôm lấy Lộ Thượng.

“Thực xin lỗi, em sai rồi.”

“Tha thứ cho em, em thật sự không phải cố ý.” Cô vừa nói vừa ôm Lộ Thượng khóc thút thít, “Ồ ô... Quả thực ngay từ đầu em không thích anh, nhưng mà không biết từ bao giờ trong lúc bất tri bất giác đã yêu anh. Hu... Em còn bối vì anh lạnh lùng mà thâm đau lòng, còn vì đám sinh viên nữ vây quanh anh mà ghen, lại vì anh không nhớ rõ ngày sinh nhật của em mà vô cùng thất vọng.”

“Anh còn nhớ rõ không... Ngày đó – ngày đầu tiên anh đồng ý hẹn hò với em, em hỏi anh có từng yêu em không, anh nói không nhớ rõ. Sau đó em có nói với anh là em yêu anh, kỳ thật lúc ấy chính là ý lời nói thật lòng của em, em thật sự đã trong lúc bất tri bất giác yêu anh rồi.”

“Anh đừng bỏ lại em có được hay không, đừng bỏ lại em...” Nói đến cuối cùng, Vi Tường vừa khóc thút thít vừa nỉ non.

Lộ Thượng nhẹ nhàng thờ dãi xoa người lại, bắt đầu đi nói, “Thật sự là hết cách với em rồi, có thể sau này em giận anh cũng sẽ không đơn giản như thế nữa.”

Thấy thế, Vi Tường rất cục lau đi nước mắt, giống như gà con mổ thóc ra sức gặt đầu, “Không có, em sẽ không bao giờ nổi cáu với anh nữa.”

“Còn hay nói chia tay nữa không?” Lộ Thượng trừng Vi Tường.

Vi Tường lại liên tục lắc đầu.

Thấy thái độ hối lỗi của cô rất tốt, biết sai liền sửa đổi, Lộ Thượng lấy tay lau nước mắt cho cô, rồi mới ôm cô vào trong ngực. Giờ khắc này, cuối cùng anh cũng hơi cong môi, trên mặt thoáng hiện vẻ mãn nguyện mỉm cười.

Giữa trưa, bọn họ cùng Lâm Duyệt đi ăn cơm, đương nhiên là Lộ Thượng đãi khách.

Mặc dù có người mời nhưng Lâm Duyệt lại vô cùng buồn bực. Rõ ràng sáng nay anh xong việc, không phải làm việc nữa rồi, còn thừa vài ngày có thể đi chơi cùng Vi Tường, thế nào hiện tại bỗng nhiên nhảy ra một Trình Giáo Kim, về sau anh liền đau khổ biến thành 1000 cái đại bóng đèn.

Anh đây bất luận thế nào cũng không thể chịu rồi. Vì thế ăn cơm xong anh liền tức giận nói lời tạm biệt rồi trở về khách sạn thu thập hành lý trở về thành phố A. Khai trương khu vui chơi quốc tế gì chứ, anh đối với Thanh Đào vô cùng quen thuộc, về sau nếu không cần cùng Vi Tường giải sầu, anh mới không ở chỗ này đi bộ.

Mà từ khách sạn rời khỏi, Lộ Thượng liền dẫn Vi Tường tới Bát Đại quan nổi danh lần cập. Ở chỗ rừng cây mọc sát nhau này, anh nắm tay Vi Tường thong thả bước chậm, cuối cùng bọn họ đi bộ tới ven biển, hôn nhau dưới ánh hoàng hôn.

Mặt trời chiều ngã về tây, mãi đến khi ngồi trên xe trở về khách sạn, mặt Vi Tường vẫn còn chút hồng. Vậy mà Lộ Thượng ở bên bờ biển hôn cô! Đây có thể coi như là họa phúc ở đời khó mà lường trước được?

Lúc Vi Tường trở lại khách sạn, thấy Lộ Thượng còn chưa có ý muốn về phòng, Vi Tường nhin không được hỏi: “Giáo sư Lộ, anh không thuê phòng ở đây sao?”

“Có chứ.”

“Vậy anh sao không rời khỏi phòng em?” Nói hai chữ thuê phòng, Vi Tường cảm thấy không được tự nhiên, âm thanh của cô trở nên rất nhỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe vậy, Lộ Thượng cười rồi ngồi người tới trước, nằm ở bên tai Vi Tường nhẹ giọng nói: “Cũng không phải chưa từng ngủ cùng, xấu hổ cái gì.”

Xong rồi, mặt Vi Tường lúc này hoàn toàn đỏ ửng, thực sự muốn chết tâm rồi. Cô nhin không được trách cô trước kia có phải quá không nết rề hay không, ài. Đúng là, sao lại bắt chiếc trò của cô, người đàn ông này sao học làm việc xấu nhanh thế.

Sau khi vào trong phòng Vi Tường, Lộ Thượng nhìn xung quanh rồi bắt đầu nhủ thầm, “Nhà cửa có chút nhỏ, giường cũng nhỏ, đổi phòng khác đi.”

Vi Tường liếc nhìn anh, vừa ghét bỏ lại vừa xấu hổ gặng dừ nói: “Anh muốn đổi thì đi mà đổi, em sẽ ở lại nơi này.”

“Được được, em nói cái gì thì chính là cái đó. Một môi một ngày, anh đi tắm rửa trước đây.” Nói xong, Lộ Thượng liền cởi áo khoác, vào phòng tắm.

Vi Tường nghe tiếng nước chảy bên trong, lại bắt đầu mặt đỏ tai hồng. Hôm nay lại giống với lần trước sao? Bất quá trong mơ hồ, cô cảm thấy lần này bọn họ coi như là cứu biệt trọng phùng, không phải người ta đều nói tiểu biệt thắng tân hôn sao, lần này có thể không giống với lần trước?

Đúng lúc này, cửa phòng vệ sinh mở, Lộ Thượng đi ra.

Chỉ thấy bên trên anh không mặc gì, trên da thịt màu đồng còn đọng lại mấy giọt nước đang chậm rãi chảy xuống, trượt đến phía dưới người nọ chỉ cuốn mỗi khăn tắm của khách sạn.

Cô nhin chăm chú rồi mới ngẩng hỏi một câu, “Sao anh không mặc quần áo rồi mới đi ra?”

Lộ Thượng cầm khăn mặt trong tay, một bên lau mái tóc ướt sũng, một bên không chút để ý trả lời: “Dù sao tý nữa cũng phải cởi, cần gì phiền phức mặc vào?”

Bên tai Vi Tường lập tức nóng lên, ấp úng nói không ra lời. Lúc này Lộ Thượng lau khô tóc, sau đó chỉnh trang lại ngẩng đầu nhìn Vi Tường, phát hiện có nhóc này mặt có chút nhừ nư như không màu hồng phấn, liền cười đi tới, “Sao, xấu hổ rồi hả?”

Vi Tường chưa kịp nói, đã bị Lộ Thượng hôn lên. Anh cắn nhẹ nhẹ cánh môi mềm mại của cô, tay cũng bắt đầu không quy củ. Một lúc sau môi Lộ Thượng dôi đi, Vi Tường đẩy khăn trương, mặt đỏ nói quanh co, “Em muốn đi tắm rửa.”

Lộ Thượng dừng động tác, rồi mới đứng thẳng ôn nhu vuốt tóc Vi Tường nói, “Cũng được, đi đi, đừng tắm lâu quá.”

Vội vội vàng vàng cầm áo ngủ, Vi Tường chạy một mạch phòng vệ sinh đóng cửa rồi bắt đầu vỗ ngực. Xem ra, tối nay anh sẽ không dễ dàng buông tha cô rồi.

Vi Tường nom nớp lo sợ tắm rất lâu, thiếu chút nữa chà chà lên da đến ửng đỏ. Tắm xong cô lại lè mề một hồi lâu mới mở cửa đi ra.

Lúc này, đèn phòng tắt rồi, đã đổi thành đèn ngủ âm áp. Thấy Lộ Thượng đã nằm xuống ngủ, Vi Tường rón rén ngồi ở bên kia giường nhẹ nhàng nằm xuống, rồi mới đắp một góc chăn, bắt buộc chính mình nhắm mắt lại yên tĩnh đi ngủ.

Cảm giác bên người có động tĩnh, Lộ Thượng mở mắt ra nhìn Vi Tường nằm ở bên cạnh bộ dạng nghiêm chỉnh thẳng tắp, nhin không được cười khê một tiếng sau đó lần đến gần cô, ôm cô vào trong lồng ngực mình, “Sao, em sẽ không cho rằng tối nay vẫn im lặng đi ngủ như thế chứ?”

Vi Tường mở mắt ra, mặt có chút ửng hồng. “Không có.”

Lộ Thượng lại trầm thấp nở nụ cười, rồi mới cúi đầu hôn lên môi Vi Tường. Lần này nụ hôn của anh nhẹ nhàng hơn mọi lần khác, lưỡi của anh trong lúc bất giác thăm dò vào khoang miệng Vi Tường, theo lưỡi của cô triển miến nhảy múa.

Anh ở trong thế nhiệt tình tấn công, mặt Vi Tường nóng lên động tĩnh nhin không được ngấm ra tiếng.

Mà tiếng ngân nhẹ như chất xúc tác khiến mắt Lộ Thượng càng sâu, tay không tự giác thăm dò vào trong áo ngủ Vi Tường. Bàn tay anh bị ngăn cách bởi áo ngực phía trên, không nặng không nhẹ bắt đầu xoa nắn. Hô hấp Vi Tường bắt đầu nhiều loạn, cô không tự giác mở to mắt nhìn Lộ Thượng. Chỉ thấy người nọ hơi nuốt nước bọt, trán toát ra mồ hôi, mà trong mắt anh có một ngon lư không rõ tên.

Có thể là không nhẫn nại được, Lộ Thượng xoay người đem Vi Tường áp ở dưới thân, lại hôn lên môi cô, chỉ là lần này nụ hôn của anh có một tia cấp bách cùng mãnh liệt. Tay anh cũng chưa thỏa mãn cách nội y vuốt ve cô, mà là quần đến phía sau cô tháo móc cài, rồi mới dọc theo da thịt mịn màng từ từ vuốt ve, cuối cùng lại trở về nơi mềm mại phía trên, âm áp, mềm nhẹ, rồi mới từ từ chơi đùa.

Chỉ chốc lát, Lộ Thượng đã chậm rãi đem áo ngủ của Vi Tường từ đỉnh đầu bỏ đi. Thấy vậy dù ý thức có phản hỗn độn nhưng Vi Tường vẫn theo bản năng dùng cánh tay ôm lấy ngực.

Đôi mắt Lộ Thượng sâu tối, khàn khàn hỏi: “Tướng Tướng, có thể chứ?”

Vi Tường trong ý loạn tình mê ngưng ngừng gât gât đầu.

Thấy cô găt đầu đồng ý, Lộ Thượng nhẹ nhàng gọi mờ, “Vây thì thả tay ra, ngoan, em như vậy rất đẹp, tin tưởng anh.”

Advertisement / Quảng cáo

Lộ Thượng không có nói sai. Ở dưới ánh đèn u ám, mái tóc cô đen tuyền như tảo biển mềm mại trải trên ga giường trắng tinh, trên da thịt tuyết trắng nổi lên màu hồng phấn nhợt nhạt cùng với đôi gò bồng đảo trong lúc hồ hấp nhẹ nhàng lên xuống. Tất cả những hình ảnh này với Lộ Thượng đều cực kỳ xinh đẹp, anh nhìn không được dán lên môi Vi Tường, rồi mới từ từ hôn xuống phía dưới.

Lộ Thượng hôn từng chút từng chút ở trước ngực Vi Tường, thỉnh thoảng lại khe khẽ liếm một lần, cắn một cái. Vi Tường cảm giác trước ngực có một chút nhoi nhói, nhìn không được hừ nhẹ một tiếng, về sau không tự giác luồn hai tay vào giữa tóc Lộ Thượng.

Có lẽ là cảm thấy sự kích lệ của cô, Lộ Thượng nóng ran khó chịu lột đồ còn lại của hai người, rồi mới đưa tay đi thăm dò cơ thể của Vi Tường, ở chỗ kiêu non mềm mại của cô chậm rãi khiêu khích. Thân thể Vi Tường từ từ trở nên vô lực, cô găt gao cắn môi không cho chính mình phát ra âm thanh xấu hổ.

Hai thân thể trần găt gao kề nhau, Lộ Thượng hôn Vi Tường, cười thì thầm: “Tường Tường, thả lỏng, đừng cắn.” Vừa dứt lời, Vi Tường liền cảm nhận được một trận đau đớn, sợ hãi bật ra tiếng: “Ách a... Đau.”

“Thả lỏng, thả lỏng, một lúc sẽ không đau nữa.”

Cường chế dục hòa trong lòng, chờ thân thể cô chậm rãi thích ứng với sự xâm nhập của anh, Lộ Thượng mới bắt đầu chuyển động.

Nhìn Vi Tường găt gao túm lấy khăn trải giường, biểu tình kiều diễm, Lộ Thượng nhìn không được ở bên tai cô khẽ hôn, “Tường Tường, kêu đi, gọi tên của anh.”

Vi Tường vươn tay ôm lấy thân thể Lộ Thượng tràn đầy mồ hôi, yếu ớt gọi: “Giáo sư Lộ.”

Lộ Thượng liền nheo ở đỉnh gò bồng đảo của cô, trầm dục hôn hôn nói: “Gọi tên.”

“Lộ Thượng... Lộ Thượng...”

Nhìn người dưới thân khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lại mềm mại gọi tên mình, Lộ Thượng gia tăng động tác dưới thân, cuối cùng lên lên xuống xuống từng đợt kích động phóng thích trong người Vi Tường.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Phiên ngoại

Editor: Từ Phương Team.

1,

Chuyện kể, ngày thứ hai là Vi Tường tỉnh dậy trước. Có mờ mắt, nhìn người đàn ông ở bên cạnh cánh tay còn đang vòng tay qua trước ngực cô, mặt cô bắt đầu nóng lên, sau đó nhẹ nhàng bỏ tay của Lộ Thượng xuống mặc quần áo xuống giường.

Vừa định đánh răng rửa mặt, kết quả vừa ngẩng đầu, liền thấy trên mặt bỗng nhiên mọc ra rất nhiều mụn đỏ, cô lập tức bị dọa kêu lên một tiếng: “A...”.

Tối qua có thể xem như là một buổi tối mà mấy ngày gần đây anh ngủ yên ổn an tâm nhất, lúc này anh đang ngủ ngon, bỗng nhiên nghe được tiếng kêu thê thảm của Vi Tường, ngay lập tức vung chân nhảy xuống giường chạy trực tiếp vào trong phòng tắm. Vi Tường vừa nhìn thấy anh, không nhìn được nhanh chóng quay lưng che mặt, “Anh sao không mặc quần áo đã chạy loạn rồi?”

Người này không chút ngưng ngừng mà lửa thể đi vào, Vi Tường thấy xấu hổ và giận giữ muốn chết.

“Tại em đó, anh nghe tiếng kêu liền khăn trương chạy vào đâu có thời gian mà mặc quần áo. Nhanh qua đây, cho anh xem xem thể nào?” Lộ Thượng khăn trương nói.

“Anh quay lại mặc quần áo trước.”

Thấy cô nói như vậy, Lộ Thượng đoán có thể không phải là chuyện gì to tát, liền cố ý trừu cô, “Lại xấu hổ, không phải tối hôm qua đã thấy hết rồi sao?”

Vi Tường đỏ cả mặt, tức giận nói: “Em mới không có, anh nhanh đi ra mặc quần áo.”

Advertisement / Quảng cáo

Lộ Thượng cười to 1 tiếng, lúc này mới ra ngoài. Chẳng qua anh mặc nhanh quần áo rồi lại lần nữa quay lại, “Được rồi, lúc này em gọi cái gì?”

Nghe tới mặt của mình, Vi Tường không nhìn được muốn khóc, “Em bị huy dung rồi.” Nói xong trong mắt ngập nước, nước mắt lúc nào cũng có thể trực trào ra.

Lộ Thượng bước lên trước đem người Vi Tường quay lại, nhưng cô vẫn kiên quyết che mặt, anh chỉ có thể một bên nhẹ nhàng vỗ lưng cô một bên nhẹ giọng dỗ, “Ng ngoan, anh xem nào.”

“Rất xấu.” Vi Tường không nhìn được lại nức nở.

Thấy vậy, Lộ Thượng dùng tay đem tay của cô tách ra, tức khắc liền nhìn thấy rõ ràng vết mụn đỏ trên mặt cô, anh nhíu mày nói: “Làm sao mà bỗng nhiên nổi mụn rồi.”

“Đã nổi huy dung rồi, rất xấu, anh còn muốn xem. Anh thể nào mà đáng ghét như thế, em như thể anh rất vui có phải không. Ô ô, em huy dung rồi anh sẽ không cần em nữa có đúng không?” Vi Tường vừa tức vừa vội, bắt đầu nói năng lộn xộn.

Lộ Thượng hôn lên mụn đỏ trên mặt cô, sau đó mười ngón bao chặt tay Vi Tường nhẹ nhàng đem cô ôm vào lòng. “Cho dù em biến thành thể nào, anh đều thích em.”

Vi Tường không được tự nhiên lại muốn che mặt, “Đừng hôn, lờ như bị truyền nhiễm.”

“Không sao, đừng lo lắng, bây giờ đưa em đi bệnh viện kiểm tra.”

Sầu.

Ra khỏi bệnh viện, Lộ Thượng thở nhẹ một hơi, may là do không quen với thời tiết, cũng không phải là vấn đề lớn gì. Bác sĩ kê cho một ít thuốc, lại dặn dò một vài điều cần chú ý, bọn họ liền bắt đầu rời khỏi bệnh viện.

Kế hoạch ban đầu anh vốn muốn bởi Vi Tường ở Thanh Đảo chơi hai ngày, sau đó mang cô đi Uy Hải và Yên Đài. Chỉ là Vi Tường nghĩ đến bản thân phải mang cái khuôn mặt đầy mụn đỏ ra ngoài, cô sống chết cũng không đồng ý. Thế là ngay chiều hôm đó hai người quay về A thị.

Trên máy bay, Vi Tường vẫn là không yên tâm hỏi Lộ Thượng, “Mặt em có phải rất đáng sợ hay không, anh có cảm thấy nó rất xấu hay không.”

Mà Lộ Thượng nhẹ nhàng mà hôn lên mặt cô, sau đó dịu dàng nói: “Không có, là rất đáng yêu.”

Vi Tường mới yên tâm mà bịu môi, “Thể này còn được.”

“Anh là nói nốt mụn đỏ rất đáng yêu.”

“Anh thật đáng ghét, không để ý đến anh nữa.” Vi Tường tức giận quay đầu.

Lộ Thượng không nhìn nổi cười ra một tiếng, sau đó đuổi tay vô vô đầu Vi Tường, làm cho Vi Tường né tránh một hồi. Chẳng qua không lâu sau cô liền quay đầu nói với Lộ Thượng: “Vốn muốn đi trung tâm Áo Phàm, trên biển còn

có rất nhiều địa phương để vui chơi, haizz, thật mất hứng.

Lộ Thượng quay đầu cười cười, niết niết ngón tay nhỏ nhắn mềm mại của Vi Tường sủng nịnh nói: “Lần tới đợi em nghỉ, lại mang em đi chơi. Muốn đi đâu, đều có thể.”

2

Sau khi quay về A thị, Lộ Thượng trước không có đến nhà bà mẹ đón Lộ Tử Việt, anh nghĩ muốn mượn cơ hội Vi Tường bị dị ứng cần phải chăm sóc cô mà đem cô về nhà trải qua thể giới hai người. Nhưng mà thực tế chứng minh anh chỉ là nghĩ một chút, Vi Tường cuối cùng trong lúc này lại mất tự nhiên, mặc dù cô chủ yếu vẫn là chán ghét nốt mụn trên mặt.

Ba ngày sau, nốt mụn trên mặt Vi Tường cuối cùng cũng biến mất. Buổi chiều ngày hôm đó sau khi Lộ Thượng tan làm, định gọi điện thoại cho Vi Tường dẫn cô đi ăn cơm, sau đó thừa dịp rẽ về nhà. Sau khi gọi điện thoại qua, anh tâm tình không tệ nói: “Bây giờ anh qua đón em, đưa em đi ăn cơm.”

Vi Tường ở đầu bên kai điện thoại úp úp mở mở nói: “Không cần đâu, em lát nữa còn có việc.”

“Việc gì, rất quan trọng à?” Lộ Thượng không vui nhủ nhủ mày.

“Cái đó.... Tôn Gia Tề biết được em đã trở về, hôm nay lại hẹn em. Em cùng anh ấy gặp mặt, nói chuyện rõ ràng.” Thấy tình hình không hay, Vi Tường chỉ có thể nói rõ đầu đuôi.

“Có chuyện gì mà không thể nói trong điện thoại nhất thiết phải gặp mặt mới nói được, huống chi trời cũng sắp tối rồi, đừng đi nữa.” Lộ Thượng sắc mặt đen lại, mặt không biểu tình nói.

“Nói qua điện thoại không có sức thuyết phục, em cũng không muốn đi có được không. Đừng lo lắng, em nói xong liền về, sẽ không trễ.” Vi Tường yếu ớt giải thích.

Lộ Thượng suy xét chốc lát nói: “Như thế này đi, em đợi anh, anh đưa em đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Vi Tường há hốc miệng, nửa ngày sau mới tỉnh ngộ, “A, cũng được.”

Lộ Thượng lái xe đến bệnh viện chờ Vi Tường, chỉ lần đầu hỏi một câu địa chỉ sau đó liền mặt lạnh không nói chuyện nữa. Thấy vậy, Vi Tường cẩn thận không dám nói chuyện, chỉ sợ chọc anh tức giận.

Đến nơi hẹn, đỗ xe xong, Lộ Thượng liền xuống xe trước, sau đó mặt lạnh mà mở cửa cho Vi Tường. Tôn Gia Tề ở cách đó không xa cũng vừa xuống xe, Lộ Thượng nhìn theo Vi Tường cùng với người đàn ông trước mặt đối mặt nhìn nhau, rất nhanh liền hiểu rõ mà đi qua. Chỉ thấy anh nhủ mày, sau đó thật lịch sự mà kéo tay Vi Tường, bước về phía Tôn Gia Tề dưới tay, “Xin chào, tôi là Lộ Thượng. Tôi từ nhà đưa cô ấy đến đây.”

Nghe thấy vậy, Vi Tường sửng sò mấy giây.

“Xin chào, tôi là Tôn Gia Tề.” Nghe thấy Lộ Thượng nói, Tôn Gia Tề sắc mặt có chút trắng.

Bất tay xong, Lộ Thượng liền cúi đầu nhẹ giọng nói với Vi Tường ở bên cạnh: “Đi đi, bọn em nói chuyện, anh ở trên xe đợi em.” Nói xong, anh sủng nịnh mà vỗ đầu Vi Tường, sau đó nhìn Tôn Gia Tề gật gật đầu quay người về xe.

Đợi Lộ Thượng đi xa rồi, Tôn Gia Tề không nhịn được hỏi: “Vi Tường, em là có ý gì?”

Vi Tường thờ ra một hơi, bình tĩnh hòa nhã nói: “Em nói rồi, em có bạn trai rồi, anh còn không tin.”

“Nhưng nhìn anh ta lớn hơn em, em là thật lòng hay là vì có ý muốn chọc tức anh.”

“Lớn thì thế nào, em thích là được. Em thật sự không lừa anh, Tôn Gia Tề, anh không cần phải tự lừa mình dối người được không? Chúng ta thật sự không có khả năng, em đã bỏ qua quá khứ rồi, em đã không còn yêu anh nữa, người em yêu nhất anh cũng thấy gặp rồi. Vậy nên, sau này đừng làm mấy chuyện tổn công vô ích nữa, bỏ qua đi.”

“Em yêu anh ta rồi?” Tôn Gia Tề biểu tình có chút thống khổ.

“Đừng. Cảm ơn anh lúc trước đã chăm sóc em, tìm một cô gái tốt, hi vọng anh sẽ hạnh phúc.” Vi Tường tự dấy lòng nói.

Tôn Gia Tề rũ mắt xuống, giọng nói có chút không lưu loát: “Cảm ơn.”

“Vậy em đi trước, sẽ không ăn cơm nữa, anh cũng về sớm một chút. Bảo trọng.” Vi Tường mỉm cười nói xong quay đầu đi.

Sầu.

Trên đường về, Vi Tường phát hiện tuyến đường không đúng, đây không phải đường về nhà cô, ngược lại lại giống đến nhà Lộ Thượng. Chẳng qua không khí trong xe quá thấp, nhìn người bên cạnh cả mặt giống như cô đang thiếu nợ anh, cô cũng không dám lên tiếng.

Về đến nhà, vừa mới vào cửa, Vi Tường vừa định thay giày, liền bị Lộ Thượng mạnh mẽ áp lên cửa. Nụ hôn hung hãn của anh rơi xuống, giống như đang nghiêm khắc trừng phạt cô, anh hôn đặc biệt dùng sức, tay cũng thô lỗ mà vén vạt áo cô lên đuổi vào trong tuy tiện nhào nặn.

Lực đạo của anh không nặng không nhẹ, Vi Tường không nhịn được “Hí” kêu 1 tiếng.

Thấy vậy, Lộ Thượng ngừng một lát, động tác trong tay nhẹ đi vài phần. Nhưng mà, không mấy phút sau, anh liền coi bỏ những rườm rà trên người cả hai, ôm ngang Vi Tường vào phòng ngủ.

Vi Tường không có sức vùng ra, thấy người này đang giận giữ, vì lý lòng anh, cô dứt khoát để mặc anh, ngoan ngoan tuân theo. Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận cô cũng có chút xấu hổ, chủ yếu là kỹ thuật người này quá tốt, đương nhiên cô cũng không hề biết rõ người khác như thế nào, dù sao thì cô cũng rất hưởng thụ.

Lộ Thượng một đường vuốt ve, đợi Vi Tường hoá thành một vũng nước xuân liền cường thế mà chen vào... Anh hôm nay rất hưng, Vi Tường có chút chống đỡ không nổi, cuối cùng nhịn không được nhờ giọng khóc lên, không biết làm sao, người này hôm nay quyết tâm không bỏ qua cho cô. Làm xong một lần lại từ sau lưng đến thêm một lần nữa, cuối cùng Vi Tường bị dẫn vật lăn qua lăn lại thôi thóp chút hơi tàn, suýt nữa thì mê man.

Tùng đột rồi lại từng đợt sóng qua đi, Vi Tường mệt đến không có chút sức lực, vừa nghĩ muốn nghỉ ngơi một lát, liền thấy người nào đó ở trên người lại bắt đầu không thành thực, cô cuối cùng cũng không nhịn được phát hoá, dùng hết sức đem anh đẩy ra, sau đó chân nhún bước xuống giường mặc quần áo.

Lộ Thượng sửng sò, không rõ nguyên do hỏi, “Em làm cái gì?”

“Không cần anh quan tâm, em muốn về nhà.”

Vừa thấy tình hình không đúng, nữ nhân này là bị bức cho tức giận rồi, Lộ Thượng nhanh chóng ra ôm cô, “Bảo bối, anh sai rồi, chúng ta không làm nữa được không, đều nghe em.”

Vi Tường một bên vùng vẫy một bên nức nôi rơi nước mắt, Lộ Thượng đau lòng bắt đầu lau nước mắt cho cô, lau xong nhịn không được dịu dàng hôn lên đôi môi đỏ tươi.

Sau khi kết thúc một trận hôn sâu, Vi Tường thờ hồn hên, nghe thấy người đàn ông trên đầu khàn giọng nói: “Hôm nay là anh không tốt, anh ăn đắm rồi tức giận, tha thứ cho anh nha.”

Thấy người này không dễ mà thừa nhận bản thân ăn đắm, Vi Tường mềm lòng, nói: “Em lại không sai, anh làm gì trưng cái sắc mặt này với em.”

Advertisement / Quảng cáo

“Được được, em không sai, là anh quá để ý em. Nhưng mà, em sau này cũng không được lắc lư trước mặt người đàn ông khác nữa.”

Vi Tường trừng Lộ Thượng một cái, bĩu môi, “Em nào có, anh cũng quá bá đạo rồi.”

Lộ Thượng không nhịn được nữa muốn tiến lên, Vi Tường sợ lạt nữa lại đụng phải súng liền chạy, cảnh giác nhanh chóng đẩy anh ra, “Không muốn nữa, anh lúc này tức giận không dẫn em đi ăn, em sắp bị đói chết rồi.”

Đối mặt với nữ nhân sát phong cảnh, Lộ Thượng cả đầu đầy hắc tuyến, nhưng mà anh vẫn là chịu thua cười nói: “Vậy muốn ăn cái gì, ôm em đi tắm, tắm xong dẫn em ra ngoài ăn.”

“Không muốn, em tự mình đi tắm. Hơn nữa em cũng không muốn ra ngoài ăn, quá mệt, nếu không anh làm?”

Lộ Thượng búng mũi Vi Tường một cái, cười nói: “Không thành vấn đề, muốn ăn cái gì? Có lẽ nguyên liệu trong tủ lạnh không đủ?”

“Vậy thì tùy tiện làm vậy, làm một bát mì là được, nhớ em muốn thêm một cái trứng luộc.”

“Được.” Lộ Thượng mở một phát lên mỗi người nào đó, sau đó tiện tay liền quần một cái khăn, tâm trạng tốt mà đi làm cơm.

Vi Tường trong phòng tắm, nhìn đầu hôn xanh xanh tím tím trên người, nhìn không được oán giận.

Người đàn ông này thật đáng ghét, ôn nhu cũng là anh, mà bá đạo cũng chỉ có anh.

Ồi, ai bảo cô yêu anh rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Ngoại truyện 2

Editor: Từ Phương Team

(1)

Từ lần Lộ Thượng chọc cho Vi Tường khóc âm lên rồi dỗ dành, cô đã bị anh thuyết phục chuyển tới ở cùng. Sau khi hai người trải qua mấy ngày thế giới riêng của mình, Vi Tường nghĩ có chút xấu hổ đề nghị Lộ Thượng đón Lộ Từ Việt từ nhà chính về. Lộ Thượng nghe xong hiểu ý cười, lập tức ôm Vi Tường vào trong lòng.

Anh biết mấy ngày nay không gặp, cô nhất định nhớ Tiểu Việt rồi. Anh cũng biết tình thương cô dành cho Tiểu Việt so với anh không kém chút nào.

Lộ Thượng gọi điện thoại về nhà, người nhận điện thoại chính là mẫu thân đại nhân Tần Uyển Thu.

Tần Uyển Thu biết con trai từ Thanh Đảo trở về, lúc Lộ Thượng đưa cháu trai qua gửi lại mấy ngày. Bà liền cảm thấy kỳ lạ, hỏi lòng vòng mới biết con trai với Tiểu Vi cãi nhau đòi chia tay, bây giờ nó muốn đi Thanh Đảo đón Tiểu Vi về. Sau khi biết rõ tình hình, bà liền bộ dạng đăm đăm sát khí hận chỉ tiếc mãi sát không thành nên dạy dỗ Lộ Thượng một trận, trước khi cúp máy còn không quên dặn dò anh đến Thanh Đảo biểu hiện cho tốt vào, nếu như đồ không tốt Tiểu Vi cũng đừng trở về nữa.

Không nói hai ngày, Tần Uyển Thu lại gọi cho Lộ Thượng, biết được con trai đồ thành công Tiểu Vi và đồng thời biết hai đứa đã về thành phố A, lúc này bà mới thở phào nhẹ nhõm. Có điều bà cũng nghĩ chu đáo không lập tức gọi Lộ Thượng về nhà ngay, chỉ cần dặn nó dành nhiều thời gian ở bên Tiểu Vi.

Hôm nay lại nhận được điện thoại của Lộ Thượng, nghe anh nói muốn tới đón con trai, bảo Tiểu Vi nhớ con, Tần Uyển Thu không nhịn được mặt mày cười hớn hớn. Nhưng bỗng nhớ đến một chuyện khác bà liền không nhịn được lại dạy dỗ Lộ Thượng một phen trong điện thoại.

Nhìn Lộ Thượng ngượng ngùng cúp điện thoại, Vi Tường đang ngoài ban công tưới nước cho hoa, liền quay đầu tò mò hỏi: “Làm sao vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

Lộ Thượng nhún vai một cái: “Người đàn ông của em bị dạy dỗ, phải làm sao?”

“Hà, vì sao?” Vi Tường kinh ngạc.

Lộ Thượng cau mày: “Mẹ chê anh lâu như vậy rồi cũng không chính thức đem em mang về, nói bà sớm chiều đều nhớ em, em nói có phải anh rất oan ức không. Lúc trước em giận dữ như vậy, vừa mới dỗ được mấy ngày, không chú ý cũng không thể trách anh được.”

Vi Tường bĩu môi nói: “Chẳng trách anh, em có giận cũng tại anh.”

Lộ Thượng cổ lăm ra vẻ mặt húng xụ mắt: “Làm sao, không phải giải thích rõ rồi sao, định lật lại nợ cũ?”

Chân chó Vi Tường thấy vậy, vội vã thả bình nước trên tay xuống, tiến tới kéo tay của Lộ Thượng làm nũng: “Giáo sư Lộ, người ta sai rồi, sau này không dám nữa, anh đại nhân không chấp tiểu nhân, bỏ qua cho tiểu nữ có được không?”

Lộ Thượng bị bộ dáng của cô chọc cười, không nhịn được xoa đầu Vi Tường nói: “Nói mấy lần rồi, sau này đừng gọi là giáo sư Lộ nữa, nếu em không tình nguyện gọi tên anh thì lần tới anh cũng không ngại yêu cầu em gọi anh thân mật hơn chút đâu.”

Nghe vậy, Vi Tường không nhịn được le lưỡi một cái.

“Nói chuyện chính này, ngày mai cùng anh về nhà chính, con dâu xấu xí thì cũng phải gặp cha mẹ chồng chứ.”

“Này, anh nói ai xấu đấy?” Vi Tường trừng mắt.

Lộ Thượng cười ha ha một phen, sau đó đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối cho hai người.

Ngay người một lúc lâu sau, Vi Tường mặt mày ưu sầu cũng theo vào bếp “Làm sao bây giờ, có thể không đi không, em căng thẳng lắm?”

Lộ Thượng vừa cắt cà chua, vừa trêu ghẹo: “Cũng không phải chưa gặp qua, em căng thẳng cái gì, hơn nữa với mặt dày như em đâu đáng sợ đến như vậy?”

Lại bị người này chê cười, Vi Tường thở hắt hực, đập mạnh rồi quăng lại một câu: “Không thèm để ý tới anh nữa.” rồi giận dữ quay người đi.

Nói thật, lần này cô cũng có chút căng thẳng, lần trước đi sơ đi không căng thẳng là bởi vì khi đó cô đối với anh còn chưa có cảm giác gì, chỉ là đồng ý với yêu cầu của đi Tần đi làm khách, tình hình bây giờ sao có thể so với lần trước được?

Không lâu sau Lộ Thượng làm xong mỳ bò cà chua, anh đi vào phòng ngủ gọi Vi Tường ăn cơm, kết quả thấy cô gái nhỏ này đang nhắm mắt nghĩ đắm chiều chuyện gì đó, hoàn toàn không có phản ứng. Lộ Thượng tiến tới ngồi cạnh đem cô ôm lấy, “Ăn cơm thôi, tự nhiên ngán ngơ ra vậy?”

Vi Tường hoàn hồn, nhớ tới câu nói đùa vừa nãy của anh, cũng không phản ứng lại. Lộ Thượng biết tiểu cô nương lại giận dữ vu vu, cũng không tức giận, trái lại không nhịn được hôn lên miệng nhỏ anh dào đang đang cong lên của cô. Sau một màn hôn sâu, Vi Tường liền gờ tay đầu hàng.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, cuối cùng cô vẫn bị người kia kéo về nhà. Cũng may đi Tần đối với cô càng thêm nhiệt tình so với trước kia, mà bố của anh cũng rất yêu thích cô.

(2)

Lễ Giáng Sinh.

Sáng sớm, bên ngoài hoa tuyết bay bay tăng thêm một chút lãng mạn, không khí ngày lễ tràn ngập.

Ngày hôm qua Lộ Từ Việt bị bà nội đón đi, giờ trong nhà chỉ còn lại Vi Tường cùng Lộ Thượng hai người. Lộ Thượng dậy sớm đã làm xong bữa sáng, sau khi ăn xong trước khi đi làm mới gọi Vi Tường dậy. Vi Tường còn đang mơ màng sau khi tỉnh lại liền sát người kéo kéo góc áo của Lộ Thượng, không nỡ để anh rời đi. Tại sao Lễ Giáng Sinh mà trường học bọn họ cũng không cho nghỉ lễ, hiếm có ngày cô được nghỉ xả hơi, muốn cùng anh đón lễ Giáng Sinh giờ lại hụi mắt.

Cô không nhịn được lẩm bẩm: “Hôm nay là Giáng Sinh đấy, còn muốn đi làm.”

Lộ Thượng một bên khoác áo một bên buồn cười nói: “Đó là ngày lễ của nước ngoài, còn nước chúng ta thì không.”

“Hừ, em mặc kệ, dù sao anh cũng phải tặng quà cho em biểu hiện chút thành ý”

“Ngoan, ở nhà chờ anh.Buổi tối mang em về nhà chính ăn cơm.” Lộ Thượng ôm lấy Vi Tường, “Bây giờ nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt, rồi tranh thủ ăn sáng lúc món ăn còn nóng.”

Advertisement / Quảng cáo

Thấy anh lại lấy giọng điệu như cha nói chuyện với con gái, Vi Tường vừa tức giận vừa buồn cười. Thôi bỏ đi, tạm thời tha cho anh, cô ngẩng đầu lên làm nũng “Ừ, vậy anh hôn em một cái rồi mới được đi”

Lộ Thượng bắt đầu đi lắc đầu rồi hôn nhẹ nhàng nhàng lên trán Vi Tường.

“Không phải nơi đó.”Vi Tường bừu môi bất mãn.

“Không đi ngay là muộn giờ đó. Ngoan, buổi tối bồi thường cho em.” Sợ dùng đẳng nữa sẽ trễ làm, Lộ Thượng cúi xuống bên tai Vi Tường thấp giọng nói đầy mờ ám rồi ra ngoài.

Bên tai Vi Tường vẫn còn quần quần cầu nói sau cùng của Lộ Thượng, bắt gặp mặt đỏ tới mang tai.

Đáng ghét, chỉ biết bắt nạt người ta.

.....

Có điều làm cô bất ngờ chính là, sau khi tan làm trở về Lộ Thượng mua quà, Vi Tường nhận lấy một bó hoa hồng Champagne* to còn có một cái bánh kem chocolate, cô nhin không được cười khúc khích.

(*Hoa hồng champagne: là một loại hoa hồng bụi của anh có màu trắng cam nhạt. Tên tiếng anh là Cream Roses. Ý nghĩ là: Yêu em là hạnh phúc lớn nhất đời anh, nhớ em là nỗi khổ ngọt ngào nhất, có thể được ở cùng em khiến anh kiêu ngạo, không có em anh sẽ chỉ như một con thuyền lạc dòng – Chỉ chung tình với một mình em Nguồn)

Người đàn ông của cô còn có một chút lãng mạn trong tế bào mã, xem ra còn có thể dạy bảo.

Lộ Thượng tức giận trừng mắt với Vi Tường một cái “Lần này hài lòng chưa, đúng là trẻ con không lớn nổi”

“Ha ha, trẻ con thì trẻ con, ai bảo anh thích chứ.” Vi Tường tiếp tục cười ngây ngô, “Mà anh đúng là con giun trong bụng em mà, làm sao biết em thích nhất hoa hồng Champagne?”

Lộ Thượng cắn răng nghiền lợi nói: “Anh chỉ không tưởng tượng ra người nào đó lại tầm thường như vậy.”

Vi Tường biết anh nhất định còn để ý vụ lần trước Tôn Gia Tề tặng hoa hồng cho cô, liền chủ động hôn lấy lồng “Không phải hoa anh ta tặng em đều vứt đi rồi sao, em chỉ thích đồ anh tặng mà thôi”

Lộ Thượng tâm tình giải tỏa chút ít “Được rồi, mau đi thay quần áo, anh mang em về nhà chính ăn cơm”

Cơm nước xong, Tần Uyển Thu giữ Tiểu Việt thêm mấy ngày, Lộ Thượng liền chỉ đưa Vi Tường trở về.

Sau khi bước vào thang máy, Vi Tường liền cười ha ha nói với Lộ Thượng: “Giống sinh vui vẻ, có qua có lại, trả lễ, em cũng tặng anh quà.”

“Quà gì vậy?” Lộ Thượng cảm thấy hiếu kỳ.

“Em tắm trước, lát nữa tặng anh.”Nói xong Vi Tường trở về phòng ngủ.

Lộ Thượng nhìn cô nhanh chóng vào phòng ngủ không nhận được cười, cô gái nhỏ này còn thừa nước đục thả câu đây. Có điều cô như vậy, đích thị làm anh bắt đầu mong chờ món quà này.

Trong phòng tắm,Vi Tường đem mình tắm rửa thơm ngát, sau đó lấy ra chiếc váy ngủ mà buổi chiều đi dạo phố mua, bà chủ tiệm nhất quyết giới thiệu chiếc váy này nói nó vừa vặn vô cùng phù hợp với cô, chiếc váy ngủ từ từ được mặc lên người.

Có điều sau khi mặc, cô thấy hình ảnh của mình trong gương, không nhận được quay đầu đỏ mặt không dám nhìn thêm.

Làm sao bây giờ, cô không có can đảm bước ra?

Thấy Vi Tường tắm rửa xong còn chưa chịu ra, Lộ Thượng không nhận được tiến vào phòng tắm gõ cửa, rồi tiện tay vặn cửa mở ra “Làm sao còn chưa...”

Trong nháy mắt đẩy cửa, nhìn thấy Vi Tường mặc bộ váy ngủ cực ngắn chất liệu hồng phấn hầu như xuyên thấu, Lộ Thượng hô hấp hơi ngưng lại, lời muốn nói đều quên hết sạch.

Chỉ thấy lớp vải ren mỏng mềm mại dính sát vào da thịt Vi Tường, hiện ra rõ ràng đường cong duyên dáng của cô. Đặc biệt trước ngực thiết kế chữ V khoét rãnh sâu thêm viền tơ tơ con bướm, lộ ra nửa phần bầu ngực khiến người khác mơ màng. Còn vật áo phía dưới của chiếc váy xê tả hoàn toàn nhìn xuyên thấu bên trong là quần chữ đinh kiểu gợi, vẻ đẹp mỹ miều và ngọt ngào của cô gái mơ mơ hồ hồ như ẩn như hiện bên trong lộ ra một cách hoàn mỹ, tỏa ra một loại cảm dỗ hấp dẫn cực điểm không cách nào chống cự.

Advertisement / Quảng cáo

Ánh mắt sáng rực của Lộ Thượng đặt ở trên người Vi Tường, hô hấp của anh bắt đầu khẩn cấp. Vi Tường theo bản năng dùng tay che đẩy lại thân thể, muốn quay người. Lộ Thượng thấy thế dùng tay kéo cô lại, ôm vòng eo mềm mại của cô nhẹ nhàng kéo tay cô ra. Đúng là lần này cô gái nhỏ thật sự mang đến cho anh sự bất ngờ. Vi Tường bị anh nhìn chăm chăm tại bắt đầu nóng lên, dù sao cô chưa từng trần truồng quyền rũ như thế này.

Có khi nào anh cho rằng cô là đứa con gái phóng túng không.

“Ai cho phép em mua cái này!”Lộ Thượng giọng điệu có chút u ám.

Vi Tường yếu đuối nói: “Ngày hôm nay lúc đi ra ngoài dạo phố mua váy ngủ bị người khác đưa cho, dịp lễ người ta có hoạt động lớn nên mua hay không cũng không mất gì.” Cô thực sự không muốn nói chủ quán nhất quyết muốn giới thiệu cho cô mà cô cũng yêu thích nên không cảm lòng mua luôn.

Thấy Lộ Thượng không nói gì, tưởng là anh không hứng thú, Vi Tường hơi thay đổi sắc mặt, “Em tặng anh quà này, anh không thích sao? Nếu mà anh không thích vậy em coi ra.” Nói xong Vi Tường liền nghiêm mặt muốn xoay người đi thay đồ.

Đôi mắt Lộ Thượng nhìn sâu thăm thẳm, nhìn cô gái nhỏ thẹn quá thành giận, anh ngậm lấy một bên vành tai của Vi Tường cười cười nhẹ nhàng phá hơi thờ vào, “Thích, như vậy em càng đẹp hơn, làm sao có thể không thích.” Vừa dứt lời, nụ hôn của anh liền phủ xuống.

Lần này anh vừa hôn cuồng nhiệt lại ôn nhu, mà tay anh cũng không nhàn rồi, cách một lớp vải mỏng không ngừng vuốt ve vòng eo nhỏ của Vi Tường. Từ từ, tay anh ở làn mò cặp gò bồng đảo mềm mại tới vòng mỏng vênh lên, cuối cùng dừng lại phía dưới nơi yêu kiều của cô, nhẹ nhàng vẽ rần, thâm nhập thăm dò...

Vi Tường nhìn ánh mắt Lộ Thượng mang đầy ẩn ý dục vọng, lúc anh thành thạo khiêu khích lấp đầy vào bên trong, bùng cháy hòa tan với nhau thành một dòng xuân thủy mềm mại, sau đó một lần lại một lần đi thẳng tới đỉnh của đường pa-ra-bôn.

Tối hôm đó anh đòi hỏi dữ dội hơn bất kỳ lần nào.

Dường như không biết mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Đại Thúc Này Không Dễ Theo Dõi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.